KİMDİR BU MİTAT KARAMAN?

DOĞU YÜCEL

can
roman

Doğu Yücel

Kimdir Bu Mitat Karaman?

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Kasım 2017, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 7000 adet yapılmıştır.

Editör: Faruk Duman

Düzelti: Aylin Samancı Elmasdağ, Burçak Başpınar
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Çizimler: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2
Topkapı-Zeytinburnu
Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3608-7

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 31730

DOĞU YÜCEL

KİMDİR BU MİTAT KARAMAN?

ROMAN

can

DOĞU YÜCEL, 1977'de İstanbul'da doğdu. Çocukluk ve gençlik yılları İzmir'de geçti. 1997'de Gençlik Kitabevi Öykü Yarışması'nda, 1999'da Bilimkurgu Nostromo Kısa Öykü Yarışması'nda başarı ödülleri kazandı. 2000'de *Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları* isimli öykü kitabı, 2002'de ise *Hayalet Kitap* isimli romanı yayımlandı. *Okul* (2004) ve *Küçük Kıyamet* (2006) filmlerinin senaryolarına imza attıktan sonra ikinci romanı *Varolmayanlar*'ı 2011'de okurlarla paylaştı. *Kar İzleri Örttü*, *Sanatçı Öyküler*, *Güçoburlar* gibi öykü seçkilerine katılan yazar çeşitli yerlerde yayımlanan sinema, müzik ve edebiyat yazılarıyla da tanınıyor. Yücel, *Güneş Hırsızları*'nın (2014) ardından *Kimdir Bu Mitat Karaman?* ile yazın yolculuğuna devam ediyor.

www.doguyucel.com

"Her insanın bir diğeri için engin bir muamma oluşu, üzerine kafa yorulması gereken şaşırtıcı bir gerçektir. Gece vakti büyük bir şehre girdiğimde karanlıkta kümelenmiş bütün o evlerin her birinin içlerinde kendi sırlarını barındırdıklarını düşünürüm, her bir evin her bir odasında ayrı bir sır vardır ve bunların içlerinde çarpan her bir yürek de hemen yanı başındaki yüreğin bile bilmediği ayrı bir sır taşır içinde."

Charles Dickens, *İki Şehrin Hikâyesi*

"Başkalarıyla yaşamak benim için bir işkence. Bütün başkaları benim içimde. Onlardan uzaktayken bile onlarla yaşamak zorundayım. Tek başımayken kalabalıklar sarıyor etrafımı. Nereye kaçacağımı bilmiyorum; kendime kaçmaktan başka."

Fernando Pessoa, *Huzursuzluğun Kitabı*

"Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar / Yeryüzünde sizin kadar yalnızım / Bir haykırsam belki duyulur sesim / Ben yalnızım, ben yalnızım, yalnızım."

Hikmet Münir Ebcioğlu, "Gökyüzünde Yalnız Gezen Yıldızlar"

h

Adı, Mitat. Dikkat etmiş olmalısınız, arada bir harf eksik, t ile a arasında olması gereken h orada değil. Nüfus memuru mu atlamış onu, annesi mi ihmal etmiş, kimse bilmiyor. Suç babada değil, onda herkes mutabık. Çünkü Mitat'ın babası yok. Var da yok. O h harfi gibi, orada olması gerek, ama değil.

Mitat'ın soyadı, Karaman. Onda da h'den eser yok. Çünkü Mitat bir kahraman değil. Ne kahramanı, figüran bile sayılmaz. Kamera çekimdeyken yoldan geçen biri o. Filme çekildiğinden habersiz arkadan yürüyor. Kalabalık yapıyor sadece.

İşin doğrusu, onu bile yapamıyor olabilir. Kendisi biraz minyondur çünkü. Sen de 1.64, o desin 1.65. İrikıyım birinin arkasında kalsa görünmez bile. Adındaki kayıp harf gibi. Orada gibi, ama değil. Çalıştığı ofiste de öyle. Muhasebecidir kendisi. Bütün gün ekranına gömülür, hesap kitap yapar. Başka da bir işe yaramaz zaten.

Beceriksizin önde gidenidir Mitat Karaman. Daha adı konurken düşen o harfle birlikte kırılmış, bozulmuş sanki. Yalnız yaşıyor olsa da ne yumurta kırabilir ne portakal soyabilir. Ütü yapmayı geç, doğru düzgün tişört bile katlayamaz. Tarakla fırçayla ne yapacağını bilemez, saçları hep dağınık. Perdeyi kornişe takarken bir plastik ruleti atlar illaki, haydi en baştan. İnsanlarla konuşmak ayrı bir sınav, onlar konuşurken dediklerini anlamaksa başka. Kızlarla iletişimse en zoru. Dili dolanır, gözleri kaçar hep. Âşık da olamaz Mitat, sonradan kaybettiği hünerlerden biri bu. Yine de kırk yılda bir yakınlaşır kadınlarla, maceranın finalinde prezervatifi takamaz, market kasasında naylon torbayı açamadığı gibi. "Arkadan yürüyor," dedik ama gerçekten bir filmde sadece yürümekle yükümlü figüranlardan biri olsa, onu bile beceremeyebilir Mitat. Olmadık zamanlarda çözülen bağcıklarına basıp sahneyi mahvetmesi işten bile değil.

Yanlış anlamayın, fiziksel veya zihinsel bir engeli yok. Daha farklı, daha derin bir arıza mevzubahis. Mitat'ın dünyaya gelişinin her aşamasında bir sakarlık var. Zincirleme yanlışlıklar Mitat daha portakalda vitaminken başlıyor. Portakallı votka dense daha doğru. Zira alkolün su gibi aktığı bir günah gecesi söz konusu. Sonrası tahmin edilebilir: Babası denen adamın korunamaması (prezervatif sakarlığı genetik olsa gerek) ve kazara ektiği tohum, annesi olacak kadının gebeliğine geç uyanışı, sonra da düşürmeyi beceremeyişi... Derken tüm bu beceriksizlikler silsilesinin sonunda şanına yakışır bir za-

manlamayla Şubat'ın 29'unda dünyaya geliyor Mitat. Tek gecelik ilişkinin meyvesi. Olmamış bir elma. Hatalı bir imalat.

Yaratılış hikâyesine böyle bakmak Mitat'ın hoşuna gidiyor. Ona göre ezik bir yorum değil bu, tam tersine onu diğerlerinden ayırıyor. Herkesin kendisini dev aynasında gördüğü bir zamanda sadece Mitat zavallı benliğini olduğu gibi kabul ediyor. Adında olmayan h'yi bu yüzden seviyor. Eksik noksan tabiatının sembolü o. Defolu malın üzerine yapıştırılan etiket gibi. Mitat'a hayattaki tüm âcizliklerinin kendisi dışında gelişen talihsizliklerden kaynaklandığını hatırlatıyor. Kaderi böyle imla hatalarıyla yazılmış, daha ilk kelimede tashih var, o n'apsın?

Ne yapacak, arkadan yürüyor. Bunu yaparken de başardığı çok önemli bir şey var. Lüzumsuz bir adam olsa da zararlı bir adam değil o. Etrafındaki becerikli şampiyonlar öyle mi peki? Güzel görünen denizanalarından farksızlar, dokunduklarında bir yara bırakıyorlar. En masum geçineni bile en az bir dramın sebebi olmuştur. Okulda değilse de evde, işte değilse de aşkta meşkte zehrini akıtmıştır birine.

Mitat'ın eliyse tertemiz. Bu, az buz bir şey sayılmaz. Herkes manasız bir izdihamın içinde birbirine çarpıp dururken, birileri önündekinin ayağına basarken, diğerleri yanındakine omuz atarken aralarından sadece bir tanesi, Mitat Karaman, dile kolay 36 yıldır kimseye değmeden, görünmeden, varlığını dahi hissettirmeden yürümeyi başarıyor.

Tabii, bu durum değişecek. Bir perşembe gecesi, küçük, küçücük bir patlamayla...

"Yaşamak çok nadir bir şeydir. Çoğu insan sadece var olur."

Oscar Wilde

Patlama

Mitat Karaman'ın ve onunla birlikte birkaç kişinin daha hayatının değiştiği o eylül gecesi en başta olabildiğince sakindi.

Devasa bir dolunayın aydınlattığı İstanbul, her za-

manki curcunasından uzak görünüyordu. Darbe girişiminin üstünden bir buçuk ay geçmesine rağmen o geceden kalan endişe bulutu dağılmamıştı. Yollar eskiye kıyasla tenha, sokaklar suskun, yüzler tedirgindi. Şehir kâbusu atlatmıştı ama henüz huzursuz uykusundan uyanamamıştı.

Mitat her zaman olduğu gibi evde tek başına, salondaki kanepede yarım bağdaş kurmuş televizyon seyrediyordu. Ekranda iki tarafa ayrılmış altı konuşmacı, ortada ayakta duran kadın sunucunun idaresinde 15 Temmuz gecesi yaşananları tartışıyorlardı. Mitat arada bir masadaki kuruyemiş tabağına uzanarak kabak çekirdeği, leblebi ve fıstıklardan atıştırıyordu.

Böylesine sıradan bir anda nasıl bir değişim yaşanabilir ki? En fazla ne olabilir? Mitat televizyonda aynı şeyleri geveleyip duran adamlardan birinin sarf edeceği muhteşem bir sözle hayatı hakkında büyük bir uyanış mı yaşayacak? Çitlediği çekirdeğin kabuğu dişetlerine saplanacak, bunu fark etmeden ağzını kapatınca fantastik filmlerdeki canavarlar gibi can mı verecek? Kabuğu tamamen kapalı olan antepfıstığını açmaya çalışırken elini mi kıracak? Ne olabilir ki Allah aşkına?

Bir de Mitat Karaman kabuğu kapalı bir antepfıstığıyla uğraşmaz ki, küçük bir ayrımını veya çatlağını aramaya teşebbüs dahi etmeden çöp tabağına atar onu. Ucunda en ufak başarısızlık ihtimali gördüğü her işten uzak durur. Bu, bir fıstık kadar küçük veya dünyayı yerinden oynatabilecek kadar büyük olsa da fark etmez, başarısının sınanacağı hiçbir pozisyona sokmaz kendini. Bunun için de hayatını her türlü değişime ve yeniliğe kapamıştır. Böyle bakıldığında aslında Mitat'ın kendisi, kabuğu kapalı bir antepfıstığıdır.

Özellikle akşamları işten eve gelip kapısının iki kilidini üçer defa kilitleyip zinciri yuvasına taktığında bu

metafor, gerçeğe fazlasıyla yaklaşır. Mitat gün boyu çizdiği dairelerden sonra nihayet apartman dairesinde mutlak güvenliğini sağlamış, riskleri, sürprizleri ve değişim rüzgârlarını dışarıda bırakmış, tamamen kabuğuna kapanmıştır. Bundan sonra hiçbir şey Mitat'a da onun rutinlerine de dokunamaz. Yemek – televizyon – uyku. Bu düzen hiç değişmez. Hele gece 11'den sonra değil hayat değiştiren bir olay, ertesi gün lafını etmeye değer küçücük bir olay mümkün değil gerçekleşmez Mitat'ın dünyasında.

Gelgelelim hayat bu, olur olmadık zamanlarda olur olmaz işler yapar durur. Bir boşluk görmeye dursun, alelacele doldurur orayı. Kimselere sormaz üstelik, oldubittiye getirir. 14 milyar yıl önce bunu yapmıştı işte. O harikulade hiçliği ne gereği vardıysa tek bir patlamayla darmadağın etmiş, sonra da boşluğun tıka basa dolmasını şehvetle izlemişti.

Şimdi Mitat Karaman'ın boş, sessiz ve lüzumsuz hayatı ona o en baştaki hiçliği anımsatmıştı. Bunu değiştirmeliydi. Hemen kollarını sıvadı. Bir patlama işini görürdü. Büyük Patlama gibi büyük bir patlama da şart değildi. Abartmaya lüzum yoktu. Koca kâinatın yanında Mitat'ın hayatı nedir ki?

Küçük, minik, ufacık bir patlama yeter de artar bile.

Sonrası kendiliğinden gelir zaten.

Hep öyle olur.

Mitat bu sırada hayatın onun için yaptığı plandan habersiz kabak çekirdeği çitliyordu. Az önceki antepfıstığı gibi değildi bunlar, fazla zorluk çıkarmadan içindeki nimeti verirlerdi. Sadece nadiren içlerinden bir tanesi çürük çıkar, ağzının tadını bozardı ama şimdilik onunla da karşılaşmamıştı. Her şey yolundaydı.

İşte tam o anda bir değişim rüzgârı esti.

Mitat'ın yüzü tuhaf bir biçimde buruştu, burun delikleri titreşti, gözleri kısıldı, kirpikleri kıpraştı, soluğu kesildi, nabzı yavaşladı, yanakları içe çekildi, kafası istemsizce eğildi, vücudu aniden öne atıldı ve şöyle bir gürültüyle patladı:

"Hapşuuuu!"

Balgam

Aniden büyük bir coşkuyla hapşırmış, öne arkaya sallanmıştı Mitat. Bu esnada elini ağzına götürmekte geç kalmış, hapşırığın ağzından fırlattığı çekirdek parçalarını ve boğazından kopan balgamı yakalayamamıştı.

"Çok yaşa," diyecek kimsesi olmadığından onun yokluğunu kendi kendine lanet okuyarak kapadı.

Hemen sonra burnundan çıkan pisliklere bakındı. Çekirdekten kalan parçaları masanın üzerinde görebiliyordu. Fakat balgam görünürde yoktu. Gözlük camlarını sildi ve oturduğu yerden balgamın çarpabileceği yerlere tekrar göz gezdirdi ama nafile.

Yazdan kalma sıcak bir günde nereden çıkmıştı bu hapşırık şimdi. Hayıflanarak kanepeden kalktı. Karşısındaki koltuğa, halıya, masaya, duvara, duvardaki çerçeveye yakından baktı. Bir yerde hapşırığın hızının saatte 160 km olduğunu okumuştu. Muhasebeci hemen kafasındaki hesap makinesini çalıştırdı: Saatte 160 km, dakikada yaklaşık 2,7 km ederdi, hapşırığın saniyelik bir harekete neden olduğu düşünülürse yuvarlak hesap 0,05 km yani 50 metre gitmiş olabilirdi. Mitat'ın salonu zaten 20 metrekareydi, dahası oturduğu kanepe ile hapşırdığı yöndeki duvar arasında 3 metre vardı.

Fazla uzaklaşmış olamaz.

Peki o zaman neredeydi? Mitat sağa bakıyor, sola

bakıyor, balgamı bulamıyordu. Balgam yer yarılmış içine girmişti. Acaba yok muydu? Öyle ya, bazen hapşırdıktan sonra ellerini salya sümük içinde bulacağını düşünürken avuçlarını açtığında herhangi bir pislik görmezdi. Sanki bir kara delik onu zahmetten kurtarmak için ağzı ile elleri arasında belirir, sonra da kaybolurdu. Fakat bu küçük kara delik dalgacı bir mizaca sahipti. Mitat'ı asla utanç verici bir pozisyondan kurtarmaz, misal sosyal bir ortamdaysa, hele biriyle el sıkışmak üzereyse oralı olmazdı ama ne hikmetse Mitat ona en az ihtiyaç duyduğunda tez orada biterdi.

Eğer bu kara delik tutarlı bir kozmik cisimse aranılan balgam çoktan başka bir boyuta ışınlanmıştı. Yine de bu teorisine pek güvenmeyen Mitat son kez üstünü başını kontrol etti. Tişörtünde bir şey görünmüyordu. Kollarına baktı.

Zeus'la göz göze gelince telepatiyle ona sordu, "Sen görüyor musun Zeus?" Zeus yanıt vermedi. Hiç yanıt vermezdi. Yine de onunla konuşmak iyi gelirdi Mitat'a. Zeus sol kolunun altında, dirseğine yakın bir yere çizilmiş bir dövmeydi. Sağ kolunda da bir diğer Antik Yunan miti Medusa vardı.

Medusa sen görüyor musun balgamı? Senin gözler keskindir.

Yok, o da görmüyordu.

Mitat programı izlemeye devam etti. Bir konuşmacı Fethullahçı Terör Örgütü'nün yıllar boyunca devlete, orduya, eğitime, medyaya nasıl sızdığını anlatıyordu. İşin garibi terör örgütü yıllara yayılan bu eylem planını pek saklamamıştı sanki. Dergilerinin adı bile *Sızıntı*'ydı. Mitat, üniversite yıllarında bu tarikata mensup, kendisine şakirt, büyüklerine abi, örgütün kurucusuna ise hocaefendi diyen insanlarla karşılaşmıştı. Ebleh ebleh bakan, bir şey saklıyor gibi belli çerçeveler içinde konuşan, kendi grup-

ları dışında kimseyle muhatap olmayan tiplerdi bunlar. Mitat onların çalınan sınav sorularıyla bu bölüme girdiklerinden şüphelenmişti. Yüksek puanlı bölümleri başka türlü kazanabileceklerine aklı yatmıyordu. Şimdi tarikatın kollarının ne kadar uzun olduğu ayyuka çıkınca zamanında duyduğu bu şüphede haklı olduğu sonucuna vardı.

Derken gördü onu! Sunucunun sağında, stüdyodaki siyah fonun üzerindeydi. O âna kadar stüdyodaki beyaz ışığın üzerinde kamufle olan balgam, siyah fonun üzerine gelince görünür olmuştu. Büyük bölümü ekrana topak şeklinde yapışan balgamdan ayrılan bir parça şimdi kanal logosunun altından top sakallı tartışmacıya doğru akıyordu.

Mitat bir peçete alıp akıntıyı sildi, topağı da narin bir el hareketiyle ekrandan sıyırıp aldı. Bu hareketi çok doğal bir şekilde yapıp beceriyle sonuçlandırmasına şaşırdı. Peçeteyi elinde dertop etti ve mutfağa doğru ilerledi. Yüzünde zafer kazanmış bir komutanın edası vardı. Fakat henüz savaşın bitmediğini, hatta yeni başladığını bilmiyordu.

Çöp kovasının pedalına basar basmaz mide bulandırıcı bir koku burun deliklerine doldu. Kova, yemek siparişlerinden kalma alüminyum folyo kapları, meyve ve yemek artıkları ile dolmuş taşıyordu. Mitat kapak yeniden kapansın diye hemen ayağını pedaldan çekti, fakat epeydir birbirine sarılarak küçülen çöpler kapağın açılmasıyla birbirlerinden ayrılmışlar, çöp yığını bir anda hacim kazanmıştı. Nihayetinde kapak 3 santim havada kaldı. Koku o açıklıktan buram buram gelmeye devam ediyordu. Mitat, elleriyle kovanın kapağını bastırdı. Bu da başarılı bir hamle değildi. Kapağın kenarından bir sallama çay poşeti, bir şerit meyve kabuğu ve bir tutam yumurta kabuğu aşağı atlamak suretiyle intihar etti.

Anlaşılmıştı, çöpü dışarı atmak zorundaydı.

Yıldız

Çöp poşeti olarak kullandığı süpermarket torbasını kovadan çıkardı. Naylon torbanın üzerinde *Şok* yazıyordu, marketin adıydı bu. Logodaki "O" harfinin etrafında çizgi romanlarda patlama efektleri için çizilen patlangaçlardan vardı. Mitat sıçrayan çöpleri içine atıp torbayı düğümledi. Fakat bu koku bombasını evde tutamazdı. Sokaktaki konteynıra kadar götürmeye de üşeniyordu, şimdilik apartman koridoruna bırakacaktı. Kapı kilitlerini açtı, zinciri çıkardı, torbayı koridora koyup kapıyı kapatacaktı ki, o sırada alt kattan yürümekte olan apartman yöneticisi ile göz göze geldi.

Yıldız Hanım, Cennet Apartmanı inşa edildiği günden beri burada ikamet eden, içine kapanık, sessiz sakin bir kadındı. İnce, zarif bir fiziği vardı. Yüz hatları güzeldi ama dudağının hemen kenarındaki şekilsiz et beni onun güzel bir kadın olmasının önüne geçiyordu. Terliğin altında kalmış bir haşere cesedine benziyordu et beni. Üzerinden uzayan iki kıl da benzetmedeki haşerenin antenleri olmalıydı.

Benini aldırmayışının sebebi dinî öğretiler olmalı, diye düşünürdü Mitat. *Malum, yaradanın yarattığı değiştirilmez.* Dini bütün bir kadındı Yıldız Hanım ama Mitat'ı –dinî konulardaki cehaletine rağmen– pek bir severdi. Mitat da onun sevgisini karşılıksız bırakmazdı. Frekansları tutardı bir şekilde, arada bir uzun uzun konuşurlardı. Fakat şimdi karşılaşmaları talihsiz olmuştu, Mitat artık çöpü koridorda bırakamazdı, yalandan ayakkabısını giymeye başladı, torbayı sokaktaki konteynıra atacakmış gibi.

"Oğlum seni gördüğüm iyi oldu."

Mitat, yaşlı kadının iki büklüm taşımaya çalıştığı mavi torbayı fark etti. Ona yardım etmek için çöp torba-

sını kapı ile eşik arasına koyup basamakları inmeye başladı.

"Yardım edeyim..."

"Hay yaşa."

Mitat için bile ağırdı bu mavi torba ama en azından tek eliyle taşıyabiliyordu.

"Ağırmış da," dedi Mitat, gizli bir soru işaretiyle.

Yıldız Hanım biraz soluklandıktan sonra her zamanki yumuşak ses tonuyla açıklama getirdi:

"Yazlığa gittik, bahçeden toprak getirdik. Kadim Bey arabayı park ediyor şimdi. İki torba daha var böyle."

Mitat, bir insan niye bir yerden bir yere toprak götürür, diye kendi kendine düşündü. Aklına gençken izlediği *Drakula* filmi geldi. Filmde Kont Drakula, Transilvanya'nın toprağını konteynırlara doldurup gemiyle Londra'ya taşıyordu, memleket toprağı vampire iyi mi geliyordu, öyle bir şeyler. Yıldız Hanım'ın derdi başkaydı tabii.

"Bizim oranın toprağı yumuşak, gübreli, buralarda böyle mutena toprak bulmak imkânsız. Hep suni topraklar satıyorlar. Çiçekler helak oluyor."

Yıldız Hanım ile kocası Kadim Bey'in çiçek merakı meşhurdu. Mitat'ın ise çiçeklere meraksızlığı. Yine de apartman yöneticisinin çiçek muhabbetini dinlemesi, gerektiği yerlerde onun sözlerine eşlik etmesi icap ediyordu. Mitat toprak torbasını dördüncü kata taşırken Yıldız Hanım arkasından geldi.

"Benim komşuçatlatanlara iyi gelecek bu topraklar. Bak şimdi nasıl canlanırlar..."

Mitat merak ediyormuş gibi yaptı. "Komşuçatlatan mı?"

"Evet oğlum. On iki ay çiçek açar bunlar. Komşuçatlatan lafı ordan geliyor zaten. Japonküpesi de derler. Bilirsin değil mi?"

Tabii ki bilmiyordu.

Ama tabii ki biliyormuş gibi yaptı.

"Duydum onu."

Yaşlı kadın, Mitat'tan sonra dördüncü kata ulaştı, anahtarlarını çantasından çıkarıp kapıyı açtı. Mitat torbaları antreye taşıdı.

"Sağ ol oğlum, çok makbule geçti."

"Ne demek."

Mitat alt kata meyletti ama Yıldız Hanım'ın botanik dersi bitmemişti.

"Çiçeklere ne kadar iyi bakarsan bak, toprak kötüyse bir işe yaramaz. İyi toprak çiçeğin ömrüne ömür katıyor. Çiçekmiş, insanmış fark etmiyor. Soluduğun hava, içtiğin su iyi olursa iyi yaşıyorsun."

"Haklısınız."

"Ha bak ahenk de çok mühim. Çiçek bile olsalar, rasgele yan yana koyamıyorsun. Alt tarafı hepsi bitki diyorsun ama değil işte. Balkonda çiçek besleyenlerin çoğu bilmez bunu. O uzunlamasına saksıları alıyorlar, kel alaka çiçekleri aynı saksıya dikiyorlar. Sonra bakıyorsun, hepsi cansız. Çünkü ahenk yok. Biri su ister, diğeri istemez, biri güneş ister, diğeri sadece gölgede açar. Aynı huylara sahip olanları birbirine yakın tutman gerek. Yoksa birbirlerine zarar verirler. Doğayla münasebetleri bile denk olmalı. Birine faydası dokunan haşere, diğerine zarar verir. Diyorum ya, çiçekmiş, insanmış fark etmiyor. Yanlış insanla yaşarsan sen de solar gidersin. Doğru insanla ise cıvıl cıvıl olursun."

Mitat içinden, "Eyvah," dedi, Yıldız Hanım büyük olasılıkla konuyu buradan Mitat'ı baş göz etmeye bağlayacaktı.

"Ee, yok mu seni cıvıl cıvıl yapan biri?"

"Yok Yıldız Hanım."

Yıldız Hanım şöyle bir baktı Mitat'a.

"Yok mu bir sevdiğin?"

"Yok vallahi. İyiyim ben böyle."

Mitat, iyiydi gerçekten. Barışıktı yalnızlığıyla. İçinde bulunduğu sürece *On yıllık yalnızlık* diyordu bir de. Göndermeyle benimsemişti yalnızlığını.

"Çocuk mocuk istemez misin oğlum?"

"Yok düşünmüyorum."

"Yalnız geldim yalnız giderim mi diyorsun?"

"Evet aynen."

Yıldız Hanım'ın tenkit edeceğini sandı ama yanıldı.

"Ee, sen de haklısın be oğlum. Zaten baksana etrafına, çok insan var be. Her yer tıka basa insan. Yakında taşacak dünya."

Mitat şaşırmıştı. Bu muhafazakâr kadın Mitat'ın aklından geçirdiği aykırı fikirlere kendince ne güzel değiniyordu.

"Haklısınız Yıldız Hanım. Bir yerde okudum, sahip olduğu doğal ortama sığmayacak kadar üremeye devam eden nadir hayvanlardan biriymişiz. Diğerleri bunu içgüdüleriyle doğal kaynakları gözeterek dengelerken biz hiç durmadan çiftleşiyoruz."

Yıldız Hanım'a ağır gelmişti bu açıklama, sadece gülümsemekle yetindi. Gülümseyince dudak kenarındaki haşereye benzeyen beni de kımıldadı sanki. Antenleri oynadı. Mitat gözlerini kaçırdı o bölgeden.

Sonra anlık bir sessizlik oldu. Mitat tam, "Bana müsaade," diyerek uzaklaşmayı düşünüyordu ki, muhabbete farklı biri dahil oldu.

"Ouuuuuuuu," dedi, dipten ve derinden.

Sonra tiz bir sesle ekledi: "İiiiiiiiiğ."

Muhabbetin sürpriz konuğu, onları en baştan beri dikkatle dinleyen Cennet Apartmanı'ydı.

Apartman

Cennet Apartmanı, 1976'da Çırağan Sarayı'nın karşısından Yıldız Sarayı'na uzanan Müvezzi Caddesi üzerinde inşa edilmişti. Osmanlı İmparatorluğu'nun iki mühim sarayının arasındaki dik yokuşta bulunan apartmanın bir tarafı Yıldız Parkı'nın sarmaşıklarla örülü batı duvarına bakarken diğer tarafı Boğaz'ın kartpostallara model olan manzarasını seyrediyordu. Tabii önüne rezidans dikilmeden önceydi bu. Şimdi sadece son kat, yani Yıldız Hanım ile Kadim Bey'in oturduğu daire bu manzaradan nasibini alıyordu.

Cennet Apartmanı, 6 katlı bir apartmandı. Her katta tek daireden toplam 6 daire vardı. Apartman tam olarak Müvezzi Caddesi ile onu kesen sokaklardan biri olan Yurdakul Sokak'ın kesişim noktasındaydı. Apartmanın pencereleri caddeye dönük olsa da kapısının sokağa bakması nedeniyle resmî merciler apartmanı sokağa layık görmüş, sokağın diğer başından numaralandırmaya başlayarak Cennet Apartmanı'nı 6 numara olarak kayıtlara geçmişti. Fakat bu tercih sonucunda cadde üzerindeki apartmanların rakamları 53, 6, 55 şeklinde yan yana gelmişti. Bu, özellikle muhite yabancı olanlar için kafa karıştırıcıydı. Eski apartman numaralarının bazı kapılardan sökülmemiş olması ise bir başka bilmeceye yol açıyordu. Buna Y şeklinde uzayan sokağın bir ucunun çıkmaz oluşunu eklediğinizde buranın neden kuryeler ve ziyaretçiler için Bermuda Şeytan Sokağı olduğunu anlayabilirdiniz.

Allahtan paralel cadde üzerindeki Ayyıldız Camii'nin minaresi sokağın her bölgesinden görünüyordu da yokuşlar, rakamlar ve çıkmaz sokaklar girdabında kaybolan insanlar ona bakarak yönlerini tayin edebiliyorlardı. Tabii bu kadar yakında beş vakit ayine çağıran bir tapınak olması herkesi memnun etmiyordu. Hele darbe giri-

şiminden sonra camideki hoparlörler dörtten on ikiye çıkınca ezan sesi o kadar yükselmişti ki mahallede şikâyetlere yol açmıştı. Bir mahalle sakini caminin yasal desibel sınırına uyması gerektiği yönünde imza kampanyası başlatmış ama darbe sonrasında oluşan paranoya atmosferinde terörist olarak bellenmemek için bir Allah'ın kulu bile imza verememişti.

Gürültü Kontrol Yönetmeliği'ne uymayan cami dışında mahallenin hiçbir sorunu yoktu. Güvenli bir muhitti bir kere, 200 metre yukarıda MİT binası olduğu için iti uğursuzu buralara gelmeye çekinirdi. İstanbul'un akciğerlerinden Yıldız Parkı sayesinde havası çok temizdi. Zemin de sağlamdı, ev gösteren emlakçılar, "Buraların altı hep kaya," derdi. E padişahlar boşuna iki sarayı bu muhite dikmemişlerdi. İşte bu nedenlerden ev arayanların gözdesiydi burası. Yıldız Hanım'ın gözü gibi baktığı Cennet Apartmanı da buranın başlıca ilgi odaklarındandı. Yeni boyanmış gri renkteki dış cephesi, ilk kata yapılan seramik katman, bir sarmaşığın dolanmasıyla masalsı bir detay görünümüne bürünen yağmur borusu ve bahçeye dikilen incir ağacıyla adını hak eden bir bina görünümündeydi. Kapının cam bölmesi üzerindeki Cennet Apt. No: 6 yazısı bile özenli bir stile sahipti. Cennet kelimesi, C'den t'ye doğru küçülen bir geometriyle yazılmış, Apt. No: 6 kısmı ise o kıvrımın altına bir kedi gibi sokulmuştu. Yıldız Hanım'ın çiçek merakı daha sokak kapısından anlaşılıyordu. Kapının iki tarafına zincirle saksılar asılmıştı. Saksılardaki mor sümbüller kapıdaki ziyaretçiyi hoş bir kokuyla içeriye davet ederdi.

Apartmanın içi içinse aynı güzel ifadeleri kullanmak zordu. Ne kadar boyayla kapatmaya çalışsalar da duvarlardaki çatlaklar belli oluyordu. Katları çıktıkça bu çatlaklar artıyor, onlara küf lekeleri ve pul pul olmuş duvar boyaları katılıyordu.

Aslında Cennet Apartmanı için estetik ameliyatlarla genç görünen bir ihtiyar demek doğru olurdu. Bina dışarıdan güzel görünse de içeriden çürümekteydi. Apartmandan gelen tuhaf sesler bunu belgeler nitelikteydi. Sesler durduk yere çıkmıyordu tabii. Fakat sebep ile sonuç arasında bir düzenden söz edilemezdi. Mesela üçüncü kattaki Mitat sifonu çektiğinde bu zemin kattaki Meryem Abla'nın kulağına vapur düdüğüne benzer bir ıslık sesi olarak gidebilir, birinci kattaki Başar Bey mutfak musluğunu açtığında bu eksi birdeki Eylem'in telefonunun çaldığını sanmasına neden olan bir titreşime sebep olabilir, ikinci kattaki Ceylan davlumbazı açsa bu en üst kattaki Yıldız Hanım'ın zihninde cinlere mahsus bir uğultu olarak tezahür edebilirdi.

Artık Mitat Karaman, Yıldız Hanım ile konuşurken biri sifon mu çekti, yoksa klimayı mı açtı bilinmez ama Cennet Apartmanı'nın karnından yine lanetli bir gürültü koptu. Su borularından gelen "Ouuuuuuuu"yu takiben ısıtma tesisatından "iiiiiiiii" gelince Yıldız Hanım ister istemez cin kovucu duayı mırıldandı.

"La havle vela kuvvete illa billahilaliyyilazim."

Komşular

Yaşlı kadın Arapça dua okumaya başlayınca Mitat birden ne yapacağını bilemedi. Duaya eşlik mi etmeliydi? Sadece mırıldanır gibi yapsa kâfi olur muydu? Neyse ki kısa bir duaydı, hemen bitti. Fakat şimdi de "âmin" mi demeliydi acaba? Mitat, konuşmalardaki dinî kalıplara nasıl cevap vereceğini hiç öğrenememişti. Bu, çocukluğunda "güle güle" – "allahaısmarladık" farkını anlamaması ile başlayıp günümüze kadar süregelmiş bir beceriksizlikti.

Vedalaşma adabına göre yolcu eden kişi, "Güle gü-

le," yola çıkan kişi ise, "Allahaısmarladık," derdi. Ama bu Mitat'ın aklına yatmıyordu. Yola çıkanın tamamen güvende olan evdeki kişiye, "Merak etmeyin, biz sağ salim gideriz, siz güle güle oturun," anlamında "güle güle" demesi gerekirken bunu evdeki kişinin yol çilesiyle uğraşacak zavallı yolcuya demesi kabalık gibi geliyordu Mitat'a. *Ne öyle, alay eder gibi.*

Diğer yandan, yola çıkan tarafın Allah'a ısmarlanması, başlarına bir şey gelmesin diye yüce bir güce emanet edilmesi gerekmez miydi? Bu durumda evdeki kişinin yolcuya, "Allahaısmarladık," demesi mantıklı olandı. Ama gelenek, evdekinin değil yolcunun bunu demesini emrediyordu. Aslında yolcu araya bir n harfi koyarak, "allahaısmarla-n-dık," dese problem çözülüyordu. Acaba Mitat'ın isminin nüfusa eksik harfle kaydedilmesi gibi allahaısmarladık da eksik harfle mi toplum bilincine kaydedilmişti? Bir de kimsenin dili dönmediğinden "allahaısmarladık" hep "alasmarladık" diye yuvarlanırdı ki, bu da yaratıcıya, adının kısaltmasıyla seslenmek gibiydi, lakaytlığın böylesi! *Cık, cık, cık.*

Mitat hâlâ, "La havle vela kuvvete illa billahilaliyyilazim," diyen yaşlı kadına bir yanıt verememişti. *Ne desem?* "Eyvallah" olmaz. "Aynen" hiç olmaz. Sonunda esprili bir söz ağzından çıktı:

"Âlem bir apartmanımız var."

"Ay vallahi bazen gerçekten ürkütüyor. İyi sıhhatte olsunlar mı dadandı, diyorum. Tövbe estağfurullah."

Mitat "iyi sıhhatte olsunlar" sözünü önce anlayamadı, sonra jeton düştü. Cinler için söylenen eski bir deyişti bu. Hemen ortama adapte olup, "Allah korusun," dedi.

"Başka bir sıkıntın yok, değil mi oğlum? Apartmanla ilgili."

"Yo, yo, yok valla."

"En alt kattakiler biraz gürültü ediyormuş. Meryem rahatsız oluyor."

"Hiç duymadım."

"Artistlermiş."

"Artist mi?"

"Dizi filmlerde çalışıyorlarmış. Kostümcülermiş."

"Ha öyle."

"Bir de garip bir kedileri varmış."

"Hiç görmedim."

"Sabahın köründe gelip yüksek sesli müzik çalıyorlarmış."

"Duymadım vallahi."

Yıldız Hanım önce aşağı kata, sonra etrafına bakındı. Alçak sesle ve ağzını hafif kapatarak, "Gerçi gürültüde senin alt komşunun üzerine yok. Çapkın kız. Arada birtakım sesler işitiyorum," dedi.

Müstehcen imasından sonra hafifçe kikirdedi yaşlı kadın, ayıbını örtme niyetiyle eşarbının düğümünü sıkıp başındaki yerini düzeltti. İkinci kattaki Ceylan'dan söz ediyordu. Mitat, sohbeti, "Evet o sesleri ben de duyuyorum," diyerek devam ettirmeyi düşündü ama sonra bunun münasebetsiz senaryolara yol açabileceğini düşünerek sessiz kalma hakkını kullandı. İşin doğrusu Mitat alt komşusunu her gece dinlese de hiç görmemişti. En azından gerçek hayatta. Bir gün alt kattan gelen seslerin sahibini o kadar merak etmişti ki kendini tutamamış, zil panelindeki isim soyadı hanesine bakıp Instagram'da aratmıştı. Ceylan Güneşer'in sayfası daha ilk bakışta Mitat'ın gözbebeklerini büyütmüştü. Bir erkeği nakavt edebilecek tüm kıvrımlar sanki bu kadında buluşmuştu. *Alt kattaki seks bombası.*

Tabii Mitat, diyaloğu devam ettirmek adına kadını internetten röntgenlediğini Yıldız Hanım'a anlatmayacaktı.

Fakat Yıldız Hanım sohbetteki erotizmi bir sonraki seviyeye taşımaya kararlıydı:

"Bir gün içinde iki erkekle mercimeği fırına verdiği oluyormuş."

Mitat'ın aklı bir an mutfağa, yemeğe gitti ama sonra toparladı.

"Demek öyle. Mercimeği ocağa... yani şey, fırın."

Yıldız Hanım durdu bir an, apartmana kulak kesildi. Alt katın ışığının yandığını fark etti. Sesini iyice kıstı, "Hah, Kadim Bey de geliyor," dedi. Komutanını gören bir asker gibi esas duruşa geçti.

Kadim

Kadim Bey merdivenlerden ağır ağır çıkmaya başladı. Önce kır saçları, sonra iri cüssesi girdi kadraja. Seksen yaşlarında görünen adam muhtemelen Mitat'ın gördüğü en iri ihtiyardı. Şimdi, merdivenlerde attığı her adımla yaklaşıyor ve göz korkutan fiziği büyüyordu. Pantolonunu belinin neredeyse bir karış üzerine çekmesi bile onun fiziğindeki ürkütücülüğü hafifletmemişti.

Mitat, Kadim Bey'in ellerindeki toprak dolu torbaları fark edince merdivenleri indi, hemen sol elindeki torbayı aldı. Diğerini de almak istedi ama yaşlı adam onu vermedi. "Daha ölmedim, başımın çaresine bakarım," dercesine baktı Mitat'a. Bacakları bu ağır vücudu taşımaya isyan ettiğinden yavaş yürürdü Kadim Bey ama kolları diriydi. Emekli arzuhalci Kadim Özdemir'in hayatı adliye önlerinde milletin mektubunu, tutanağını, dilekçesini daktiloya çekerek geçmişti. Kollarının dinçliğini daktilo tuşlarıyla verdiği mücadeleye borçlu olmalıydı.

Bakışları üzerine çektiğini fark eden Kadim Bey, karısına ve komşusuna, "Siz işinize bakın," dercesine ters

bir bakış attı, bunun üzerine Mitat ve Yıldız Hanım birbirlerine bakarak sohbete farklı bir konudan mecburiyet hissinin verdiği bir yapmacıklıkla devam ettiler.

"Senin gibi bir ev sahibinin olması apartmanımız için bir şans. Kiracılar bugün varlar, yarın yoklar. Oldukları sırada da ne çevirdikleri belli değil. Bu apartmana bizden sonra siz bakacaksınız."

"Öyle demeyin."

"Ne yani bakmayacak mısınız?"

"Bakacağız tabii, bakacağız."

Yıldız Hanım gülümseyerek rahatladı.

"Temiz yüzlü oğlum benim. İyiliği yüzüne vurmuş. Değil mi Kadim Bey?"

Kadim Bey, üst kata ulaşmıştı, Mitat'ın yanında bir kule gibi belirdi. Toprakla dolu torbayı eşiğe bıraktı. Komşusuyla sosyalleşmeye niyeti yok gibiydi, biraz nefeslendikten sonra ayağıyla torbayı sürükleyerek antreye geçti. Sonra döndü, tanımıyormuş gibi baktı Mitat'a. Kahverengi tonlarındaki gözlük camları gözlerindeki şüpheci tavrı gizleyemiyordu. Yıldız Hanım araya girdi.

"Mitat'ı hatırlarsın, bizim alt komşu."

"Kim?"

"Mitat, Mitat. Beş numaradaki delikanlı."

"Ha beş numara."

Genizden gelen tok bir sesi vardı Kadim Bey'in. Diksiyonu bir tiyatrocu kadar düzgündü.

"Verdi mi aidatı?" dedi, Mitat orda yokmuş gibi.

Kadim Bey'in bu hoyrat sorusu Yıldız Hanım'ın yüzünü ekşitti. Yine de rahatsızlığını belli etmeden, "Verdi, verdi," dedi ve Mitat'a göz kırptı. Mitat yaşlı kadının bu hareketi nasıl ustalıkla yaptığına şaşırdı. Yaşlılar bile onun beceremediği çoğu şeyi kolaylıkla yapabiliyordu.

"İyi, iyi aferin delikanlı," dedi huysuz ihtiyar, sırtını döndü ve evin içine girerek kayboldu.

"Bakma sen ona oğlum, bugün çok yorulduk. Sinirleri tepesinde."

"Olsun Yıldız Hanım. Normal. Şimdi yanımda nakit yok, aidat aklımda, yarın versem?"

"Hiç mühim değil, daha erken zaten. Nerden çıkardıysa şimdi..."

Kadim Bey içeriden tüm huysuzluğuyla seslendi.

"Gelmiyor musun Yıldız?"

"Geliyorum, geliyorum."

Mitat'ın da gitmesi gerekiyordu artık.

"İyi akşamlar Yıldız Hanım."

Yıldız Hanım, Mitat'a acı acı baktı.

"Allahaısmarladık oğlum, allahaısmarladık."

Mitat, yaşlı kadının böyle demesiyle afalladı. Yolcu eden kişi, "Güle güle," derdi, yolcu ise, "Allahaısmarladık." Yıldız Hanım gibi görmüş geçirmiş, özellikle de bu tip deyişlere hâkim biri nasıl hata yapardı?

Tabii içinde bulundukları komplike durumdan da kaynaklanmış olabilirdi bu. İki taraf da aynı apartman içerisindeydi ve ikisi de birbirinin evine girmemişti. Hatta bir bakıma ilk konuk olan kişi Yıldız Hanım'dı. Daha sonra Mitat üst kata çıkmış ama Yıldız Hanım'ın evine girmemişti. Yıldız Hanım da tam olarak evin içinde sayılmazdı, eşikte duruyordu. Yolcu kimdi, yolcu eden hangisiydi, tartışmaya açıktı; çünkü yola çıkmak söz konusu değildi, Mitat sadece bir kat mesafesi merdiven inecekti. Kapısı kapalı bile değildi, belki de bu tip istisnai durumlarda gelenek bir tür kırılmaya uğruyordu ve laf tam da Mitat'ın çocukken kurduğu mantığa göre yer değiştiriyordu, bunu da yalnızca Yıldız Hanım gibi eski topraklar biliyordu.

Mitat, kısa bir tereddüdün ardından, "Güle güle Yıldız Hanım," dedi, "güle güle."

Uykusuzluk

Yeterince vakit kaybettiğini düşünen Mitat hızlı adımlarla dairesine döndü, çöp torbasını koridora bıraktı ve televizyonun karşısındaki yerine kuruldu.

Uyku öncesi ritüeli önce bir hapşırıkla sonra da bir ihtiyar sohbetiyle bölünmüştü. Neyse ki tartışma programı devam ediyordu. Televizyonun sesini açtı. Konu değişmişti. Darbe girişiminden Suriye meselesine atlanmıştı. Mitat'a göre en kazık konuydu bu. İzlediği yüzlerce tartışma programına rağmen orada neler döndüğünü anlayamıyordu. Çift isimli örgütler, bir gün öyle bir gün böyle diyen politikacılar, yabancısı olduğu coğrafya derken konunun içinde kayboluyordu.

Gerçi Mitat'ın konuyu anlayıp anlamaması önemli değildi. Önemli olan stüdyodakilerin konuşmaya devam etmeleriydi. Onlar konuşacaktı ki, Mitat'ın uykusu gelsin. Başka türlü gelmiyordu çünkü. Darbe girişiminin gerçekleştirildiği geceden beri böyleydi bu. Post-darbe stres bozukluğu.

MİT binasıyla Cennet Apartmanı arasında sadece 200 metre vardı. Mitat 15 Temmuz gecesi orada patlak veren çatışmaları yakından dinlemiş, helikopter ve F-16'ların alçak uçuşlarıyla savaş atmosferini buram buram yaşamıştı. Boğaz Köprüsü'ndeki katliamın sesleri de kulağına gelmişti, her ne kadar o sırada orada ne olduğunu bilmese de. Bu travma birkaç günlük uykusuzluğu hak ediyordu. Ama on gün gözüne uyku girmemesi fazlaydı! Hayır yani, herkesin yaşadıklarından daha kötü bir tecrübe yaşamamıştı ki. Hele dışarı çıkıp dehşete tanıklık edenlerle kıyaslandığında Mitat'ın yaşadığı devede kulaktı.

Aslında Mitat'ın uyku düzenini bozan, psikolojisini altüst eden asıl şey, uzun zamandır birlikte mutlu mesut

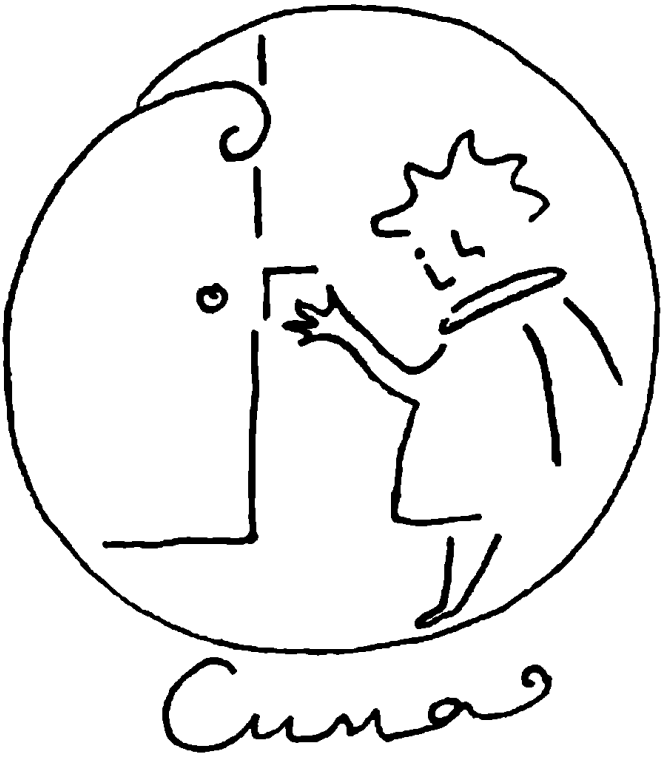
yaşadığı yalnızlığıyla o geceyi atlatamadığı gerçeğiydi. Şu hayatta tek başına göğüsleyemeyeceği hiçbir durum olmadığını düşünürken birkaç sonik patlama yalnızlık kalesini yıkmaya yetmiş, "on yıllık yalnızlık" diye adlandırarak övündüğü keşiş hayatını bozup Yıldız Hanımların kapısını çalacak kadar çaresiz hissetmişti.

Uykusunu kaçıran bu çaresizlikti.

Neyse ki birkaç deneme yanılmadan (bitki çayları, doktor muayenesiyle birlikte 320 liraya mal olan uyku hapları) sonra şifayı televizyondaki tartışma programlarında bulmuştu. O güne kadar televizyonda sadece dizi veya yarışma programı izleyen Mitat, tüm kanalları saran tartışma programlarından kaçamamış, bir programı baştan sona izlemişti. Sonlara doğru gözkapakları ağırlaşmış, ceketli bir adam, "Efendim, sınır ötesi faaliyetlerimizde Türkiye'nin iki önemli hedefi var. Sınır ötesinden top atışlarını, saldırıları engellemek, bir diğeri de Suriye'den gelenlerin tekrar anavatanlarına..." derken esnemiş, kravatlı bir adam, "Halep bizim 82. vilayetimiz, Musul bizim 83. vilayetimiz diyerek IŞİD'le mücadele edemezsiniz. Biz burada öncelikle büyük fotoğrafa bakmalıyız, bölge merkezli dış politika izlemeliyiz..." derken Mitat rüya âlemini boylamıştı.

O günden sonra Mitat her akşam bir tartışma programının başına kurulur, en geç yarıma doğru uykuya teslim olurdu. Fakat o gece, sunucu saat 12.00'ye iki kala, "Bitiriyoruz. İyi geceler sayın seyirciler," deyip programı birdenbire sona erdirince Mitat ekran karşısında kalakaldı. Hemen panikle diğer kanallara baktı. Maalesef diğer tartışma programları da sona ermişti. Zapladı, hiç bilmediği kanalları denedi, illaki birinde saatini aşmış, uzadıkça uzamış bir tartışma vardır diye düşünüyordu ama yoktu işte.

Makûs talihini kabullenerek yatağa gitti.

"Beni bu yaratıkla yalnız bıraktılar sonunda, ama hayır, yalnız bırakmakla kalmadılar, bir hücreye de tıktılar, her şeyden çok korktuğum bu yaratıkla, kendi kendimle. Biliyor musun nasıldır insanın kendi eline bırakılması, kendisiyle baş başa, kendi insafına terk edilmesi. İlle de korkunçtur diyemem, ama bu dünyada yaşadığımız en akıl almaz serüvenlerden biridir:
İnsanın kendi kendiyle yüz yüze gelmesi."

Wolfgang Borchert, "Karahindiba"

Gece

Mitat, kafasını yastığa koyduğunda büsbütün çaresiz hissetmiyordu. Konuşan adamlar olmadan da uyuyabilirdi. Alışıldık tedavisine hiç başlamamış değildi, en azından bir saat kadar izlemişti tartışma programını. Yıldız Hanım'ın gevezeliği aynı şey olmasa da neticede konuşma konuşmadır, bir ara esnememi zor tutmuştum, diye düşündü. Gözlerini kapattı ve beyninin uyuşacağı ânı beklemeye başladı.

Yarım saat sonra hâlâ aynı yerde bekliyordu. Uyku ritüelinin eksik kalışı değildi tek problem. Dışarıdan gelen seslerdi. Sakin bir geceydi aslında ama ara ara kulağına gelen sesler uykusunu hepten kaçırmaya yetiyordu. Bir ambulansın sireni, bir uçağın ıslığı, bir helikopterin pervane sesi, bir arabanın patinajı, gazı kökleyen motosikletin pat pat etmesi Mitat'a darbe girişimi gecesini hatırlatıyordu. Ya o yolcu uçağı değil de bir F-16'ysa, ya o egzozu patlayan motosiklet değil de atılan bir bombaysa, ya ikinci bir darbe girişimi olabilir diyenler haklıysa? Derken bir patlama sesi duyar gibi oldu. Eyvah! Hemen sonra gelen seslerden anladı, bir yerlerde havai fişek patlatmışlardı.

Bir sonraki emre kadar havai fişekler yasaklanmalı!

Gözünü açıp şarja koyduğu telefonuna uzandı. Telefonun ekranı adeta selektör attı. Mitat gözlerini kaçırmaya çalışırken saatin 01.01 olduğunu görmeyi başardı. Yatarken telefonun parlaklığını kısmayı unutması uyku çalışması için hiç iyi olmamıştı. Açılan gözleri duvardaki gölge oyununa kaydı. Dolunayın ışığı panjurları delip içeri sızıyor, bahçedeki incir ağacının dalları, yaprakları ve meyveleri duvarda dans ediyordu.

Mitat bir süre incirlerin duvardaki gösterisini izledi. Bu da uykusunu getirmedi. Koyun saymayı mı denesey-

di? Hayır, hiçbir şey denemeyecekti. Uykusuzlukla tanıştığı dönemde tüm bunları denemişti. Şu an bir deneme-yanılmaya daha tahammülü yoktu. Prensibine sadık kalacak, başarısının sınanacağı bir duruma kendisini sokmayacaktı. Eninde sonunda uykusu gelecekti, bu insan doğasının kanunuydu. Mitat da onu bekleyecekti.

Mitat'ın asıl problemi buydu, beklemek. Hayattaki edilgen duruşunu yatakta da bozmuyordu otuz altı yaşındaki adam. Beyninin kapanacağı ânı minibüs bekler gibi bekliyordu. Minibüs durağına doğru ya da varmak istediği yöne doğru yürümesini risk olarak görüyordu. Durağa yürüse onu her zamanki yerinden almaya alışan şoför, Mitat'ı gözden kaçırabilirdi. Varmak istediği yöne doğru yürüse minibüsün hızlanıp sol şeride geçtiği bir konumda çaresizce el kol işaretleri yapmak zorunda kalabilirdi. Kendisini yol kenarındaki Uykusuzlar Durağı'nda hayal etti. Gözleri kan çanağı, göz altı çukurları mosmor olmuş bir sürü pijamalı insan. Önlerinden geçip duran minibüslere, dolmuşlara, otobüslere bakıyorlardı. Hangi günahı işlemişlerdi ki, o durağa mahkûm olmuşlardı, bilmiyorlardı, sadece bekliyorlardı...

Mitat'ın o duraktan kurtulmasının önündeki bir başka engel apartmandan gelen seslerdi. Alt kattaki Ceylan'ın aktif cinsel hayatı bugün mola vermişti ama binanın karnı gürül gürüldü o gece. Biri gece vakti ihtiyaç molasına kalkmış olmalıydı, sifonu çekince su borusundan şelale akar gibi oldu. Sonra bir komşusu terlikleriyle şappadak şappadak yürüdü, sanki dev bir mahkûm Mitat'ın salonunda volta atıyordu. Çok geçmeden kim nasıl bir uyku sersemliğiyle kalorifer borusuna çarptıysa, yüksek frekansta bir gong sesi çınladı. Apartmanın karnı bu gece bir canavarın sindirim sisteminden farksızdı maşallah. Canavar da gıda zehirlenmesi yaşıyordu.

Birdenbire gecenin sessizliğinde Beethoven'in *Für*

Elise melodisi çaldı. Uykusuzlukla uyanıklık arasındaki o sinir bozucu durakta cebelleşen Mitat önce bu müzik yayınının ne olduğunu anlayamadı. Melodinin devamında kafasına dank etti: Kapı zili çalıyordu!

Gözlerini açtı. Karanlığın içinde melodinin yankılanışını dinledi. Kalp atışları hızlanarak o melodiye eşlik etti. Telefonuna uzanıp saate baktı, 02.22'ydi. Bu saatte kapısını kim çalıyordu Allah aşkına?

Diyafon

Gecenin köründe kimdi bu? Kimdi ve ne istiyordu? Mitat'ın aklına birkaç teori geldi. En alt kattaki dizi filmciler gelmiş, sokak kapısının anahtarını kaybettikleri için komşuların zillerini tek tek çalıyor olabilirlerdi. Fakat sadece kendi zili çalınmıştı. Diğer ziller çalınsa gecenin sessizliğinde bunları duyardı Mitat. Belki de alt kattaki Ceylan seks sonrası atıştıracak bir şeylerin siparişini vermişti, kurye de yanlış zile basmıştı.

Mitat kalktı. Parmaklarının ucunda yürüyerek kapıya yaklaştı, bir adım kala durdu. İçini öyle bir korku kaplamıştı ki gözetleme deliğinden baktığında bir silahın susturucusuyla karşılaşsa şaşırmayacaktı. Ya da yüzü deforme olmuş kambur bir yaratık görecek, yaratık kafasındaki tek boynuzla gözetleme vizörünü parçalayacak, sonra da o deliğe parmağını sokacak, parmağıyla Mitat'a ulaşmaya çalışacaktı. Saatlerce süren uykusuzluğu kâbuslar dünyasından zihnine korku senaryoları salıyor gibiydi.

Mitat sonunda korkularını yenerek çok yavaş bir adım attı ve kapı deliğinden baktı.

Apartmanın içi tamamen karanlıktı. Biri olsa sensörlere yakalanacağından koridor ışığı yanardı. Demek ki zil aşağıdan çalınmıştı. Duvardaki diyafona döndü. Bu cihazın hepi topu iki düğmesi vardı. İlki, apartmanın ka-

pısını açmaya yarayan, üzerinde "Kapı Otomatik" yazan kırmızı düğme. Diğeri ise aşağıdaki kişiyle mikrofon aracılığıyla iletişim kurmayı sağlayan, üzerinde "Kapı" yazan beyaz düğme. Mitat kapıyı açan kırmızı düğmeye alışıktı. Basardı ve aşağıdaki kişi içeri girerdi. Fakat beyaz düğmeyle arası en baştan beri iyi değildi. Birkaç denemeden sonra onu kullanmaktan vazgeçmiş, "başarısının test edileceği hiçbir ortama kendini sokmama" prensibi gereği o düğmeyle ilişkisini kesmişti.

Gel gör ki, şimdi onu kullanmak zorundaydı. Kırmızıya basıp hiç tanımadığı birine bu saatte kapıyı açamazdı ya. Beyaz düğmenin mantığını hatırlamaya çalıştı. Basılı tutup, "Kim o?" mu diyordu, yoksa bir kere basıp sorusunu sorup parmağını bırakıyor muydu? Yani düğmeye basınca kendi sesini mi ulaştırıyordu yoksa aşağıdaki mikrofonu mu açıyordu? Denemeden bu soruların yanıtlarını veremeyeceğini anladı Mitat.

Beyaz düğmeye bastı, "Kim o?" dedi, parmağını çekti. Sokağın sesi geliyordu şimdi. En aşağıdaki, yanında "Meşgul – Açık" yazan lamba yeşil yeşil yandı. Ne demekti ki bu? Meşgul olan ne, açık olan ne? Onun yanması şu an dışarıdaki kişiye Mitat'ın "Kim o?" sorusunun gittiği anlamına mı geliyordu? Yeni bir deneme yaptı, beyaz düğmeye bastı ve parmağını basılı tutarak daha kararlı bir sesle, "Kim o?" dedi. Bu defa tecrübeli olmasına rağmen öncekine göre daha umutsuz bir denemeye imza atmıştı. Dışarıdan gelen sese kulak verdi. Rüzgâr ve uğultu. Aşağıda bir insan olsa, Mitat'ın sesini duymasa bile birtakım sesler çıkarırdı herhalde. Sonra diyafon kendiliğinden sustu. Mitat yeterince çaba gösterdiğini ve hazır ortalık tekrar sessizliğe kavuşmuşken yatağına dönebileceğini düşündü. Odasına doğru yürüdü.

Antreden çıkıp salona girmişti ki birden zil tekrar çaldı. Mitat'ın ödü koptu, bunu hiç beklemiyordu. Kalp

atışları hızlandı, dizleri boşaldı, dengesini tekrar kazanmak için salondaki divana tutundu. Kalbinin ritmi düzelince yavaş yavaş antreye döndü. Kapı deliğinden baktı, hâlâ karanlıktı. Aşağıda ona ihtiyaç duyan biri mi vardı? Zili tekrar çalması ne anlama geliyordu? Mitat diyafonu kullanamıyor diye aşağıdaki kişi sesini ulaştıramıyor muydu acaba? Kim bilir belki de tecavüzden kaçan bir kadın yardım dileniyordu sokakta? *Öyle olsa çığlık da duyardım*. Yoksa çalan polis miydi? Gazetelerde sürekli suçlu suçsuz bir sürü kişiye sabah baskını yapıldığını okuyordu? Telefonuna belli bir aplikasyonu yükledi diye binlerce insan terörist olduğu gerekçesiyle tutuklanmıştı. Neyse ki, Mitat akıllı telefonuna herkeste fiks olanlar dışında sadece Gece Feneri aplikasyonunu yüklemişti, o aplikasyon ile suçlanamazdı herhalde. Hem aşağıdaki kişi polis olsa ısrarlı çalardı, hatta kapıyı kırardı. *Demek ki polis de değil.*

Daha da akıldışı bir fikir geldi aklına. Zilini çalan kişi yıllardır beklediği o kızdı belki de. Henüz tanışmadığı, yalnızlığına son verecek o ideal kişi... Hem güzel hem akıllı hem de onu olduğu gibi sevebilecek o mükemmel sevgili. Uykusuzluk, rüyalar dünyasından da masalsı seçenekler atmaya başlamıştı Mitat'ın zihnine. Böyle düşününce Mitat'ın kapıyı açası geldi. Açarsa yıllar sonra, "O gece iyi ki açmışım kapıyı canım, yoksa seninle tanışamayacaktım," diyerek bu kader ânını mutlu bir evlilik sürdürdüğü karısıyla gülümseyerek, öpüşerek ve sonunda sevişerek kutlayabilirlerdi. Açmazsa bu ihtimal sıfırlanacaktı, hayatının fırsatını elinin tersiyle itmiş olacaktı.

Hayır, sadece bu uzak ihtimal yüzünden hırsız mı haydut mu, kim olduğunu bilmediği birine apartmanın kapısını açamazdı. Beyaz düğmeye bastı, sorusunu tekrarladı, "Kim o?" Dışarıdan gelen seslere kulak verdi. Yine bir sonuç elde edemedi.

İki düğmeli bir cihazı kullanamıyorum, Allah kahretsin beni!

Mitat sonunda pes etti. Kırmızı düğmeye basmaya karar verdi. Ama önce kendi kapısını açtı. Böylece içeri birinin girip girmediğini duyabilecekti. İşaretparmağını kırmızı düğmeye götürdü ve bastı. Hemen aşağıya kulak verdi. Önce otomatın elektrik yüklü sesi geldi, bızzttt. Sonra kapı tık etti. Mekanizmadaki zincir, kapının dilini yuvasından çıkarmıştı. Ama sonra çıt çıkmadı. Ne kapı açılırken gırç etti ne de giren kişinin ayak sesleri duyuldu... Hem biri girmiş olsa kapı sert bir sesle kapanırdı, öyle bir ses de çıkmadı. Mitat yine de emin olmak istedi. Daire kapısının önüne çıkıp tırabzandan aşağı baktı, alt katların hepsi karanlıktaydı. Biri girmiş olsa sensör onu fark eder, zemin katın ışığı yanardı.

Bir dakika kadar orada bekledi, ne pizzacı ne anahtarını kaybeden komşu ne de hayatının aşkı... Kimse çıkmadı.

Herhalde serseriler eğlence olsun diye çaldı.

Mitat bir ara inip bakmayı düşündü ama bu kadar da pimpirikli olmayı kendine yakıştıramadı. Kapısını sessizce kilitledi.

Uyku

Bu mini maceranın gerilimini üzerinden atmak için bir süre dolunayı izledi. Kalbi normal ritmine kavuşunca yatağına geçti. Derken alt kattan bir kadın çığlığı kopmaz mı! Mitat, hemen doğruldu yatakta. Sonra çığlıklar kesik kesik devam etti. Yardım çığlığı değil, orgazma giden çığlıklardı bunlar. Ceylan ve partnerinin seks maratonu başlamıştı. Yatağın ritmik yay gıcırtıları, ahşap ayakların takur tukur edişi Mitat'a kadar geliyordu. Şim-

di yatakta doğrulan sadece vücudu değildi, üreme organı da ona katılmıştı. Mitat üzerindeki yorganı attı kenara, külotunu indirdi. Kulağı alt kattan yükselen seslerde, eli penisinde otuzbir çekmeye başladı. Şimdi dolunayın duvara aksettirdiği gölge oyununa bir bereket tanrısı da katılmıştı.

Mastürbasyon işe yaramıştı. Üstüne çöken rehavetle gözleri kapandı. Kapanır kapanmaz gözlerinin önüne ofisteki masası geldi. Ne hikmetse masasında telefonun durduğu yerde bir diyafon cihazı duruyordu. Çok güzel, harika, aklımdan geçenler giderek saçmalaşıyor, diye düşündü, bilincini kaybedip hayattan birkaç saatliğine yok olması artık an meselesiydi.

Küçük ölüm, al beni, işte seninim.

Mitat uyudu uyumasına ama delik deşik bir uyku oldu bu. Bilinci sabaha kadar hiç kapanmadı, dışarıdan gelen seslerle sürekli yeni rüya senaryoları zihninin perdesinde döndü durdu.

Rüyasında masasının üzerinde duran diyafon kesik kesik atılan bir kadın çığlığıyla öttü. "Meşgul / Açık" düğmesinin yanındaki ışık yandı. Finans Müdürü Faik Bey'in sesi geldi, "Beyannameler hazır mı?" Mitat, "Evet," deyip kırmızı düğmeye bastı ve cihazdan beklenmedik bir ses yükseldi: "Allahuekber..." Resmen ezan okunuyordu masasındaki diyafonda.

Şaşkınlıkla karışık korku yaşayan Mitat bir an uyanır gibi oldu, en azından rüyanın içinde olduğunu, yakındaki camiden yükselen ezanın rüyasına karıştığının ayrımına vardı. Araya giren kesik kesik kadın çığlıklarının da Ceylan'a ait olduğunu çıkarmak zor değildi. Sonra tekrar kendini rüyanın mantıksız akışına teslim etti. "Meşgul / Açık" düğmesi yine yandı. Bu defa hoparlörden bir köpek havlıyordu. Mitat, Faik Bey'in odasına girdi. Masanın ardındaki patron koltuğu ters duruyordu. Mitat

öksürünce koltuk döndü, Yıldız Hanım karşısına çıktı. "Çöpünü attın mı oğlum?" diye sordu. Mitat, "Unuttum, özür dilerim," dedi. Siren sesleri yükseldi o sırada. Yeşil, kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu, ofisin içi diskoya dönmüştü. Yıldız Hanım gürültünün arasında, "Aman oğlum, n'aptın, böcek yapar," dedi, "Sıcakta çöp kokar, üç harfliler dadanır apartmana." O sırada Yıldız'ın yüzündeki et beni kımıldadı. Mitat daha yakından baktı, o bir et beni değildi, bir hamamböceğiydi! Böcek yüzünde gezmeye başladı, yaşlı kadın elini yüzüne vurarak gebertti onu. Vıcık bir ses geldi. "Bak gördün mü?" Sonra ezilen ama hâlâ canı henüz çıkmamış böceği yedi. Böceği çiğnerken, "Hadi allahaısmarladık," dedi, ağzında böcek kımıldamaya devam ediyordu.

6.45'te alarmı çalınca bu habis rüya ânında dağılıverdi. Mitat biraz daha uyuyabilmek için alarmı erteledi. 6.54'te çalan ikinci alarmla yataktan kalkabildi.

7.02'de apartman dairesinden dışarı adımını atabildi. Koridora bıraktığı çöp torbasıyla karşılaşınca rüyasından sahneler geriye sarılan bir video misali hafızasındaki eski yerlerine birer birer kondu: çöpü at diye tembihleyen Yıldız Hanım, orgazm çığlıkları, diyafondan yükselen ezan sesi, siren sesleri...

Ezanın desibelini bu kadar yükseltmemeliler, rüyaları karmakarışık ediyor.

Rüyasını aklından kovaladı ve gerçeklere döndü. En başta da dokuz dakika geç uyandığı ve bu yüzden ofise geç kalacağı gerçeğine. Hemen iki parmağını *Şok* logolu çöp torbasının düğümüne taktı, merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Adımlarını hızlandırır ve bineceği araçlarda atik davranırsa dokuz dakikalık açığı kapatabilirdi.

Apartmandan çıkarken zemin kattaki komşusu Meryem Abla'dan dünyasını sarsacak o haberi almasa gerçekten bunu başarabilirdi.

Meryem

Meryem, ellisine merdiven dayamış ama tombul olmasından dolayı altmışlarında gösteren, tek başına yaşayan bir kadındı. Evden pek nadiren çıksa da gözü kulağı hep dışarıdaydı. Kapısı gün içinde genelde aralık durur, kapalı olduğunda dahi gözetleme deliğinden kim kimle ne zaman nasıl apartmana girmiş, kim kimle ne konuşuyor, sürekli takip ederdi. Zemin katta amatör bir paparazzinin yaşıyor oluşu apartman sakinlerini rahatsız etmiyordu çünkü bu sayede apartmana satıcılar, dilenciler ve anketçiler giremiyordu, girerlerse de Meryem'in cadaloz yanıyla karşılaşıp tabana kuvvet kaçıyorlardı. Daha da önemlisi Meryem'in hırsızlara karşı bir güvence olmasıydı. Canlı alarm sistemi.

Mitat apartmandan çok erken saatte çıktığı için sabahları Meryem'le karşılaşmazdı. Meryem'in magazin mesaisi genelde, apartmanın canlanmaya başladığı saatlerde, sekiz, dokuz gibi başlardı. Ama o gün farklı oldu. Mitat elinde çöp torbasıyla zemin kata indiğinde Meryem'i kapısının önünde ağlarken gördü. Yanında eksi birde oturan Eylem vardı. Rasta saçlı genç kızın kucağında ise garip bir fiziğe sahip tüysüz kedisi vardı.

"İyi misiniz?" dedi Mitat.

Meryem hıçkırdı, burnunu sildi.

"Nasıl iyi olalım oğlum."

"Ne oldu?"

"Yıldız Hanım oğlum..." dedi, yutkunduktan sonra ekledi: "Sizlere ömür."

"Nasıl yani? Yıldız Hanım mı?"

"Evet oğlum. Sabaha karşı kaybettik Yıldız'ı..."

Eylem de Meryem'i doğrularcasına başını hüzünle salladı.

"Kalp krizi mi?" diye sordu Mitat.

"Keşke," dedi Meryem.

"Nasıl keşke..."

"Hırsız girmiş evlerine."

Mitat olduğu yerde donakaldı. Elindeki beyaz torba, üzerindeki *Şok* patlangacıyla Mitat'ın düşünce baloncuğu gibi görünüyordu şimdi.

Şoku bir nebze atlatınca, "Nasıl girmiş?" diye sorabildi.

"Nasıl olacak. Kapıdan girmiş."

"Kapı" sözcüğünü duyar duymaz Mitat olduğu yerde dengesini kaybetti. O anda filmlerde, travmatik anların sallanan kamerayla gösterilmesinin sinemaya özgü bir efekt olmadığını anladı, gerçek hayatta da bazı şoklar beyinde bu etkiyi yaratıyordu. Mitat'ın dengesini tekrar kurması zaman aldı. Elinde giderek ağırlığını hissettiren çöp torbası da bu konuda ona yardımcı olmuyordu. Torbayı tutan iki parmağı acımaya başlamıştı.

"Demek kapıdan girmiş..."

"Evet oğlum. Hırsız girdiğinde Yıldız balkondaymış. Namazdan önce çiçeklerine bakıyormuş..."

Meryem "çiçekler" derken tutamadı kendini, cümlesini zar zor bitirip hıçkırık nöbetine kapıldı. Eylem kediyi tutmayan eliyle kadıncağıza sarıldı. Mitat araya girdi.

"Dün gece karşılaşmıştık. Yazlıktan toprak getirmişti."

"Ya bak görüyor musun, sabahın köründe çiçeklerinin topraklarını değiştiriyordu herhalde. İşte sonra balkon penceresinden salondaki eşyalarını karıştıran hırsızla göz göze gelmiş, korkudan dengesini kaybetmiş, gerisingeri... korkuluktan... aşağı..."

Mitat'ın naylon torbayı tutan parmakları kızarıp boğum boğum olmuştu artık. Ama sıkışan tek organı parmakları değildi, kalbi de sıkışmıştı. Görünmez bir el sıkıyordu sanki kalbini. Sonra görünmez el kalbini bırakıp

beynini kurcalamaya başladı. Kurcaladığı yer kaşıntı yaptı, Mitat elini kafasına götürüp saçlarının arasından zihninin kurcalandığı yeri kaşıdı. Tam beyninin o bölgesi üst katındaki bu vahim olayı nasıl oldu da duymadığını merak ediyordu.

"Hiçbir şey duymadık. Yani bir bağrış çağrış..." dedi şüpheyle.

"O şokla ne yapabilirsin ki? Yıldızcığım yazık, gıkını çıkaramamıştır."

Mitat da gıkını çıkaramadı şimdi. Aklında "kapı" vardı. Hırsız daireye kapıdan girdiyse, demek ki ondan önce apartman kapısını açmıştı.

Bu düşünceyle elindeki çöp torbasının ağırlığı iyice arttı. Sanki işlediği suçun vicdani ağırlığı torbaya yansımıştı. Düğümü tutan iki parmağına bir parmak daha ekledi. Böylece parmaklarına binen yük biraz hafifledi. Fakat hâlâ Meryem'e bir şey diyememiş olması problemdi.

Sonunda ağzından, "Geçmiş olsun," çıktı. Hemen düzeltti, "Başınız sağ olsun."

Meryem düzeltti, "Başımız sağ olsun."

Mitat sesli düşündü, "Nasıl olur, hâlâ inanamıyorum."

"İlk Eylem kızım fark etmiş."

Eylem lafı aldı Meryem'den.

"Daha doğrusu Sfenks," dedi genç kız ve kediden çok sıçana benzeyen, vücudunda tüyden eser olmayan cins kedisini gösterdi. Kedi de en az Eylem kadar üzgün görünüyordu. "Sabaha doğru setten bir geldik, Sfenks deli gibi bahçede zıplıyor, sonra bir baktık... orada otların arasında yatıyordu... Hemen ambulansı ve polisi aradık, geldiler, götürdüler..."

Mitat rüyasında duyduğu siren seslerini ve rengârenk ışıkları hatırladı.

Meryem aldı lafı: "Ama çok geç kalınmıştı." Gözyaşlarını sildi. Sesini toparladı. "Apartman kapısında da bir hasar yok, nasıl girdi diye araştırılıyor şimdi."

Mitat diyafondaki kırmızı düğmeye basarak kapıyı açışını hatırladı. Ağırlığı artan çöp torbasına dördüncü bir parmak, serçeparmağını ekledi. Bu pek bir şeyi değiştirmedi. Sokakta olsa hemen torbayı sağ elinden sol eline alırdı ama şu an onu yapamıyordu. Çöpü yere de bırakamıyordu. Sanki ne yapsa suçunu belli edecekti. Meryem devam etti.

"Gerçi benim tahminim var. Bu namussuzlar zilleri rasgele çalıyor, biri açarsa giriyorlar işte. Belki benim kapıyı da çaldılar ama dün gece rakı gecemizdi bizim, rakı içince uykum derin oluyor, hiç duymadım. Ah, içmez olaydım zıkkımı."

"Allah Allah," dedi Mitat, neden dediğini bilmeden. Aptallaşmıştı iyice. Naylon torba parmaklarındaki kan dolaşımını kesip beynine kan gitmesini mi engelliyordu?

Tam bu sırada en korktuğu soru geldi:

"Hiç seni çaldılar mı oğlum?"

"Neyi Meryem Abla?"

"Kapını yani, çaldılar mı?"

"Kapımı?"

"Zilin çaldı mı çocuğum?"

"Ha. Yok, yok."

"Sen hep erken yatarsın zaten."

"Aynen, aynen. Hiç çalmadılar."

"Çalsalar da açmazsın sen, ihtiyatlı çocuksun."

"Evet, evet, çalsalar bilirdim."

Meryem, Mitat'ın saçma yanıtlar verdiğini fark etse de kaşlarını tehlike arz edecek kadar kaldırmadı. Arada bir mendille burnunu sildiğinden Mitat'ın söylediklerini tam olarak irdeleyemiyordu.

"Ya öyle işte oğlum."

"Hırsız peki... sonra..."

"Adi herif Yıldız'ın bileziklerini çalmış, sonra da kaçmış."

"Kadim Bey duymamış demek."

"Yok duymamış adamcağız, kulakları ağır işitiyor zaten."

Meryem üzgün olduğu kadar da kızgın görünüyordu.

"Birkaç bilezik için... olana bak. Ama ben onu bir yakalayayım doğduğuna pişman etmez miyim!"

"Kapıyı açanı mı?"

"Yok çocuğum ne kapıyı açanı, hırsızı."

Mitat rahatlamıştı. Meryem ateş püskürmeye devam ediyordu:

"Hırsız dediğime bakma, katil, katil!"

"Yani katil demeyelim de..."

"Yo yo öyle. Bal gibi katil."

"Doğru diyorsunuz."

"Allah cezasını versin onun. Ha Allah vermezse ben veririm."

"Allah cezasını versin."

"Allah o kapıyı açanın da cezasını versin. Sorumsuz hergele."

Mitat yine gerilmişti. Rol yaparak, "Hiç!" diye ünledi.

"Kapıyı açıp iti uğursuzu buyur etmiş resmen."

"Resmen!" diye tekrarladı.

"Suç ortağı!"

"Yani... ortak demeyelim de."

"Ya ne diyeceğiz? Hangi salak gecenin köründe apartman kapısını açar? Ya salak ya da art niyetli."

"Bilmem ki şimdi. Belki yoktur öyle biri. Yani kapıyı çubukla falan açmış olabilirler..."

"Yok sabah polis geldi baktı, bir zorlama falan göremediler."

"Hadi ya."

Mitat'ın torbayla mücadelesi sürüyordu bu sırada. Bir çöp torbası durup dururken nasıl ağırlaşabilirdi ki? Yoksa yerçekimi mi artırıyordu? Cehennemden bir el günahının merkez noktası olan torbadan başlayarak Mitat'ı aşağı mı çekmeye çalışıyordu?

Mitat bir an torbada yemek artıklarının, meyve kabuklarının arasında Yıldız Hanım'ın başı olduğunu hayal etti. "Oğlum niye açtın o kapıyı, gördün mü başıma gelenleri?" der gibiydi, Mitat'ı cezalandırmak için de torbanın içinde kıpır kıpır kıpırdanıyordu. Meryem konuşunca bu fantezi dağıldı.

"Ama belli olmaz, dediğin de çıkabilir. Artık kamera kayıtları falan incelenir, ortaya çıkar her şey. Bizim apartmanda yok ama Güneş Apartmanı'nın kamerası burayı görüyormuş."

"Aynen."

Meryem, verdiği bilgiye yanıt olarak, "Aynen," diyen Mitat'ı şöyle bir süzdü, sonra, "Hadi çocuğum sen işe gideceksin, tutmayayım seni," dedi.

Mitat, bir şey diyemedi. Meryem'e, Eylem'e ve acayip kediye hafif bir baş selamı verdi ve yavaş adımlarla apartman kapısına doğru ilerledi. Kapıyı genelde düğmeye basarak açardı ama o diyafon sistemine dahil olan hiçbir düğmeye tekrar basmak istemiyordu. Parmak izi bırakmamaya özen gösteren bir katil gibi kapı kolundaki zinciri işaretparmağının birinci boğumuyla kendine doğru çekti, aralığa ayağını sokarak kapıyı açtı. Çöp torbasıyla birlikte dışarı çıktı.

Minibüs

Mitat sırtını binaya dayadı ve çöp torbasını usulca yere bıraktı. Torbadaki yemek artıklarına gözucuyla baktı. Başka bir şey olmadığına sevindi. Sonra sağ eline bak-

tı, parmakları kıpkırmızı ve boğum boğum olmuştu. En çok da işaretparmağı kızarmıştı. Dün gece diyafonun düğmesine bastığı parmak. Kan dolaşımını normale döndürmek için ellerini ovdu. Dışarıdan biri görse, ellerindeki kan izlerini temizlemeye çalışan bir katil olduğunu düşünebilirdi Mitat'ın.

Şüpheye mahal veren hareketlerden kaçınmalıydı. Kaldırımdaki cepte konuşlanan çöp konteynırına yürüdü. Çöp torbasını boy hizasına kaldırıp konteynıra atarken kendini olimpiyatlardaki gülleciler gibi hissetti. Torba havada uçuşurken bir an Yıldız Hanım'ın kafasını şeffaf torbanın içinde görür gibi oldu. Beninden tanımıştı onu. Bu imgeyi önce aklından sonra da depolandığı hafızasından sildi, en azından hafızasının çöp kutusuna gönderdi.

Şok baloncuğunu çöp kutusunun derinliklerine fırlatması şoktan kurtulduğu anlamına gelmiyordu. Mitat'ın vücudundaki tüm kan çekilmişti sanki. Dizleri boşalmıştı. Yürüyor gibi görünüyordu ama dizlerini kırdığını hissedemiyor, sadece iki bacağını, bir o bir diğeri, sırayla ileri savuruyor ve bunu yaparken dengede durmaya çalışıyordu.

En zoru da parktaki taş bloklardan geçmek olmuştu. Bloklara bacaklarını savururken kendini havada yürüyen bir kukla gibi hissetti. Aslında bir yerde oturup dinlense bacakları normale dönebilirdi. Ama Meryem'den malum haberi alırken çok vakit kaybetmişti. Ofise geç kaldığı şimdiden kesindi. Daha fazla oyalanamazdı.

Neyse ki minibüs sırasına girdiğinde kan dolaşımı normale dönmüş, dizlerindeki hava boşluğu hissi kaybolmuştu. Çok geçmeden boş bir minibüs durağa yanaştı. Mitat'ın önündeki bir düzine insan hızlıca doluştu araca. Minibüs neredeyse tamamen doldu.

Şimdi Mitat'ın bir seçim yapması gerekiyordu. Ya hareketlenip tıklım tıkış minibüse giren son kişi olacaktı

ya da durup sıranın en başında kalarak bundan sonraki bomboş minibüse binecek ilk kişi olacaktı.

Hızlı düşünmesi şarttı çünkü sabah erkendi.

Sabahın erken saatlerinde öğlenlerin, akşamların, gecelerin aksine herkes yalnızdır. Misal, öğlenleri bir yalnızlık vakti değildir, öğle tatillerinde insanlar arkadaşlarıyla yemek yerler. Akşamları ve geceleri de öyle, işten veya okuldan çıkan insanlar arkadaşlarıyla, sevgilileriyle veya eşleriyle buluşurlar. Bütün tekiller apar topar çoğullaşır. Oysa sabahın erken saatlerinde herkes yalnızdır. Tek başlarına yürür, kendi kendilerine konuşurlar. Kimsenin elini tutamaz, kimseyle karşılıklı gülüşemezler. Sabahın o saatlerinde herkes kimsesiz, herkes yalnız, herkes Mitat'tır.

Öyleyse Mitat acele etmeliydi çünkü minibüs sırasında arkasında duranların çoğu yalnızdı ve içlerinden biri, her an minibüsteki tek kişilik son yeri kapabilirdi. Ofise daha fazla geç kalamazdı. Mitat hemen adımlarını hızlandırıp önüne geçmek üzere hareketlenen kadından önce minibüse girdi.

Basamakta durdu. Üstteki tutamağa yetişemediğinden yanındaki insanların arasından koltukların demir kolunu kavradı. Kapının önünde olduğundan her indi bindide inenlerin ve binenlerin fiziksel temasına maruz kalıyordu. Normalde araç içindeki kalabalıkla mücadelesinde sinirleri alınmış gibi davranırdı. Fakat şimdi zihninde fırtınalar dönerken aynı sabrı gösteremedi. Araç içinde yer değiştirirken sürtünen, omuz atan, ayağına basan, her nefes verdiklerinde ağızlarından tiksindirici bir ağız kokusu hohlayan, arka koltuklardan ücretini bol bozuklukla uzatan veya bol bozuklukla dönmesine neden olacak kadar bütün parayla ödeyen herkesten nefret etti. Saf nefret duygusuydu bu. Akıldan tamamen yoksundu. Mitat toplu taşıma araçlarında hatasız kul olama-

yacağını biliyordu. Fakat bugün hata işleyen kullara nefretle bakmaktan kendini alamadı.

Ayağına basıp bağcığının çözülmesine neden olan birini kapı açıldığında tekmeleyip yola fırlatası gelmişti ki...

"Vitesini götüne sokar ağzından çıkarırım itoğluit!"

Minibüs şoförü yanından geçen arabaya böyle bağırınca kapıldığı nefret halinden uyandı Mitat. Normalde o adamı içinden esefle kınardı ama şimdi, sadece birkaç saniye önce onun küfürleriyle paralel düşünceleri aklından geçirdiği için bu tepkiyi gösterme hakkını kendinde görmedi. Bir an evvel kötülüğün tesirini üzerinden atması gerekiyordu. Bunun için de sakin olmalı ve minibüse bindiğinden beri aklına getirmekten çekindiği, unutmak istediği, unutursa, hafızasının diplerine gömerse hiç yaşanmamış olabileceğini düşlediği Yıldız Hanım'ın ölümüyle ilgili bilgileri alt alta dizmeliydi.

Komşusundan öğrendiklerini sıraladı kafasında: Yıldız Hanım eve giren bir hırsızı görüp korkmuş, balkondan düşmüştü. Hırsızın apartmana nasıl girdiği şimdilik bir muammaydı.

Ne hırsızı, katil, katil!

Mitat'ın bir an evvel olası bir polis sorgusunda nasıl bir strateji çizeceğini belirlemesi gerekiyordu. Neden? Çünkü onun ölümünde payı vardı. Akşam eve döndüğünde karşısına bir polis memuru çıksa, "Maktulün öldüğü saatte neredeydiniz, ne yapıyordunuz?" diye sorsa ne cevap verecekti mesela?!

Bu çok saçma, böyle bir soru soramaz. Niye soramasın, bal gibi de sorar. *Sorgulanıyor muyum, bu ne?* Sorgu değil, sadece bir soru. *Ben kimseyi öldürmedim.* Öldürmedin tabii, ama öldürülmesine yardımcı oldun! *Hayır bir kere, hırsızı gören kadın korkup düşmüş, tam bir cinayet sayılmaz.* Yarım cinayet diye bir şey mi var, ya cina-

yettir ya değil. *Kasten adam öldürme değil en azından.* Bir de kasten adam öldürme olsaydı, cinayete yardım ettin sonuçta! *Yardım mardım yok, nereden çıkarıyorsun?* Resmen hırsızı davet ettin içeri, daha ne olsun, yardım ve yataklık ettin! *Yok artık daha neler, ne yardımı ne yataklığı?* Yardım ettin ve sonra yattın uyudun, buna da yardım ve yataklık denir. *Saçmalama, yataklık o mu ki! Hırsız binaya girerken yanlışlıkla ona yardım etmiş olabilirim. En fazla bu!* Ne hırsızı, katil, katil!

Zihninde dönen bu kuruntular savaşının sonunda Mitat aklını kaçıracak gibi oldu. Ateşkes şarttı. Kendini sağduyuya davet etti. Bir kere akıl var mantık var, polis memuru ona cinayet saatinde nerede olduğuna dair bir soru sorsa bile, "Evde uyuyordum," yanıtı fazlasıyla yeterliydi. Asıl konu, polisin hırsız dışında kapıyı açarak hırsıza yardım eden kişiyi cinayet dosyasına dahil edip etmeyeceğiydi. Dahil ederse fenaydı...

Bir dakika ya! Yardım ettiysem ettim, kimse bunu ispatlayamaz ki.

Sadece yanlış zamanda yanlış düğmeye basmıştı ve hiçbir diyafon sistemi, özellikle de Yıldız Hanım'ın fi zamanında satın aldığı diyafon sisteminin bunu hafızaya alma özelliği olamazdı. Bir MOBESE kamerası veya yakınlardaki bir güvenlik kamerası da hırsızın zilleri çalarak içeri girdiğini görse bile kimin o düğmeye bastığını ortaya çıkaramazdı. O gece rakı içen Meryem, gecenin bir vakti bebeklerinin ağlamasına kalkan birinci kattaki Başar Bey ile eşi Irmak Hanım, sabaha karşı seks partneriyle pizza ısmarlamasıyla meşhur alt kattaki Ceylan da diyafona basmış olabilirdi.

Aklımızdan geçen kötücül düşünceler gibi bir suçtu bu, en baba dedektif çözemez, en teknolojik tomografi makinesi saptayamazdı. Beynimizin kıvrımları arasında çakan bir elektrik kıvılcımından ibaretti. Mitat bu sonu-

ca varınca biraz rahatladı. Tesadüf bu ya, o rahatlarken minibüsteki kalabalık da seyreldi. Minibüs sakinleşince radyonun sesi duyuldu. Radyoda kaçak darbeci askerlerin arandığına dair bir haber geçerken, şoför arkaya seslendi:

"Ücretini gönderemeyen var mı?"

Mitat ücretini göndermeyi unuttuğunu hatırlayıp şoföre baktı. Şoför dikiz aynasından şüphelendiği başka bir kişiye bakıyordu. Sonra, "Yok bu adam ödemişti," diye düşünüp bakışlarını yola çevirdi. Mitat'tan hiç şüphelenmemişti.

Mitat tıpkı dün gece olduğu gibi yine kimseye fark ettirmeden bir suç işlemeyi başarmıştı. Bu defa öyle bir suçtu ki bu, suçun işlendiği bile anlaşılamayacaktı. Lafı edilmez, hesaplanamaz, ölçülemez, küçük, minicik bir suçtu bu. Koltuk arasına kaçan bir kırıntı kadar küçük ve görünmez. Fakat diğer yandan, meblağı ve sonucu önemli miydi ki? Netice itibarıyla Yıldız Hanım'ın balkondan yere çakılmasına neden olan suçla adı aynıydı, hırsızlıktı bu. Mukaddes kitapların hepsinin büyük günah olduğunda mutabık kaldığı o meşum suç.

Mitat ücretini ödemeye karar verdi.

"Bir Maslak alır mısınız?" deyip iki lira uzattı.

Şimdi vicdanını rahatlatmıştı. O bir suçlu değildi. Zorunda olmadığı halde örnek bir vatandaş gibi ücretini ödemişti işte. Kazara işlediği suçu telafi etmiş ve masumiyetini ilan etmişti.

Sonra şaşırtıcı bir şey oldu: Önden para üstü geldi. 25 kuruş. Mitat avucundaki bozukluğa bakakaldı. Beşiktaş'tan Maslak 2 liraydı, neden 25 kuruş dönmüştü? Tabii ya! Beşiktaş'tan bindiği halde ödemeyi ancak 4. Levent'te yapmıştı. Göze çarpan bir tip olmadığı için şoför onun nereden bindiğini fark edememiş, 4. Levent-Maslak mesafesinin ücretini almıştı.

Şimdi Mitat'ın, "Ben Beşiktaş'tan binmiştim," diyerek 25 kuruşu geri göndermesi gerekiyordu. Fakat minibüslerde geçen hayatı boyunca böyle bir diyalog işitmemişti. Cesaretini toplayıp söylemeye kalkışsa, "Ben Beşiktaş'tan binmiştim," cümlesini topluluk içinde doğru kuramayabilir, doğru kursa bile küfürbaz şoför bu cümleyi anlamayabilir, tersine gelirse hakaret olarak algılayıp hırgür çıkarabilirdi.

Mitat, 25 kuruşu cebine attı.

Ofis

Masumiyetinden 25 kuruş daha eksilen Mitat minibüsten inip karşıdan karşıya geçti. Şirkete doğru uzayan kaldırıma çıktı. 400 metre hiç kesilmeden devam eden kaldırıma daha yeni adım atmıştı ki o kızla karşılaştı. İstisnasız her sabah işe giderken gördüğü küt saçlı zayıf kız.

Mitat onu görür görmez adımlarını sıklaştırdı. Hızlanmasına neden olan şey kız değildi aslında –onu tanımıyordu bile– kızı orada, kaldırımın başında görmesiydi.

Küt saçlı zayıf kız Mitat için bir zaman birimiydi. Her sabah aynı kaldırımda aynı saat ve aynı dakikalarda karşısına çıktığından kızla karşılaştığı yere göre ofise zamanında varıp varamayacağını çıkarabiliyordu. Mesela onu 400 metrelik bu kaldırımın şirkete yakın ucunda görürse şirkete tam zamanında yetişeceğini anlardı. Ortalarda görürse biraz hızlanırdı. Caddeye yakın ucunda görürse koşar adım yürürdü. *Güneş saati gibi. İnsan saati.*

Şimdi, kaldırıma çıkar çıkmaz bu küt saçlı kızı görmesiyle tahminlerinin de üzerinde geç kaldığını anlamıştı. En az 400 metre geç kalmıştı. Bu gecikmeyi daha makul bir gecikmeye indirebilmek için kalan parkuru bir postacı gibi kat etti.

Ofise girip masasına doğru ilerlerken adımlarını normalleştirdi, geç kaldığı anlaşılsın istemiyordu. Kimseye, "Günaydın," demedi, biliyordu ki bazı meslektaşları, "Sana da tünaydın", "Teşrif ettiniz demek ceo beyler", "Öğle yemeğine hoş geldiniz efenim" gibi sözde esprilerinden yumurtlamak için tetikte bekliyorlardı. Onlara bu kozu vermeyecek kadar tecrübeliydi. Zaten önemli olan Finans Müdürü Faik Bey'in onun geç kaldığını fark edip etmediğiydi. Firmanın büyük ortaklarından biri olan Faik Bey insan harcamaktan kaçınmayan patronlardandı. Birinin bir yanlışını gördü mü hemen mobbing yapmaya başlar, onu işinden bezdirip istifaya zorlardı. Böylece tazminat vermeden kurtulurdu istemediği elemandan.

Neyse ki Mitat muhasebe departmanına vardığında Faik Bey odasında bir firma yetkilisiyle toplantı halindeydi, Mitat'ın geç kaldığını fark etmemişti.

Mitat bilgisayarının açılmasını beklerken gözlük camlarını sildi, ne kadar silse de istediği gibi olmadı. Gözlüğüne yapışmış bulutların arasından e-mail kutusunu kontrol etti. Bir e-mail dışında önemli bir şey yoktu. E-mail'de salı günü, Kurban Bayramı'nın bir gün öncesi, arefe olmasına rağmen tam gün çalışılacağı duyuruluyordu. Aynı gün bina genelinde yangın tatbikatı da yapılacaktı. Mitat normalde yarım gün olması gereken arefe gününde tam gün çalışılacak olmasına kızardı ama şimdi işe geç kaldığı için o hakkı kendinde göremedi. Ayrıca geç kaldığı zaman zarfında acilen yapılması gereken bir görev olmamasından duyduğu sevinç bu öfkesinin önüne geçti. Böylece Yıldız Hanım'ın öldürülüşüne yardımcı olmasından ve minibüste 25 kuruşu iç etmesinden sonra ofise 17 dakika geç kalma suçundan da fark edilmeden sıyrılmayı başarmıştı. Derken telefonu çaldı. Arayan Faik Bey'di.

"Mitat, nerde kaldı bu beyannameler? Poliçeler de girilmemiş daha."

"Hangi beyannameler?"

"Ya bizim sigortanın işi işte... Sabah mail attım ya sana."

"Yok bende mail Faik Bey."

"Nasıl yok Mithat nokta Karaman et Argos kom tr değil mi?"

Mitat problemi anladı.

" 'Mitat' efendim, h yok."

"Ne?"

"H..." Anlamadığını anlayınca, "Yani aş harfi yok," dedi.

"Aş mı?"

On bir yıldır birlikte çalışsalar da Faik Bey ara ara bu hatayı yapardı.

"Ah evet. Şimdi atıyorum. Bak hemen. Poliçeleri hazırla."

"Bakıyorum Faik Bey."

Gel de sevme şu eksik harfi. Eğer Faik Bey bu hatayı yapmasaydı sabah erkenden hazırlaması gereken işi geciktirmiş olacaktı. Şimdi h harfi sağ olsun, güle oynaya hazırlayabilirdi.

Mitat, turizm, sigorta, inşaat ve tekstil alanında faaliyet gösteren Argos isimli büyük bir şirketler grubunun muhasebe departmanında çalışıyordu. Şirkette eski olsa da ağırlığı olmayan bir elemandı. Aynı yıl başlayan çalışma arkadaşları birer birer "muhasebe uzmanı", "finans analisti" gibi unvanlarla ödüllendirilirken Mitat hiç terfi almadan "muhasebeci" olarak kalmayı başarmıştı. Fakat şikâyetçi değildi. Hayattaki vasıfsız duruşunu işine de yansıtmıştı. Basit hesapları yapan düşük profilli eleman olmaktan mutluydu. Canlı bir hesap makinesiydi sadece. AVM asansörlerinde düğmeye basan görevli. Orkestrada

üçgen çalan adam. Vücuttaki işlevsiz organ apandis. Olmasa da olurdu. Bunu dert etmiyordu. Zaten hepsi zaman meselesiydi. Daha geçen gün okumuştu, yapay zekâ ilerlediğinde yok olacak mesleklerden biri muhasebeydi. Sadece onlar mı, doktorlar, hâkimler, öğretmenler hepsi risk altındaydı. *Bir gün herkes gereksiz olacak!*

Henüz yapay zekâ o kadar ilerlemediği için Argos Sigorta'nın beyannamesini vermek için fişleri sisteme girme işi Mitat'taydı. Faturaları, dekontları ve poliçeleri görüntülemeye başladı. Argos Sigorta, daha çok hayat sigortasında uzmanlaşmış bir şirketti. Bir sürü hayat sigortası poliçesi ekranda belirdi. Rakamlara bakarken zihninde bir fikir parladı: Hayat sigortası demek ölüm demekti. Şu an baktığı sigorta işlemlerinin, poliçelerin, ödeme kayıtlarının ardında Yıldız Hanım'ın ölümüne benzer bir vaka bulabilirdi. Hemen aramaya koyuldu. Kalp krizleri, trafik kazaları, hastalıklar, beyin kanamaları, yangınlar, cinayetler... Okudukça içi kararardı. Ama asıl içini karartan bünyesinde çalıştığı şirketin ölümler sonrasındaki tutumuydu. Poliçelerde açık bulmakta üstlerine yoktu. Müşterilerine –daha doğrusu müşterilerinin vârislerine– vaat ettiklerini ödememek için kırk dereden su getiriyorlardı. Misal kanser sözleşmeye dahildi ama müşteri yıllar sonra kanser olduğunu öğrenirse şirket araya girip kanserin aslında daha önce fark edildiğine dair bilirkişi raporu çıkarıp poliçeyi iptal edebiliyordu. İntihar vakalarında ise insanların cehaletinden faydalanıp ödeme yapmıyorlardı. Dinî sebeplerden olsa gerek hayat sigortasının intiharı kapsamadığına dair genel kanıdan istifade ediyorlardı. Oysa müşteri 3 sene prim yatırdıysa yasal olarak ödemek zorundaydılar. Bunlar gibi türlü türlü numara. Aslına bakılacak olursa hayat sigortası en baştan kusursuz bir dalavereydi. Primleri ödeyen kişi ölünce sigortanın kapsamını bilen kişi de ölmüş oluyordu. Geride bıraktığı insanlar da

kaybettikleri kişinin ölümünden para kazanmak ahlaki olmadığı için yasal yaptırımlarda yeterince ısrarcı olamıyorlardı. Mitat, böyle bir şirketin muhasebesine baktığı için utanç duydu.

Sanki diğerleri çok farklı.

Onlar adına suçluluk duymaktan vazgeçip kendini kurtarmak için belgeleri taramaya devam etti. Umudunu kaybetmek üzereydi. Hırsızdan korkarak ölen ev sahibine ait bir vaka görünmüyordu.

Yine de işin peşini bırakmadı. Faik Bey'in istediği işi erteleyip Google'a girdi, "hırsız", "ölüm", "korku", "ev sahibi" gibi kelimelerle arama yaptı. Karşısına hep ev sahibinin eve giren hırsızı öldürdüğü zaman neler olduğuna dair sonuçlar çıktı. Aradığına benzer tek bir haber vardı: 26 yaşındaki Hüseyin Elmalı, evine giren 40 yaşındaki hırsız Durmuş Keskin'i kovalarken kalp krizi geçirmişti. Hemen habere tıkladı. Maalesef kalp krizi geçiren Hüseyin Elmalı ölmemişti. Mitat bu haberin sonunun beklediği gibi olmamasına üzüldü. Sonra üzülmesini sorguladı. 26 yaşındaki ev sahibi Hüseyin Elmalı ölmüş olsa sırf aradığı gibi bir vaka bulduğu için sevinecek miydi?

Sevinme demeyelim de, bir tür rahatlama...

İlginçtir, hırsız ve kalp krizi kelimelerinden çıkan sonuçların hemen hemen hepsinde kalp krizi geçiren taraf hırsızdı. Soyguna giderken, soygun sırasında, polisten kaçarken, polise yakalandığında kriz geçiren bir sürü hırsız. Hırsızlık yapmadan önce aldıkları söylenen kimyasal haplar yüzünden olmalıydı. *Böyle detaylar neden haberlerde yazmaz.*

Sabaha doğru Yıldız Hanım'ın evine giren hırsızın işlediği suçun adı neydi, bunu hâlâ bulamamıştı. Eve girdiği için "haneye tecavüz" suçu kesindi. Meryem'in dediğine göre bilezik de çalmıştı, demek ki "gasp" da suçları arasındaydı. Aramalarını biraz daha hukuki çerçeveden

yapınca karşısına hep şu kavram çıktı: Taksirle adam öldürme. Yani dikkat ve özen yükümlülüğüne aykırı kusurlu davranış ile öngörmeyerek bir kimsenin hayatına son verme. Fakat bu da hırsızın işlediği suçu tam olarak karşılamıyordu.

İnternette biraz daha gezindi Mitat. Bir haberde hırsız ile ev sahibinin karşılaştığı ânın gizli kamera kayıtları vardı. Videoyu oynattı. Karanlık ve pikselli bir görüntüydü. Görüntüyü tam ekrana yaydı. Ev sahibi uyanıyordu görüntüde. Bir sese kalkmış olmalıydı. Yatak odasından çıkıp salona geçti, salon karanlıktı. Hırsız kapı girişindeki portmantonun yanına gizlenmişti. Mitat hırsızı görebilmek için ekrana yaklaştı. Ve işte oradaydı, karanlıkta. Soluk bir yüz. Sonra yüz yaklaştı. Siyah ekranı kapladı.

Faik Bey'di bu. Nazi subayı gibi Mitat'ın arkasında durmuş, ekrana bakıyordu.

"Mitat, n'apıyorsun sen?!" Sesi de Nazi subayından halliceydi.

"Şey... Faik Bey..."

"Nerde kaldın?" Masaya bir seferliğine kapıya vurur gibi vurdu. "Beş dakikaya bende ol."

Adam haklıydı tabii. Sonuçta Argos Sigorta'nın muhasebesi Mitat'ın vicdani muhasebesinden çok daha önemliydi. Mitat hemen belgeleri normal kapasitesini zorlayan bir hızla bir araya getirmeye başladı.

Ya bu hızlı çalışma ya ofisteki ısı tertibatı ya da her ikisi birden terletmişti Mitat'ı. Gömlek kollarını sıyırdı. O zaman Medusa ve Zeus ortaya çıktı tabii. Mitat bu dövmeleri meslektaşlarıyla paylaşmayı sevmezdi, muhasebeciliğin doğasında böyle aykırılıklar yoktu. Hani klişe ve sade dövmelerden olsa yine normal karşılanabilirdi ama Mitat'ın dövmeleri görmezden gelinebilecek gibi değildi.

Yunan Tanrısı Zeus sol kolunun altında yıldırımdan yapılma asasını öfkeyle göğe kaldırıyordu. 7 santimdi,

bunu biliyordu çünkü parası o kadarına yetmişti. Mitat bu ilk dövmesini biraz modaya uyma gayesiyle, biraz cılız fiziğini daha erkeksi kılma amacıyla, ama en çok da Venüs'ü tavlamak için koluna çizdirmişti. Üniversite kantininde tanışmıştı Venüs'le. Kız mitolojiye bayıldığını söylemişti. Mitat da mitolojiye bayılırdı tabii. Hemen kazıdı Yunan tanrısını koluna. Fakat Zeus, Venüs'ü tavlayamadı. "Kim bu?" dedi kız. Anlaşıldı ki, Venüs sadece İskandinav mitolojisini seviyordu. Bu sevgisinin kaynağı da *Thor* isimli çizgi romandı. Mitat'ın düş kırıklığı büyük oldu. Kızın başka biriyle çıktığını öğrenmesi ise yaşadığı yıkımın üzerine tüy dikti. (Üstelik Facebook profilinde "ilişkide" görünmüyordu!) Üst üste iki defa aldatılan Mitat o dönemde alkol denizine dalmış, bir gün sarhoş kafa ve intikam hırsıyla ilk bulduğu dövmeciye Venüs'ü temsilen Medusa'yı (kıvırcık saçları Venüs'ü andırıyordu) sağ koluna çizdirip Facebook'ta dövmesinin fotoğrafını Venüs Erginsoy'u etiketleyerek paylaşmıştı. Sonra da Venüs'ten bloku yemişti tabii.

Mitat'a sürekli olarak hoşlanmadığı geçmişini ve platonik aşkını hatırlatan Yunan efsaneleriyle ilgili tek güzel şey, kollarının iç tarafına çizildiklerinden görünmemeleriydi. Özellikle bilgisayarda çalışırken kolunun altında kalmaları Mitat için bir avantajdı.

Telefon çaldı. Faik Bey'di arayan.

"Mitat," demesi yeterli olmuştu.

"Hemen geliyorum."

Mitat, tam içeri girerken gömlek kollarını yukarı çektiğini hatırladı, hızla onları indirdi, düğmelerini ilikledi. Neredeyse beyannameleri Medusa'yla birlikte verecekti.

"Gir," değil, "Getir," dedi Faik Bey.

Mitat'ın girmesi değil, işin getirilmesi önemliydi. Getirdi.

Mitat örtülmüş Medusa'yla birlikte masaya koydu belgeleri.

"Çıkabilirsin."

Mitat şimdi çıkabilirdi.

Düğme

Paydos 18.00'de olmasına rağmen Mitat o gün 17.55'te masasından kalktı. Asansöre ofisten arkadaşı Ediz ile bindi. O da erken çıkmıştı. Ediz, çekingenlik konusunda Mitat'ı bile aşan biriydi. Mitat onun ürkek hallerini gördüğünde içten içe, "Benden beterleri de var," diye teselli bulurdu. İki çekingen asansörde kimsenin olmamasından faydalanarak biraz Faik Bey'i çekiştirdiler. Asansörden çıkarken ikisi de birbirine yol verdiğinden neredeyse kapı kapanıyordu. Bina çıkışında yolları ayrıldı.

Mitat, dönüşü metroyla yapacaktı çünkü iş çıkışı trafiğinde Maslak-Beşiktaş yolu hep tıkanırdı.

Metroya 20 metre kala yolun karşısına geçmek için trafik ışıklarında insanların biriktiğini fark etti. Gariptir, kimse direkteki yaya geçidi düğmesinin farkında değildi. Oysa o düğmeye bastıklarında ışık çok geçmeden yeşile dönerdi. Mitat kırmızı ışıkla hipnotize olmuş gibi görünen kalabalığın arasından zikzak çizerek direğe ulaştı. Direkteki yeşil plastik düğmeye basıp orada mahsur kalan kitleyi esaretlerinden kurtarabilirdi şimdi. Bunu yapmayı çok severdi. Düğmeye bastıktan hemen sonra ışık yeşil yanar, o da kurtardığı insanlarla birlikte karşıya geçerdi. Duran araçlar arasında pahalı bir araba, misal bir cip görürse kendini güçlü hissederdi. O dev demir yığınını ve içindeki zengin, kudretli insanı durdurmuştu. Mitat'ın bazı günler kendini en güçlü hissettiği an bu olurdu.

İşte şimdi yeniden o düğmeye basarak gücü hissedebilecekti.

Gelgelelim, başparmağıyla tam düğmeye basacakken aklına diyafondaki düğmeye bastığı an geldi. En son bir düğmeye bastığında sevdiği bir insanın ölümüne yol açan talihsiz olaylar serisini başlatmıştı. Peki ya şimdi aynısı tekrarlanırsa? Düğmeye bastığında araçlara gösterilen kırmızı ile yayalara gösterilen yeşil ışık beklenenden daha hızlı yer değiştirir de, refleksleri körelmiş bir sürücünün dalgın bir yayaya çarpmasına neden olursa?

Düğmeye basmaktan vazgeçti.

Birkaç saniye sonra zaten yeşil ışık yandı. Yayalar sağ salim karşıya geçtiler. Dünyanın Mitat'a ihtiyacı yoktu.

Hayvan

Kimseye zarar vermeden mahallesine dönmeyi başardı Mitat. Yol üzerindeki kuru temizlemeciden önceki gün bıraktığı beş gömleği aldı. *Bunlar bir süre idare eder.* Sokağına tam girmek üzereyken yola park etmiş polis arabasını gördü. Olduğu yerde kaldı. Canlı bir askı gibi öylece durdu bir süre. Bütün gün, polislerin olası sorularına vereceği yanıtlara çalışmıştı ama şimdi kendini hazırlıksız hissetti. Hemen sınavdan önce son kez ders notlarına göz attı zihninde:

Olay ânında evimde uyuyordum. Kapım çalındıysa bile duymadım. Yıldız Hanım'la bir problemim yoktu...

Düşünceleri, ona doğru koşan bir kurt köpeğini görmesiyle kesildi. Bu korkunç görüntü Mitat'ı olduğu yere mıhladı. Köpek havlayarak ve ağzından salyalar akıtarak Mitat'a yaklaştı. İki ayağının üzerinde yükselip dişlerini geçirecekken bir güç onu geri çekti. Sahibi zincirinden tutmasa Mitat'ın kolundan bir parçayı koparmıştı.

"Cabbar, hayır!"

Köpek havlamayı kesti ama hırlamaya devam ediyordu.

"Oğlum, dur, hayır!"

Mitat, köpeğin sahibine baktı. Tahmin ettiği kişiydi. Genelde karanlık bastırdıktan sonra kurt köpeğiyle dolaşırken görürdü onu. Bir cüceydi bu. Güdük kalmış bedenine büyük gelen kafası, tombul kollarına kıyasla küçük elleri dikkat çekiyordu. Bu orantısızlıklara şekilsiz burnunu, sarkık gerdanını, kafasının tepesinde seyrelmiş uzun dağınık saçlarını eklediğinizde ürkütücü bir görünüm çıkıyordu ortaya.

Cüce elindeki ağızlıkla köpeği tehdit ederek son kez bağırdı:

"Cabbar hayır!"

Sesi de fiziği gibi ürkütücüydü. Sanki ses tellerinden çıkan ses, kalın gerdanında bir işlemden geçiyor ve ortaya bu ayrıksı ses çıkıyordu. Bir korku filminde oynasa dublaja ihtiyaç duymaz, diye düşündü Mitat.

Cabbar, ağızlığı görünce hırlamasını yavaş yavaş kesti.

Cüce, Mitat'a baktı. Küçük adama karşı minyon adam. Sonra, "Kusura bakmayın," dedi cüce, "dolunaydan herhalde." Küçük gözleriyle attığı bakışlar ise farklı bir şey diyor gibiydi ama: "Köpeğimi kızdıracak ne yaptınız?" Mitat daha önce bu köpeğin yakınından geçmişti, o zaman hırlamayan köpek şimdi niye havlamıştı? Yoksa köpek Mitat'ın üzerine sinen günahın kokusunu mu almıştı?

"Dolunaydandır herhalde," diyerek cüceyi onayladı Mitat. Bu bahane onun da işine geliyordu.

Cüce, köpeğiyle yürümeye devam etti. Köpek sahibine biraz bozulmuş gibiydi, ipi gerip sağa çekiyordu. "Gel lan buraya!" Köpek boynunu büktü ve cücenin istediği yöne döndü.

Yazılı sınavdan önce sürpriz sözlüye yakalanmış bir öğrenci gibi hissediyordu kendini Mitat. İşin kötüsü bu

sınavdan kalmıştı. Köpek bile onun suçlu olduğunu anlamıştı. Polisten nasıl saklayacaktı günahını?

Polis

Apartmana girer girmez Meryem'in dairesinin önünde gördü polisleri.

"Hah, alt komşu da geldi," dedi Meryem. Sonra Mitat'a döndü. "Memur beyler burada Mitat."

Biri üniformalı, diğeri sivil polis.

"Teşekkürler Meryem Hanım," dedi sivil olan. Kapıyı kapatabilirsiniz anlamında bir bakış attı ama Meryem kapıyı kapatmadı.

Polisler Mitat'a döndü. Sivil olanın elinde küçük bir not defteri ve kalem vardı. Konuşmayı da not tutmayı da o yapıyordu. Diğeri sadece duruyordu.

"İsminiz?"

"Mitat..."

"Soyadınız?"

"Karaman."

Kolay sorularla başlamışlardı Allahtan.

"Ben Komiser Celal Değirmenci, Cinayet Büro'dan. Yıldız Özdemir'in ölümünü araştırıyoruz. Birkaç sorumuz var."

"Tabii ki."

Komiser Celal, Meryem'e baktı, Meryem merakla izliyordu, kapıyı kapatmaya niyeti yok gibiydi.

"Dairenize çıkabilir miyiz?" dedi komiser.

"Tabii tabii."

Mitat heyecanlandı. Sadece polisler onu sorgulayacak diye değil, evine misafir gelecek diye. Uzun zamandır yaşamadığı bir his. Evi nasıl bıraktığını hatırlamaya çalıştı, dağınıktı ama aşırı da dağınık değildi sanki. Televizyon sehpasının çekmeceleri kesin aralıktı ama çaktır-

madan iki tepikle onları kapatırdı. İyi ki o balgamı uğraşıp yok etmişim, diye düşündü. Sonra o balgamı yok etmekle uğraşırken uykusuz kaldığını, derken diyafona bastığını hatırlayıp bu düşüncesini geri almayı diledi. Tek bir hapşırık çok şeye mal olmuştu.

Mitat ütülenmiş gömlekleri antredeki askılığa astı.

"Buyrun."

Komiser Celal salona adım attığında, "Öğrenci misiniz?" diye sordu. Evi öğrenci evi, kendisi de bir öğrenci gibi görünüyor olmalıydı.

"Hayır, çalışıyorum."

Polisler şaşırdı.

"Genç görünüyorsunuz da."

"Evet, minyon olduğum için herhalde."

"Nerede çalışıyorsunuz?"

"On bir yıldır özel bir şirkette muhasebeci olarak çalışıyorum."

Özellikle on bir yılı belirtmişti ki, yaşça göründüğünden büyük olduğu iyice anlaşılsın. Bir yerde on yıldan fazla çalışmış biri saygıyı hak ederdi.

"Mitat Bey..."

Yaş konusu biraz aydınlanınca "bey"li konuşmaya başlamıştı komiser.

"Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Evet."

Polisler bakıştı. Mitat neden bakıştıklarını anlayamadı.

Yalnız olmak suç değildir herhalde.

"Şimdi... görünen o ki, sabaha karşı 6 numaraya hırsız girmiş. Hırsızla karşılaşan Yıldız Özdemir hanımefendi duyduğu korkuyla balkondan düşmüş. Başınız sağ olsun."

"Sağ olun."

"Meryem Hanım, Yıldız Hanım'ı en son görenler-

den biri olduğunuzu söyledi. Hatta Kadim Bey'i saymazsak son gören olabilirsiniz."

"Evet, olabilir. Dün gece apartmanda karşılaştık, yazlık evlerinden toprak getirmişlerdi. Onları taşımalarına yardımcı oldum."

"Toprak demek, ilginç..." dedi, not alarak.

"Çiçeklere meraklıydılar."

"Şüphenizi çeken bir konuşma, bir söz hatırlıyor musunuz peki?"

Mitat, nedense bu klişe soruya çalışmamıştı. Hemen hafızasında Yıldız Hanım'la yaşadığı diyaloğu taradı, çiçeklerden bahsetmelerini, sonra dedikodu yapmalarını...

"Yok, hayır," dedi. Der demez de Yıldız Hanım'ın veda ederken "güle güle" yerine "allahaısmarladık"ı kullandığını hatırladı. Bu, "şüphe çeken konuşma"ya dahil edilebilir miydi acaba?

"Hiç mi hatırlamıyorsunuz?"

"Hiç."

"Anlıyorum. Peki biz olayın ne zaman gerçekleştiğini, yani Yıldız Hanım'ın ne zaman düştüğünü saptayamadık, sizin bir fikriniz var mı?"

Yine çalışmadığı yerden sormuştu komiser. Mitat biraz düşündü. Zili çalındığında 02.22'yi geçiyordu, en az bir on dakika tereddüt yaşadığına göre...

"İki buçuk gibi herhalde," dedi. Der demez pişman oldu. Çünkü böyle demesi yeni sorulara kapı açıyordu.

"İki buçuk demek..."

"Yani..."

"Neden böylesine net bir saat verdiniz?"

Mitat da bu soruyu kendine soruyordu zaten. Polisler çıksa da kafasını bir güzel duvara vursaydı...

"Bilmem, hırsızların insanlar derin uyku evresindeyken evlere girdiklerini duymuştum."

"Derin uyku iki buçuktan sonra mı başlıyor?"

"Öyleydi sanırım."

Polisler birbirine baktı. Komiser sorguya döndü hemen.

"Anladım. Peki siz bu saatlerde üst kattan şüpheli sesler, bir gürültü patırtı duydunuz mu?"

"Hayır, maalesef. Erken yatarım ben, 11 gibi uyumuş olurum. Uykum da ağırdır, davul zurna çalsa bana mısın demem." Hazırlandığı yanıtlardan biriydi bu.

Komiser Celal gözlerini kıstı ve Mitat'a baktı. Sonra eğdi başını, defterine yeni bir not aldı.

"Kocası Kadim Bey, sabaha karşı 05.00 sularında olabileceğini söyledi. Sabah namazını kıldıktan sonra..."

"Olabilir tabii."

"Evet. Olayın saat kaçta yaşandığı soruşturmanın selameti için çok önemli bir bilgi. Maalesef komşulardan aldığımız bilgiler yeterli olmadı."

"Ben de bilmiyorum, bir şey duyma-"

Komiser Celal, Mitat'ın lafını ağzına tıkayıp korktuğu o soruyu sordu:

"Peki kapınız çaldı mı gece vakti?"

"Yok çalmadı."

"Derin uykudaydım, diyordunuz, nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Yani zil sesini duyardım herhalde."

"Apartman kapısında, yani sokak kapısında bir hasar yok. O yüzden apartmandan birinin kapıyı otomatla açtığını düşünüyoruz."

"Anlıyorum ama dediğim gibi ben bir şey duyma-"

Komiser bir anda işaretparmağını dudaklarına götürdü, "Şşşş," dedi. Hep beraber sessizliğe kulak verdiler. Bir kapı gıcırtısı duyuldu. Üst kattan geliyordu. Sonra terlikle yürüme sesi. Onu kapının kapanırken çıkardığı gıcırtı ve kapı dilinin kilit boşluğuna girme sesi takip etti. Derken dışarıda bir martı öttü.

"Gecenin sükûneti ne büyük bir nimet değil mi?"

"Evet öyle."

Komiser saatine baktı. "Şu an saat daha sekiz."

"Evet, bu muhit çok sessizdir. Gece 12'den sonra İstanbul'da olduğunuzu unutuyorsunuz."

"Ne güzel dediniz. Ama az önce 11'de yatarım, demiştiniz."

Mitat faka mı basmıştı? *Hayır! O kadar kolay lokma değilim.*

"Hafta sonları farklı tabii," deyip bir parti çocuğu gibi gülümsedi.

"Doğru ya," dedi komiser. Ama peşini bırakmadı. Kalktı, duvara vurdu. "Duvarlarınız çok ince..."

"Evet."

"Üst komşunuz nefes alsa duyulacak sanki."

Mitat sustu.

"Mitat Bey, dün gece burada şu sesler geceye karıştı: Birinci ses bir klasik müzik bestekârına ait."

"Evet, Beethoven." Mitat, gereksiz bir bilgi verdi.

"Teşekkürler. Hırsız içeri girebilmek için muhtemelen en az bir dairenin kapısını Beethoven'ın melodisiyle çaldı."

Komiser kapıya yöneldi. Açtı kapıyı, uzanarak zili çaldı, içeri girdi. *Für Elise*'in melodisi o geri dönüp koltuğuna oturduğunda devam ediyordu. Komiser Celal sağ işaretparmağını kulağına götürdü, "Duyuyorsunuz değil mi?" der gibiydi. Zilin oldukça yüksek bir seste çaldığını odadaki herkes fark etmişti.

"İkinci ses ise hırsıza ait. Hırsız gece sessizliğinde dördüncü kata çıktı, kilidi bir çekiç ve levyeyle paramparça ederek içeri girdi."

Komiser antreye gitti, Mitat'ın demir çekeceğiyle döndü. Ses örneği verebilmek için çekecekle hafifçe salon kapısının kulpuna vurdu. Yine işaretparmağını kula-

ğına götürdü. Evet, herkes mutabıktı, bu da her yerden duyulabilecek bir sesti.

"Üçüncü ses ise Yıldız Hanım'a ait. Bir kadın gece karanlığında bir hırsızla karşılaşırsa çığlığı basar."

Komiserin bu sesi nasıl örnekleyeceğini merakla bekledi Mitat. Komiser bir es verdikten sonra ses örneğini izleyicilerinin hayal gücüne bırakarak devam etti:

"Bu üç sesi de duymadım diyorsunuz."

"Gerçekten duymuş olmayı isterdim, duysam müdahale ederdim. Kapımı açıp bakardım ya da polisi ararım." Bu da gün içinde ezberlediği yanıtlardandı.

Komiser Celal durdu, Mitat'ın gözlerinin içine baktı. Mitat da ona baktı. Belki o anda korkması ve endişelenmesi gerekiyordu. Bu iki duyguyu da yaşamadı Mitat. Uzun zaman sonra ilk defa biriyle göz göze geldiğini fark etti. Genelde konuşurken insanların gözlerine bakmazdı. Hep gözlerini kaçırır ya da kirli gözlük camlarının arkasına sığınırdı. Ama şimdi Celal'in kurduğu mizansene uydu ve doğrudan adamla bakıştılar. Celal, Mitat'ın gözlerinde aradığı şeyi bulamayarak bakışmayı sona erdirdi.

"MOBESE kayıtları yarın incelenmiş olur. O görüntüler olayı aydınlatacak inşallah."

"İnşallah."

Manasız bir sessizlikten sonra polisler ayaklandı.

"Verdiğiniz bilgiler için teşekkürler Mitat Bey. Hırsızı bulmak için elimizden geleni yapacağız."

Mitat bu son cümledeki "hırsız" vurgusuyla rahatlamıştı. Demek oluyordu ki soruşturmanın merkezinde kapıyı açan kişi değil, hırsız vardı. Kapının kim tarafından veya nasıl açıldığı gereksiz bir teferruattı. Mitat birkaç çelişkili ifadeye rağmen sorguyu sağ salim atlatmıştı.

"Size çok kolay gelsin. Elimizden gelebilecek bir şey varsa her zaman yardıma hazırız."

"Tabii ki. Kapınızı ilerleyen günlerde yeniden çalabiliriz. Eğer bu arada aklınıza yeni bir şey gelirse..."

Celal kartvizitini uzattı.

"Şüphe çeken bir söz, bir hareket... herhangi bir şey, lütfen arayın."

Mitat rahatladığı için az önce aklına geleni söylemeye karar verdi. Hem böylece sorgu sırasındaki bazı şüphe çeken ifadelerini unutturup polislerin gözünde biraz puan kazanabilirdi.

"Aslında şüphemi çeken bir şey söylemişti Yıldız Hanım."

Komiser Celal heyecanla pantolon cebinden not defterini çıkardı, profesyonel bir edayla gömlek cebinden kalemini aldı.

"Dinliyorum."

"Allahaısmarladık, dedi."

Celal not almaya başlamıştı ki, durdu.

"Evet?"

"Bu kadar. Bana veda ederken, 'Allahaısmarladık,' dedi."

"Yani?"

"Şimdi sonuçta ben onların katındaydım, torbaları çıkarmıştım. Sonra evime döneceğim zaman, 'Güle güle,' demesi gerekirken, 'Allahaısmarladık,' dedi."

Komiser büyük bir düş kırıklığıyla not defterini tekrar pantolon cebine sıkıştırdı. Kalemini gömlek cebine taktı. Kafasını, "Tey Allahım," der gibi sallayarak yanındaki üniformalıya baktı. Sonra dişlerini sıkarak döndü, "'Allahaısmarladık,' dedi diyorsunuz."

"Evet, şimdi mesela siz gidiyorsunuz ya, benim size, 'Güle güle,' demem gerek. Gelenek hesabı..."

"Karıştırmıştır, yaşlı başlı kadın sonuçta," dedi isteksiz bir sesle.

Mitat teorisinin küçümsenmesinden hoşlanmadı.

"Yıldız Hanım yaşlıydı ama aklı başındaydı efendim," diyerek zıtlaştı polisle.

Celal baktı Mitat'a. İnadına der gibi, "Güle güle Mitat Bey. Güle güle," deyip sırtını döndü.

Mitat, tongaya düşmeyecekti.

"İyi akşamlar," dedi.

Üniformalı polis bir şey demedi, sadece sert sert baktı. Henüz suçunu ispatlayamadığı bir seri katile bakar gibi. Sonra sivil polisin ardından merdivenleri indi.

Ütü

Polisler merdivenlerden inerken fısır fısır ne konuşmuşlardı acaba?

"Bu adamda bir iş var."

"Gözünü sakın ayırma bundan."

Böyle şeyler olmalıydı.

Aferin bana!

Okul hayatında da sosyal ilişkilerinde de hep bu fazladan söylediği garip sözlerle soğutmuştu insanları. Bunlardan ders çıkarmamış gibi bir cinayet sorgusunda da çenesini tutamaması hiç iyi olmamıştı. Bu gidişle kâğıt üzerinde hiçbir ilgisinin olmadığı bir suçtan tutuklanmayı başaracaktı.

Daha kötüsü, Mitat yine bir işe yaramamıştı. Soruşturma için bir tane elle tutulur bilgi vermemekle kalmamış, gereksiz "allahaısmarlık" detayıyla polislerin kafasını iyice karıştırmıştı. Mitat'ın tek amacı polislerin şüphesini çekmemek değildi ki. Sonuçta Yıldız Hanım'ı severdi, onun ölümüne sebep olan adamın yakalanmasını isterdi. Ayrıca Cennet Apartmanı'nın bir sakini olarak binalarına giren, ileride diğer dairelere de musallat olabilecek hırsız herkesin güvenliği için parmaklıklar arkasında olmalıydı. *Kendimi kurtarayım derken soruşturmayı sulandırdım!*

Mitat üzerindeki gerginliği atabilmek için evde volta atmaya başladı. Küçük odada ütüyle göz göze geldi. Daha ilk kullanışında bir gömleğini yakınca kenara koyduğu ütü. Pahalı da bir aletti, renkli düğmeleriyle devre dışı kalmış bir robot gibi duruyordu. Mitat oydu işte. Faydasız ve işlevsiz, ama orada. Duvara yaslanmış ütü masası da otomatikman onun kadar işlevsizdi. Mitat evin içinde nereye baksa kendi soydaşlarını, gereksiz şeyleri görmeye devam etti. Herhangi bir ampulü yakmayan duvardaki düğme. Arada bir yanlışlıkla bastığında bir işe yaramadığını hatırlardın, hepsi bu. Mitat oydu. Çarpma ihtimali olan duvarla arasında komodin olmasına rağmen kapı koluna takılmış lastik tampondu. Kablosuz internet kullandığından beri ihtiyaç duymadığı ama bütün salonu gri bir yılan gibi saran internet kablosu. Akıllı telefon aldığından beri açmadığı laptop'u. Aboneliğini iptal ettirdiği dijital televizyon platformuna ait kumanda. Kütüphanesinde duran, hiç okunmamış ve okunmayacak kitaplar. Masada duran, çoktan tükenmiş tükenmezkalemler. Ocağın otomatik çakan çakmaklarına rağmen tezgâhın üzerinde duran ince uzun mutfak çakmağı. Her defasında çifti vardır diye ayağına geçirdiği ama olmadığını fark ettiğinde zamanını yemesine lanet ederek çekmeceye attığı tek çorap. Mitat o tek çoraptı.

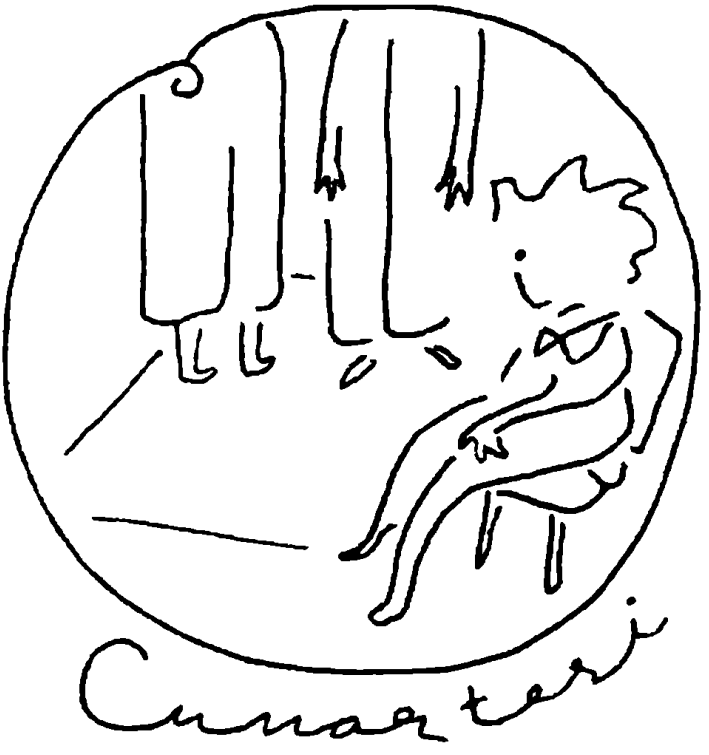
Mitat evindeki gereksizlerle karşılaştıkça gerildi. O gerginlikle yürürken ayak serçeparmağını masanın kenarına çarptı.

İşte en büyük gereksiz de oydu. Serçeparmağı! Çarptığında korkunç bir acı vermek dışında ne işe yarardı ki?! Apandis gibi işlevsiz bir organ daha!

Ayaklarını masaya uzattı. Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı.

En son izlediği kanalda bir tartışma programı vardı. Konu "Kurban Bayramı'nın faziletleri"ydi. Yaklaşan bay-

ramın kültürümüzdeki yeri ve kurbanlıkların kesim metotları anlatılıyordu. Ortada tam bir tartışma olmadığı için başka bir programı açtı. Burada konu "MİT TIR'ları" ydı. Bu konuyu hiç anlayamasa da insanların tartışması için ideal bir malzeme olduğunun farkındaydı. Programdaki bir konuk, "Soruşturmanın gizliliği bakımından da konuyu ele aldığımızda Türk Ceza Kanunu'nun 285. maddesinin son fıkrasına göre basın hürriyetine müdahale edilmeyecek, haber alma ve verme hakkını sınırlandırmayacak şekilde..." derken Mitat'ın gözkapakları kapandı. Derin bir uykuya daldı.

"Sana ait bir mesele değil bu. Resminle benim aramdaki bir durum seni ilgilendirmez. Ben senin resmine âşığım."

Metin Erksan, *Sevmek Zamanı*

Otomat

Mitat'ın zihni o kadar yorulmuştu ki on buçukta uyanabildi. Kahvaltısını hazırlarken aklı Yıldız Hanım'ın ölümüyle meşgul olduğundan her zamankinden daha

çok hata yaptı. Yumurtayı kırarken yumurtanın akı ocağa sıçradı, salatalığı öyle bir soydu ki yarısı kabuklarıyla birlikte çöpe gitti, zeytinlerin üstüne kekik yerine nane serpti, limonu salataya değil gözüne sıktı, bardağındaki suyu taşırdı, birazını kettle'a geri boşaltayım derken bardağın yüzeyinden kayıp giden su altındaki salataya aktı, poşet çayın ipliği bardağın içine düştü...

Derken apartmandan ayak sesleri kulağına geldi.

Yumuşak adımlarla antreye yürüdü, gözetleme deliğinden baktı. Üst kattan birileri iniyordu. Daha önce hiç görmediği, koyu renk takımlar giymiş insanlar. Bir süre sonra Kadim Bey belirdi merdivenlerde. Güneş gözlüğü yerine her zamanki kahverengi tonlu kemik gözlüklerini takmıştı. Bir koluna 18-19 yaşlarında genç bir kız girmişti. Kadim Bey'in torunu olmalı diye düşündü Mitat. İhtiyar adam her zamankinden ağır yürüyordu.

Gözetleme deliğinin balık gözü objektifine benzer yayvan görüntüsünde normalden daha iri ve uzun görünen Kadim Bey yaklaştıkça Mitat gerilmeye başladı. Gözü az gören, kulağı işitmeyen bu yaşlı adam küçücük bir delikten izlendiğini fark edebilirmiş gibi geldi ona. Hafifçe geri çekildi. Kadim Bey tam Mitat'ın kapısının önünden geçerken durakladı.

Torunu, "Basamak var dedeciğim," dedi. Kadim Bey aşağıya doğru adım atacağına öylece duruyordu. Mitat daha iyi görebilmek için tekrar gözünü deliğe yapıştırdı. Kadim Bey'in kafası Mitat'ın kapısına doğru hafifçe döndü. Mitat'ın kalbi güm güm atmaya başladı.

Kız, "Dede iyi misin?" dedi. Kadim Bey'in kafası tekrar önüne döndü ve merdivenlerden inmeye devam etti.

Mitat derin bir nefes aldı. Pencereye yürüdü. Üç otomobil gelmişti binanın önüne. Cenazeye bu civardan katılacaklar için yeterli olmayabilirdi, komşulardan ilgi var-

dı epey. Çoğunluk siyah giyinmişti. O siyah egemen görüntüyü bozan şey yeşil cenaze arabası oldu. Mercedes Sprinter 316CDI model cenaze arabası gelince insanlar hareketlendi, arabalar park ettikleri yerden çıkmaya başladı. Mitat tabutu görmek istedi. Yıldız Hanım'a bir tür veda etmek için belki de. Tül perdeyi aralayıp cenaze arabasının arkasına baktı. Yıldız Hanım'ın cesedinin yattığı tabut oradaydı. Üstüne yeşil bir örtü serilmişti. Örtünün üzerinde Arapça bir yazı ve onun Türkçe çevirisi yazıyordu: "Artık onların ecelleri geldiği zaman ne bir saat tehir edilir ne de evvele alınır." Arabanın üzerinde ise bir başka ayet yazılıydı: "Her nefis ölümü tadacaktır."

Mitat üstüne alınmadı. Kahvaltısını etti.

Öğleden sonra, hazır Kadim Bey ve apartman sakinleri cenazeye gitmişken aklına takılan sorunun yanıtını bulmak için planladığı testi uygulayabilirdi. Komiser Celal'e dedektiflik nasıl yapılır gösterecekti!

Şunu merak ediyordu: Sabah 02.30'a doğru diyafondaki düğmeye basmıştı. Sonra giren çıkan oldu mu diye tırabzandan aşağı bakıp kontrol etmişti, kimse girmemişti. Biri girmiş olsa hem sesini duyardı hem de zemin katın ışık sensörü yanardı. Demek ki hırsız bir süre sonra girmişti içeri. Bu süre ne kadar olabilirdi? Diyafondan sokak kapısı açıldığında kapı ne kadar açık kalıyordu? Mitat'ın mantığına göre açılan zincirin bir süre sonra gevşeyip kapıyı kapatması gerekirdi. Öbür türlüsü hiç güvenli değildi, bir misafirimiz çaldığında emin olmak için fazladan bastığımızda kapı dışarıdaki hırlıya hırsıza açık kalıyor olamazdı herhalde.

Mitat diyafonda kırmızı düğmeye bastı, saatine baktı: 14.43. İndi, zemin katta beklemeye başladı. Şüphe çekmemek için posta kutularına bakar gibi yaptı. Meryem kabristana gitmiş olmalıydı, yoksa zemin katta takı-

lan Mitat'ı fark ederdi. 14.48. Kapı hâlâ kendiliğinden kapanmamıştı. Mitat bu sırada posta kutularına baka baka elektrik, su ve doğalgaz faturalarını ezberledi adeta. Elektrik kullanımında liderlik Ceylan'daydı. Klimayı aralıksız kullanıyor olmalıydı, faturası 302 lira gelmişti. Sonuncu sırada ise Kadim Bey vardı, onlarda da klima yoktu herhalde, sadece 37 lira ödeyeceklerdi elektriğe.

14.57. Mitat diyafona basalı 14 dakika olmuş, hâlâ kapı kendiliğinden kapanmamıştı. Mitat eğilip zincir ve kapı otomatına yakından baktı. Zincirin sıkılığında bir gevşeme fark edilmiyordu. Kapının doğal akışıyla kapanacağına dair umudunu kaybetti Mitat. *Demek ki, bir kere düğmeye bastınız mı apartman kapısı ilelebet açık kalıyor, bu çok saçma, bu mekanik bir düşüncesizlik, bu bir haksızlık!*

Testte sıra kapının kapanma sesine gelmişti. Kapıyı azıcık açtıktan sonra yumuşak bir şekilde bıraktı. Kapı gürültüyle kapandı. Komiser Celal'i taklit eder gibi işaretparmağını kulağına götürdü.

Duyuyor musun Celal Efendi?! Eğer biri girmiş olsaydı bu sesi duyardım!

Mitat sonra kapıyı gerçekten itinayla hafif bir şekilde kapadı. Yine zincirin otomattan boşanıp kapı ağzına girdiği anda "Çıt!" diye bir ses çıktı.

Hah, gecenin sükûnetinde bunu bile duyardım işte!

Mitat'ın aklında bir test daha vardı: Sensör hassasiyet testi. O gece diyafonla kapıyı açtıktan sonra aşağıya bakmış, zemin katın ışığının yanmadığından emin olmuştu. Eğer bir hırsız girmiş olsaydı sensör onu fark eder, ışık yanardı.

Çıktı dışarı, anahtarıyla kapıyı açtı. Bir hırsız gibi süzüldü içeri ve girişte durdu. Biraz kımıldadı. Sensör Mitat'ı fark etmedi, ışık yanmadı. Çocukken, "Aldım verdim ben seni yendim," diyerek adım atmaları gibi bir ayak

boyu daha ilerledi. Lanet sensör yine yanmadı. Bir adım daha attı. Yandı! Mitat nedense bu sonuca sevinmişti çünkü bir hırsızın iki ayakkabı boyu olan o daracık yerde birkaç dakika saklanabileceğine olasılık vermedi. Tam tersine içeri girdikten sonra bir an evvel işini bitirmek için hızlı davranır ve sensöre yakalanırdı.

Mitat o gece olanları anlamak için son bir teste daha kalkıştı. Sensör, radarındaki kişinin hareketlerine karşı ne kadar duyarlı?

Mitat put gibi durdu, saniyeleri saydı, 7 saniye sonra ışık kapandı. Peki hafifçe kolunu yukarı kaldırsa, biraz daha kaldırsa... Sensör bu yavaş hareketi algılamamıştı. Diğer kolunu da açtı, İsa gibi çarmığa gerilince ışık yandı, o sırada kapı açıldı, kapının önünde durduğu için demir kapı ayağına çarptı.

Öksürükle homurdanma arası kaba bir ses duydu.

Kadim Bey'di bu. Mitat hemen İsa pozundan çıktı.

"Özür dilerim, buyrun."

Kadim Bey, kahverengi filtreli gözlük camlarının ardından Mitat'ı süzdü. Mitat kaskatı kesildi, hiçbir şey diyemedi.

İhtiyar adam yürümeye devam etti. Otuzlu yaşlarının ortasında bir kız hızlı adımlarla geldi, Kadim Bey'in koluna girdi. "Babacım dikkat," dedi.

Apartmanın koridoru ve merdivenler bir anda kabristandan dönenlerle doldu. Mitat akrabalara yol vermek için posta kutularına iyice yapıştı. Aksi gibi tişörtle inmişti aşağı. Dövmeleri gözükmesin diye "hazır ol"da durdu. Kabristan kortejini esas duruşta takip eden bir asker gibiydi.

Korteje yeni katılan Meryem, Mitat'ı görünce, "N'apıyorsun oğlum burada?"

"Hiç, elektrik faturalarına bakıyordum da."

"Hadi bırak onları, mevlit başlayacak."

"Mevlit mi? Yok, şey, benim işim var."

"Dur bekle beni burada."

Meryem evine girdi, mutfaktan elinde iki büyük tabakla çıktı.

"Bari şunları taşımama yardım et," deyip bir tabağı Mitat'a verdi. "Ben börekleri alacağım. Sen helvaları mutfağa bırakıp çıkarsın."

"Olur," dedi mecburen.

Mitat kabristan kortejine karıştı böylece. İki helva tabağını kolundaki dövmeler görünmeyecek şekilde tutuyor ve mümkün olabildiğince teyzelerin ve amcaların matem sessizliğine eşlik ediyordu. Ölümünde parmağı olduğu kadının helvasını taşımak yeterince garip değilmiş gibi bir de koyu renk giyinmiş akrabaların arasında ev haliyle (neyse ki tişörtü siyahtı) yer alıyor, teyzelerle, amcalarla merdivenleri ağır ağır çıkarken geleneksel bir tatlıyı değil de Yıldız Hanım'ın küllerini törensel bir edayla merhumun ebedî istirahatgâhına taşıyor gibiydi.

Helva taşıyıcısı Mitat Karaman dördüncü kata ulaştığında sarı-beyaz spor ayakkabısını kapı önünde biriken siyah mokasen ayakkabı kalabalığının arasına bıraktı. Dedektifliği de ihmal etmedi. Kapıya dikkatle baktı, kilit değiştirilmiş, kapı onarılmıştı ama bazı çizikler duruyordu.

Mitat antreyi geçip mutfak tezgâhına helva tabaklarını bıraktı. Buradan çıkmak için hemen geri döndü. Eve girmeye devam eden teyzeleri, amcaları ve birkaç genci beklemek zorundaydı önce. Kapı ağzı biraz boşalınca attı kendini dışarı. Ayakkabılarını almak üzereyken Meryem elinde börek tepsisiyle belirdi.

"Aa oğlum nereye, hiç olur mu? Cık cık cık."

"Şey işim..."

"Ne işi canım, hiç duymamış olayım..."

Mitat, Meryem'in es verdiği o âna hemen bir bahane

sıkıştırmayı düşündü. Biriyle randevusu olabilirdi mesela, ama kiminle, en son ne zaman biriyle görüşmüştü ki, yalanın bile biraz inandırıcı olması gerekirdi. Önce kendisi inanmalıydı. Derken es hakkı sona erdi.

"Yıldız Hanım seni çok severdi. Burada olmanı isterdi. Hadi gir içeri, en azından bir başsağlığı dileyip çıkarsın." Tepsiyle resmen Mitat'ı antreye doğru ittirdi.

Mitat göz göre göre Meryem'in tuzağına düşmüştü.

Salona girdi. Biliyordu ki artık buradan çıkış yoktu.

Ev

Katilin olay mahalline dönmesi gibi katilin kazara asistanı olay mahallindeydi şimdi.

Aslında buraya ilk gelişi değildi. 15 Temmuz gecesi de gelmişti. O gece tek başına gerçekten çok korkmuştu, F-16'ların ses duvarını aşarken çıkardıkları sonik patlamalardan, o patlamaların pencerelerini zangırdatmasından ve yokuşun tepesindeki MİT binasından gelen çatışma seslerinden dolayı evin içinde hop oturup hop kalkıyordu. Saat 12 gibi bu gerilime tek başına katlanamayacağını idrak edip Yıldız Hanım ile Kadim Bey'in kapısını çalmıştı. Kadim Bey'in, "Açma Yıldız, kimse kim," demesine rağmen Yıldız Hanım kapıyı açmış, Mitat'ı misafir etmişti. İçerisi civardaki tüm daireler gibi karanlıktaydı. Bir emir veya duyuru gelmediği halde insanlar savaş filmlerindeki gibi ışıkları kapatmış, kendi iradeleriyle karartma gecesi ilan etmişlerdi. Mitat bu karanlık gecede Yıldız Hanımların yanında korkusunu kontrol altına alabileceğini düşünüyordu. İki ihtiyarın yanında olmak Mitat'a güven vermişti. Kimse konuşmuyordu ama Mitat, karanlığın içinde pavyonlara benzer ışığı yanmaya devam eden akvaryumu ve her şeyden habersiz aynı rutinlerle yüzmeye devam eden balıkları izleyince dışarı-

daki gerilimden uzaklaşmıştı. Fakat hemen sonra dairenin bir özelliğini hesaba katmadığını anladı. Burası en üst kattı ve üç cephesi de açıktı. Bu yüzden sonik patlamalar bu katta çok daha korkutucu bir etki bırakıyordu. Camlar her ses bombasında bombeleşiyor, zemin 4.3 şiddetinde sallanıyordu. Mitat daha yarım saat olmamıştı ki, kulağının dibinde patladığını sandığı bir sonik patlamadan sonra müsaade isteyip yalnızlığına dönmüştü.

Şimdi ilk defa aydınlıkta, gün ışığında görüyordu evi. Şaşırmıştı açıkçası. Burası çocukluğunun geçtiği eve çok benziyordu. Oymalı ahşap kenarlı oturma takımı, televizyonun üzerindeki dantel, iki düğmeli radyo, radyonun üzerinde daha küçük dantel, sarkaçlı duvar saati, içindeki kurma anahtarı, muşamba masa örtüsü, onu masaya tutuşturan mandallar, desenleri kabartmalı duvar kâğıdı... Tavana bakınca yine en son çocukluğunda gördüğü şeylerden biriyle karşılaştı: içinden farklı büyüklüklerde kristal taşlar sarkan bir avize. Mekanik bir salkımsöğüt tavandan sarkıyordu adeta. Çocukken avizelerin kristallerine ayrı bir merakı vardı Mitat'ın. Kristal taşlardan bir tanesi ne hikmetse demir kancalarından kopup düşerdi bazen. Mitat onu alıp gözünün önüne koyunca görüntü çiçek dürbününden bakarmış gibi parçalanır, bir ışık kaynağına denk gelirse parçalı görüntüye rengârenk desenler katılır, dünya bir renk cümbüşüne dönüşürdü. Sonra da annesi, "N'apıyorsun, sen mi çıkardın bunu?" deyip kristal taşı yerine takardı.

Salonda yine çocukluğundan çıkmış gibi duran bir kitaplık vardı. Bir rafında dinî kitaplar, bir rafında zamanında gazete kuponuyla alınmış *Meydan Larousse* ansiklopedisi, bir rafında içinde altı adet Japon balığının yüzdüğü bir akvaryum, bir rafında ise arzuhalci Kadim'in emektar daktilosu ve Yıldız Hanım'ın antika pikabı yer alıyordu.

Sadece eşyalar değil buranın kokusu bile çocukluğunun geçtiği 80'leri anımsatıyordu. İçerideki her şey, pervazdaki çiçekler, avuçlara dökülen gülsuyu, yenilen kurabiyeler, börekler, helvalar, masadaki limon kolonyası, banyodaki Hacı Şakir sabunu, dolap içlerinden sızan naftalin, koltukların eskimiş kumaşları bir araya gelmiş yaşlı insanlara özgü kokuyla birleşip Mitat'ın annesi ve anneannesiyle yaşadığı evdeki kokuyu oluşturmuş, Mitat'ı çocukluğuna doğru bir zaman yolculuğuna çıkarmıştı.

Zaman yolculuğunu tamamlayan eşya ise duvardaki saatli maarif takvimi oldu. Artık kullanılmadığını zannettiği bu takvimlerin her yaprağında o günün geçmişine dair bilgiler, bir ayet, bazı dinî öğütler, o günde doğanlara verilebilecek isimler, hadisler ve özlü sözler yer alıyordu. Dinî mevzulara merakı olmayan ve bu mevzularda da her alandaki beceriksizliğini sürdüren Mitat –ilkokulda din kültürü ve ahlak bilgisi dersinde öğretmen masasında temsilen ilk namaz deneyimini gerçekleştirirken kayıp düşmüştü– bu takvimi karıştırmayı çok severdi. Şimdi eski bir oyuncağıyla karşılaşmış bir yetişkin gibi takvimin kalan yapraklarını çaktırmadan çevirmek istedi. Ama sonra fark ettiği ayrıntıyla bundan vazgeçti. Takvim 8 Eylül'ü gösteriyordu. İki gün öncesini.

O âna kadar Yıldız Hanım'ın ölümünü içselleştiremeyen Mitat bu ayrıntıyı görünce tam anlamıyla odadaki matemin bir parçası oldu. Her gün itinayla okunup yaprak yaprak yırtılan takvim Yıldız Hanım'ın öldüğü günde kalmıştı. Bunun açıklamasını bilmiyordu ama olasılıklar ortadaydı: Yıldız Hanım takvimle ilgilenen kişiydi, o ölünce takvim de öksüz kalmıştı. Ya da Kadim Bey ilgileniyordu ama Yıldız'ı kaybedince zaman durmuş gibi hissettiğinden takvime bir kere daha dokunamamış, yaprakları yırtası gelmemişti. Belki de birlikte koparıp her gün o yaprağı okuyarak güne başlıyorlardı. Şimdi iki

kişinin yaşamlarına yaydığı bu ortak ritüel sona ermiş, takvim duvarda yalnızlığına terk edilmişti.

Akrabalar, dostlar ve komşularla doldu salon. Muhafazakâr kesimdendi insanların çoğu. Çekilen tespihlerden, bıyıkların bademliğinden, sakalların çemberliğinden, döpiyes eteklerin uzunluğundan, eşarpların bağlanış şeklinden anlaşılıyordu bu beşeri fark. Yaş ortalaması oldukça yüksekti. 50'nin altında görünen pek insan yoktu. Yaş ortalamasını düşürenler Kadim Bey'in otuzlu yaşlarındaki kızı, genç torunu ve lise yıllarında bir delikanlıydı. Delikanlı içerisi son derece sıcak olmasına rağmen üstüne bol gelen bir ceket giymişti. Eline büyük gelen bir tespih çekiyordu. Fiziği çocuk, bakışları adamdı. L biçimindeki salonun tam orta köşesinden etrafı kolaçan ediyordu, sanki oranın gizli güvenlik görevlisiydi.

Kadim Bey görünürde yoktu, cenaze sonrasında odasında dinleniyor olmalıydı. Mitat, dövmeleri gözükmesin diye kollarını kıpırdatmadan kazık yutmuş gibi yürüyordu. Arada bir, amcalardan biri yaklaşıp, "Başımız sağ olsun," diyordu, Mitat da dövmesi altta kalacak şekilde elini sıkıyordu amcanın. Kadınların ise elini sıkmıyordu, muhafazakâr kesimde bunun hoş karşılanmadığını biliyordu. Kadınların belli bir yaştan sonra elini öpebilirdiniz ama sıkamazdınız.

"Otursana evladım," dedi Meryem.

Mitat, Meryem'in gösterdiği koltuğa oturdu, dövmelerini kapatacak şekilde kollarını kolçaklara yaydı. Sağında ve solunda Mitat'a meraklı gözlerle bakan iki teyze vardı.

Meryem araya girdi. "Mitat, Yıldız'ın alt komşusu. Rahmetli çok severdi oğlumuzu."

Teyzeler "hıı" gibisinden bir ses efektiyle birlikte gülümseyerek ve kafalarını aşağı yukarı sallayarak Mitat'a baktılar.

"Nerede okuyorsun oğlum?" diye sordu sağındaki teyze.

"Okumuyorum, çalışıyorum teyze."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu solundaki teyze.

"Muhasebeciyim."

"Güzel, güzel," dedi sağındaki teyze.

"Nerede çalışıyorsun?" diye sordu solundaki teyze.

"Maslak'ta, özel bir şirket."

Mitat, sağına döndü, yanıtlardan sorumlu teyzeye.

"Ne güzel ne güzel," dedi solundaki teyze, Mitat'ı ters köşeye yatırarak.

"Evli misin?" diye sordu sağındaki teyze.

"Yok, değilim."

"Çok güzel, çok güzel," dedi iki teyze aynı anda. Alıcı gözlerle Mitat'ı süzdükten sonra teyzeler niyetlerini belli edercesine, "Kısmet," deyip Kadim Bey'in salonda taziyeleri kabul eden torununa baktılar.

Bir süredir pinpon maçı izler gibi bir sağa bir sola bakan Mitat nereye bakacağını bilemedi, yeniden en doğru yerin duvardaki saatli maarif takvimi olduğunda karar kıldı.

Meryem yaklaştı o sırada.

"Zehra'yla tanıştın mı?"

"Yok."

"Yıldız'ın büyük kızı Müşerref'ten torunu. Bak orada."

Mitat kızı kapı merceğinden görmüştü zaten. Genç bir kızdı. Ya üniversite sınavına hazırlanıyordu ya da üniversiteye yeni başlamıştı. Tam o yaşlar. Akrabalara helva dağıtıyordu şimdi.

Mitat'ın bir şey demesi gerekiyordu ama susma hakkını kullandı.

Sağdaki teyze, "Güzel kızdır," dedi.

Soldaki teyze, "Dünya iyisidir," diye pekiştirdi.

Meryem eksik olmadı. "Hamarat da. Helvayı o yaptı."

Gencecik kızı Mitat'a ayarlamaya çalışıyorlardı resmen.

Mitat jargona uygun bir savunmayla, "Allah sahibine bağışlasın," dedi.

Güldüler.

"Sahibi yok."

"Daha bekâr."

Mitat'ın dudaklarına mahcup ve çaresiz bir gülümseme kondu.

Meryem inat etti, "Senin akranın."

"Yok. Benim akranım olamaz."

"Aa deme öyle, sen de gençsin."

Teyze korosu eko yaptı:

"Gençsin genç."

Mitat soldan sağa dönerek, "Ben otuz beşimi geçtim, yolun ikinci yarısındayım," cümlesinin hecelerini kuşlara yem atar gibi serpti.

Sağdaki teyze, "Yaş farkı nedir ki gönüller bir olunca."

Soldaki teyze alıntı yaptı: "Kalpleri birbirine ısındıran ancak Allahu Teala'dır."

Sağdaki teyze kaynak verdi. "Enfal Suresi. Âmin."

Soldaki teyze, "Rabbim yazmışsa olur."

Neyse ki Meryem muhabbete kulak vermişti ve daha rasyonel bir öneriyle araya girdi. "Sana Mürüvvet'i yakıştırabilirdik bak, Yıldız'ın kızı," dedi.

Mitat, Mürüvvet adını duyunca gülmesini tutamadı. Gerçekten Mürüvvet'le evlense rahmetli annesi mürüvvetini görememiş olacaktı, iki defa hem de.

"Gülme, güzel kızdır."

Mürüvvet 30'lu yaşlarının başlarında uzun boylu bir kadındı. Yıldız Hanım'dan çok Kadim Bey'e benziyordu. Alımlı bir kadındı ama Mitat'ın ilgisini çekmedi. Zaten

Yıldız Hanım için yas tutmaları gereken bir ortamda muhabbetin gönül işlerine gelmesinden rahatsız olmuştu. Fakat Mürüvvet'in olduğu tarafa bakınca pencereden manzarayı görmüş oldu. Hayranlık uyandıran bir Boğaz manzarası vardı. Tek kat aşağısında, Mitat bir rezidansla yüz yüzeyken sadece bir üst katta bu muhteşem Boğaz manzarasına ve İstanbul siluetine bakıyorlardı.

Manzarayı görünce Mitat'ın gözleri büyüdü. Daldı Boğaz'ın sularına. Baktığı yönde Mürüvvet olduğu için sağdaki teyze bu büyülenmeye Mürüvvet'in sebep olduğunu sandı.

"Güzel kız değil mi?"

"Yok şey, ben manzaraya..."

"Kaçırdın ama. Nişanlandı."

"Allah sahibine bağışlasın." Sevmişti bu sözü, kurtarıcısı olmuştu.

"Âmin," dedi soldaki.

"İkinci defa evlenecek," dedi sağdaki.

"Hayırlısı," dedi Mitat.

"Üç güne düğünü var," dedi soldaki.

"Hay Allah. Kötü olmuş."

"Kaçırdın diye üzülme oğlum, sana kız mı yok?"

"Ha şey öyle değil, siz düğünü var deyince... yani... bu durumda ertelenir herhalde değil mi?"

"Ne ertelenecek?"

"Düğün işte."

"Aa niye ertelensin canım? Düğün hiç ertelenir mi?"

"Annesi öldü sonuçta."

Sağdaki, "Düşünceli çocuk," dedi.

Soldaki, "Yıldız'ın sevdiği kadar varmış. Aferin çocuğuma," deyip Mitat'ın eline vurdu bebek poposu pışpışlar gibi.

Sağdaki, "Ama nikâh ertelenmez," dedi, cümlenin net vurgusuna ters bir sevimlilikle gülümseyerek.

Soldaki teyze, "Katiyen olmaz," diye vurgu kattı.

Mitat şaşkınlığını saklayamadı. "Yani şimdi çarşamba evlenecek mi kızcağız?"

"Çarşamba değil oğlum, salı."

"Allahım daha kötü. Bu nasıl olur?"

"Neden olmasın?"

"Teyzeciğim, şimdi annesi öldü ya."

"Evet?"

"Ertelenmesi gerekmez mi?"

"Annesinin ölümü ertelendi mi?"

"Nasıl yani?"

"Yıldız'ın ölümü ertelenmedi nihayetinde değil mi? Alnında ne yazıyorsa o," dedi, alnına bir tire atarak.

"Cenab-ı Hak yazmış," diye destekledi diğeri.

"Takdire tedbir olmaz," diye devam etti soldaki.

Mitat, teyzelerin argümanlarına ve bu argümanları soğukkanlılıkla dile getirişlerine inanamıyordu. Düğünü ertelemeseler bile bu kadar kararlı durmaları şaşırtıcıydı.

"Bu üzüntüyle nasıl düğün yapılır?"

Sonra sağ-sol dönüşümlü anlattılar mevzuyu:

"Bak oğlum tamam sen de haklısın. Tabii ki üzgünüz. Ama bu nikâh özel bir nikâh."

"Evladım, Mürüvvet, televizyon yıldızı."

Mitat, hiç Mürüvvet diye bir televizyon yıldızı duymamıştı.

"Nasıl televizyon yıldızı?"

"*Kısmetim Sensin*'de tanıştı bir çocukla. Programın en sevilen çifti oldular," dedi soldaki.

Mitat bu son bilgiyle hepten bir rüyanın içine çekilmiş gibi hissetti kendisini. Helvayı dördüncü kata taşımış, sonra da çöpçatan teyzelerin ve evlendirme programında evlenen kızların olduğu gerçeküstü bir taziye evine düşmüştü.

"Herkes düğünlerini bekliyor. Kanal görkemli bir

düğün tertip etti. Bayram özel programında yayınlanacak oğlum," diye tamamladı sağdaki.

"Ne bayramı?"

"Kurban Bayramı var ya oğlum."

"Doğru ya," dedi, darbe, olağanüstü hal derken yaklaşan Kurban Bayramı'nı unutmuştu.

"Sen kesecek misin?"

"Ne kesecek miyim?"

"Kurban."

"Yok teyze, Allah korusun. Yani şey, teşekkürler, almayayım."

O sırada Mitat'ın önünde Zehra belirdi. Yıldız'ın torunu.

"Hoş geldiniz," diyerek gülümsedi.

Zehra yakından güzel görünmüştü Mitat'a. Tam arkasında avizeden sarkan kristaller güneş ışığını kırıp gökkuşağının farklı renklerinden bir cümbüş yaratınca kız 80'li yılların genç pop yıldızları gibi göründü.

"Hoş bulduk," dedi Mitat.

Zehra hafif eğilerek ve gülümseyerek elindeki tabağı uzattı.

"Buyrun lütfen."

Helvaydı bu. Mitat tabağı kucağına aldı.

Eyvah.

"Teşekkürler."

Mitat, Yıldız'ın helvasını nasıl yiyebilirdi ki? Ölünün arkasından geleneksel olarak yapılan bu tatlının sembolik bir anlamı vardı neticede. Mitat o gece o hatayı yapmasa bu helva da olmayacaktı. *Olmasaydım olmazdı.*

Mitat gözlerini dikmiş helvaya bakıyordu. Kahverengi, pütür pütür, etrafına nefis bir tarçın ve irmik kokusu yayan bu tatlı şimdi ona farklı göründü. Sanki bir kül yığınıydı, Yıldız Hanım'ın külleri.

Zehra da nedense durmuş onu izliyordu. Doğum günlerinde pastadan bir dilim yenilmezse doğum günü kutlanan kişiye ayıp olur ya, ölen kişinin helvasını yememek çok daha büyük bir ayıptı. Mecburen kaşığı daldırdı Mitat, yüzünü ekşiterek ağzına götürdü Yıldız Hanım'ın küllerini. Önce çiğnemeden yutmayı denedi, o yüzden genzine kaçtı, gıcık tuttu. Zehra, "İyi misiniz?" diyerek bir bardak su uzattı. Suyu içince Mitat rahatladı.

Abartma be oğlum, ölenle de ölünmez ki, alt tarafı bir tatlı.

Çiğnedi. Açıkçası tam ağzına layık olmuştu helva. İrmiği, şekeri, tarçını tam kıvamındaydı. Afiyetle yedi. Hatta olur da ikinci ikram turunda bir tabak daha gelirse onu da mideye indirirdi.

Zehra bu sırada bir yorum bekliyor gibiydi.

"Elinize sağlık," dedi Mitat.

"Teşekkürler," dedi Zehra sevinçli bir gülümsemeyle.

Zehra karşısından ayrılmamıştı. Mitat bir yorum daha yapmalıymış gibi hissetti.

Aklına ilk geleni söyledi ve aklına ilk geleni söylediği her seferinde olduğu gibi pişman oldu.

"Aslında dondurmayla iyi gider."

Yapma bunu!

Neyse ki, Zehra bozuntuya vermedi.

"Evet sade dondurmayla çok güzel olur."

"Artık bir dahaki sefere," dedi Mitat.

Ne seferi be! Yine mi birini öldüreceksin e be adam?!

Öksürdü, "Yani başka bir fırsatta." Daha fazla batırmadan sustu.

"İnşallah. Zaten bu tam içime sinmedi. Mutfakta çamfıstığı kalmamıştı, mecbur sade yaptım. Anneannem hep bol fıstıklı yapardı." Zehra'nın gözlerine yaş kondu.

"Başınız sağ olsun," diyebildi Mitat. Zehra gözünü hafifçe sildi, sonra da gülümseyerek uzaklaştı.

Teyzeler memnuniyetle izlemişlerdi Mitat ile Zehra'nın ilk karşılaşmasını. Diyalog bitince kafalarını başka yöne çevirdiler.

Açıkçası uzun zaman sonra bir kızla otuz saniyeden fazla iş hakkında olmayan bir konuda konuşmak Mitat'a da iyi gelmişti. Bazı aptallıklar yapmış olsa da diyaloğu kızın üzerinde bir ucube algısı yaratmadan bitirebildiği için mutluydu. Sadece Zehra'nın muhabbeti değil, garipliklerine rağmen teyzelerin ilgisi alakası, amcaların Mitat'a selam vermeden geçmeyişleri de hoşuna gitmişti. Burada Mitat görmezden gelinmiyordu. Yüzüne yapışan çakırkeyif gülümsemenin sebebi buydu.

On bir yıldır çalıştığı ofiste kendini kabul ettiremeyen Mitat, biraz önce girdiği bu huzurevi ortamında sevilen bir karakter olmuştu. Üstelik burada bulunan herkesin çok sevdiği bir insanın ölümünde parmağı olduğu halde bunu başarmıştı. Belki de ait olduğu dünya beyaz Türklerin cirit attığı çağdaş dünya değil, çocukluğuna dair kokunun bile muhafaza edildiği burasıydı.

Taziye

Tabii Mitat'ın helva ziyafeti, akrabalarla hoşsohbeti, teyzelerle izdivaç keyfi bir noktada bitecekti. Neticede burası taziye eviydi.

İşte evin hak ettiği bu asıl duygu Kadim Bey salonda arz-ı endam edince hâkim oldu. İhtiyarın yürüyüşüne mâni olmamak için herkes duvarlara yaklaştı. Adam ağır ağır yürürken birkaç saniye çıt çıkmadı, kimsenin kılı dahi oynamadı. "Başınız sağ olsun"lar, "Allah rahmetini bol eylesin"ler ihtiyarın sessiz yürüyüşüne eşlik etti. Sonunda adam her zamanki koltuğuna oturdu. Gözlüğünün burnundaki yerini düzeltti.

Salondaki genç liseli tespihini bileğine geçirip Ka-

dim Bey'in elini öpen ilk kişi oldu. Sonra yakınları düzensiz bir sıra eşliğinde Kadim Bey'in yamacında kamburlarını çıkararak taziyelerini dile getirdiler. Bazıları acılı adamın huzurunda daha çok kalıyordu.

"Başınız sağ olsun", "Allah rahmet eylesin", "Allah gani gani rahmet eylesin" kalıplarını kullandı çoğu. Daha tecrübelileri, "Allah geride kalanlara uzun ömürler nasip etsin," diyordu. Mitat bu cümleleri aklında tutmaya çalıştı, sıra eninde sonunda ona da gelecekti çünkü.

Kadim Bey arada bir sessizliğini bozup ya, "Mukadderat," ya da, "Takdiriilahi," diyordu. Mitat acıların bu kadar klişe kalıplarla paylaşılmasının doğruluğundan şüphe duydu. Öte yandan Kadim'in yüzünden düşen bin parçayken ağzından çıkan kelimelerin Yıldız'ın ölümünü ilahî katta meşru kılmasını haksızlık gibi gördü. Eğer öyleyse Mitat Allah'ın yazdığı alın yazısında rol mü almıştı? Yoksa Allah'ın normal seyreden senaryosunda ölümcül bir mantık hatasına mı sebep olmuştu?

Mitat'ın aklından bu sorular geçerken salondaki diyalogların seyri o gece ne yaşandığına doğru kaydı, bu yas ânında bile insanlar merakını frenleyemiyordu. Bir akraba, aile ağacında daha yakın olsa gerek, Kadim'e o talihsiz ânı sormaya cesaret etti.

"Nasıl olmuş Kadim? Yani... Yıldız nasıl..."

"Vallahi sorma, sabah namazlarına her zaman kalkamıyorum artık. O gün de yorulmuştuk, kalkamadım. Yıldız kalkmış. Balkona çıkmış. Sonra işte..." Yutkunduktan sonra devam etti. "İçerdeki adamı görüyor, sonra gerisingeri..."

Kadim Bey sözünü tamamlayamadı, balkona baktı. Balkon korkuluğunda kaldı bakışları. Sonra döndü, gözleri boşluğa daldı, kendisi ise mutlak bir sessizliğe.

"Peki hırsız nasıl girmiş?"

"Kilidi kırıp girmiş."

"Çalmış mı bir şeyler?"

"Çalmaz mı... Bilezikler, altınlar, aile yadigârı elmas broş, sonra tek taş elmas yüzük vardı, o. Biraz para..."

Mitat, Yıldız Hanım'ın arkasından mal mülk hesabı yapıyorlar diye düşünüp biraz kızmıştı ki, "Ama esas kalbimi çaldı. Yıldız'ımı, ışığımı, hayatımı..." dedi, cümlesini bitiremeden gözleri yaşlandı, akrabası ona peçete uzattı.

Mitat, Kadim Bey'in günahını aldığına üzüldü.

"Allah beterinden saklasın," dedi akrabası.

"Bundan beteri ne olur kardeşim," diye tersledi onu Kadim Bey. "Namaza kalkabilseydim olmayacaktı bu."

"Deme öyle Kadim, takdiriilahi."

Kadim, bir dua mırıldanıp tespihini çevirmeye başladı.

"Sabret, zaman her şeyin ilacı..." dedi akrabası.

"Zaman?" diye sordu Kadim Bey. Sonra yanındaki Yıldız'ın fotoğrafına baktı. "Zamanla unutacağım diye korkuyorum, şimdiden siliniyor sanki sureti. Ya tüm o hatıralarımızı unutursam?" dedi.

"Öyle geliyor sana ama unutmazsın dert etme."

"Unuturum Eyüp. Unutmamanın tek yolu var: Yazacağım."

Dinleyen herkes soran gözlerle bakınca açıkladı:

"Yıldız'ım günlük tutmazdı ama ne bulsa üzerine bir şeyler yazardı. Kâğıtlar, defterler, fotoğraf arkaları, kartpostallar... Bir sürü hatıra. Hepsini çıkardım sandıktan. Elyazısı biraz kargacık burgacık ama olsun. Onları temize çekeceğim. Daktiloda yazayım dedim önce ama daktiloların şeritlerini bulmak zor artık. Dört harfi de basmıyor meretin. O yüzden bilgisayarda yazacağım. Yeğenim bilgisayar getirecek." Salondaki ceketli gence baktı. Demek yeğeniydi o. Yeğen, talimatı aldığını teyit edercesine kafasını salladı.

"Haklısın Kadim. Söz uçar yazı kalır," dedi akrabası.

"Arzuhalci Kadim geri dönüyor," dedi bir diğer akraba. Riskli bir espriydi ama Kadim'den hoşnut bir gülümseme gelince ağır hava biraz yumuşadı. Mitat ise Kadim Bey'in söylediklerinden etkilenmişti. Duvardaki takvimin nasıl bir acıyla Yıldız Hanım'ın öldüğü günde kaldığını daha iyi anlıyordu.

Bu sırada daireye Başar Bey ve eşi Irmak Hanım girdi. Birinci katta oturan, geçen ay çocuk sahibi olan çift. Başar Bey o kadar özgüvenli biriydi ki hiçbir çekince duymadan doğrudan Kadim Bey'e doğru ilerledi.

"Başınız sağ olsun Kadim Bey," dedi.

"Sağ ol komşu," dedi Kadim Bey.

"Olayı takip edeceğim. Emniyet'te tanıdıklar var, peşini bırakmam."

Kadim Bey, "İnşallah," dedi.

Sonra Başar Bey, Mitat'ın hiç hoşlanmayacağı bir soru sordu:

"Nasıl girmiş apartmana, biliyor musunuz?"

Mitat endişeyle bekledi yanıtı.

"Bilmiyoruz vallahi. Polis araştırıyor."

"Sokak kapımız da sağlamdır ha."

"Öyledir, Yıldız Hanım itinayla seçmişti vakti zamanında."

"İlginç gerçekten, kapıda bir hasar yok. Apartmandan biri açmış olmalı."

Mitat, bu yorumu duyunca koltuğunda küçüldü, büzüldü, kafasını eğdi, sözlüde saklanan bir öğrenci gibi elleriyle yüzünü örttü ama parmaklarının arasından ürkek gözlerle sahneyi izlemeye devam etti.

"Bilemiyoruz."

"Biz de arada bir çocuğun ağlamalarına falan uyanıyoruz, kulağımız hep açık ama o gece bir şey duymadık."

Irmak Hanım, kocasının konuyu biraz fazla kurcala-

dığını düşünerek araya girdi. "Kuş gibi sessiz sedasız uçuverdi Yıldız Hanım," dedi.

Başar Bey en tatsız yorumunu sona saklamıştı.

"Kapımızda keşke bir kamera olsaydı, o zaman bu olay hiç olmayabilirdi ama işte zamanı geri saramıyoruz..." Başar Bey apartman toplantısında kameralı güvenlik sistemini savunurken yalnız kalmıştı. Bunu şimdi hatırlatması Kadim Bey'i pek memnun etmedi. Karısı da fark etti Başar'ın sebep olduğu rahatsızlığı.

"Allah başka acı vermesin Kadim Bey. Biz izninizle... malum bebeğimiz var. Tekrar başınız sağ olsun," dedi.

Kadim Bey kafasını sallamakla yetindi.

Dua

Başar Bey ve eşi çıkarken yaşlı tıknaz bir adam kapı girişinde belirdi. Mavi gömleği, kahverengi hırkası vardı. Şalvar gibi bol kumaş bir pantolon giymişti. Elinde 80'lerde çok meşhur olan radyolu teyplere benzer bir cihaz vardı. Mitat bir anda ortaya çıkan bu adamı müzik kliplerinde gördüğü, omzuna koyduğu teyple hiphop müzik çalan rap'çilere benzetti.

Adam, "Selamünaleyküm," dedi.

"Aleykümselam"lar yükseldi kalabalıktan. Birkaç kişi ayağa kalktı. Yeğen ceketini ilikledi. Böylesine hürmet gösterdiklerine göre önemli biri olmalıydı.

Kadim Bey davudi sesiyle, "Gel imam efendi gel," diyerek karşısındaki koltuğu gösterdi.

"İmam" sözünü duyunca Mitat, kollarını kolçaklara daha bir yapıştırarak dövmelerini iyice kapattı. İmama göre ters yönde otursa da neme lazım.

Din adamının gelişiyle salondaki kişisel sohbetler bıçak gibi kesildi. İbadet öncesi sessizlik.

Salonun tam ortasında, duvarlara yaslanmış koltuk-

ların karşısında bir koltuk yanında sehpasıyla imam için ayrılmıştı. Yardımcısı gelir diye de bir sandalye yanında duruyordu. İmam, ses amfisi olduğu anlaşılan cihazı sehpaya koydu. Besmele çekerek kafasına takkesini taktı. Sonra cebinden küçük bir mikrofon çıkardı, onu cihaza bağladı. Mikrofona eliyle vurdu, mikrofondan ses gelmedi. Cihaza baktı, düğmelerine bastı, "Ses bir-ki," dedi, ama sonuç elde edemedi.

Meryem, Mitat'a fısıldadı, "Oğlum sen anlarsın bir baksana."

Mitat mecbur ayağa kalktı, kolundaki dövmeleri görmesinler diye kollarını sallamadan robot gibi yürüdü, cihaza göz attı, eğilip fişinin takıldığı üçlü prize baktı, üçlü prizin düğmesinin açık olmadığını fark etti, düğmeye basınca amfiden bızzzz diye çalıştığını belirten bir ses geldi.

Bu basit problemi çözünce teyzelerden biri, "Aferin oğluma," diye fısıldadı, sonra da özellikle Zehra'nın olduğu yöne dönüp, "Elinden iş de geliyor. Tü, tü, tü maşallah," dedi. Zehra başörtüsünü takıyordu o sırada.

Mitat salondaki amcaların minnet dolu bakışlarını fark edince kendiyle gurur duydu. Bir an reveransa hazırlanan –fakat kollarını asla açmayan– bir tiyatro oyuncusu gibi salonun ortasında durdu. Yüzünden mutluluk okunuyordu. Dünyanın ona ihtiyacı olmayabilirdi ama bu evde lüzumlu bir adamdı.

Sonra koltuğuna doğru meyletti. Kötü haber: Az önce oturduğu koltukta şimdi tanımadığı bir amca oturuyordu. Orası benim yerim, deyip arıza çıkaramayacağına göre başka bir yer aradı. Kendini küçükken oynadığı sandalye kapmaca oyunundaymış gibi hissetti. Çocukken de bu oyunu hiç beceremezdi zaten.

Mitat esas duruştaki bir asker gibi üç yüz altmış derece döndü, hızlıca sandalye ve koltukları taradı. Sadece

Kadim Bey'in yanındaki koltuk ve hocanın yanındaki sandalye boştu. Önce Kadim Bey'in yanındaki koltuğa yöneldi ama bir teyzenin dudaklarından "cık cık cık" şeklindeki kınama efektini duyunca hatasından döndü. Orası Yıldız Hanım'ın her zaman oturduğu koltuktu, şimdi de çerçeveli bir fotoğrafı oturuyordu üstünde. Mitat mecburen imamın yanındaki sandalyeye, tam teybin ses verdiği yöne oturdu.

Sandalyede dövmelerini saklamakta daha bir zorlandı, koltukta yine kolçaklardan faydalanıyordu, şimdi dımdızlak kalmıştı. Bacaklarını bitiştirdi, kollarını bacağının üzerine koydu, dizlerini tuttu. Duruşu tam bir mürit duruşuydu. Şeyhlere dair videolarda görürdü, en sadık, en itaatkâr mürit şeyhin yanında bu vaziyette dururdu. Darbe girişimini düzenleyen tarikat başının sohbet videolarında görürdü, yanında müritleri, şakirt diye kodladığı öğrencileri, futbolcular, şarkıcılar, politikacılar falan aynen böyle otururlardı. Eller dizlerde, bacaklar bitişik. *Aman Allah muhafaza.*

İmam, amfisindeki düğmeleri döndürerek gerekli ses ayarlarını yaptı. Az önce rap'çi gibi görünen hoca şimdi elektrogitarında doğru tonu tutturmaya çalışan metal gitaristi gibi göründü Mitat'a. Aslında bu akort etme kısmı ne kadar uzun sürerse o kadar iyiydi. Hatta yine teknik bir problem çıksa da dua ertelense diye içinden dua etti Mitat. Ürkek gözlerle kulağının dibindeki hoparlöre bakıyordu. Dua başlayınca oradan ayrılma şansı kalmayacak ve kim bilir dua faslı ne kadar sürecek, diye dertlenirken...

"Euzu billahi mineş şeytani racîm..." diye başladı imam Yasin Suresi'ne. Cihazdan salona mükemmel bir akustikle yayıldı sesi.

Hoca, Allah için çok güzel okuyordu. Belli ki işinin ehli biriydi. Kulağa hoş gelen, ruha huzur veren bir tını-

sı vardı. Genizden gelen sesini cümle sonlarında serbest bırakıyor, ayetin son hecesi bir ses dalgası olup odanın içinde geziniyor, hoş bir seda olup dinleyenlerin zihinlerinde dönüyordu. Mitat, imamın hemen yanında oturduğundan adamın çıplak sesini de duyuyordu, zaten onu duymasa playback yaptığını düşünebilirdi, o kadar mükemmel okuyordu çünkü. Bu kusursuzluk, ibadeti hak ettiği mukaddes kimliğe büründürüyordu. Şu an duyduğu sesle her gün beş vakit duyduğu, hemen yandaki camiden gelen ezanı kıyasladı. İkisi uzaktan yakından birbirine benzemiyordu. Camideki müezzinin detone ve hissiz okuyuşuyla yanında oturan ve sesindeki duyguyla insanı başka âlemlere götüren imamın okuyuşu arasında büyük bir fark vardı.

İmam, surenin her ayeti bittiğinde durup söylediği kısmın üzerine düşünülmesini ister gibi bekliyordu. İstediği de oldu. Ayet aralarında Mitat'ın gözünün önüne Yıldız Hanım'la paylaştığı hatıralar geldi. Apartmana taşındığı gün tanımıştı merhumeyi. Elektrikçi, boya badanacı ve marangoza ihtiyaç duyduğunda Yıldız Hanım yardımına koşmuş, bir de tatlı üslubuyla kendisine yaptıkları indirimden Mitat'ın da faydalanmasını sağlamıştı.

"Ve in neşe' nugrıkhüm felâ sarîha lehüm velâhüm yünkazûn," diye devam etti imam.

Ne anlama geldiğini bilmediği bu Arapça dua, kadim zamanlardan tılsımlı bir güce sahipmiş gibi unutulmuş hatıraları hafızasının derinliklerinden çıkarmaya devam etti. Mitat ne zaman ev yemeğini özlese Yıldız Hanım Hızır gibi yetişir, ona sulu yemek getirirdi. Ha tabakları konu oldu mu titizdi, hemen geri isterdi. Ama tabaklar dışında, diğer her konuda cömert bir kadındı. Mitat aidatı denkleştiremediğinde kendi cebinden tamamlar, sözünü etmezdi bir daha.

Mitat, duanın etkisiyle Yıldız Hanım'ı o kadar iyi

canlandırdı ki kafasında, şu an karşısındaki boş koltukta onu görür gibi oldu. Güleç bakışıyla akrabalarını ve ahbaplarını izliyordu. Belki de daha iki gece önce boş koltukta son defa oturmuş, biraz dinlendikten sonra çiçekleriyle ilgilenmek için balkona çıkmıştı. Ne güzel bir komşumuzdun sen Yıldız Hanım...

"Velev neşâü lemesahnâhüm alâ mekânetihim femestetâû mudıyyev velâ yerciûn."

Keşke Arapça bilseydim, diye düşündü Mitat. Lisede Alman metal grubu Rammstein'ın müziğine hayranlık duyduğu yıllarda Almanca öğrenmek istediğini hatırladı. Rammstein'da olduğu gibi bu duada da hiçbir müzik tarzında olmayan bir ezgi vardı. Sanki bu dünyaya ait değildi, ruhani bir boyuttan ölümlü dünyamıza imamın ve amfisinin aracılığıyla akıyor, kulaktan değil başka türlü, bilinmez bir kanaldan girip insanın yüreğine nüfuz ediyordu. *Binbir Gece Masalları*'nın büyülü rüzgârı, İstanbul'daki bu evde esiyor, dinleyenlerin acıyan yaralarına üflüyordu. İşte bu Arapça dua Mitat'ta böyle bir tesir bırakmıştı.

Ama kim bilir, belki de Türkçe mealine baksa, aynı Rammstein'da olduğu gibi bir düş kırıklığı yaşayacaktı. Alman grubun şarkı sözlerinin Türkçe çevirilerini fazlasıyla basit bulmuştu çünkü. Hayal gücünde canlandırdığı derinlikten uzaktı. Mesela "Heirate Mich" şarkısı. Agresif gitar rifleri ve zarif klavye partisyonları üzerinde hükmeden, sert, basbariton bir vokalin söylediği şarkı sözlerine ergen kafasıyla bir dolu protest hikâye yakıştırmış, en güç dönemlerinden geçerken nakaratını bağıra çağıra söylemiş, bu sayede hayata tutunmuştu. Sonunda sözlerin çevirisine baktığında düş kırıklığı büyük oldu. Nakaratta vokalist, "Benimle evlen," diyordu. Hem de bir ölüye. Olacak şey değil. Kandırılmış gibi hissetti. Uzunca bir süre tekrar Rammstein dinlemeyecekti.

Mitat, Arapça bilmese de sözlerin anlamını tınılarından tahmin etmeye çalıştı. Rammstein'da bile, tüm o gürültülü altyapıya rağmen, iki-üç şarkının temasını doğru tahmin etmişti. Hem şimdi daha çok ipucuna sahipti. Yasin-i Şerif, cenaze kaldırıldıktan sonra merhumun evinde onun ardından okunan bir duaydı. O zaman ölen kişiyi anan bir dua olmalıydı. Kaybettiğimiz insanların hatırasını canlı tutmak için yapabileceklerimizin anlatıldığı, dünyada bıraktıkları izin kutsandığı ve onları merak etmememiz gerektiği, eğer iyi bir insan oldularsa öbür dünyada onları güzelliklerin beklediği gibi mesajların verildiği incelikli cümleler olmalıydı bunlar. İnsanın içini böylesine hoşnut eden bir dua bu ve benzeri güzelliklerle bezeli olabilirdi ancak.

İşin aslı o ki Mitat, Yasin Suresi'nin mealine baksa "Heirate Mich" şarkısının anlamını öğrendiğinde yaşadığı düş kırıklığının çok daha büyüğünü yaşayacaktı. Çünkü bu surede kâfirlerin nasıl işkencelerle cezalandırıldığı anlatılıyor, yaşayanların ayağını denk alması gerektiği tembihleniyor, arada da ay ve güneşin hareketleri hakkında ilginç teoriler ortaya atılıyordu. Hayata veda eden kişiyle ilgili bir mesaj yoktu. Mitat'ın tahminleri hiç tutmamıştı. Ama bunu hiçbir zaman bilmeyecekti. Çünkü birazdan başına öyle şeyler gelecekti ki, o anları bir kere daha hatırlamak istemeyecekti.

"...melekûtü külli şey'in ve ileyhi türceûn."

Yasin Suresi bitmişti. Hoca nefeslendi. Herkesin son otuz beş dakikadır süren ritüelin ruhani enerjisini sindirmesi için bekledi. Mitat otuz beş dakika geçtiğine inanamadı, ona beş dakika gibi gelmişti.

Kalkmaya hazırlandı. Her ne kadar burada sevgi gördüyse de artık eve dönme vakti gelmişti. Daha çözmesi gereken bir yarım-cinayet vardı...

"El Fatiha!"

İşte Mitat'ın faka bastığı an bu oldu. Hoca herkesi Kuran'ın en kıymetli dualarından biri olan Fatiha'yı okumaya davet etti. Avuçlar yukarı dönecek şekilde kollar çevrildi, dudaklar mırıldanmaya başladı. Mitat, Fatiha Suresi'ni biliyordu tabii ki. Yoksa liseden mezun olamazdı sonuçta. Ama ellerini açması ve kollarını çevirmek zorunda kalması kötü haberdi.

Önce bunu sadece duayı mırıldanarak atlatabileceğini düşündü. Tam o sırada Kadim Bey'le göz göze geldi. "Kâfir misin, açsana ellerini. Yoksa kapıyı hırsıza sen mi açtın?!" der gibi bakıyordu.

Mitat açtı ellerini. O âna kadar itinayla sakladığı kolları da meydana çıkmış oldu. Şimdi Mitat, hem Yıldız Hanım'ın ruhunun huzura ermesi hem de dövmelerinin görünmemesi için tüm kalbiyle dua ediyordu.

Fakat kaçış mümkün değildi, Mitat salonun tam ortasında hocanın yanında, Kadim Bey'in hemen önünde oturuyordu. Orkestra üyelerinin bir gözlerinin şeflerinde olması gibi herkesin gözü hocadaydı. Mitat kollarını çevirip dövmelerini sergileyince bir gözleri de Mitat'ın kollarındaki çizimlere kaydı. Daha önce Mitat'a sevecen duygularla bakan o gözler şimdi fal taşı gibi açılmış, çatık kaşların altından kınayarak bakıyordu. Yunan mitolojisine göre bakışlarıyla kurbanlarını taşa çeviren Medusa'ya şu an atılan bakışlar Mitat'ı taşa çevirse yeriydi.

"İyyâke na'budu ve iyyâke nestaîn."

Mitat kollarını Zeus ile Medusa'yı saklamak için biraz daha yukarı kaldırdı, fakat bu daha da kötü olmuştu, önündekiler zaten göreceklerini görmüştü, şimdi arkasındakiler de insan derisine işlenmiş günahkâr resimlere tanıklık etti.

Bu, salonda toplanan müminler için bir tür felaketti. Allah'ın buyruğunu yerine getirmek üzere bir araya gelmişler ama birdenbire iki Yunan tanrısıyla karşılaşmışlar-

dı. Ne tanrısı, şeytan şeytan! Medusa şeytandan farksızdı, Zeus ise elinde tırpan tutan bir zebani. Onları görünce yanlışlıkla göz zinası işlemiş de aptesleri bozulmuş gibi hissettiler. Daha fenası iştirak ettikleri Yasin okuması da ilahî katta geçersiz sayılmış olabilirdi. Mitat'a ateş bastı. Ter içinde kaldı.

Tüm bunlar Yıldız Hanım'ın aziz ruhunu unutturdu. Ritüelin amacı ve hedefi bir anda saptı. Fatiha'nın son mısraları hürmetle değil hiddetle okunuyor gibiydi. Dua oldu beddua.

"İhdines sırâtel mustakîm..."

Az önce huzurlu bir ilahi dinletisi gibi huşuyla dinlediği Arapça dualar şimdi herkesin kötücül duygularla söylediği, şeytanlı korku filmlerinden çıkma bir fısıltı korosuna dönüşmüştü sanki. Mürüvvet bu koroda assolist gibiydi. Zehra bile, arka sırada olsa da koroya iştirak ediyordu. Yüzünde de sert bir ifade vardı.

Hani dünya iyisiydi!

Mitat kapıya baktı. Fatiha biter bitmez o anda telefonu titreşerek çalmış gibi yapacak, onu açma bahanesiyle sıvışacaktı.

"... aleyhim ve led dâllîn."

Topluca "Âmin," dendi. Eller yüzlere sürüldü.

Mitat hemen ayaklandı. Fakat teyzeler, amcalar hemen Mitat'ı çembere aldılar.

Bir teyze, "Oğlum n'aptın koluna, günahtır bilmez misin?" dedi.

"Yok teyze, şey şimdi..."

"Tüh tüh tüh ahiret kardeşimin ruhu muazzep oldu."

"Teyzecim öyle bir şey değil..."

"Şeytan mı o? Tövbe estağfurullah."

"Yok teyze, bu Medusa. Hani Yunan mitolojisinden..."

"Şeytan değil yani. İyi bari."

Bir amca üzüntüyle sayıklıyordu: "Yıldız'ımızı uğurlarken bu hiç münasip olmadı."

Bir başka amca ise sert çıktı.

"Sen buraya cünüp gelmeye utanmıyor musun?"

Mitat, "Şey, ben," diye kekelerken adam devam etti: "Allah'ın yarattığını değiştirmek şeytan işidir."

Bu ve benzeri laflar dışında "cık, cık, cık"ların yankılandığı salonun köşesindeki liseli yeğen tespihi elinde öyle bir çeviriyordu ki boncuklar ipten koptu kopacaktı. Bakışları da hiç tekin değildi. *Bir cenaze, bir izdivaç, bir linç...*

Mitat'ın aklına bir fikir geldi. Ahalinin bakışlarını hiç görmemiş, homurdanmaları hiç duymamış gibi davranacaktı. Son iki dakika hiç yaşanmamış gibi Kadim Bey'in yanına gitti.

"Kadim Bey, tekrar başınız sağ olsun, Allah geride kalanlara uzun ömürler kısmet etsin," dedi, yüzünde sahte ve itaatkâr bir gülümsemeyle. Eğilip Kadim Bey'in elini öpmeye kalkıştı.

Kadim Bey hışımla elini çekti. Neredeyse koltuğun ahşap köşesini öpüyordu Mitat.

İhtiyar adam doğrudan Mitat'ın gözlerinin içine baktı. Bir şey diyecek gibiydi. Mitat onu duyabilmek için biraz eğildi. Kadim Bey sadece Mitat'ın duyabileceği bir sesle, "Sen mi açtın kapıyı?" dedi.

Mitat o vaziyette katatonik hastalar gibi kaldı bir süre. Sonra doğruldu. Ne diyeceğini bilemedi. Soruyu küçümser gibi gülse olmazdı, kesinkes reddetse şüphe çekerdi... Kabul edecek hali de yoktu. Salondaki herkesin bakışları üzerindeydi. Sıcaklık iyice artmıştı. Hasta biriymiş gibi terliyordu artık. İçerisi temmuz sıcağında güneşin alnında bırakılmış siyah bir arabanın içi gibiydi. Bir an evvel buradan ışınlanmayı diledi. *Yerin dibi, cehennemin dibi, nereye olursa olsun! Hemen, lütfen!*

Mitat'ı bu zor anlarından yüz yıl düşünse hiç tahmin edemeyeceği biri kurtardı.

Müezzin.

"Allahuekber... Allahuekber..."

Caminin müezzini yine her zamanki gibi detone sesiyle ezan okumaya başlamıştı. Ama Mitat'a her zamankinin tersine güzel geliyordu sesi. Kurtarıcı meleği sayesinde insanların gündeminden düşmüştü. İlk defa ezanın uzun sürmesini diledi, imam ezanı ne kadar ağdalı bir makamda uzatırsa Mitat ve dövmeleri o kadar unutulacaktı.

"Hayyalessalâh..."

Salondakiler saygılı bir sessizlik içinde ahaliyi namaza çağıran duayı dinlediler. Gündemleri değişmiş görünüyordu. Ceketli genç bile aptes almak için tuvalete doğru ilerledi. Af çıktı, diye düşündü Mitat. Fakat Kadim Bey'in gözlerinde bir değişim yoktu. Tespihini çıkarmış sabırla boncukları çeviriyordu.

Ezan dört dakika sonra bitti. Ahali kurulmuş oyuncak ordusu gibi Mitat'a döndü. Kadim Bey'in sorusunu çoğu duymamıştı, duysalar da olayın polisiye detaylarına hâkim olmadıklarından anlamamışlardı. Fakat Yıldız Hanım'ın duasına günahkâr dövmelerle katılmasını unutmamış görünüyorlardı. Mitat kime baksa, haksızlığa uğramış insanların gözlerindeki kan çanağı ifadeyle karşılaşıyordu. En fena da imam bakıyordu, yönettiği ayini mahvetmişti ne de olsa.

Mitat'ı ezan bile kurtaramamıştı.

Mitat'ı asıl kurtaran zemin kattaki komşusu oldu. Meryem, kitlenin sempatik tonton ablası olarak ortada belirdi.

"Oğlumuz pek bir marifetlidir, ressamdır kendisi. Elini kolunu hep böyle boyar. Hadi oğlum git yıka, cık cık, hiç yakışıyor mu, koskoca adamsın," deyip sahte bir kahkaha attı.

Bunun üzerine teyzelerde ve amcalarda bir yumuşama oldu. "Ha öyle mi," gibi sözler yükseldi. Sonra doğal bir koridor oluştu kalabalığın arasında. Mitat, Kızıldeniz'i ayıran Musa gibi geçti oradan, kendini dışarı attı. Siyah mokasen ayakkabı denizinin arasından spor ayakkabılarını çekip aldı. Açık kapıdan son kez salondaki kalabalığa baktı.

Hiçbiri onunla ilgilenmiyordu.

Bazıları namaz kılmak için hazırlıklara başlamıştı, bazıları da kendi arasında konuşuyordu. Biri Kadim Bey'in elini öpüyordu. Sonra zaman durur gibi oldu. İhtiyar adam elini öptürürken kafasını kapıya çevirdi. "Seni unuttuğumu sanma," der gibi Mitat'a baktı.

Sonra Meryem geldi antreye. "Hadi git," der gibi kafasını salladı, bir köpeği kışkışlar gibi elleriyle iteledi Mitat'ı.

Mitat, onu müşkül durumdan kurtaran komşusuna minnetle baktı. Ve ayakkabılarının bağcıklarını bağlamadan aşağıya topukladı.

Organ

"İnsan vücudundaki bir organ olsanız hangisi olurdunuz?" diye sormuştu biyoloji öğretmeni. Ortaokul üçteydi.

Bütün arkadaşları hiç düşünmeden atlamıştı soruya. Romantikler veya romantizmle prim yapmaya çalışanlar, "Kalp hocam," diyor, "kalp yaşamdır, sevgidir, aşktır," diye gerekçelendiriyorlardı. Mitat bu yanıtın arkasındaki sahtekârlığı sezdiği için kalp diyenlerden hiç hoşlanmamıştı. Hem kalp sadece kan pompalayan bir organdı, hislerle bir ilgisi yoktu. Bağırsak deseler daha mantıklı olurdu ona göre.

Zeki geçinenler, "Tabii ki beyin," diyorlardı. "Çünkü

en çok onu kullanıyorum." Vay, vay, vay bak sen şu nörofizikçiye.

Güzel kızlar genelde "göz"ü seçiyorlardı, "gözler ruhun aynasıdır" ne de olsa. Gitarist bir delikanlı "Kulak"tan yana oyunu kullanmış, sebebini, "Müzik benim her şeyim," diyerek anlatmıştı. Tiyatro kulübünün başkanı geleceğin şovmen adayıydı, "Dudaklar," deyip *Romeo&Juliet*'ten bir tirat patlattı: "Öyleyse dudaklarından öperim / Orada bir parça zehir kalmıştır belki / Bir zamanlar hayat veren dudakların, bu kez son versin hayatıma." Kızlar alkışladı.

Arada afacanlar çıkıyordu tabii, "Hocam şimdi söylemek ayıp olur," dedi biri. Ergen kahkahalar koptu.

Mitat soruyu sınıf arkadaşlarından çok daha fazla önemsemişti. Biyoloji kitabının sayfalarını hızla çevirdi, organlara göz attı. Onu en iyi anlatan, herkesten farklı bir organ bulmak istiyordu. Soruya yanıt vermeyen sadece Mitat kaldığında öğretmen ona döndü.

"Mitat, sen hangi organ olurdun?"

"Apandis," dedi Mitat.

Mitat'ın rahatsız edici yanıtları, münasebetsiz esprileri, kırdığı potlar veya beceriksizce kuramadığı cümleler meşhurdu ama yine de kimse buna hazırlıklı değildi. Kısa bir sessizliğin ardından sınıf arkadaşları kendi aralarında konuşmaya başladılar. "O da ne?", "Cins işte ya..." gibi fiskoslardan bir uğultu oldu.

Öğretmen, "Neden apandis?" diye sorarak uğultuyu kesti.

"'Vücutta hiçbir işlevi yoktur,' diye yazıyor hocam."

"Doğru. Apandis, evrimsel süreçte işlevini kaybeden bir organdır. İltihaplanırsa basit bir apandisit ameliyatıyla komple alınabilir ve eksikliğini hissetmeyiz. Ama sen niye bunu seçtin?"

"Bu yüzden hocam. Çok organ var, hepsi bir şey

yapmak istiyor. Beyin düşünmek, üretmek, kalp atmak, damarlara kan pompalamak istiyor, ayak yürümek, topa vurmak istiyor. Göz deseniz yeni yerler görmek istiyor. Arkadaşımızın söyleyemediği organ, sanırım penisten söz ediyordu, bir yerlere girmek istiyor. Sonuçta kafamız karışıyor, ne yapacağımızı bilemiyoruz. Sadece bir tanesi, orada durmak dışında hiçbir şey istemiyor. İstese de bir işe yaramıyor zaten. Bence bu süper bir şey."

Mitat'ın yüzüne gururlu bir ifade kondu, hem samimi hem yaratıcı davranmış, kimsenin aklına gelmeyecek bir organ seçmişti. Daha da önemlisi onu bir sürü cümleyi peş peşe kurarak anlatmayı başarmıştı. Sınıf arkadaşları ise bu sırada ona potansiyel bir seri katile veya bir sapığa bakar gibi bakıyorlardı. Biyoloji öğretmeninin aklından ise, "Rehber öğretmene söyleyeyim, bu çocukla bir konuşsun," düşüncesi geçiyordu.

Oysa Mitat hayattaki yerini bulmuştu. İşte oradaydı, karnın sağ alt tarafındaydı. İncebağırsakla kalınbağırsağın birleştiği yerin altında. Hayati işlevlere sahip bir sürü mucizevi organın arasında hiçbir işe yaramadan duruyordu. Ne bir kariyer planı ne bir ilgi alanı ne de aile kurmak gibi bir amacı vardı. Paraya, yeteneğini test edeceği bir hobiye veya çoğalmaya ihtiyacı yoktu. Bir görevi, bir hedefi, bir amacı olmadan da yaşayabilirdi. Bu onun en doğal hakkıydı!

Apandisle özdeşleşmesinin en güzel yanı da buydu. Apandisin ve diğer işlevsiz organların varlığı Mitat'ın hayata karşı takındığı nötr tavrı hem özetliyor hem de bunu doğanın bir parçası kılıyordu. Mitat gibi faydasız organizmalar doğada da vardı. Hatta doğaya da gitmeye gerek yok, bizzat herkesin vücudunda, koy elini sağ kasık boşluğuna, aha orada işte. Hiçbir işe yaramadan duruyor. Yüz binlerce yıldır. Gayet de sağlıklı üstelik.

Nah sağlıklı!

"Apandis iltihaplandı! Apandis iltihaplandı!"

Mitat şimdi böyle sayıklıyordu. Dördüncü kattan inerken bir ağrı saplanmıştı karnının sağ alt tarafına. Tam apandisin olduğu yer şu an gerçekten ağrıyor gibiydi. Hayatını üzerine kurduğu apandis teorisi çökünce arıza vermişti sanki. Ya da yıllarca kurduğu metafor gerçeğe nüksetmişti.

Kanepeye oturunca bu alegorik ağrı biraz dindi. Ama biliyordu ki iltihap daha yeni başlamıştı.

Şimdi tam da o perşembe gecesi her şeyi başlatan olayın yaşandığı yerde oturuyordu. Hapşırdığı gün. Balgam, çöp, Yıldız Hanım'la karşılaşması, uykusuz kalması, yanlış düğmeye basması...

İltihap yayılıyordu. Yıldız'ın katiline kapıyı açması yetmezmiş gibi onun adına gerçekleşen kutsal törenin de içine etmişti.

Bu iltihap daha ne kadar yayılacak?

Zeus'a baktı, sonra Medusa'ya. Beyhude bir beklentiyle yanıt bekledi onlardan. Gelmedi tabii ki.

Ne işe yararsınız ki zaten? Venüs'ü de tavlayamadın zaten Zeus. Ya sen Medusa? Sen de intikamını alamadın ondan. Siz de benim gibisiniz. İşlevsiz. Fonksiyonsuz. Ama zamanı gelince de zararlı. Tanrı görünümünde bir tümör. Güzel kadın görünümünde bir canavar. Mahvettiniz Yıldız Hanım'ın duasını. Kadını balkondan düşürdüğümüz yetmemiş gibi bir de mezarında ters çevirdik, Allah belamızı versin bizim be!

Zil çaldı. Beethoven, *Für Elise* ile. Mitat aşağıdan çalındığını sandı önce, yine diyafonla kavga etmesi mi gerekecek derken gözetleme deliğine uzaktan baktığında kapı önünde iki karaltı olduğunu fark etti.

Sorgu

Komiser Celal ile ismini öğrenmediği üniformalı polis gelmişti. Kapıyı açtı, içeri davet etti polisleri. İkisi de önceki güne göre daha ciddi bir ifade takınmıştı.

"İsminizi yanlış vermişsiniz o gün."

"Yo, doğru verdim."

"Mithat değil, Mitat'mış."

"Evet, eksik bir harf var."

"Belirtebilirdiniz bunu. Zabıt tutarken ne kadar zaman kaybettiğimizi biliyor musunuz?"

"Kaanlar belirtiyor mu?"

"Ne alakası var?"

"Kağan'dır ya aslı, Kaan'lar ben Kaan deyince yumuşak g yok diyorlar mı, ya da Tubalar?"

Apandisi iltihaplanan Mitat normalden daha cesur yanıt vermişti. Komiser de şaşırmıştı.

"Neyse geçelim bunu. Daha önemli işlerimiz var. Soruşturmamız sürüyor. MOBESE kayıtları ve civardaki güvenlik kameraları incelendi."

Celal not defterini çıkardı, notlarına bakmaya başladı.

"Gece 12 ile 7 arasındaki tüm görüntülere bakıldı. Maalesef doğrudan Cennet Apartmanı'nın kapısını gören bir kamera yok. Güneş Apartmanı'nın kamerası, Hasan Bakkal'ın kamerası ve İçim Pansiyon'un kameralarının görüntülerini bir araya getirdik. Bu saatler arasında apartmanınıza girmiş olabilecek dört kişi saptadık. Yani görüntüye giren ve bir süre sonra aynı yerden çıkan kişiler. İkisi motor kurye. Sokakları karıştırmışlar. Bir yolunu şaşırmış zavallı bir evsiz var. Burası karışık bir muhit malum. Bir de yan sokakta ikamet eden bir bey var, Dilaver Sancaklı, kısa boylu bir vatandaş. Köpeğini gezdirmeye çıkmış." Cüceden bahsediyordu.

"Evet tanıyorum kendisini. Yani buralarda görüyorum."

"Hepsinin parmak izleri alındı, evden topladığımız izlerle karşılaştırıldı, hiçbiri uyuşmadı. Ayrıca kuryelerin restoranlarından çıkışları ve dönüşlerine bakıldı. O gece Cennet Apartmanı'na girmiş olmaları imkânsız. Evsiz vatandaş ise klostrofobi hastası, raporlu. Yıllardır sığınaklara dahi giremiyor. Son olarak: Dilaver Bey. Karısı şahitlik etti. O gece dolunay olduğundan köpeğin huzursuzluğu üstündeymiş. Havlayıp duruyormuş, o yüzden çıkarmak zorunda kalmış."

"Yani... bu durumda?"

Komiser öksürdükten sonra sordu:

"Yıldız Hanım'ın bir düşmanı var mıydı?"

Mitat'ın hiç güleceği yoktu.

"Hayır tabii ki. Herkes çok severdi Yıldız Hanım'ı."

"Apartman yöneticileri ile apartman sakinleri arasındaki kavgalara aşinayız. Siz hiç böyle bir kavgaya şahit oldunuz mu?"

"Hayır, Yıldız Hanım kimseyle kavga etmezdi."

"Aidat hakkında olabilir, merkezî sistem hakkında olabilir..."

"Efendim, aidatımız zaten 50 lira bir şey, merkezî sistem de yok, herkesin kombisi ayrı."

"Anlıyorum." Yine not aldı. "Peki, o gece Yıldız Hanım'la aranızda bir tartışma geçti mi?"

"Hayır geçmedi tabii ki! N'oluyor Allah aşkına, ne demek istiyorsunuz?"

"Bu aşamada her ihtimali düşünmek zorundayız."

"Ne demek bu?"

"Mitat Bey, kamera kayıtlarından sonra bina dahilinde hırsızlık üzerine odaklandık."

"Bina dahilinde?"

"Evet, yani apartman içinde gerçekleşen hırsızlık."

"Nasıl yani?"

"Dediğim gibi kamera kayıtlarından bir şüpheli çıkmadı. Apartman kapısında da zorlama yok. Apartman sakinlerinden hiçbiri gece vakti kapıyı otomatla açmamış. Geriye kim kalıyor?"

Komiser bu defa cevabını Mitat'ın ağzından değil, gözlerinden bekliyor gibiydi. Doğrudan gözbebeklerine baktı, içlerinde bir kirpik, bir toz tanesi ararcasına. Mitat ona gözlerini dahi kırpmadan baktı ve restleşircesine yanıt verdi:

"Apartmandakiler mi?"

"Aynen öyle Mitat Bey. Apartmandakiler. Yıldız Hanım'a kin güden ya da onunla husumet içinde bir komşunuz var mı?"

"Yok canım, daha neler..."

"Bakın Mitat Bey. Ev sahibi uyanıkken çok kısa sürede gerçekleşen bir soygun bu. Hırsız, Yıldız Hanım'la karşılaşmadan önce doğrudan mücevherlere gitmiş, demek ki yerini biliyordu. O yüzden evi bilen, tanıyan biri olmasından şüpheleniyoruz."

"Ne yani, şimdi..." diye kekeledi Mitat.

Komiser, bir es verdikten sonra o çarpıcı soruyu sordu:

"Olayın gerçekleştiği saatte n'apıyordunuz?"

"Ne demek olayın gerçekleştiği saatte?"

"Yıldız Hanım'ın ölümüne sebep olan olay sırasında..."

Mitat gülmesini tutamadı. Bu pek doğru bir reaksiyon sayılmazdı. Sonra sert çıktı.

"Dedim ya. Uyuyordum. O saatte herkesin yaptığı gibi!"

Komiser not aldı, sonra:

"Şahidiniz var mı?"

"Şaka mı bu?"

"Sormak zorundayım. Prosedür böyle."

"Şahidim yok tabii ki."

"Diğerlerinin var."

"Ben yalnız yaşıyorum. En son baktığımda suç değildi bu."

"Hâlâ suç değil Mitat Bey, merak etmeyin."

"Fakat bir gün olabilir mi diyorsunuz?"

Komiser Celal bu bilimkurgu sorusunu yanıtsız bırakarak yanındaki üniformalı polise döndü, polisin ceket cebine kaş göz işareti yaptı. Üniformalı polis bu komutu alınca cebinden yüzük kutusu büyüklüğünde siyah bir cihaz çıkardı. Yüzük kutusu uzatan damat adayı gibi uzattı cihazı Mitat'a.

"Şimdi parmak izinizi almamız gerekiyor," dedi Cemal.

"Nasıl yani? Neden?"

"Sadece prosedür, merak etmeyin. Normalde Olay Yeri İncelemeciler alır ama soruşturmayı hızlandırmamız gerekiyor..."

Mitat bu teklifi reddederse daha fazla şüphe –daha fazlası olabilirse tabii– çekeceğinin farkındaydı.

"Kabul ediyor musunuz?"

"Evet," deyip elini uzattı.

Parmak uçlarını tek tek dijital parmak izi okuyucu modülünün cam bölmesine bastırdı. Suçu işlediği işaretparmağını bastırırken özellikle gerildi.

Tam o esnada darbe girişiminin yaşandığı gece Yıldız Hanımlara gittiği aklına geldi.

"Şey şimdi yukarıda parmak izim çıkarsa... ben daha önce onlara gitmiştim de, yani ondan dolayı, bir şey çıkabilir."

Komiser Celal, yeni bir sayfa açtı not defterinde.

"Öyle mi, ne zaman gitmiştiniz?"

Eyvah bu konuyu hiç açmamalıydım!

"15 Temmuz'da."

Polisler birbirlerine baktılar. Bir şüphe rüzgârı esti salonda.

"Neden?"

"Korkmuştum."

"Korkup ihtiyar bir çifte sığındınız yani."

Bu sorgu nereye gidiyor?

"Yani."

"Niye dışarı çıkmadınız?"

Şimdi sıçtım!

"Yukarıda MİT lojmanları var, buralar fenaydı, korktum."

Üniformalı polisin gözü Mitat'ın telefonuna gitti. Mitat bunu fark edince telefonunu cebine soktu. Bu da tabii ki Mitat'ın diğer tüm hareketleri gibi şüphe çekiciydi. "Anlaşıldı. Notumuzu aldık. Bize müsaade."

Mitat kapıya kadar geçirdi polisleri. Bir an evvel gitmelerini umuyordu ama son anda antrede lafa tutan misafirler gibi orada kalacakları tuttu. Komiser Celal dik dik diyafona bakıyordu. Mitat, polisin ilgiyle diyafona bakmasından rahatsız oldu. Sanki az önce verdiği parmak izini o düğmedeki izle karşılaştırıp düğmeye bastığı zamanı saptayabilirlermiş gibi...

"Kapı otomatı müthiş bir icat, değil mi?" diye sordu komiser.

"Aynen."

"Otomat yokken nasıl oluyordu hiç düşündünüz mü?"

"Her defasında aşağı iniyorlardı herhalde."

"Aslında uzaktan kumanda gibi bir icat. Ama kumandayla televizyonu açtığınız gibi kapatabiliyorsunuz. Bunda ise sadece açabiliyorsunuz."

"Evet."

"Şimdi bu diyafon sistemleri acayip gelişti. Kameralar, ses sensörleri, parmak izi okuyucuları, neler neler.

Ama en gelişmiş sistemde bile kapıyı uzaktan kapatma yok," dedi polis. "Açtın mı açtın, geri dönüşü yok..."

Mitat da benzer bir meseleye takılmıştı geçen gün.

"En azından açtıktan bir süre sonra kendiliğinden kapansa iyi olur."

Celal durdu, gülümsedi.

"Niye? Çünkü içeri biri girmezse kapı hep açık kalacak, değil mi?"

"Evet."

"Peki son zamanlarda hiç kullandınız mı?"

Mitat kendinden emin yanıt verdi: "Hayır."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Bakkala sipariş vermez misiniz?"

"Hayır, bakarak almayı tercih ediyorum."

Polis, mutfaktaki alüminyum folyo kaplarını gördü.

"Yemek siparişi veriyorsunuzdur ama..."

"Yok vermem."

Polisin bir kaşı havaya kalktı, sonra diyafona döndü. "Anladım. Peki kullanmasını biliyor musunuz?"

"Tabii."

"Şu kırmızı düğme mikrofonu açıyor sanırım..."

"Yok, kırmızı olan kapıyı açar."

Polis takdir edermiş gibi dudak büktü.

"Hiç kullanmayan biri olarak çok hâkimsiniz diyafona."

Mitat tuzağa düşmüştü.

"Yani hepi topu iki düğme."

Celal gülmeye başladı. Sonra çok zekice yapılmış bir espriymiş gibi tekrarladı:

"Hepi topu iki düğme ha, hahaha. İlahi Mitat Bey." Üniformalı polis de gülüyordu.

Neden bu kadar neşelendiler bir anda? Katili bulup rahatladıkları için mi? Katil kim? Katil ben miyim?

Mitat espriyi yapan ama espriyi anlamayan kişi olarak yapay bir gülümseme kondurdu dudaklarına.

"Evet, hepi topu iki düğme," dedi Mitat.

Celal yine bir kahkaha krizine girdi, kıpkırmızı olana kadar güldü. Sonra biraz nefes aldı, "İyi günler Mitat Bey," dedi. Sonra durdu, "Çok pardon, yanlış oldu: Allahaısmarladık!" Bir kahkaha daha patlattı.

Sinir bozucu derecede neşeli olan polisler merdivenlerden indiler. Kahkahaları önce apartmanda, sonra Mitat'ın zihninde yankılandı.

Ödül

Polislerin apartman kapısından çıkışlarını duyduktan sonra daire kapısını kapatabildi Mitat. Kapıya kafasını vursa yeriydi.

Bunun yerine kanepeye sırtüstü attı kendini ve kafasını avuçları arasında ezerek gözlerini kapattı. *Hay dilimi eşekarısı soksaydı da 15 Temmuz demeseydim!*

Sonra açtı gözlerini, tavana bakarak son on dakikanın muhasebesini yaptı. İstese polislere karşı daha kötü bir sınav veremezdi. Şimdi hem katil zanlısı hem katil asistanı zanlısı hem de darbe zanlısı olmuştu. Bu kadarına da pes. Bir suçtan sıyrılsa diğerinden, hadi ondan sıyrılsa öbüründen yargılanırdı kesin. Hiçbir şey yapmayarak, herhangi bir bankadan kredi almadan, telefonuna aplikasyon bile kurmadan herkesin evinde olan bir aletin tek düğmesine basarak bunu başarabilen tek insan olabilirdi. Kendini alkışlasa yeriydi.

Düşündükçe sinirleri laçkalaştı. Gerçekten de kendini alkışlamaya başladı. Yattığı yerden alkışlayan kollarına bakınca Medusa ve Zeus'u birbirleriyle kavga eder gibi gördü. Bu görsel illüzyon hoşuna gitti. Alkışlamaya devam etti. Zeus, Medusa'ya yıldırım fırlatıyor, Medusa

onun üstüne yılan saçlarını salıyordu. Yılanlar, yıldırım oklarını sarıp sarmaladı. Yılanlardan kurtulan yıldırımlar, sürüngenlerin gövdelerine saplandı.

Sonra salondaki herkes Mitat'la birlikte alkışlamaya başladı. Spot ışıkları salonda daireler çizdikten sonra sahnedeki Burcu Esmersoy'un üzerinde toplandı. Sarışın sunucu elindeki zarfı açtı.

"Veee hiçbir suçu olmadığı halde en aptalca şekilde kendini suçlu durumuna düşüren adam ödülünün sahibi..."

Es verdi. Sonra heceleyerek, "Mi-tat Ka-ra-man!" dedi?

Mitat ayağa kalktı, alkış tufanı eşliğinde sahneye doğru yürüdü.

"Ödülünü vermek üzere Komiser Celal Değirmenci'yi de sahneye çağırıyoruz."

Alkışlar.

Mitat sahneye çıktı. Üzerinde siyah bir tulum vardı. Celal Değirmenci ile Mitat öpüştüler. Celal Değirmenci ödülü takdim etti. Bir idam ipiydi bu. Mitat ipi aldı, sahnenin diğer köşesindeki tahta sandalyeye yürüdü. Üstüne çıktı. İpi önce sahnedeki L şeklindeki demir aksama fırlattı, sonra sarkan ipi boynuna geçirdi. Celal Değirmenci o sırada sandalyeye tekme atmak için hareketlendi. Mitat onu durdurdu.

"Yo yo lütfen, buraya kadar her şeyi kendim yaptım, bunu da yapabilirim."

Mitat sağa sola salladı sandalyeyi, sandalyenin önce sağdaki iki ayağı, sonra soldaki iki ayağı sahnenin ahşap zeminine vurdu. Sonra bu tekrarlandı.

Tak! Tak! Tak! Tak!

Mitat, belli bir hıza geldikten sonra durduğunda sandalyenin o yöne düşeceğini hesaplamıştı ama bir türlü istediği olmadı. Salondaki herkes merakla ve heyecan-

la sandalyenin düşeceği ve Mitat'ın sallanarak can vereceği ânı bekliyordu; ama Mitat bir türlü sandalyeyi öte yana ittiremiyordu. Sandalye her defasında sarkaç gibi diğer tarafa dönüp sahneye vurmaya devam etti.

Tak! Tak! Tak! Tak!

Muhteşem aptallık serisiyle kendisini adım adım darağacına götüren Mitat salonda binlerce kişinin ve canlı yayında milyonlarca izleyicinin karşısında son anlarında bile kendini küçük düşürecek bir beceriksizlik yapmayı başarmıştı.

Düş artık lanet sandalye!

Tak! Tak! Tak! Tak!

Kanepede içi geçen Mitat uyandı. Kapısı çalıyordu. Hem de o eski yöntemle. Biri tokmakla kapıya vuruyordu. Hayır, bu tokmak değildi, kim vuruyorsa eliyle, parmaklarının eklem kemikleriyle vuruyordu. Sert, kararlı ve haşin bir ritimle...

Tak! Tak! Tak! Tak!

Mitat'ın kalbi benzer bir ritimle güm güm atmaya başladı. Zaten korkunç bir kâbustan uyanmıştı. Saatine baktı, 22.00'yi geçiyordu. Ayakuçlarında yürüyerek kapı deliğine yaklaştı.

Gözetleme deliğinden görünen bir gömlek ve bir pantolonun üst kısmıydı. Kim olduğunu anladı ama düşüncelerinde bile bunu dile getirmek istemedi. Doğru olabilir miydi? Gerçekten de şu an kapısını çalan kişi Kadim Bey miydi?

Gördüğü kişi onun eşkaline uyuyordu. Anca Kadim Bey gibi uzun biri kapıya yaklaştığında gözetleme merceğinde deliğin üst görüş açısını aşabilirdi. Ve sadece Kadim Bey, pantolonunu belinden o kadar yukarı çekebilirdi.

"Komşu, ben Kadim," diye seslendi kapının diğer tarafından.

Mitat'ın kalbi göğüskafesinden fırlayacaktı artık.

"Aç kapıyı."

Çelik kapısına ve kilitlerine güvenmiyordu. Merceğin mekân boyut algısını değiştiren balık gözü sayesinde ihtiyar adam o kapıyı alıp yerle yeksan edebilir gibi göründü.

Ne için gelmişti acaba dev ihtiyar? İntikam için mi? Karısının ölümünden sorumlu olan ve bu yetmezmiş gibi ibadetini mahveden Mitat'ı döve döve öldürecek miydi?

Mitat olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Nefes bile almaya korkuyordu.

"Oğlum yardım et," dedi ihtiyar.

Hayat

Bu yardım çağrısı bir komplo olabilir miydi? Komiser Celal'in laf oyunları gibi Kadim de Mitat'ı bir kumpasa mı çekiyordu? Kapıyı açarsa üstüne saldırmayacağı ne belliydi?

Mitat nefes dahi almadan gözetleme deliğinden Kadim'i izledi. Sadece gömleği ve pantolonu görülse de adamın panik içinde olduğu hareketli hallerinden anlaşılıyordu. İhtiyar adam bir adım geri atınca yüzü kadraja girdi. Gerçekten yardıma muhtaç bir ifade vardı gözlerinde. Mitat kapıyı açmak zorunda olduğunu biliyordu. Bir kere adamın karısının ölümünde parmağı vardı. Hayatı boyunca bu pişmanlık hissi damarlarında ve beyin kıvrımlarında dolaşacaktı. Henüz sıcak olduğundan yeterince hissetmiyordu, bu tip pişmanlıklar olay soğuduğunda daha fena rahatsız edebilirdi. *Biriktirdiğiniz, yok saydığınız, hatta kendinizi bir şekilde akladığınız o vicdan azabı bir anda dank eder, ansızın kafanıza sıkabilirsiniz.*

Şimdi Kadim'in imdat çağrısına yanıt verirse belki de bu pişmanlığı biraz olsun hafifletebileceği, hatasını

telafi edebileceği bir fırsatla karşılaşabilirdi Mitat. Baharını, gülünü çaldığı Kadim Bey'e nihayet bir hayrı dokunabilirdi.

Portmantodan eşofman üstünü alıp dövmelerini kapattı ve titreyen ellerle kapıyı açtı. Uyku sersemi numarası yaparak, "Kusura bakmayın Kadim Bey, uyuyordum," dedi.

"Oğlum, hemen gel." Kadim Bey kendi dairesine doğru yürümeye başladı. Mitat, terlikleriyle çıktı dışarı.

Kadim Bey merdivende yol verdi Mitat'a, "Sen geç, geç," dedi telaşla. Bu kadar acele olan şey neydi?

Dairenin kapısı açıktı. "Gir sen, geliyorum," dedi ihtiyar merdivenden ağır ağır çıkarken.

Mitat ürkek adımlarla içeri girdi. Bir an antrede Kadim'in yeğenini gördüğünü sandı.

Eyvah tuzağa düştüm!

Yeğen değildi o, askılıktaki ceketti.

Antrede kimse üstüne saldırmayınca salona geçti.

Salon loştu. L biçimindeki salonun uzak köşesindeki kristalli avize, salonun diğer tarafını aydınlatmakta yeterli değildi. Avizenin altında mevlitten simasını hatırladığı bir teyze örgü örüyordu. Mitat kolaçan etti etrafı. Başka kimse görünmüyordu. Acaba divanların, koltukların arkasından fırlayıp Mitat'ı masaya yatırıp bağlayacaklar, sonra da bıçakla kollarındaki şeytan dövmelerini mi kazıyacaklardı? Yoksa hiç uğraşmayıp direkt kurban mı edeceklerdi? Erken Kurban Bayramı.

Çaktırmadan koltukların arkasına baktı, kimse yoktu.

Teyze örgüsüne ara verip Mitat'a baktı, "Hoş geldin," deyip gözlüklerinin üzerinden salonun karanlık tarafına baktı. Orada pencerenin önündeki masanın üzerinde karanlıkta ışık saçan bir laptop ve onun yanındaki kâğıt öbeğini aydınlatan bir masa lambası duruyordu. Kâğıtların üzerine bir büyüteç konmuştu.

Kasası eski model, çok büyük bir bilgisayardı masada duran. Salondaki tüplü televizyondan daha büyüktü. 22 inç falan olmalıydı. Kıvanç Tatlıtuğ'un internette dolaşan fotoğrafındaki meşhur laptopa benziyordu. Laptop'un büyüklüğünden daha ilginci ise ekranında görünendi. Bir Word belgesi açıktı. Belgede sadece "h" yazıyordu. Devasa bir harf karanlığın içindeki beyaz buluta kazılmış, havada duruyordu.

h

Mitat ismindeki eksik harfe şaşkın gözlerle baktı. Alfabenin 10. harfi. 21 sessiz harften biri. Mitat'ınki sessiz olmanın dışında bir de görünmez. Sağır dilsiz görünmez bir zavallı harf...

Onun neden ekranda kocaman durduğunu anlayamadı. İşin kötüsü, aklından bunu açıklayabilecek hiçbir senaryo ihtimali geçmiyordu. Muğlak bir tedirginlik hissi kapladı zihnini, "h"nin neden orada olduğuna dair bir izah yolu bulmaya çalıştı ama hiçbiri akla yatkın değildi. Kadim Bey ona h harfini nasıl ismine ekleyebileceği konusunda sunum mu yapacaktı? *Yok artık, daha neler!* Mitat orada sinir bozucu bir şekilde duran h'den gözünü kaçırdı. Maarif takvimine, avizeye, daktiloya, pikaba baktı. Pikabın üzerinde bir toz katmanı görünüyordu. Akvaryuma baktı, altı tane Japon balığı yüzüyordu.

Tüm bu düşünceler Mitat'ı oyalayamadı, h harfi bir mıknatıs gibi bakışlarını çekiyordu. Neden oradaydı Allah aşkına? Kadim Bey gelip o harfin nüfusa geçirilirken nasıl atlandığına dair kimsenin bilmediği bir hikâye mi anlatacaktı? Yoksa, eski arzuhalci Kadim Bey miydi h'yi atlayan ve Mitat'ın hayatını en baştan kaydıran?!

Kadim Bey nihayet salona girdi. Laptop'un karşısındaki koltuğa oturdu. Mouse'u tuttu ve derdini anlattı.

"Bu bilgisayarı yeğenim getirdi bana. Programı da o kurdu. Yıldız'ın elyazmalarını yazmaya başladım."

İhtiyar adam gözlerinde geçmişi aralayan bir duyguyla bilgisayarın yanında duran kâğıtları gösterdi. Kâğıtların arasında fotoğraflar, mektuplar ve çeşitli başka belgeler de vardı. Mevlitten önce akrabasına söylediği gibi Yıldız'ın anılarını yazıyordu demek ki.

"İlk bir saat güzel güzel yazıyordum, sonra birden harfler kocaman oldu. Dokuzdan beri böyle yazıyorum. Ne yapacağımı bilemedim, bak..."

İhtiyar adam, nasıl olduğunu göstermek için sol ok tuşuyla cümleyi biraz başa aldı. Sonra tek tek sağ ok tuşuyla sağa doğru ilerledi. Harfler tek tek beliriyor, ekranda değişip duruyorlardı. Tek harflik okuma fişlerinden cümle okumak gibiydi bu. Mitat, lisedeyken kahve fincanıyla cin çağırdıklarında fincanın işaret ettiği harfleri aklında tutup birleştirerek cümleyi takip etmeye çalıştı:

U - l - u - ğ - t - e - k - i - n a - i - l - e m - e - z - a - r - l - ı - ğ - ı - K - a - r - a - c - a - a - h - m - e - t M - e - z - a - r - l - ı - ğ - ı -' - n - ı - n e - n n - e - z - i - h

Hah işte: o gördüğü h "nezih"in h'siydi, Mitat'ın olacak değildi ya.

"Bak şimdi devam edeceğim."

Kadim Bey, klavyede yazmaya kaldığı yerden devam etti. Her seferde bir harf ekranda beliriyordu.

y - e - r - i - n - d - e - y - d - i . H - e - r b - a - y - r - a - m - d - a o - l - d - u - ğ - u g - i - b - i z - i - y - a - r - e - t - e g - i - t - m - i - ş - t - i - m.

Mitat gözlerine inanamadı. Şu an Kadim Bey'in yaptığı ekrana yüzünü yapıştırıp yazmakla eşti. Basireti de bağlandı, akan harflerle hipnotize olmuş gibi adamın cümleyi yazışını izledi. Araya giremedi.

Y - a - n - ı - m - a b - i - r d - i - l - e - n - c - i g

- e - l - d - i, A - l - l - a - h r - ı - z - a - s - ı i - ç - i - n a - b - l - a d - e - d - i

Loş ortam, köşede avize altında örgü ören kadın, büyütecin altında elyazmaları, eski fotoğraflar, bilgisayarda harflerden slayt gösterisi yapan bir ihtiyar... Az önce gördüğü rüyasından daha absürt değildi bunlar. Üstelik bundan sadece beş saat önce tam olarak burada bir ailenin lincine maruz kalıyordu. Şimdi ise o ailenin reisinin harflerle mücadelesini izliyordu. Olağan hayatı sanki o kırmızı düğmeye bastığında bir kırılmaya uğramış, tuhaflıkları kapı aralığından içeri davet etmişti.

İhtiyar adam takır tukur yazmaya devam etti. Bilgisayar klavyesine değil de daktilo tuşlarına basıyordu sanki. Bir piyanist gibi bir sağ elini bir sol elini havaya kaldırıyor, sert ama ritmik, ürkütücü ama göze hoş gelen darbelerle vuruyordu. Yine de yabancısı olduğu bu teknolojik alette hiç de yavaş sayılmazdı. Arzuhalcilikten kalma on parmak yazma yeteneğini yitirmemişti. Bilgisayarın klavyesinin eski daktilolarda olduğu gibi F klavye olması da işine gelmiş olmalıydı. Ama yine de yaptığı iş deliceydi.

Mitat, "Kadim Bey isterseniz bakayım," diyerek dev bilgisayarı biraz kendine doğru çekti. Kadim Bey'in yanına çömelip Word belgesinin ayarlarına baktı. Bilgisayardaki aksaklığı anlaması zamanını almadı. Yeğeni tahminen Kadim Amcası iyi görsün diye puntoyu 72'ye ayarlamıştı. Bir de bunun üzerine Kadim Bey zum oranını sağ aşağıdaki cetvelden yanlışlıkla yüzde 500'e çekince tam ekran büyüklüğündeki harflerle yazmak durumunda kalmıştı. Tek bir yanlış mouse darbesiyle yapabileceğiniz hatalardan biriydi bu. Tek hamlelik yanlışlardan hep başı derde giren Mitat, Kadim Bey'le özdeşleşmişti. Gerçi Mitat yaptı mı, çok daha ölümcül ve geri dönülemez hatalar yapardı. Kadim Bey'in hatası ise görüntüleme oranını yüzde 100'e çekerek düzeltilebilirdi. Öyle de yaptı Mitat.

"Hah yaşa evlat."

"Kadim Bey, şuradaki oran cetveline dokunmuşsunuz. Ona dokunmazsanız bir daha olmaz."

Kadim Bey baktı.

"Tamam evlat. Sağ olasın."

"Rica ederim..."

"Bak bakayım başka arıza, hata mata var mı?"

Mitat, belgeyi yukarı doğru akıtıp başlara döndü. Kadim Bey'in ne kadar çok yazdığına inanamadı.

Tabii metnin tamamı hatalarla doluydu. En başta nispeten temizdi, fakat sonra ortalık karışıyordu. İmla hataları dışında marjınlar da sağdan soldan ara ara değişmiş, sayfa düzeni yer yer daralıp yer yer genişlemişti. Puntolar ve fontlar neredeyse her paragrafta farklılaşmıştı. Mitat kabaca gördüğü kusurları düzeltmeye başladı.

Bu sırada Kadim Bey koltuğundan kalktı.

"Geç otur evlat."

Mitat, koltuğa oturdu. Kadim Bey ağır adımlarla tuvalete yürüdü.

Mitat merakına karşı koyamayıp yazılanları okumaya başladı. Yıldız Uluğtekin'in (kızlık soyadıyla) hayatından kesitlerdi bunlar. Kadim Özdemir'in dizgi ve editörlüğünde bir tür otobiyografi. Mitat birkaç anlayamadığı yerde Yıldız Hanım'ın yazdıklarına bakma gereği duydu.

Mitat, ihtiyar adam kadrajdan çıkar çıkmaz bilgisayarın yanında duran büyüteci kaldırıp mektup kâğıtlarına, defterlerden koparılan sayfalara ve arkasına ince ince yazılan fotoğraflara göz attı. Onları kaldırınca başka belgeler de çıktı: okul karneleri, diplomalar, kartpostallar, saatli maarif takviminden koparılmış yaprakların üzerine karalanmış cümleler, eski siyah beyaz fotoğraflar ve arkalarındaki yazılar, mağazanın alacaklı defterine alınan notlar, ajanda sayfaları, faturalar, aile ağacı çizimleri, gazete kupürleri... Yıldız tam manasıyla günlük tutma-

mış olsa da Kadim'in dediği gibi, ne bulduysa üzerine yazmıştı bir şeyler. Şimdi ölümünden sonra hayatta kalan eşi tüm bunları arkeolog titizliğiyle bir araya topluyordu. Yıldız Hanım'ın elyazısı hiç okunaklı değildi. Sanki biri okusun diye değil de içinde birikenleri dökmek için yazmıştı. Kâğıtların üzerindeki büyütecin rolünü şimdi anladı Mitat. Kadim Bey, hiyeroglifleri deşifre eden bir dil uzmanı gibi onları çözmekle de uğraşmıştı.

Tüm bu çaba kaybettiği eşinin hatırasını yaşatmak içindi...

Etkilenmişti Mitat. Öğlen toprağa verdiği, akşamüzerine doğru mevlit okuttuğu karısı için akşamın bir vakti yazmış da yazmıştı adamcağız. Bu, günümüzde rastlanamayacak kadar büyük, sahici bir aşkın göstergesi olabilirdi ancak. Mitat'ın vicdan azabı büyümüştü. Çünkü şimdi anlıyordu ki, evvelsi gece bir düğmeye basarak sadece bir kadının değil nesli tükenmekte olan bir aşkın da ölümüne yol açmıştı.

Bu yüzden şimdi onun hatırası için elinden geleni yapmak istedi. İki elinin parmaklarını birbirine geçirdi, ters çevirip çıtlattı ve işe koyuldu. Önce Kadim Bey'in yazdıklarını Courier fontuna ayarladı. Eski arzuhalcinin daktilo fontunu seveceğini tahmin etti.

Mitat'ın başka konularda da yardımı dokunabilirdi. Rahmetli annesi Türkçe öğretmeni olduğundan dilbilgisi fena sayılmazdı. Beceriksizin teki olabilirdi ama -de -da eklerini yanlış kullanacak kadar değil. Yıldız ve Kadim'in bu konudaki eksiklerini biraz kapatabilir, metne cila atabilirdi. Beceriksizliğine kurban giden Yıldız'ın dünyadaki izinin daha kalıcı olması için...

Bunu yapmak için Yıldız Uluğtekin'in hayat hikâyesini en baştan okumaya başladı. Takıldığı yerde bilgisayarın yanındaki orijinal belgelere baktı.

Yıldız Hanım, ailevi kökenlerine çok kıymet veriyor

olmalıydı, çünkü hikâyesini epey eskilere giderek anlatmıştı.

"Orta Asya, iklimin değişmesi ile yaşanılmaz hale geldiğinde Müslüman Oğuz boyları batıya doğru göç etmeye başlamışlardır. Uluğtekinler de bu göçler arasında yerini almış. Bir müddet yaşantılarını Karabağ'da sürdüren aile önce Erzurum'a, sonra oradan Bursa'ya yerleşti."

Yıldız Hanım'ın ailevi kökenlerini 10. yüzyıla dayaması Mitat'ın komiğine gitti tabii. *Daha soyadı kanununa kafadan bin yıl var, çüş yahu.*

Aile ağacı çizimleri de vardı dokümanlar arasında. 1700'lerde sadece aile reislerinin adları yazıyordu, 1800'lerin ortasından itibaren aile ağacı çoluk çocuklarla ayrıntılı bir şekilde çizilmişti. Yıldız'ın büyük büyük büyük büyük büyükbabasını tanıması, babasını dahi tanımayan Mitat'ı acı acı gülümsetti. Diğer yandan Yıldız'ın kan bağına duyduğu bu sadakat ve düş gücüyle beslenen belgeci tabiatı öksüz Mitat'ı etkilemişti.

Kıtaların ayrılmasından nihayet 1942'ye gelindiğinde orta halli bir ailenin kızı olarak doğar Yıldız Uluğtekin. Orta Asya'dan göçen o kadim aile zamanla göçüp orta direkte sabitlenmişti demek. Hayat. Genç Yıldız 1961'de Kız Meslek Okulu'ndan mezun olur. Hemen sonra babasına ait manifatura mağazasında çalışmaya başlar. Mağaza onun işe dahil olmasından sonra ihya olur, kâr giderek artar.

Yıldız'ın özel hayatına dair anılar da vardır metinde. 1962 tarihli bir ajanda sayfasının kaynak gösterildiği bir bölümde, "İhsan efendiyle çay bahçesinde buluştuk. Hava güzeldi. Tekstil fabrikasında müdürmüş, meslekten konuştuk. Randevu beklediğimden kısa sürdü," diye yazıyordu.

1963'te Yıldız çarşıdan bir kumaşçıyla görüşür, fakat bu görüşmeler de uzun soluklu olmaz. 1965'te bir arka-

daşı tanıdığı bir öğretmenin fotoğrafını gösterir, Yıldız beğenince randevu ayarlanır. Birlikte sinemaya giderler. "*Sevmek Zamanı*'nı izledik. Nevi şahsına münhasır bir filmdi. Filmdeki adam sürekli, 'Sana değil resmine âşığım,' diyordu. Benim hoşuma gitti. Adamı anladım sanırım. Resimdeki portre ona hep iyilikle, sevgiyle bakacaktı ama o resimde resmedilen kadın adamı gerçek hayatta bir hayal kırıklığına uğratabilirdi. Murat Bey sanırım filmden pek hoşlanmadı. 'Ne demek efendim, sana değil resmine âşık oldum, öyle saçmalık mı olur,' deyip duruyordu. Filmdeki hassasiyeti görmemesine üzüldüm. Sinemadan çıktıktan sonra beni pastaneye davet etmemesine de. Bugün arar diye bekliyordum ama aramadı. Kendi bilir. Ben zaten ona değil, resmine âşıktım."

Bu satırların yıllardır üst katında oturan eşarplı teyzeden çıktığına inanamıyordu Mitat. Türk sinemasının kült klasiği *Sevmek Zamanı*'nı o da çok severdi. Venüs'ten yediği kazıktan aylar sonra bu filmden bir repliği ileti yapmıştı. "Ben senin resmine değil de sana âşık olsaydım o zaman ne olacaktı? Belki bir kere bile bakmayacaktın yüzüme. Belki de alay edecektin sevgimle. Halbuki resmin bana dostça bakıyor. İyilikle bakıyor ve ebediyen bakacak." *Film tüm diğer anlamlarının yanı sıra daha 1965'te Facebook ve Instagram aşklarını yansıtmamış mıydı bu repliklerle? Filmdeki o boyacı ustası gibi önce insanların resimlerine âşık olduğumuz, sonra da kendilerine âşık olduğumuzu sandığımız ya da olmaya çalıştığımız bir çağdaydık. Ama o boyacı ustası gibi sadece bir resme, megapikselli bir fotoğrafa âşık olduğumuzu kabul edemiyorduk.*

Tuvaletten sifon sesi gelince Mitat apar topar bilgisayarın yanındaki belgeleri eski dağınıklığına getirdi, üstlerine de büyüteci yerleştirdi. Kadim Bey tuvaletten dönene kadar belgeyi okumaya devam etti. Artık metni düzeltmeyi de bırakmıştı. Hikâyeye kendini kaptırmıştı.

Evet aralarda çok sıkıcı, gündelik olaylar olsa da Yıldız'ın yaşadıklarında, özellikle de iç dünyasında insanı yakalayan bir gizem, tuhaf bir muziplik vardı.

1966'da kritik değişimler yaşanıyordu Yıldız Hanım'ın hayatında, aşkta kaybedip işte kazanıyor, genç Yıldız başarısıyla göz doldurup, emekli olan babasının koltuğuna oturuyordu. Diğer yandan manevi hayatını da ihmal etmiyor, Kuran kurslarına giderek dinini en doğru şekilde öğreniyordu.

Kadim Bey dönünce Mitat belgeyi düzelttiği haliyle gösterdi. Tahmini de tutmuştu. Eski arzuhalci, tanıdık daktilo fontunu görünce mutlu oldu.

"Ne güzel olmuş böyle. Daktilo gibi. Eline sağlık evlat," dedi.

"Rica ederim," dedi Mitat.

Kadim Bey, Mitat'a, "E öyleyse kalkabilirsin," gibi baktı. Mitat ise biraz daha durup çaktırmadan Yıldız'ın hikâyesinin devamını okumak istiyordu.

Für Elise çalınca dünyalar Mitat'ın oldu. Kadim Bey'e misafir gelmişti. Cami cemaatinden dostları kapıda belirdi. Kadim Bey, Mitat'ı yalnız bırakıp salondaki başka bir köşede taziyeleri kabul etti.

Mitat hızla yazılanları okumaya devam etti.

"Mağazada işler iyi maşallah. Geçen ay ihracata da başladık şükürler olsun. İtalya'ya kumaş ihraç ediyoruz. Çok memnun kalıyorlar. Bu işe başladığımda hep arzu ederdim Batı dünyasına açılmayı. O yüzden bahtiyarım. Böyle giderse hac vazifemi yapabilmek için gereken parayı toplayabileceğim inşallah. Amma velakin babamgillerle aramız limoni. Evde hep aynı mevzu. 'Evde kaldın kızım,' diyorlar. Vazifeni kocanla yap, tek başına gitme oralara diyorlar. Hac gibi yüce bir mesele de oraya bağlanıyor. Ben ister miyim hiç yalnız kalmak? Sevgi doluyum

herkes gibi. Allah'ın emirlerinden biri de dünyada hayatta iken kadın ve erkeğin zamanında dünya evine girmesi, evlenip yuva kurmasıdır. Ben de hayatımda beni koruyup kollayacak, beni sevecek bir kocam olsun arzusundayım elbette. Bir oğlum, bir kızım olsun, kim istemez ki? Çiçeklerime baktığım gibi bakarım onlara. Hatta daha iyi bakarım. Ama kolay mı bir insanın hayatını tanımadığı yabancı bir insana bağlaması? Zaten ben istesem o istemiyor, o istese ben istemiyorum, hiç ikisi bir anda olmuyor, Allah karşıma çıkarmadı öylesini, kısmet..."

Bu sırada 1972'ye gelinmişti, Yıldız 30'una basmıştı. Yılda bir ortalamayla görüştüğü erkekler randevu sonrasında Yıldız'a nedense hiç dönmüyorlardı.

"Telefonun yanındaki koltuk benim. Herkes biliyor bunu, ben olmasam da kimse oturmuyor ona. Fakat telefon hiç çalmıyor. Çalıyor da, benim için çalmıyor. Ailenin sekreteri oldum. Mağazada patron, evde sekreter. Geçtiğimiz gün bir telefon çaldı, ahizenin karşı tarafından ses gelmedi. Hüsnü Bey'dir diye düşündüm, onunla randevumuz güzel geçmişti, muhabbetimiz uzadıkça uzamıştı. Fakat birkaç kere alo desem de ses gelmedi. Sonra bu duruma çok da üzülmediğimi fark ettim. Yalnızlığıma alıştım sanırım. Şarkıda dendiği gibi, 'Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar. Yeryüzünde sizin kadar yalnızım. Bir haykırsam belki duyulur sesim... Ben yalnızım, ben yalnızım, yalnızım...' Sanki benden bahsediyor, hatta doğrudan bana hitap ediyormuş, senin gibiler de var dermiş gibi. Dinleyince iyi hissediyorum. Yalnızım ama tek yalnız ben değilim, gibi... Şarkıda da diyor ya, 'Kaderim bu böyle yazılmış yazım...' Babama, bak şarkıda da böyle diyor desem çok kızar herhalde. Zaten mahallede laf çıkacak diye korkuyorlar. Annem de, 'Kız kısmı çağla badem gibidir, vakti çabuk geçer,' diye sıkıştırıp duruyor zaten... "

Yazdığı her cümlede Mitat'a tanıdık gelen bir şeyler vardı. Otuzlu yaşlarda evde kalmışlık psikolojisi Yıldız'ın üslubuyla Mitat'a yakın geldi. Biri 30'lu yaşlarını 70'lerde diğeri 30'lu yaşlarını 2010'lu yıllarda yaşasa da sonuçta içinde yaşadıkları toplum aynıydı. İnsanları hayatına yaklaştırmayan Mitat bile üzerindeki bakışların farkındaydı. Onların gözünde ne normaldi ne tam olarak erkekti ne de vatana millete hayırlı bir evlattı. Bir şüpheliydi. Potansiyel bir seri katildi belki de.

Tek başına o evde n'apıyor her gece?! Nasıl geçiriyor tüm zamanını? Maazallah tüm çiftleri imha edecek bir eylem planında olabilir mi? Hiç hayra alamet değil!

İlan

Eşarplı teyzenin yirmili yaşlarına dair yazdıkları Mitat'ta başka bir uyanışa da neden oldu. Kendi yirmili yaşlarına döndü ve aslında o zamanlar şimdiki kadar yalnız olmadığını algıladı. Üniversitede klasik bir arkadaş grubu vardı, hafta sonları buluştuğu başka bir ekip de vardı. Sonra ne olmuştu da bu değişmişti? Düğünler! Birer birer geldi düğün davetiyeleri. Anlayamıyordu Mitat. Salgın hastalık gibiydi. Herkes sıraya girmiş gibi yüzük takıp duruyordu. Ne ara sevgili bulmuşlardı ve ne çabuk onlarla sonsuza dek yaşayabilecekleri kanısına varmışlardı? Herkesin bir yaşam tarzı vardı tabii, çok da sorgulamadı. Her düğün öncesinde çeyrek altın aldı, bunun ölü yatırım olduğunu bile bile. Sonra yavaş yavaş yüzüklülerin buluşmalarından dışlandı. Ondan habersiz yapılan etkinliklerin fotoğraflarıyla karşılaşır oldu. O zaman ne diye hepsine altın almıştı? Yine de hâlâ birlikte vakit geçirdiği yüzüklü arkadaşı kalmıştı. Fakat eski samimi dostluklarından eser kalmamıştı. Mitat, evli arkadaşları için özledikleri bekâr günlerin bir simülasyon robotuy-

du. Bir evli arkadaşı bira içmeye gitmek istese ilk Mitat'ı arıyordu, maça gidecekse yanında Mitat'ı götürüyordu. Buna razıydı Mitat aslında. Ama bu da değişti. Ürüyordu arkadaşları. Durmadan ürüyorlardı. Birbirinin aynı bebek fotoğraflarıyla doluyordu Facebook sayfa akışı. Mitat arkadaşlarının yanında mitoz bölünemeyen tek hücreli canlı gibi kalmıştı. Arkadaşlarının çocuklarını severken negatif bakışları hissedebiliyordu. Mitat Amcaları, sanki bebeğe üreme kabızlığını bulaştıracaktı... Çok sevmese bari.

Arkadaşlarının ondan nasıl uzaklaştığını hatırladıkça çıldıracak gibi oldu. Tüm o çeyrek altınları boşa mı almıştı Allah aşkına?!

İşte tüm bunları düşününce hep bir tercih olarak gösterdiği yalnızlığın aslında zoraki sebeplerle geldiğine uyanmıştı. Yalnızlığı seçmemiş, buna mecbur bırakılmıştı. O yüzden Yıldız Hanım'ın yalnız yıllarını okurken kendini iyi hissetti. Artık yalnız değilmiş gibiydi. Ama biriyle birlikteymiş gibi de değil, o da daraltırdı Mitat'ı. *Bir yalnız, sadece bir yalnızla birlikte olduğunda huzurlu hissedebilir.* Yıldız'ın ifadelerinde yaşayan o yalnız ruh Mitat'ı çok iyi anlıyordu. Mesela şu ifadesi mest etmişti Mitat'ı: "Ben istesem o istemiyor, o istese ben istemiyorum, ikisi bir anda olmuyor." Mitat'ın en az on yılının özetiydi bu.

Sokakta görse "mutaassıp bir kadıncağız" diye kodlayacağı Yıldız'ın her paragrafından merak uyandıran bir hayat hikâyesi fışkırıyordu. Hiç tanımadan görse "Anadolulu bir yobaz" diye kodlayacağı Kadim de âşık olduğu kadının hayatını sansürlemeden dizgiye döken fedakâr bir arzuhalciydi.

Peki Mitat kimdi? Denklemdeki etkisiz eleman. Kadraja girmeyen figüran. Kabuğu kapalı antepfıstığı. Orkestrada üçgen çalan adam. Gömlek cebindeki yedek

düğme. Çekmecedeki tek kalmış çorap. Kimseye ne faydası ne zararı dokunan bir organizma. Apandis. Ah, bir de bununla övünmez mi!

1973'e gelindiğinde Yıldız'ın annesi ve babası konuya el koymuş, görücü usulüyle bir kunduracıyı kızlarıyla buluşturmuşlardı. Fakat Yıldız'ın ilk andan itibaren kanı ısınmadı Ali Rıza denen bu adama. İkna edemediler.

"Ne resmine ne kendisine âşık oldum. Nikâhta keramet var diyorlar, emin olamıyorum. Yaşım geçiyor biliyorum. Bu yaştan sonra kafamdaki gibi birini bulmak zor, onu da biliyorum. Ama Allah büyük. Bir gün karşıma çıkacak inşallah. Çıkmazsa da..."

1974'e gelmişti Mitat ama hâlâ Yıldız ile Kadim tanışmamışlardı. 1974'ten sonrasını da henüz Kadim Bey dijitale geçirmemişti.

Mitat yeniden büyüteci kaldırıp masada istiflenen belgeleri karıştırdı. Faturalar, takvim yaprakları, günlük sayfaları... Salondaki misafirler bu sırada ayaklandı. Mitat hareketlerini hızlandırdı.

Derken bir mektup ile kartpostalın arasından düşen bir gazete kupürü tüm sorularına yanıt oldu. 1974 yılına ait bir kupürdü bu. Mitat gözlerine inanamadı. Baktı Kadim Bey hâlâ kapıda, çaktırmadan telefonunu çıkarıp şipşak kupürün fotoğrafını çekti. Sonra hızlıca yerine yerleştirdi.

İlanda Kadim Bey'in o yıllara ait fotoğrafı vardı. Saçları bugün olduğu gibi bembeyaz değildi, sadece kırlar düşmüştü kenarlarına.

"Ben bir arzuhalciyim. İstanbul'da ikamet ediyorum. Yaşım otuz yedi. Ağzıma içki sürmemiş, hiç tütün içmemişimdir. Musikiye fevkalade merakım vardır. Televizyonda film seyretmekten büyük haz alırım. Dört yüz lira ile istihdam edilmekteyim. İdaremi bilirim. Dinî ve-

cibelerimi yerine getirmek hayat düsturumdur. Bu sebeple iyi huylu, helal süt emmiş, tahsili yerinde, ev işlerinde hamarat, musikiye ve sinemaya aşina, mutaassıp, namazında niyazında bir hanımkız ile izdivaç edip bir aile teşkil etmek isterim. Yukarıdaki şartlar dahilinde dest-i izdivacınızı arzu edecek hanımefendilerin gazetenizle adresime müracaat etmesini arz eylerim.

K.Ö."

Vay be! Bak sen şu Kadim'e.

Bu durumda kızları Mürüvvet'in evlendirme programıyla evlenmesine şaşırmamalıydı.

Kamu önünde izdivaç bir aile geleneğiydi.

Vazife

Mitat telefonuna kaydettiği fotoğrafa gülümseyerek bakıyordu.

Az değilsin ha Kadim Efendi!

"Bitti mi evlat?"

Mitat sıçradı yerinde. Hemen telefonunu panikle kapattı. Kadim Bey misafirleri geçirmiş, salona dönmüştü.

Mitat, Yıldız ile Kadim'in hikâyesinde merak ettiği birçok gizemli noktayı bu ilanla aydınlattığından artık kalkabilirdi.

"Evet Kadim Bey, bundan sonra size hiçbir arıza çıkarmaz. Bazı bölümleri de düzelttim. Bir şey olursa yine beni çağırırsınız."

"Eline sağlık."

"Artık ben kalkayım."

"Aa dur bakalım. Seninle konuşacaklarımız var. Otur hele."

Mitat oturdu. Kadim Bey derin bir nefes aldıktan sonra celseyi açtı.

"Bugün bir talihsizlik oldu. Biraz üstüne geldik galiba."

"Olsun önemli değil."

"Yok, önemli. Bir an kan beynime sıçradı. Ama sonra Yıldız'ın öfkelendiğim zaman beni sakinleştirdiğini hatırladım. O yanımda olmayınca şirazem kaydı. Kusra kalma."

"Sorun değil."

"Zaten kapıyı açtıysan açtın, bunun bir ehemmiyeti yok. Rabbimin yazdığı olur. Takdire tedbir olmaz. Belki de Yıldız'ımın eceline kulak verdin, Azrail meleğine kapıyı açtın. Hikmetinden sual olunmaz."

Azrail teorisi gençken okuduğu fantastik bir Muzaffer İzgü öyküsünü anımsatacak kadar ilginçti ama Mitat tuzağa düşmeyecekti.

"Gerçekten açmış olsaydım söylerdim."

"Dert etme evlat. Dediğim gibi, açtıysan dert değil, söyle kurtul."

"Açmadım Kadim Bey."

Mitat onca yardımından sonra tekrar bu soruyla karşılaştığı için haksızlığa uğramış gibi hissetti. Sırf gitmek istediğini belli etmek için saatine baktı. Ama ihtiyarın anlayacağı yoktu.

"Hayatta başımıza ne geliyorsa hep içe atmaktan. Yıldız de hep içe atardı. Bir derdin mi var diye sorardım, söylemezdi, susardı."

"Şey, geç oldu da. Yarın sabah da iş..."

"Sen çalışıyor musun?"

"Evet, evet."

"Öğrenci sanıyordum seni."

"Yok ben mezun olalı on beş sene oluyor."

"Yaşın kaç?"

"Otuz altı."

"Var mısın o kadar?"

"Maalesef."

"Genç gösteriyorsun."

"Evet, öyle derler."

"Hayat seni yıpratmamış."

"Kötü alışkanlıklarım yok."

"Benim var mıydı, otuz olmadan saçlarıma ak düştü."

"Bu işler genetik biraz."

"Annenin babanın sıhhatleri yerindeymiş demek. Nerde onlar? Ne yaparlar?"

"Sizlere ömür." Babasıyla ilgili konuya hiç değinmedi.

"Yazık, Allah rahmet eylesin," dedi, sonra anlaşılması güç bir şeyler mırıldandı.

"Sağ olun."

"Evli misin sen?"

"Yok, bekârım."

"Var mı bir sevdiğin?"

"Yok."

"Olur mu koskoca adamsın. Evlenme çağın gelmiş geçiyor. Ne duruyorsun?"

"İyiyim ben böyle."

"Nasıl iyisin?"

"Yani böyle iyiyim."

Kadim çenesini sıvazladı.

"Hayvanın var mı?"

"Ne hayvanı Kadim Bey?"

"Evcil hayvan."

"Yok..."

"Çiçeklerin vardır?"

"O da yok, bakamam ki ben. Bir kere çim adam almıştım, ona bile bakamadım."

Mitat bu espriyle ortamı hafifletebileceğini düşündü ama nafile. İhtiyar gülmedi. Masadaki bardağa uzandı, bir yudum su içti, dilini dudaklarında gezdirdikten sonra, "Ee evlat, anlat bakalım. Nedir vazifen?"

"Muhasebeciyim ben. Özel bir şirkette çalışıyorum."

"Onu sormadım, vazifen nedir?"

"Vazife derken?"

"Sözcüğün anlamını bilmez misin?"

"Yani biliyorum da..."

"E daha ne sorarsın o zaman?"

"Yani şimdi siz bana görevimi mi soruyorsunuz? Hayattaki..."

"Nihayet anladın."

Mitat, bu konular üzerine düşünmesine düşünüyordu da şimdi gece gece Kadim Bey'le hayatın anlamı üzerine konuşacağı hiç aklına gelmezdi. Hangi felsefi seviyede ona yanıt vermeliydi, bilemedi.

"Yaşıyorum Kadim Bey."

"Ne amaçla ama?"

"Yaşamak için." Çok felsefi konuştuğunu düşünmüştü ama Kadim Bey düz mantıkla çürüttü onu:

"Yaşıyorsun ya zaten."

"Haklısınız ama..."

"Ben niye yazıyorum Yıldız Hanım'ın anılarını? Yazmak için mi? Hayır, hatırasını yaşatmak için."

Diğer köşede örgü ören teyzeye baktı ihtiyar, onu örnekleyerek anlattı, "Ablam orda niye örgü örüyor? Kazak yapıyor, önümüz kış, oğlu giysin, ısınsın diye..."

"Sadece örgü örmek için örgü örenler de vardır." Mitat bu argümanını sevdi.

"Onlar da oyalanmak, vakit geçirmek için örgü örerler. Çünkü her eylemin başka bir kastı vardır. Yürümek için yürümezsin, bir yere ulaşmak için, ya da kilo vermek, keyif almak, kafanı dağıtmak, bunlar için yürürsün..." dedi, sonra görünmez bir karatahtada sıralamasını işaretparmağıyla göstererek, "Yaşamak için yaşamazsın. Yaşamak için nefes alırsın. Peki öyleyse ne için yaşarsın?"

Mitat köşeye sıkışmıştı. Örgü ören teyzeden ilham aldı:

"Oyalanmak için yaşıyorum."

Kadim Bey bu yanıttan memnun kalmamıştı.

"Şöyle sorayım: Sabah neden uyanıyorsun?"

"İşe gitmek için."

Kadim Bey gözlüklerini burnunun aşağısına indirip doğrudan baktı Mitat'a. Bu gözler buna kanar mı, der gibiydi.

"İşini seviyorsun?"

"Yok."

"Öyleyse?"

"İyiyim ben böyle."

Mitat apandis teorisinden bahsetmeden bu diyalogdan kurtulmayı umuyordu. Kadim Bey, masadaki Kuran'a dokunup ordan alıntı yaptı.

"'Biz gök ile yeri ve aralarındaki şeyleri, boş bir eğlence için yaratmadık.'"

"Anlıyorum. Ben de eğlence olarak görmüyorum zaten."

"Boşsa eğlencedir."

"Ben eğlenmiyorum ama."

"İşini sevmiyorsun, eşin dostun yok, çoluk çocuk ihtimali görünmüyor, dinî vecibeler zaten hak getire, ne bir hayvanın var ne çiçeğin. Hem boş hem eğlencesiz bir hayat."

"Bu benim tercihim," dedi Mitat, artık bundan pek emin olmadığı halde.

Kadim kalktı, masadaki Kuranı Kerim'in üzerine el bastı.

"Şimdi bu benim en birinci vazifem mesela. Önümüz mübarek Kurban Bayramı, yerine getirilecek vazifelerimiz var."

"Allah kabul etsin." Mitat uyumlu davranmasını biliyordu arada bir.

"Sonra aile geliyor tabii. Bir kızımız evlendi, diğeri

de Allah'ın izniyle iki güne dünya evine giriyor. Torunlar var, uzaktan da olsa tahsilleri, sıhhatte olup olmadıkları takip edilecek..."

"Allah bağışlasın."

Sonra Kadim akvaryuma döndü yüzünü.

"Balıkları besliyorum."

Balkona döndü, çiçeklerine baktı.

"Çiçekleri suluyorum."

Sonra da masadaki kâğıt öbeklerine el bastı Kadim.

"Tüm bunlara ilaveten şimdi Yıldız'ın anılarını kâğıda dökmeyi kendime vazife edindim."

"Çok güzel."

"Bunlar için sabah uyanıyorum."

"Sizi çok takdir ediyorum."

"Takdir yetmez."

"Teşekkürler Kadim Bey ama gerçekten ben böyle..."

"Sen vazifeni bulamamışsın evlat. Neden biliyor musun?"

"Yok."

"Çünkü yalnızsın. Yalnız olduğundan vazifeni bulamamışsın. Soracak kimsen yok. Yolunu şaşırmışsın."

"Bir vazife aramıyorum."

"Aramasan da vazife seni bulur."

Kadim Bey salondaki kitaplığa yürüdü. Dinî kitaplarının yoğun olduğu bir rafta kitapların üzerinde elini gezdirdi. Kuranı Kerim, Kuran'la ilgili tefsir kitapları, hadis kitapları... Eli bir yerde durdu. "Bu değil, bu değil... Hah," deyip narin bir el hareketiyle seçtiği kitabı aldı.

Yeşil ciltli bir kitaptı bu.

"Bir vazifen var artık."

Mitat'a kutsal bir emaneti uzatır gibi uzattı, Mitat da emaneti onurlandırılmayı bekleyen bir şövalye gibi iki avucunu açıp teslim aldı.

Göründüğü kadar ağır değildi kitap. Cildin üzerinde kaligrafik fontta altın yaldızlı harflerle "Cennet" yazıyordu. Bir hat sanatçısı işlemiş gibiydi.

Mitat soran gözlerle ihtiyar adama baktı.

"Açsana."

Mitat cildi kaldırınca şaşırdı. Bu bir kitap değildi. Bir defterdi. Yıldız'ın elyazısıyla "Cennet Apartmanı, No: 6" yazıyordu. Altta "Nisan 1991 – : Hesaplar" diye not düşülmüştü.

"Tebrik ederim evlat. Apartman yöneticisi oldun."

Mitat şaşkınlığı üzerinden atıp güldü.

"Olur mu Kadim Bey, şaka mı?"

"Şaka değil, hakikat."

"Yapmayın. Ben yöneticilik yapamam ki..."

"Yaparsın yaparsın."

"Para işlerinden anlamam ki hiç."

"Muhasebeci değil misin?"

"Evet de..."

Kadim resmen yöneticiliği yıkmaya çalışıyordu Mitat'a.

"Aidatları toplayacaksın, hepsi bu. Sonra bana getirirsin. Kasa bende. Defter sende kalır. Bütün teferruatlar burada yazıyor."

Mitat da başkasına yıkmaz mıydı o zaman...

"Ya valla ben yapamam Kadim Bey, başkası yapsın. Başar Bey anlar mesela. İstiyordu da."

"Onlar kiracı. Olmaz."

"Meryem Abla var, zaten apartmanın muhtarı gibi, o yapar."

"O da kiracı, olmaz. Sen ev sahibisin."

"Ama bütün gün çalışıyorum."

"Fark etmez. Yarın pazar. Toplarsın aidatları, akşam getirirsin. Ben o kadar merdiven inip çıkamam."

"Tabii canım siz yapamazsınız da, ben de ne bileyim..."

"Yıldız senin yapmanı isterdi."

"Hay Allah ya."

Mitat yeşil ciltli deftere bakakaldı. Eskimiş sayfa kenarlarına, yıpranmış sırtına dokundu. Kırmızı ayraç ipinin işaret ettiği sayfayı inceledi, birtakım rakamlar, apartmanda yapılanlara dair notlar vardı. Yüzü ekşidi. Her türlü sorumluluktan nefret ederdi Mitat.

Diğer yandan, az önce dairesinden çıkarken aradığı telafi fırsatıyla karşı karşıya olabilirdi. Kadıncağızı eceliyle erken buluşturmanın bir kefareti olmalıydı. Yıldız Hanım'ın defteri belki de Mitat'ın kefaretiydi. Gerçek bir bedel. Hem hislerine karşı dürüst davranmalıydı. Şu an saraylarıyla meşhur Çırağan bölgesinin meşhur bir apartmanının son yirmi beş yılının hesaplarını içeren tarihî defterini elinde tutuyordu. His dünyasında kaygıdan çok gurur vardı. Gururla birlikte tuhaf bir rövanş hissi. On bir yıldır çalıştığı firmada terfi almamıştı, ama yedi yıldır yaşadığı apartmanda yöneticiliğe yükselmişti. Nihayet birileri onun kıymetini bilmişti. Hem de hiçbir şey yapmadığı halde. Yani hemen hemen.

"Tamam o zaman," dedi.

Ayağa kalktı, kapıya doğru ilerledi.

O sırada kapı anahtarla açıldı, Meryem girdi. Demek ki Meryem'de yedek anahtar vardı.

"Kadim Bey, börek getirdim," dedi. Mitat'ı fark edince, "Hah çocuğum sen de burda mıydın?"

"Bilgisayarda yardımcı oldum," dedi Mitat.

"İyi, iyi aferin oğluma. Hep beraber bu zor günlerinde Kadim Bey'e yardımcı olacağız." Kadim Bey duysun diye yüksek sesle konuşuyordu.

Mitat duadaki kurtarıcı hareketinden dolayı müteşekkirdi Meryem'e. Defteri koltukaltına sıkıştırıp börek tabağını mutfağa taşıdı. Meryem o sırada defteri fark etti tabii. Önce sağ kaşı, sonra sesi kıskanç bir edayla yükseldi.

"Demek yönetici oldun."

Meryem'in yöneticilikte gözü olduğunu biliyordu.

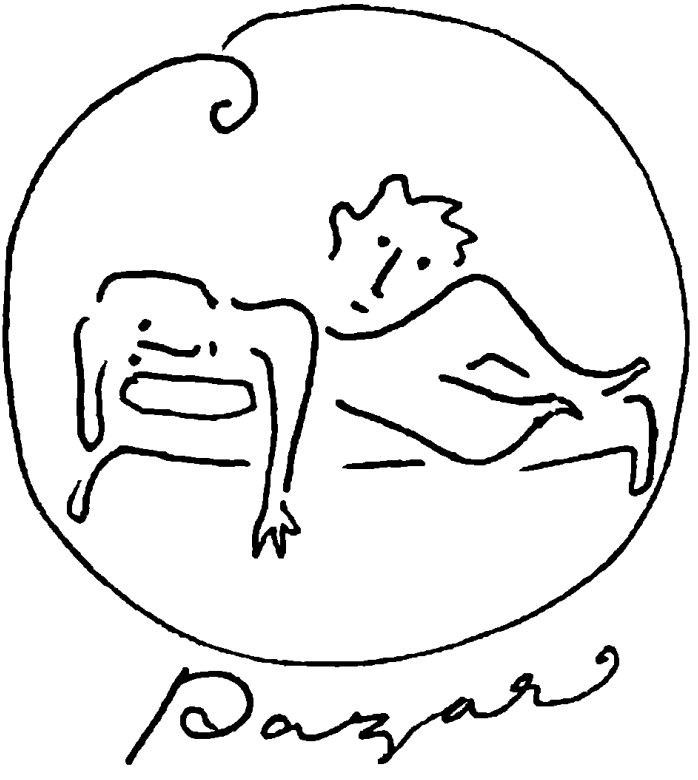
"Ne güzel," diye ekledi kadın. Bu defa sitem vurgusu öne çıktı. "Ben seni kurtardım, sen beni sırtımdan bıçakladın," der gibiydi.

Mitat, yeşil ciltli defterine sıkı sıkı sarıldı.

"Evet, Meryem Abla. Yarın aidatları toplayacağım," dedi kararlı bir apartman yöneticisi sesiyle. Meryem dudaklarını büktü, "Kolay gelsin o zaman," dedi, bakışları bunun kolay geçmeyeceği, Mitat'ın da bunu becermekte zorlanacağı yönündeydi.

Mitat, "İyi geceler Kadim Bey, iyi geceler Meryem Abla," diyerek çıktı dışarı.

Şimdi gerçekten yerine getirmesi gereken bir görev vardı. Yıllar, yıllar sonra okul ve iş hayatı dışında yerine getirmesi gereken bir ödev. Bir vazife.

"Bir yanım bir kaybeden olduğumdan şüphelenirken
diğer yanım yüce tanrı olduğumu düşünüyor."

John Lennon

Filmciler

Mitat'ın artık sabah uyanmak için çok güçlü bir sebebi vardı: aidat toplamak. Erkenden kalktı o pazar günü. Kahvaltısını herhangi bir sakarlık yapmadan hazırla-

dı. Düzenli bir şekilde masaya yerleştirdi. Sonra ardında bir çöp dahi bırakmadan masadan kalktı. Normalde ona kimse pazar pazar pantolon gömlek giydirtemezdi ama aidatları toplayacağından ve Meryem dışında üç daireye kendini apartman yöneticisi olarak tanıtacağından imajında biraz resmiyet olması gerektiğini düşündü. Sevdiği bir gömleği giydi, ütüsüzdü ama idare ederdi.

Bir tükenmezkalem ve yeşil ciltli apartman defterini aldı, merdivenlerden inmeye başladı. Her şey çok düzenli olmalıydı. En alt kattan başlayacaktı. Zeminde Meryem'e yakalanmasaydı tabii.

"Günaydın yönetici bey." Noktasında bile sitem vardı.

"Günaydın Meryem Abla."

"Hazır sizi görmüşken aidatımı vereyim ben." Oğlum'dan siz'li konuşmaya geçmişti.

Cebinden 50 TL'yi uzattı hemen.

Mitat uyuz oldu işgüzar Meryem'e. Ne güzel en alt kattan başlayacaktı, 1'den 6'ya doğru. Sırf düzenli gitmek uğruna kendi bile parasını koymamıştı defterin arasına.

"Bir saniye." Aidatlarla ilgili sayfayı kırmızı ayraç ipiyle ayırmıştı, sayfayı açtı, sonra önceki birkaç sayfaya göz attı.

"Tamam geçmiş aylarla ilgili de bir borcunuz yokmuş."

"Herhalde yok."

"Notumu aldım, teşekkürler."

Mitat defteri hızlıca kapadı, aşağı kata indi.

Eksi bire uzun zaman sonra ilk defa iniyordu. Bu daire cadde tarafında yerin altında kalırken, yokuştan dolayı sokağa bakan cephede bahçe katıydı. Kapıyı çalmadan önce katı biraz inceledi. Duvarlar rutubetliydi. Su ve elektrik sayaçlarına baktı. Temizlenseler iyi olurdu ama önemli bir sorun görünmüyordu. Daire kapısının karşı çaprazında yampiri duran tahta kapının ardında

kazan dairesi olduğunu hatırladı. Evi satın almadan önce apartmanın sağlamlığını kontrol etmek için bakmıştı buraya. Kapıyı açtı. Bir örümcek ağını elinin tersiyle bozup içeriye bir adım attı. Telefonuyla ışık tuttu. Toz ve kirden oluşan bir sis havada asılı kalmıştı. İki dev kolon vardı. Bir de eski kalorifer kazanından kalan borular. Doğalgaz sistemine geçildikten sonra terk edilmiş, unutulmuş bir yerdi burası. Hiçbir işlevi olmayan bir oda. Apartmanın apandisi. Mitat kendi için düşündüğü tasvirlerin yanına koydu kazan dairesini.

Ama bir dakika, benim artık bir vazifem var!

Kazan dairesinin kapısını kapattı. O sırada tam kapı eşiğinde tuz gördü. Şerit halinde tuz dökülmüştü. Bir ara burayı temizleteyim diye düşünerek ayağıyla dağıttı tuz şeridini.

Sonra 1 numaranın kapısını çaldı. *Für Elise* melodisi yankılandı.

Açan yok.

Açmalılar, evde olmalılar, düzen zaten bozuldu, daha fazla bozulamaz.

Kapıya yaklaştı, önce tuhaf bir koku geldi burnuna, yüzü ekşidi. Sirke gibi... Sonra sesler geldi. Kısık seste elektronik müzik ve tarif edemediği başka sesler.

İçeridesiniz biliyorum.

"Bir saniye!" dedi bir kız.

On sekiz saniye sonra kapı aralandı. Mitat, Eylem'i hemen tanıyamadı. Kızın yüzünde rengârenk lekelerle kirlenmiş bir cerrahi maske vardı. Yine de rasta saçları kimliğini ele veriyordu.

"Ay merhaba. Pardon, bir işle uğraşıyorduk da," dedi maskesinin altından Eylem.

Kız bir yandan dışarı çıkmaya çalışan kediyi ayağıyla tutmaya çalışıyordu.

"Sfenks dur yerinde kızım."

Sfenks isimli bu tüysüz mahlukat, Sfenks'ten daha çok katedrallerdeki Gargoyle heykellerine, kediden daha çok sıçana, hayvandan daha çok fantastik bir âlemden bir yaratığa, misal Gollum'a benziyordu. Bu minyatür Gargoyle –sıçan– Gollum kırması Eylem'in ayağından atlamayı denedi, başaramayınca pes etti ve miyav'dan çok virik'e benzeyen bir ses çıkararak salona döndü.

"Hep kaçıyor. Sonra ara dur." Kızın gülümsediğini maskenin kapatmadığı gözlerinden anladı Mitat.

Maskeyle ne işleri vardı acaba?

Ne işler çeviriyorlar apartmanımda?!

Merakla kafasını uzattı dairenin içine doğru. Kız da saklayacak bir şeyi olmadıklarını gösterircesine kapıyı açtı. Eylem'in ev arkadaşı kafasında toz maskesiyle yerde bağdaş kurmuş bir canavar yapıyordu. Daha doğrusu bir canavar ayağı. Silikondan tabii. Kızın elinde metalik renkte su tabancasına benzer bir şey vardı, tetiğe bastıkça aletin içinden kahverengi boya fışkırıyordu. Silikon canavar ayağı kalıbı her fıs fısla renk kazanıyordu.

"Ya sormayın, evde de çalışıyoruz."

"Olsun olsun çalışın tabii. Ya ben bir haber vermek için geldim. Apartman yöneticisi oldum da..."

"Aa öyle mi, hayırlı uğurlu olsun."

Mitat, kızın sesindeki değişimi fark etmişti. "Apartman yöneticisi" lafını duyar duymaz ceket ilikleyecek gibi olmuştu. Mitat'ın hoşuna gitti bu.

"Ya ayakta kaldınız içeri girmez misiniz? Hem madem apartman yöneticisi oldunuz, birkaç şikâyetimizi aktarmak isteriz."

"Tabii ki."

Salonda çok az eşya vardı. Koltuk takımı falan yoktu. Sadece pofuduklar. Bir de üzerinde gazete kâğıtları ve alet edevat olan masa. Bir duvara baştan sona doldurulmuş hayvanlar gibi maskeler asılmıştı. Ama bunların

hepsi düşsel varlıklardı. Zombiler, vampirler, mutantlar, hilkat garibeleri, cinler... Bir duvarda ise korku filmlerinden aşina olunan silahlar vardı, baltalar, bıçaklar, bir samuray kılıcı, bir tırpan...

Eski korku filmi hayranı Mitat bunlara dehşetle değil, hayranlıkla baktı.

"Dizilerde çalıştığınızı öğrendiğimde *Yaprak Dökümü* falan sanmıştım. Yani o tarz, aile maile..."

Maskesini çıkaran kız güldü. İnsanın içini açan bir gülümsemesi vardı, maskeyle kapatılmaması gereken. Ellerini üstündeki batik tişörte sildi ve elini uzattı. "Tanışmamıştık galiba, yani ismen. Ben Eylem," dedi. Mitat defteri gösterip, "Evet biliyorum," dedi. "Ben de Mitat. Mitat Karaman." Bu sırada diğer kız hâlâ elindeki boya tabancasıyla silikon maskeyi boyuyordu.

Eylem, "Arkadaşım, Büşra," diyerek tanıttı onu. Büşra son *Batman* filmindeki kötü adama benziyordu maskeyle. Üstünde *Corpse Bride* (Ölü Gelin) filminin tişörtü vardı.

Büşra maskesini indirdi.

"Çok pardon ya, bu tarafı bitirmeden bırakamadım. Sonra boya tutmuyor. Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

"Bu da cin ayağı," diye tanıttı üzerinde çalıştığı silikon maddeyi.

"Cin ayağı derken?"

"Evet, cinlerin ayakları ters olur ya. Ama sonuçta bunu bir insan giyecek, o yüzden bu illüzyonu yaratacak bir modelleme istediler. Çekimlerin başlamasına da az kaldı."

"Cin dizisi ha."

"Evet ya, nihayet yapımcılar uyandı. Sinemada tutan dizide niye tutmasın, değil mi?"

"Doğru vallahi."

"Bizim hoca, yönetmen yani, cin filmleriyle köşeyi döndü, ama asıl para biliyorsunuz dizide. Bakalım, bu iş tutarsa bizim için de muhteşem olacak. Malum buralarda kiralar yüksek, zor başa çıkıyoruz."

Büşra dizinin adını söyledi: "Cin Mektebi".

Eylem dizinin İslami alt başlığını ürkünç bir fısıltıyla söyledi: "Şer-tan".

Mitat gülümsedi, "Neden olmasın."

Birbirlerine kardeş kadar benzeyen, güzel çıtı pıtı iki üniversiteli kız. Belli ki yeteneklilerdi, Güzel Sanatlar'da okurken piyasada iş bulmuşlar, okulu ve işi bir arada yürütüyorlardı.

"Mitat Bey, apartman yöneticisi olmuş."

"Aa, e şey şu su borusunu göstersek ya..."

"Olur, nedir sorun?"

Bahçeye çıktılar. "Baksanıza şu yukarıda çatlak var, yağmur yağdı mı ordan..."

Mitat baktı, "Çatlak değil galiba, yerinden çıkmış. Sarmaşık sarıyor ya boruyu, güzel görünüyor ama zarar vermiş de olabilir. Notumu aldım. Tesisatçıyı çağırırım, takar."

"Ay süper."

Mitat hazır çıkmışken Yıldız Hanımların balkonuna baktı aşağıdan. O gece beş kat yukarıdan Eylem ile Büşra'nın bahçesine düşmüştü. Bahçede tam o noktaya baktı, tebeşirle çizilmiş bir ceset çizimi aradı ama yoktu. Eylem, Mitat'ın aklını okudu.

"Tam buraya düşmüştü. O gece de evde değildik, olsak belki duyar yardım ederdik. Çok üzüldük," dedi Eylem. "Setten geldik. O kadar yorgunduk ki, direkt uyumayı düşünüyorduk. Sonra bizim Sfenks'i gördüm bahçede, zıp zıp zıplıyor. Baktım, su kabı devrilmiş, susadığından öyle zıplıyor sandım. Kabı doldurmak için aldım sürahiyi, derken şok..."

Büşra dehşeti anlatırken daha detaycıydı.

"Ben ilk baktığımda uyuyor sandım. Yüzükoyun yatıyordu. Kolları kafasının iki yanında normal duruyordu. Bacakları çaprazdı ama hani böyle yamuk yumuk yattığımızdaki gibi. O an dedim ki, kadın uyurgezer herhalde, bir şekilde bahçemize girmiş, orada uyuyakalmış. İçimden böyle olması için de dua ettim. Ama sonra ambulans geldiğinde ters çevirdiler, gözlerime inanamadım. Kolları da bacakları da kırılmıştı, yani düzgün duruyordu demiştim ya, tam tersine her iki kolu da bacağı da terse dönüp kırılmıştı. Dişleri burnu falan da dümdüz olmuştu. Gözleri açıktı ve gözbebeklerinde bir dehşet ifadesi asılı kalmıştı. Çok korkunçtu. O kadar cesetlerle zombilerle falan uğraşıyoruz, onu öyle görmeye dayanamadım, gittim tuvalete kustum o derece. O günden beri bahçeye çıkamıyoruz."

"Üstümüze her an üst katlardan birisi düşebilirmiş gibi. Çok garip."

"Ya AVM'lerde oluyor ya, üst katta intihar ediyorlar, alt katta her şeyden habersiz yürüyen de sizlere ömür. Resmen bahçede oturmaya korkar olduk."

Mitat'ın aklı Yıldız'ın yerdeki şeklinde kalmıştı. Apartman yöneticiliğini bir kenara koyup dedektifliğe soyundu tekrar.

"Yalnız ilginç, yüzükoyun bulduk diyorsunuz."

"Evet."

"Şu an üzerinde durulan teoriye göre Yıldız Hanım hırsızdan korkup gerisingeri sendeledi, korkuluktan düştü. Ama öyle düşen biri sırtüstü düşer."

Kızlara bu açıklama ilginç geldi. Düşündüler. Mitat'a hayranlıkla baktılar. Zekâsıyla etkilemişti kızları.

"Doğru haklısınız, hiç böyle düşünmemiştik. Ama polisler bunu düşünmüştür herhalde."

Komiser Celal! Ne anlar ki o!

"Bilmiyorum. Başka detaylara takılıyorlar, gözlerinin önündekini göremiyorlar bazen. Bir de işlerine nasıl gelirse öyle düşünüyorlar. Dava dosyası kapansın da nasıl kapanırsa kapansın."

"Peki bu ne demek oluyor? Yani yüzükoyunsa..." dedi Eylem.

"Ne yani cinayet olabilir mi, diyorsunuz?" diye sordu Büşra.

Mitat, "Biri itse darp izi olurdu. Ama yok," diye açıkladı. Üçü de dedektif modunda bahçede, apartmanın dış cephesinde, aşağıdan göründüğü kadarıyla Kadim Beylerin balkonuna göz gezdiriyorlardı.

Birden Büşra'nın gözleri büyüdü, "Buldum" dedi. İşaretparmağıyla gösterdi: "İncir ağacı!"

Eylem, "Hi!" diye dehşetle karışık bir şaşkınlık çığlığı attı.

Mitat, anlamamıştı, ama zekâsına gölge düşürmek istemiyordu. Zihnini zorladı biraz.

"Yıldız Hanım, incir toplamak için uzandı ve dengesini kaybederek düştü. İlginç. Ama incir ağacının dalları onların katına erişmiyor ki..."

Eylem ve Büşra birbirine baktı. Mitat onlarla dalga mı geçiyordu?

Büşra, "Saçmalamayın, bunun dalgası olmaz. İyi sıhhatte olsunlar sevmez bunu," dedi.

Eylem açıkladı: "İncir ağaçlarının altında yaşarmış cinler."

"Tabii, hangi filmde çekmiştik, hah şey Cin Kulu' ndaydı... İncir ağaçları cinlerin yuvasıdır, diyordu hoca."

"Şey de derler ya, incir ağacına destursuz işersen cinler musallat olur."

"Aynen."

Mitat şaşkınlıkla dinliyordu.

"Bu, cesedin vücut şeklini de açıklıyor. Aynı cin çarpmış gibiydi!"

"Tabii ya!"

Mitat, iki cin uzmanını bölmek zorunda hissetti.

"Arkadaşlar ne diyorsunuz siz? Yıldız Hanım ağaca mı işedi!"

"Tabii ki hayır. Ama sonuçta burası cinler için cazip bir yer."

"Bence bir Ammar olabilir apartmanda, yani Ev Cini. Geçen seneki filmimizde işlemiştik: Abdülcin."

"Tövbe estağfurullah."

Mitat duyduklarına inanamıyordu. Batik tişörtlü, boyunlarında maske, bu sanatçı kızlar bir üfürükçü masalına nasıl bu kadar bağlanabilirlerdi. Apartman yöneticisi artık bu çılgınlığa bir dur demeliydi.

"Buna gerçekten inanıyor olamazsınız. Yani sizin gibi modern kızlar..."

"Bakın biz de bu cin filmleri işine girmeden önce inanmıyorduk. Ama çekimlerde başımıza o kadar şey geldi ki ve bu musallat hadiselerini yaşayan o kadar insandan gerçek yaşam hikâyelerini dinledik ki, artık inanıyoruz."

"Başınıza ne geldi bilmiyorum ama cinler sonuçta batıl inanç..." dedi Mitat.

"Hayır işte, keşke öyle olsa. Hocamız, yani yönetmenimiz bize kitaplar verdi, onları da okuduk. Kuran'da yazıyor cinlerin varlığı. Diğer tüm dinlerde de var."

"Tüm dinler derken?"

"Yani işte belli başlı dinler."

"Bakın ejderhaların da, mesela, dünyanın dört bir yanında, o zamanlar en ufak iletişim şansı olmayan birbirlerinden uzak kıtalarda adları geçer. Çin mitolojisinde, İngiliz mitolojisinde, Yunan mitolojisinde, hatta Türk mitolojisinde de varlar."

"Yani?"

"Yani: Bu gerçekten var oldukları anlamına gelmiyor."

"İyi de biz kutsal kitaplar diyoruz."

Mitat'ın buna karşı bir argümanı yoktu. Kalmamıştı. Ayrıca nereden çıkmıştı böyle üsten üsten ukala ukala konuşmak? Nereden gelmişti bu özgüven? Apartman yöneticisi oldu diye bir halt olduğunu mu sanıyordu? Hem Yıldız Hanım inançlı bir insandı. Cinlerden de tırım tırım korkardı. O gece çiçekler üzerine Mitat'a ders verirken borulardan çıkan sesten tırsıp cin kovucu dua okumuştu. *Sonuçta inanç çok güçlü bir motivasyon, tüm benliğinle inandığın bir şeyi gerçekleştirebilirsin. Özlediğin birini orada olmadığı halde kalabalıkta gerçekten görebilir, birinden telefon beklediğinde o telefon titreşimini gerçekten duyabilirsin.*

Mitat düşüncelere dalmışken, "Ben asıl karşımızdaki kazan dairesinden şüpheleniyorum," dedi Eylem.

"Neden?" diye sordu Mitat.

"Neden olacak? Cinler tenha yerlerde saklanır da ondan."

Büşra korku filmi fragmanlarının dış ses tonuyla ekledi:

"Sadece onlar mı? Hayaletler, cinler, rahatsız ruhlar... Boşluklara tekinsiz varlıklar doluşur."

Bu iddia Mitat'ın vücudunda bir ürpertinin gezinmesine neden oldu. Korku ve endişe dolu bir sessizlikten sonra Eylem yüreklere su serpen bir açıklama yaptı.

"Neyse merak etmeyin, kapı önüne tuz serptik."

Demek Mitat'ın gördüğü tuz şeridinin sebebi buydu.

"Sirkeyle kapıları da sildik."

Kokunun sebebi de anlaşılmıştı.

"Bir ara tuza Yasin okusak iyi olacak Eylem," dedi Büşra.

Eylem olumlayarak başını salladı. Mitat, kızlara baktı, gayet akılları başlarında, dinle hayat bilgisini ayıran laik insanlardı, hem ihtisas alanları cinlerdi. Onları yargılamak Mitat gibi bir cahilin ne haddineydi?

"Haklı olabilirsiniz. En azından düşünmekte yarar var."

"Bunu kesinlikle düşünmelisiniz."

"O zaman ben kalkayım. Gerçi ayaktayım ama..."

Mitat gülümsedi, kızları da gülümsetti. Tatlıya bağlanmıştı uğursuz konu.

"O zaman yine haberleşiriz."

Mitat kapıdan çıkarken kedi de kapıya doğru meyletti.

"Hangi gezegenden arkadaşımız?"

Kızlar güldü.

"Uzaylı gibi. Nedir bunun cinsi?" diye sordu, merakla.

"Sfenks," dedi Eylem. "Cinsi de, adı da Sfenks."

"Sıçana benzetirler genelde. Biz Dobby'e benzetiyoruz, hani *Harry Potter*'da vardı."

"Ev cini Dobby."

"Ta kendisi."

"Ah bak görüyor musunuz, cinler tüm dinlerde olduğu yetmiyormuş gibi *Harry Potter*'da da var."

Kızlar güldü. Mitat eğildi, kedinin tüysüz, kırışık, incecik derisini sevdi, "O zaman iyi pazarlar Sfenks." Sfenks bir yanıt vermedi ama kızlar, "İyi pazarlar," dedi.

Mitat dışarı adımını atınca hemen yukarı çıkmadı, biraz düşünmek için mola verdi. Cin teorisi aklını kurcalamıştı. Aslında bugüne kadar kafayı taktığı her şeyi açıklayan bir teoriydi. O zaman o gece kapısını da bir cin çalmıştı? Ya da tamamen alakasız biri çalmıştı, aynı gece Yıldız Hanım evinde cin gördü, cin çarptı Yıldız'ı ya da çarptı Yıldız'a, her neyse, çarpık çurpuk düştü kadıncağız. Gerçekten de hiçbir açığı gediği yoktu bu teorinin.

Hemen batıl inanç diye kestirip atmamalıydı. Lisede ruh çağırdıkları günü hatırladı. Fincanla çağırmışlardı. İşaret-parmaklarıyla tuttukları fincan bir sağa bir sola, alfabeyi yazdıkları kâğıdın üzerinde gezinmişti. Çok sürmemişti ve mantıklı bir kelime ortaya çıkmamıştı. Ama tüylerini diken diken eden bir tecrübeydi. Fincanı biri oynattıysa dahi kimin oynattığını, oynatan kişinin diğerlerinin direncine karşı koyarak fincanı nasıl bu kadar rahat kaydırdığını hiç anlamamışlardı. Sonra bir arkadaşı, "Ruh değil cin gelmiş size," demişti. *Demek ki, cinler batıl inançtan ibaret olmayabilir.*

Mitat üst kata çıkacakken kazan dairesinin önünde az önce dağıttığı tuz şeridini gördü. Yere çömeldi. Yeni aldığı tütünü dev bir tütün kâğıdına serpiştirir gibi tuzları kapı eşiğinin üzerinde yeniden düzgün bir şerit haline getirdi.

Buraya biraz daha tuz lazım.

Başar

Sıra 3 numaraya gelmişti. Başar Bey çok geçmeden açtı kapıyı. Üzerinde eşofmanları.

"Günaydın."

"Günaydın, hayırdır komşu?"

"Apartman yöneticisi oldum da..."

"Oh be! Nihayet genç bir yönetici."

"O kadar genç sayılmam."

"Olsun olsun gençsin. O moruklardan sonra iyi gelecek."

"Öyle demeyelim şimdi, Yıldız Hanım'ın anısına..."

"Tamam iyi, hoş, sevdiğimiz bir hanımefendiydi ama eski kafalıydı. Apartmanı da eskitti. Baksana sıvalar dökülüyor."

"Yani apartman zaten eski..."

"Valla ben onlara dedim, kameralı güvenlik sistemi kuralım, buralarda çok hırsızlık oluyor dedim, ama sakalım yok ki... Görüyoruz işte sakallıları. Memleketi ne hale getirdiler. Uyardık o kadar. Dinleyen kim. Kimse kusura bakmasın, ihmallerinin sonucu bu. Dost acı söyler. F-16'ları, tankları sikimsonik bir imam bozuntusuna kaptırıyorlardı neredeyse. Ha yanlış anlama, ben de üzüldüm Yıldız Hanım'a. Ama bu yobaz kafayla anca bu kadar. Ha biz de inançlıyız. Elhamdülillah Müslümanım, dinimle de gurur duyarım. Ama bunların kafa farklı. Zamana ayak uydurmak yok. Al bak işte, diğer apartmanlarda kameralı sistem var, neden onlara değil de bizimkine girdi hırsız? N'oldu şimdi?"

Nefes almadan konuşuyor, konudan konuya atlıyordu. Mitat araya giremedi, denemedi bile. Elinde yeşil defteriyle, not alan bir öğrenci gibi dinliyordu.

"Vallahi ben şahsen kendi kameralı sistemimi kurdum. İki haftadır tıkır tıkır çalışıyor. Kamera falan da almadım. Bir aplikasyon var, watcher-0, indiriyorsun. Eski laptop'lar vardı, onlardan birini bebek odasına, birini salona kurdum. Wi-fi'ya bağladım, eşleştirdim hepsini. Non-stop çekim yapıyorlar, son 10 saat bellekte kalıyor. Kafam rahat şimdi. İşe gidiyorum." Telefonunu çıkardı. "Aha aplikasyon. Bir tıkla açıyorum. Ofisten oğlumu izliyorum." Telefonu Mitat'a tuttu. Ekranda bebek uyuyordu.

"Allah bağışlasın."

"Bak, basıyorsun kamera değişiyor. Bakıcılara güvenim yok, nasıl davranıyorlar oğluma nasıl bakıyorlar, hepsini izliyorum buradan."

"Çok iyiymiş."

"Şimdi paraya kıyıp bir kamera buraya taktıracağım. Şu köşeye."

Kapının üstünü gösterdi.

"Bak şurada bir kamera olsaydı, çoktan yakalamıştık namussuzu."

"Apartman toplantısında bu isteğinizi gündeme getiririz."

"Neyse, tuttum seni. Aidatı isteyeceksin, getireyim."

Başar Bey içeri gitti. Mitat, daire kapısının üzerinde kamera olsaydı gerçekten hırsız yakalanır mıydı diye düşündü. Maskeli olabilirdi içeri giren. O zaman işe yaramazdı. Peki ya zanlı bir cin ise? İlk defa kameraya yakalanmış olurdu cin. Sonra filmi bile çekilirdi bu vakanın. İsmi... "Cin-net Apartmanı". Alt başlığı "İyi Sıhhatte Olsunlar". Bir de afişe koymak için ayet lazımdı, bu konuda Kadim Bey'e danışabilirdi...

Ceylan

Sıra 4 numaraya gelmişti. Alt komşusu genelde evde olurdu, işe gittiğini hiç duymamıştı Mitat. Kulak kesildiğinde hep bir pop müzik, dans eden, spor yapan ayak sesleri duyardı illaki. Profilindeki otobiyosunda yer alan (profil altındaki kısa tanıtıma biyografiden kısaltıp biyo diyenleri anlamıyordu Mitat, biyografi başkasının yazdığı hayat hikâyesine denirdi) güzellik uzmanı sözü profesyonel mesleğini yansıtmıyor olabilirdi. Fakat bir açıdan da yalan sayılmazdı, otuzlu yaşlarının ortasında olsa da bunu hiç belli etmemesi bir uzmanlıktı kuşkusuz. Tabii bazı operasyonlar geçirdiği ortadaydı ama doktorları iyi olmalıydı. Doğal veya yapay yollarla bilinmez, sonuçta boynundan ayak bileklerine kadar ideal kıvrımlar tek vücutta araya gelmişti.

Mitat kıvrımlar kraliçesini gerçek hayatta ilk defa göreceği için heyecanlıydı. Kadının evde olduğu daireden gelen Türkçe pop seslerinden anlaşılıyordu. Hemen apartman boşluğuna bakan pencerelerin yansımasında

saçlarını düzeltmeye çalıştı. Yine istediği gibi olmadı. Mitat'a her gün "kötü saç günü".

Düzeltebildiği kadar düzeltti saçlarını ve kapıyı çaldı. *Für Elise*'in melodisi içeriden gelen Demet Akalın'ın, "Eller havaya bir sağa bir sola, çalkala bir sağa bir sola," sözlerine karıştı.

Müziğin sesinden dolayı kadın zili duymuyordu galiba. Mitat bir süre bekledikten sonra tekrar çaldı. Komşudan ses yoktu ama Demet Akalın devam ediyordu. "Bir ileri iki geri yürü hadi göster bana o eşsiz dansını," diyordu sanatçı.

Bu Türkçe pop müzik resitalinden sıkılmıştı apartman yöneticisi.

Şarkı değişti. Ayşe Hatun Önal geçti mikrofona. Yavaş yavaş yüksek notalara çıkarak, "Bana kalbinin hızla atışını da yutup... Güm güm güm güm güm güm gidiyorsun," diyordu ki...

Güm güm güm kapıya vurdu Mitat. Nihayet komşudan ses geldi.

"Geliyorum, geliyorum..."

Ama ne ses!

Sanki kapıyı açmaya gelmiyordu.

Açtı kapıyı. Sadece sesinden bile tahrik olan Mitat kadını bizzat karşısında daracık bir şort, göbek deliğinin üzerinde düğümlenmiş bir tişörtle görünce afalladı. Saçlarını topuz yapmıştı, boyun kıvrımı nefis görünüyordu. Elinde içindeki mavi sıvıda bir yelkenli misali yüzen pipetin olduğu şeffaf plastik bir bardak vardı. Spor yaptığı, bronz teninin gözeneklerinden fışkıran terden anlaşılıyordu.

"Pardon geciktim. Pilates yapıyordum da," dedi, yorulmuş gibi bir eliyle kapı kenarına dayandı. Mitat kadının fiziğini düşünmemeye çalıştı.

"Olsun önemli değil."

"Buyrun nasıl yardımcı olabilirim?" dedi kadın ve bardağı ağzına yaklaştırıp pipetten hüp diye en az beş pipet boyu mavi sıvı çekti.

Mitat, Ceylan'ın ona nasıl yardımcı olabileceğini bir an bilemedi, sonra zihninde bilincine bir tokat attı, apartman yöneticisi olduğunu kendine hatırlattı, içinden, "Aaidat, aidat, merkezî sistem, hidrofor, istimlak," diye sayıkladı.

"Şey, yeni apartman yöneticiniz benim de. Malum Yıldız Hanım vefat etti..."

"Ya öyleymiş, benim her şeyden sonradan haberim oluyor. N'olmuş?"

"Hırsız girmiş evlerine. Hırsızla karşılaşan Yıldız Hanım balkondan düşmüş."

"Off çok korkunç. Çok üzüldüm. Mevlide çıkanları gördüm de, beni kasar o ortamlar, gidemedim. Bir ara başsağlığına çıkarım."

Mitat'ın bu sırada gözü Ceylan'ın beline, memelerine ve diğer kıvrımlarına kayıyordu. Ceylan da bunu fark etti.

"Tabii böyle değil," deyip podyumun ucunda final duruşunu gerçekleştiren bir manken gibi kalça arkada göğüs ileride dimdik durdu.

Mitat'ı ter basmıştı. Hemen elindeki deftere kaçırdı bakışlarını. "Yani evet, müsait bir zamanınızda uğrarsanız iyi olur, komşuluk bugünler için," dedi. Konsantrasyonunu bozan her türlü yabancı etkene rağmen tam bir apartman yöneticisi gibi konuşmayı başarmıştı.

Ceylan pipeti ağzına alıp bardaktaki sıvıyı hüpleterek yanıt verdi.

Mitat deftere gömdü kafasını, sayfaları çevirdi telaşla. "Ben de işte aidatları topluyordum... Biraz borcunuz gözüküyor."

"Ya evet, veremedim epeydir. Darbe marbe derken ortalık karıştı. Biraz güneye kaçtım. O arada unutmuşum."

"Sekiz aydır ödenmemiş."

"O kadar olmuş ha. Dur bakayım, yanımda nakit varsa hemen vereyim."

Ceylan'ın çantası antredeki portmantonun alt rafındaydı. Kıvrımlar kraliçesi çantayı eline alıp bakacağına Mitat'ı mahvedecek bir şey yaptı: Çantaya eğildi. Doksan derecelik bir açıyla ikiye bölündü vücudu. Önce belindeki Venüs gamzeleri ortaya çıktı. Bir ter damlacığı sağdaki mini çukura yerleşmiş, aşağı düşmemek için tir tir titriyordu. Çok geçmeden bir gözyaşı gibi yavaş yavaş akmaya başladı. Kuyruk sokumuna doğru ilerliyordu. Oraya akan damla kalçasını kavrayan şortun altında kayıplara karıştı. Birkaç saniye sonra benzer bir ter damlacığı sağ bacağında belirdi. Bacakları o kadar pürüzsüzdü ve o kadar dik duruyordu ki, damlacık hızla bileklerine inip, bileklerindeki halhalın orada gözden kayboldu.

Mitat'ın uçkuruna kan sıçradı tabii. Şimdi dimdik duran sadece Ceylan'ın bacakları değildi.

Mitat pantolon giyerek büyük bir hata yapmıştı, eşofmanın bolluğu ereksiyonunu saklayabilirdi ama pantolon saklamazdı. Allahtan gömlek giymiş ve içine sokmamıştı. Şimdi gömleğini biraz çekiştirerek dikelen çadırı kapatabilirdi. Fakat bunu düşünecek durumda değildi. Bunu değil herhangi bir şeyi düşünmeye takati yoktu. Vücudundaki kanın tamamı genital bölgesine akın etmiş, beynindekiler dahil tüm damarları boşalmıştı sanki.

Ceylan cüzdanını bulup döndü.

"Ya, yanımda hiç nakit kalmamış. Ben bir ara ATM'ye gidip para çeksem olur mu?"

Beyin faaliyetlerine ara veren Mitat, üniversitede gördüğü şakirt tipler gibi ebleh ebleh bakıyordu boşluğa. O boşlukta kızın Venüs gamzeleri dolaşıyor olmalıydı.

Ceylan bu donuk bakışları, "Olmaz hemen lazım," şeklinde yorumladı.

"Yani gün içinde ATM'den çekip size getiririm."

Mitat söyleneni anlamaya başlamıştı ama henüz konuşmaya hazır değildi. Kan öbeklerinin beynindeki konuşma yetisini yöneten Broca alanına dönmesini bekler gibiydi. Şimdi tek tesellisi Ceylan'ın ondaki kabarıklığı fark etmemiş olmasıydı. Bu, bir apartman yöneticisine hiç yakışmazdı çünkü.

Mitat'ın sessizliği sürünce Ceylan, "Birazdan çıkacaktım zaten, çeker getiririm," dedi.

Kan biraz olsun beynine dönmüştü.

"Tabii, tabii, ATM olur," diye yanıt verebildi en azından. "Hiç acelesi yok."

"Harika."

"İyi pazarlar."

"İyi pazarlar," dedi ve mavi sıvıyı tek hüpletmeyle bitirdi kadın.

Mitat komutanına selam veren bir asker gibi kendi etrafında döndü. Üst kata doğru paytak paytak yürüdü.

31

Mitat dairesine girer girmez yeşil kaplı defteri antreye bıraktı. Dosdoğru tuvalete gitti. Bir an evvel önünde dikilen nükleer füze rampasını indirip rahatlaması gerekiyordu. Nükleer enerjiyi boşaltması şarttı.

Mitat otuzbir çekmeye başladı.

Hâlâ gözünün önündeydi Ceylan'ın dik kalçası, ince beli, sütun bacakları, dolgun göğüsleri, Venüs gamzeleri... Şimdi gözlerini kapattığında onlarla istediğini yapabiliyordu. Elinin altında olsa dahi gerçekleştiremeyeceği en olmadık pozisyonlar, en uçuk fanteziler on yıllık yalnızlığı ve kudurmuş hormonlarının yardımıyla düş perdesine aksediyordu. Beceriksiz Mitat kıvrımlar kraliçesini beceriyordu.

Muhteşem bir mutlu son onu bekliyor gibiydi. Beethoven araya girmeseydi tabii. *Für Elise* çaldı. Ceylan'ın dik kalçası silindi önce. Melodi daha yarılanmadan zile tekrar basılmıştı ki, senfoni en baştan en yüksek notadan tekrar başladı. Dolgun memeleri silindi.

Kes şunu Beethoven!

Yine de devam etti Mitat. Kim çalıyorsa biraz beklesindi. Mitat, Ceylan'ın pilatesini beklemişti ya!

Dişlerini sıkarak devam ediyordu ki, bu defa tokmakla kapıya vurulmaya başlandı, Ceylan'ın sütun bacakları silindi zihninden. Beethoven'a perküsyonla destek verilmesi Mitat'ın düş dünyasını paramparça etti.

Kapıdaki kişi, "Açın kapıyı, polis!" diye bağırınca Venüs gamzeleriyle de vedalaştı Mitat, artık yaptığı eylemin hiçbir anlamı kalmamıştı.

31 çekmek suç değildi en son baktığımda?! Hâlâ suç değil. *Yani bir gün olabilir?* Kapıyı derhal açmazsan, evet!

"Geliyorum!" diye bağırdı. Böyle demesindeki acı ironiyi sonradan fark ederek.

Baktı gözetleme deliğinden. Komiser Celal'in kafası kaplıyordu mercekteki görüntüyü.

"Hayırdır inşallah?" diyerek açtı kapıyı.

"Arama yapacağız," diyerek sorgusuz sualsiz içeri daldı Celal. Yanında üniformalı polisler dışında bir sürü astronot kılıklı Olay Yeri İnceleme polisi vardı.

31 çekerken uzaylılar bastı evi, şansımı sikeyim!

Celal polislere komut verdi. "Yatak odasına iyi bakın."

"Neler oluyor?!" dedi Mitat.

Celal zafer kazanmış bir edayla, "Parmak iziniz Yıldız Hanım'ın evinde bulundu," dedi.

"Komşusuyum çünkü. Hey Allahım ya."

Üniformalı polisler ve beyaz tulum giymiş Olay Yeri İnceleme polisleri çekmecelere, dolaplara daldılar. Her şeyi fırlatıp atıyorlardı.

"N'apıyorsunuz, bu yasal değil!" Eli ayağı titriyordu Mitat'ın.

"Mücevherlerin yerini söylerseniz memur beylere yardımcı olmuş olursunuz."

"Ne mücevheri ya."

"Yıldız Hanım'ın bilezikleri, altınlar ve elmas yüzük."

"Yok böyle bir şey ya."

Mitat olup bitene inanamıyordu. Evin içine ediyordu polisler. Toparlamak için mecbur gündelikçi teyzeyi araması gerekecekti. Gitti 150 lira. *Tabii tutuklanmazsam!*

Ev, 2+1 ve az eşyalı olunca polislerin işi çabuk bitti. Üniformalı polis, "Temiz," dedi.

Yenilgi Celal'in hem yüzüne hem sesine yansıdı:

"Tamam siz gidebilirsiniz."

Astronotlar çıktı, Celal ve üniformalı polis kaldı.

"Kapıyı niye geç açtınız?" dedi Celal, otoriter bir edayla.

"31 çekiyordum!" diye yanıtlayası geldi Mitat'ın ama bu stratejik açıdan hiç doğru olmazdı.

"Size ne?" dedi. "Ne bu olup bitenler? Size evimi dağıtma hakkını kim veriyor?"

Evimi sadece ben dağıtabilirim!

"Dediğim gibi, parmak izleriniz çıktı."

"Ben size demiştim ama 15 Temmuz'da üst kata misafir olduğumu!"

"İşte o bilgiyi vermeniz daha da şüphe çekici. Çünkü parmak izinizi kapıda bulduk. İçeride yoktu."

"Kapıda mı?"

"Evet. Ben size o gece ne olduğunu anlatayım mı?" dedi Celal.

"Hay hay, buyrun!"

Komiser Celal ayağa kalktı, salonda bir o yana bir bu yana yürüyerek anlatmaya başladı. Hareketleri ve ses tonu Mitat'a *Murder, She Wrote* dizisindeki Jessica

Fletcher'ı anımsattı. O gıcık kadın da olayları çözdüğünde elleri arkada volta atar, aralarında katilin de olduğu kalabalığa yukarıdan bakan bir tavırla söylev çekerdi.

"15 Temmuz gecesi yaşlılara sığındınız çünkü bütün daireler karanlıktaydı ve bir panik, endişe hali hâkimdi. O gece ihtiyarlar pencereden bakarken siz sinsi sinsi keşif yaptınız. Değerli eşyalarını nereye sakladıklarına dair tahminler yürüttünüz. Derken geçtiğimiz gece... sabaha doğru kapıyı kanırtarak açtınız, şifonyere göz koymuştunuz, aradığınızı buldunuz. Yıldız Hanım sizi görünce balkondan düştü. Hemen parmak izlerinizi silip kaçtınız. Fakat kapıdaki izlerinizi unutmuştunuz. Biz sizden parmak izi istediğimizde 15 Temmuz'daki o parmak izinin büyük olasılıkla orada kalmadığını bile bile 15 Temmuz'da orada bulunduğunuzu söyleme gereği duydunuz. Böylece eğer parmak izinizi bulsaydık bu argümanınıza takılacaktık. Ama kapıdaki izinizi unuttunuz!" Bir nefes aldı. "Şimdi, siz buyrun..."

Mitat şoktaydı. Şaka maka "hiçbir suçu olmadığı halde en aptalca şekilde kendini suçlu durumuna düşüren adam" ödülünü aldığı rüyası gerçekleşiyordu. Demek ki günlerdir içini kemiren paranoyaları abartı değildi... Hemen kendisini savunması gerekiyordu.

"Böyle bir şey yok. İthamlarınızı kesinlikle kabul etmiyorum. Kapılarında parmak izim olamaz," dedi kesin bir ses tonuyla. Sonra birden aklına geldi. O gece toprak torbalarını taşırken birkaç kere kapıyı ittirmiş, bir kere soluklanmak için kapıya dokunmuştu. "Bir saniye, olabilir parmak izim. Çünkü dediğim gibi o gece toprak torbalarını taşıyıp antrelerine bırakmıştım. Bu sırada kapılarına dokunduğumu hatırlıyorum."

Komiser Celal kusursuz senaryosunu bu zayıf argümanla yıkmaya çalışan Mitat'a güldü.

"İtiraf etseniz her şey çok daha kolay olacak. Sadece hırsızlıktan yatabilirsiniz. Ama bu işi uzattıkça suçunuz büyüyor. Taksirle adam öldürmeye doğru ilerliyorsunuz."

"Ne taksiri? Ne adam öldürmesi!"

"İçeride bunları düşünecek bolca vaktiniz olacak."

"Gözaltına mı alıyorsunuz, tutuklu muyum?"

"İkisi de değil. Çünkü amirim kapıdaki parmak izinin yeterli bir delil olmadığını söyledi. Komşusu olduğunuz ve onu son gören kişi olduğunuz için. Ama ben olayı kafada çözdüm. En baştan beri sizden şüpheleniyordum zaten. Şimdi sizi içeri tıkmam için tek bir delile ihtiyacım var. Onu da er geç bulacağım."

Çakma Jessica Fletcher'a bak sen! Aklı sıra davayı benim üzerine yıkacak. Ulan senin orijinalini de sevmezdim zaten, seni de sevmiyorum.

"Nah bulursunuz!"

"Siz ne biçim konuşuyorsunuz?"

"Daha Yıldız Hanım'ın düştüğünde yüzükoyun yattığını bile bilmiyorsunuz."

"Nereden biliyorsunuz bilmediğimizi?"

"Çünkü balkondan gerisingeri düştüğünden yola çıkıyorsunuz hep."

"Olay mahalli incelemesi yapmak sizin işiniz değil. Haddinizi bilin."

"Benim bildiğim tek şey: Gerisingeri düşseydi sırtüstü yere yatardı."

"Kim demiş?!"

"Sadece basit bir fizik kuralı."

"Peki bahsettiğiniz fizik kuralı balkondan düşüşlerde vücudun önce bir sarkaç misali korkuluğa çarptığını, sonra da yön değiştirip yüzüstü düştüklerinden bahsetmiyor mu?"

Mitat gözünde canlandırdı. Hakikaten öyle olması

gerekirdi. Hatalı bir varsayımda bulunmuştu. Konuyu değiştirmesi şarttı.

"Haklısınız ama vücudu da cin çarpmış gibiydi."

"Yani?"

Bunun yanıtını bilmiyordu Mitat. Eksi birdekilerin teorisini kullanabilirdi. Artık bir zanlıydı, hedef saptırmak ve davayı sulandırmak için elindeki her kozu kullanmalıydı.

"Cin çarpmış olabilir," dedi.

Celal önce duyduğuna inanamadı.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Yani siz inançlı birisiniz, sonuçta Kuran'da yazıyor. Diğer dinlerde de var."

Celal'in yüzündeki renk değişimi aşama aşama izlendi. Maksimum kırmızılığa gelince komiser bir hışımla ayağa fırladı.

"Sen benim aklımla dalga mı geçiyorsun? Bir baksana bana. Sen beni ayakta sikmeye mi çalışıyorsun lan?!"

Avucunun içiyle masaya vurdu polis, Mitat yerinde en az 2-3 santim sıçradı.

"Yok ben sadece..."

Komiser, "Bana yanıt verme!" diye bağırıp Mitat'ın üstüne yürüyünce üniformalı polis, komiseri kollarından tuttu.

"Eksi birdekiler dedi, cinler tenha yerlerde..."

"Seni tenha yerde bi sikerim, cin çarpmışa dönersin göt oğlanı!"

Üniformalı polis, komiseri daireden çıkarmaya çalışıyordu. Mitat ise kendini temize çıkarmak için çırpınmaya devam ediyordu.

"İncir ağacına destursuz işenirse..."

Komiser, polisin omzunun üzerinden işaretparmağını sallayarak, "Hâlâ konuşuyor. Seni destursuz... tövbe estağfurullah!"

"Öyle yazıyormuş."

"Bak oğlum, hele bir buralardan kaçayım de. Bitiririm lan seni, bitiririm!"

Mitat pısmış kalmıştı. Kapıyı hafifçe kapattı. Kendi başına sayıkladı sonra.

"İncir ağacına destursuz işenirse cinler musallat olurmuş!"

Dolunay

Dolunay, gökyüzünü bir baştan diğer başa kat edeceği gezintisine başlamıştı. Yer yer tozlanmış dev bir ampul gibi parlıyordu yedi tepeli şehrin üzerinde. O gece her zamankinden farklı olarak rengârenk bir ışık halkası kuşatmıştı etrafını. Çemberini tamamlamış bir gökkuşağı gibi sarmıştı beyaz küreyi.

Aykuşağı...

Yok aykuşağı farklıydı, buna başka bir şey deniyordu.

Ay halesi.

Evet, ay halesiydi bunun adı.

Balkondaydı Mitat. İki saattir polislerin dağıttığı evini toplamakla uğraşmış anca kendine gelmişti. Ellerini korkuluğa dayamış büyülenmiş gibi dolunayı, daha çok da onun güzelliğini taçlandıran ay halesini seyrediyordu. *Ayın rengârenk yüzü*. Bu doğa olayı gökkuşağından daha sık görülse de yeterince kıymet görmüyor, diye düşündü Mitat. Çoğunluk farkında bile değildi.

Neden farkında değiller, biliyorum.

Bir: Ay halesi için aya dikkatli bakmanız gerekir. Gökkuşağını fark etmek içinse dikkate gerek yok. İki: Gökkuşağını ne zaman görebileceğinizi bilirsiniz, yağmurdan sonra açık alanlara bakmanız yeterli. Ay halesinin ise ne zaman ortaya çıkacağı hiç belli olmaz. Üç: Gökkuşağını tüm akıllı telefonlar fotoğraflayabilir, ay ha-

lelerini çekebilmek içinse uzun pozlanabilir bir fotoğraf makinesine ihtiyacınız var. Ay haleleri Instagram'da paylaşılmaz. Dört: Ay haleleri gerçekten paylaşılmaz. Onu sadece yalnızken fark edebilirsiniz. Çiftken izlenebilecek bir romantizm malzemesi değildir. Ay halesi tekillerindir. Şu an yedi tepeli şehirde bu ay halesinin güzelliğine kapılmış herkes yalnızdır. Gökyüzünde Yalnız Gezen Ay Halesi'nin yeryüzünde onun kadar yalnız olanlardan başka şahidi yoktu.

Ay halesi mi deniyordu ona gerçekten? Emin olamadı. Neyden emindi ki şu hayatta? Dolunay demişti ama şimdi ondan da emin değildi. Ay biraz ufalmış, şişkin ay denen evreye geçmiş olabilirdi. Şişkin miydi onun adı? Kulağını tırmaladı şimdi bu tanım. Hatırlamak istemediği o gece yine dolunay vardı, bak ondan emindi. O kadar aydınlıktı ki duvarda bereket tanrısını görmüştü. Aynı evre hâlâ dolu dolu devam edebilir miydi? Bir hesap yaptı. Nihayetinde perşembe gecesinden bu yana sadece iki gece geçmişti, sürüyor olabilirdi.

O meşum olaydan beri sadece iki gece geçtiğine inanamadı. Sadece üç gün önce Yıldız Hanım üst kattaki balkonda çiçeklerini suluyor, topraklarını değiştiriyordu. Şimdi ise toprağın altındaki solucanlara yem olmuştu. Bakteriler içini oyarken böcekler derisini hallediyordu. Solucanlar bel altını, kurtlar göğüskafesini tırtıklıyordu. Bir karafatma gelmiş kendisine benzeyen et benini dişliyordu. Toprak emiyordu Yıldız'ı, ondan besleniyordu. Toprağın kalitesi artacaktı şimdi.

"Böyle kaliteli toprakları burada bulamıyoruz. Bak şimdi nasıl canlanacak benim çiçekler," demişti Yıldız son konuşmalarında.

Bak şimdi nasıl canlanacaktı kabristandaki selvi ağaçları. Yıldız'ın o ele avuca sığmaz enerjisiyle yapraklarına nasıl renk gelecekti. Gökyüzüne uzanacaklar, rüzgârda

sallanacak, güneşin altında dans ederek onun gelişini kutlayacaklardı.

Ölü haliyle Yıldız bir işe yarıyordu. Doğaya can katıyordu. Mitat ise canlı haliyle en ufak bir işe yaramıyordu. Oyalanmak için yaşıyordu. Ya da yaşamak için oyalanıyordu. Amaçsızca. Ofiste bir hesap makinesi, yolda kurmalı bir robot, evde yalnız bir ruh.

Apartman yöneticisiymiş. Vazifesi varmış. Aidatları bile tam toplayamamıştı.

Amatör dedektifliğine ne demeliydi peki? Becerisizin tekiyken hangi akılla dedektifliğe soyunmuştu acaba? Davayı çözmek bir kenara, saçma sapan teorileri ve stratejisi ile bir numaralı zanlı olmayı başarmıştı.

Allah benim belamı versin.

Dolunay ve ay halesi yavaş yavaş kadrajından çıkıyordu şimdi. Tutunduğu balkon korkuluğuna baktı. Parmaklıklara benzetti onları. Bir mahkûm gibi çömeldi, parmaklıkları tuttu ve demir çubukların ardından seyretti siyah boşluğu.

Bu manzaraya alışmalıyım!

Komiser takmıştı bir kere ona, eninde sonunda kelepçeleri takacak ve tutuklayacaktı Mitat'ı. Hapse taşınması, özgürlüğünden olması an meselesiydi. Ne fark eder ki, ha burası ha orası. Ha parmaklıkların bu yanı ha öteki yanı. Orada gardiyana hesap veriyorsan burada patrona. Orada da kim suçlu kim suçsuz, burada da kim masum kim değil, kimse bilmiyor. Komiser Celal biliyor ama yanlış biliyor. Mitat suçlu ama Celal'in aradığı hırsız-katil o değil. Mitat kendine ihanet ettiği için suçlu. Hayatını üzerine kurduğu prensiplerini sattığından suçlu. Tek hesap vermesi gereken kişiyi, kendisini aldattı o. Başarısının sınanacağı hiçbir ortama girmemeliydi. Yalnız dünyasını tehlikeye atacak her türlü maceradan kaçınmalıydı.

Hiç basmayacaktım o düğmeye!

Kabuğundan çıkıp dışarıya müdahale ettiği anda hayatı altüst olmuştu işte. Sağlam olduğunu sandığı düzeni bir hapşırıkla dağılıvermişti. Kabuğu kapalı antepfıstığı tuzla buz olmuştu. Şimdi beynini kemiren bir vicdan azabı ve ensesinde Celal'in soğuk nefesiyle kalakalmıştı.

Çömelmekten bacakları ağrıdı. *Anlaşıldı: Mahkûm olmayı bile beceremeyeceğim.* Yapamazdı orada. Ayağa kalktı. Korkuluğa dayanarak aşağı baktı. Yıldız Hanım'ın cesedinin düştüğü yere.

Vücudunu öne doğru verip kendini bırakmayı aklından geçirdi. Tam Yıldız'ın çarptığı yerde bu anlamsız hayatını sona erdirebilirdi. Sırtüstü veya yüzükoyun hiç fark etmez. Adındaki h harf gibi düşecekti. Metaforik bir intihar. Ancak o zaman bir hikâyesi olurdu Mitat'ın. Ancak o zaman birilerine faydası dokunurdu. Doğaya karışır ve börtü böceğe yem, çiçeklere, ağaçlara gübre olurdu.

Sonra vazgeçti.

Atlasa ne olacağını iyi biliyordu. Beceremeyecekti. Ölmeyi dahi beceremezdi. Ya bahçedeki incir ağacının dalına takılırdı ya alt komşunun tentesine. Sonunda yatağa mahkûm bir kötürüm olarak kalırdı. Ölemediği gibi bir de birilerine yük olurdu. Yanlış bir düğmeye basarak çıktığı bu yolculuğun sonunda hastanedeki yatağını kaldırıp indiren düğmeye basmak dışında hiçbir şey yapamadan, bütün gün tavanı izleyerek kahrederdi kendini dünyaya fırlatan tesadüfe.

Belki de doğrusu buydu, Yıldız Hanım için aidat toplayarak günahını affettirebileceğini düşünmesi ne kadar gülünçtü. En az on yıl daha yaşayabilecek bir kadının ölümüne neden olmanın kefareti aidat toplamak olabilir miydi ki? İşine geldiği gibi düşünmekten ne zaman vazgeçecekti? Ne zaman büyüyecekti Allah aşkına?

Şimdi!

Kefaret dediğin ağır bir bedel olmalıydı.

Kabaca bir hesap yaptı, atlanan yükseklik, düşme süresi, yerçekimi ivmesi... Formülün içinden çıkamadı ama yuvarlak hesapla üçüncü kattan atlayan 60 kiloluk bir bedenin katı zemine kafadan yarım tonluk bir ağırlık kazanarak zemine düşeceğini tahmin etti. İşte bu ağır bir bedeldi.

Mitat korkuluğun üzerine nasıl çıkabileceğini düşündü. Minyon olduğu için korkuluğun boyu belinin biraz üstündeydi.

Aşağıya baktı. Çok yüksek göründü gözüne. Sonra başka bir şey gözüne çarptı.

Bir gölge. Gözünü kısınca onun ne olduğunu anlayabildi. Küçük bir adamın gölgesiydi bu. Oradaydı işte. Sokak ışığının aydınlatmadığı gölgeli alana saklanmış duruyordu cüce. Yanında köpeği vardı.

Cüce sanki apartmana doğru bakıyordu ama Mitat'ın bakışını fark edince kafasını çevirdi, Cabbar'ı da çekip uzaklaştı. Cüceyi ve kurt köpeğini izledi Mitat, iki tekinsiz siluet karanlıkta kaybolunca ya dek.

Sensör

Son çuvallamalarından sonra dedektiflikten istifa etmişti ama karanlıkta gördüğü küçük insan görmezden gelemeyeceği bir ipucuydu.

O gece bu civarda olduğu tespit edilen, karısının şahitliğiyle ve köpeğinin dolunay krizlerini bahane göstererek soruşturmanın dışında kalan cüce neden şimdi apartmana bakıyordu? Bu küçük adamın bu işte bir parmağı olabilir miydi? Komiser Celal niye bu adamı elemişti? Cüce olduğu için ekstradan şefkatle mi bakmıştı acaba Dilaver'e?

Belki Mitat da bu yüzden onun üzerinde durmamıştı. Üçüncü sayfa haberlerinde hiç cüce katil görmemişti. Hiçbir cüce kendini patlatmamıştı. Cüce halkı elfler, insanlar ve orkların şehrinde hobbit'ler gibi kimseye zarar vermeden yaşıyorlardı. En ufak kötücül bir davranışı konduramazdınız onlara.

İnsanların bu zaafını Mitat da suiistimal etmemiş miydi? Dilaver cüceyse, Mitat da bir tür hobbit'ti, bir minyon olarak insanların göstermeye hazır oldukları şefkatlerinden defalarca faydalanmıştı. Meryem, Mitat'ın otomata bastığından şüphelenmemişti mesela. Minibüs şoförü ücretini uzatmadığını fark etmemişti. Lisede ruh çağırdıklarında kimse onun fincanı oynattığını tahmin etmemişti. Suç ortamlarında Mitat'ın adı hiç akla gelmezdi.

Zemin katta yaptığı testler aklına geldi. Kapı testi ve sensör testi. Bunları yaparken cüceyi hiç hesaba katmamıştı.

Ulan cüce!

Mitat hemen aşağı indi. Önce dışarı çıktı, zil paneline baktı. Dairesinin düğmesine baktı, cüce o düğmeye erişemezdi. Ama bir sopayla basardı, sorun olmazdı.

Kapıyı hafifçe açtı. Sensör görmeden önce hırsızın saklanabileceği üç adımlık yere baktı. Bir adam orada zor dururdu ama bir cüce için hiç sorun değildi.

Bir dakika! Aslında bir cüce için sensörün gördüğü alan da problem değil!

Mitat, dizlerinin üzerine çöktü. Kapıdan daireye doğru giden koridorda ilerlemeye çalıştı. Levent Kırca'nın Küçük Hüsamettin tiplemesi gibi. Tabii zordu bu, çok yavaş yürüdü en başta, sensör yanmadı. Ayağa kalktı, sensör hemen yandı. Geri döndü kapının önüne, sensörün sönmesini bekledi. Dizlerinin üzerinde biraz daha hızlı yürüdü. Sensör yine yanmadı.

Fakat kurduğu mantığa göre cüce hızlı hareket etmeliydi. Hem soygun için hem de evdeki karısına dönmesi için çabuk halletmeliydi işini. Bu yüzden sensörün onu yavaşken fark etmemesi tek başına yeterli değildi. Tekrar dizleri üzerine çöktü Mitat. Dizleri acımıştı ama işin açıkçası sevmişti cüce olmayı. Buradan posta kutuları, kapılar, merdivenler ne kadar büyük, tavan ne kadar yüksekte görünüyordu. Sadece dizlerinin üstüne çökerek devler ülkesine gitmiş gibi büyüleyici bir deneyimin parçası olmuştu. O an Dilaver'i kıskandı Mitat. Mitat da onun kadar küçük olmayı, hayatta daha az yer kaplamayı, insanlara aşağıdan bakmayı diledi. *Yukarıdan bakamıyorsan aşağıdan bak, daha iyi.*

Cüce taklidi yapan minyon şimdi son kez dizlerinin üzerinde yürümek için hazırlandı. Son hız ileri atıldı. Sensör yine yanmamıştı. O kadar hızlı yürüdü ki hızını alamayıp merdivenlerden de çıktı. Merdivenlere bakan sensörler de dizlerinin üzerinde merdivenleri çıkan Mitat'ı görmemişti. *Katil, cüce!* Mitat, kazara gerçekleşen cinayeti çözmüş olmanın sevinciyle merdivenleri dizleriyle çıkmaya devam etti.

Tam o sırada kendi katından inmekte olan Ceylan karanlıkta dizlerinin üzerinde basamakları çıkan küçük Mitat'ı gördü. Görür görmez çığlığı bastı. Yaşadığı korkuyla merdivenlerde kayıp kafaüstü düştü, kafasını beton merdivenin tam köşesine çarptı.

Küt! diye bir ses apartmanda yankılandı.

Cennet

Mitat hemen iki seksen merdivenlerde yatan kadının boynunu tuttu.

"İyi misiniz?"

Ceylan'ın gözleri açıktı ama baygın baygın bakıyordu.

"Ceylan Hanım? Beni duyuyor musunuz?"

Acıyla inledi kadın. Bilinci tamamen kapanmamıştı demek.

Mitat kadının merdivende çarptığı yere baktı, bir kan izi yoktu. Kafasını tuttu, bir şişlik fark edilmiyordu. Saçını topuz yapması çarpmayı hafifletmiş olmalıydı.

Kadın anahtarlarını düşürmüştü merdivene. Mitat anahtarları aldı. Kadını evine kadar taşıyabilirdi. Önce anahtarla kapıyı açtı, kapı aralığına terlik koydu. Sonra var gücüyle baygın kadını kaldırdı. Bir an balayında yatağa kadar eşini taşıyan romantik bir damat olduğunu düşündü. Seksi kadın şimdi Mitat'ın kucağında o kudurtan libidosundan uzak, masum bir denizkızı gibi yatıyordu.

Kollarında derman kalmamıştı ki salondaki L şeklindeki kanepeye vardı, kadını usulca yatırmayı başardı.

Soluklanırken eve baktı. Çok şık dekore edilmiş bir evdi burası. Köşede bir mini bar, bir TV projeksiyonu ve perdesi. Klima açıktı. Demek ki Ceylan kısa bir süre için ayrılmıştı evden. Üzerinde sabahki tişörte benzer bir tişört vardı ama göbeğin üzerinde düğüm atılmamıştı bu defa. Altında ise kot pantolon vardı. Ama pantolon parçalanmıştı.

Düştüğü sırada yırtıldı herhalde, diye düşündü önce. Ama ne ara bu kadar parçalanmış olabilirdi ki, yer yer bir karış boyunda yırtıklar vardı. Mitat sonradan parçalanmış kot modasını hatırladı. Bugüne kadar tasvip etmediği bir modaydı bu ama Ceylan'ın üzerinde güzel durmuştu, yırtıkların arasından pürüzsüz bronz teni görünüyordu...

Mitat hayat memat meselesi varken zihnine akın eden münasebetsiz ve müstehcen düşünceleri def etti, mutfağa gidip bir bardak su doldurdu. Suyu yavaş ve narin hareketlerle denizkızına içirdi. Biraz olsun renk geldi Ceylan'ın yüzüne. Ağzı kımıldadı.

"Ateme," dedi yorgun argın. Soran gözlerle Mitat'a bakıyordu.

"Ben üst komşun Mitat, apartman yöneticisi."

"Ateme," dedi tekrar kadın. Mitat soran gözlerle Ceylan'a bakıyordu. Sonra Ceylan eliyle cebine uzandı, banka kartını gösterdi.

ATM! Mitat anladı ve kahroldu. Kadını aidat talebinde yanlış bir anlaşılmanın da etkisiyle biraz darlamıştı galiba. Kadıncağız da aidat sözünü gece vakti hatırlayıp alelacele ATM'den para çekmeye çıkmıştı. Tam bu sırada Mitat'ın merdivenlerde cüce tatbikatı yaptığını nereden bilsin...

Mitat hemen buzluktan buz alıp bir torbaya koydu. Kadının topuzunu açtı. Torbayı başının arkasına tuttu kadının. İşte bu iyi gelmişti. Biraz olsun ayıldı Ceylan.

"Off ne oldu bana?"

"Düştün merdivenlerde. Kanepeye taşıdım."

Mitat'ın üşüyen ellerinden buz torbasını aldı. Kendi tutmaya başladı. O bir anlık el teması Mitat'ın tüm vücudunu elektrikle çarpmış gibi titretti tabii. Daha sonra Ceylan torbayı tutarak kanepede doğruldu.

"İyiyim şimdi."

"Ben çok özür dilerim. Sizi korkuttum galiba."

"Evet ödüm koptu, niye öyle bir şey yapıyordunuz?"

"Ufak bir deney."

Ceylan bir şey demedi. Bir süre sonra buz torbasını çekti kafasından, parmaklarıyla çarptığı yeri yokladı. Sonra kafasının arkasını Mitat'a çevirerek, "Sanırım bir şişlik falan yok," dedi.

Mitat uzaktan baktı, "Evet şişlik görünmüyor," dedi. Ceylan, Mitat'ın çekindiğini fark etti, elini tutup kafasının arkasına götürdü. "Çekinmeyin, bir bakın, emin olalım." Mitat, Ceylan'ın kafasında elini gezdirdi. Çarpmanın merkezi olarak tahmin ettiği yerin dışına da çıktı

parmakları. *Bir insanın kafatası bile seksi olabilir mi!* Dikilitaş yine hızla dikilmişti tabii. Neyse ki eşofmanında kurulan bu çadırı bol tişörtüyle bir nebze kapatabilirdi. O da öyle yaptı.

"Öyleyse ben de bir deney yapacağım," dedi Ceylan.

Ayağa kalktı. Trafikte alkol muayenesindeymiş gibi dümdüz yürümeyi denedi ve başardı. Mitat bunu ayıkken beceremediği geceyi anımsadı. Bir yudum içmediği halde sarhoşmuş gibi yampiri yampiri yürümüş, neredeyse polisten ceza yiyordu.

Kafasına darbe yiyen Ceylan ise mükemmel bir podyum yürüyüşünün ardından final pozunu verdi ve, "Bir problem yok," dedi.

"İyi bari, çok sevindim."

"Aidat için para çekmeye gideyim..."

"Aa lütfen, hiç önemi yok. Kafa travması ciddidir, evde durmalısınız. Aslında müsade... müşahade... müşese." Dili sürçüp duruyordu Mitat'ın, bir türlü, "Müşahede altına alınmanız gerek," diyemedi, "Yani biri yanınızda olmalı," dedi. Bu da yanlış anlaşılabilirdi. *Gerçekten dedim mi bunu?* "Yani bir arkadaşınız... falan."

Tuhaf bir sessizlik oldu.

"Doğru haklısınız."

"Saçınızın topuz olması büyük şanstı."

"Aa değil mi? Topuzdu. Siz mi açtınız?"

"Evet..."

"Benimle ilgilenmeseydiniz belki de hâlâ merdivenlerde... ay rezalet valla. Neden bu kadar korktuysam?" dedi.

"Ben de korktum valla," dedi Mitat, gülümseyerek. Mitat eşofmanındaki kabarıklığın indiğini fark etti. Yeni bir elektriklenme olmadan kalksa iyi ederdi. Bu sırada Ceylan, Mitat'ın yüzünü inceliyor gibiydi.

"Ne güzel gülümsüyorsunuz," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Evet. Göz altı çukurlarınız belirginleşiyor, bir de sandığımdan daha yaşlısınız sanırım, kaz ayaklarınız çıkıyor. Ama kötü değil."

Mitat anlayamadı.

"Kaz ayakları derken?"

Ceylan salondaki masaya eğildi. Tişörtü yukarı fırladı, Venüs gamzeleri Mitat'ın uzanabileceği bir yerde meydana çıktı. Kotunun yırtığından sağ popo yanağının hemen altındaki kavis kendini gösterdi. Bu manzara daha Mitat'ın retinasında belirir belirmez vücudunun tüm damarlarında gezinen kanlar uçkuruna akın etti. Mitat'ın eşofmanında sirk çadırı saniyenin onda biri kadar bir sürede kuruldu.

Ceylan, elinde bir el aynasıyla döndü.

"Evet, gülümseyin."

Mitat gülümsedi.

"Bakın gözlerinizin kenarında çıkan kırışıklıklar var ya, kaz ayakları diyoruz biz ona..."

"Kaz ayakları gibi," dedi. Mitat embesil gibi gülmeye devam ediyordu.

"Evet kötü değil ama yaş aldıkça çirkinleşebilir. O zaman bir botoks iğnesi hemen şak diye gerer."

Ceylan, Mitat'ın göz kenarlarını parmaklarıyla gerdi.

"Ve işte tekrar böyle gerilir."

Beyninde kandan iz kalmayan Mitat, "Olur iğne," diyebildi.

Ceylan, Mitat'ı bir süzdü.

"Şimdilik bir müdahaleye gerek yok."

Mitat'ın gülümsemesi büyüdü.

"İyi bari," dedi.

"Ama şuna bir müdahaleye gerek var sanki," dedi Ceylan. İşaretparmağıyla eşofmanındaki sirk çadırını gösteriyordu.

Mitat utançla, "Kusura bakmayın, kan uçkuruma sıçradı."

Bu nasıl laftı böyle?

Ceylan kahkahayı bastı.

"Kan uçkuruma sıçradı ha!"

Ceylan biraz daha güldükten sonra, "E o zaman kahramanımıza müdahale şart," deyip Mitat'a doğru eğildi.

Kadın avucuyla eşofman üzerinden Mitat'ın organını okşamaya başladı. Mitat, Ceylan'ı hayal ederek o kadar otuzbir çekmişti ki yaşadığı gerçekliği sorgulamaya başladı. Bu bir hayal olmalıydı. Hayal giderek cinsel dozunu artırdı. Yeterince okşadıktan sonra Ceylan kanepede dev bir kedi gibi uzandı Mitat'a, dişleriyle eşofmanını indirdi. Mitat bunu görünce yaşadığının gerçek olduğunu anladı çünkü daha önce çektiği yüzlerce otuzbirde hiç böyle bir ânın hayalini kurmamıştı.

Ceylan onun hayal gücünü aşmaya dişleriyle Mitat'ın boxer'ını çıkararak devam etti. Mitat'ın cinsel organına şöyle bir baktıktan sonra açtı ağzını yumdu gözünü. Başladı emmeye. O kadar rahattı ki, sanki o yabancı birinin cinsel organı değil, alelade bir pipetti. Sadece şehvetle değil, sevgiyle, aşkla yapıyordu. Arada bir gözlerini kaldırıyor, Mitat'a bakıyordu. Mitat göz göze gelmeyi sevse de artık zevkten bayılacak gibi olduğundan gözlerini kapattı, başını geri attı. Mitat şimdi cennetteydi.

Cennette onu karşılayan Ceylan isimli huri bir yandan porno yıldızlarına taş çıkarırcasına organını emerken bir yandan üstündekileri çıkarmaya başladı. Tişörtünü çıkarırken bir anlığına penisi ağzından çıkardı, tişört havada uçarken tekrar dibine kadar ağzına sokmuştu bile. Elleriyle kanepeden destek alıyordu ama bir ara ellerini bıraktı, havada kaldı, o vaziyette devam ederken iki eliyle sutyeninin kopçasını çıkardı, sutyeni havada parende atarken iri memeleri Mitat'ın bacaklarına sürtü-

nüyordu. Mitat'ın penisi maksimum sıcaklığa gelince ağzından çıkardı, son kez diliyle hayalarından başlayıp aletinin ucuna kadar yaladı. Bu hareketle finali yaptıktan sonra sol eliyle masadaki kâseye uzandı, oradan bir şey aldı ve onu Mitat'a verdi.

Mitat elinde bir prezervatif poşeti tutuyordu şimdi. Korktuğu şey eline gelmişti. Cennet toprakları çatırdadı. *Hayır, buna izin vermeyeceğim, cennetin ellerimin arasından kayıp düşmesine izin vermeyeceğim!* Gayet kendine güvenir gibi yaparak poşeti açmaya çalıştı. Açamadı, plastik poşet parmaklarının arasından kaydı. O sırada ıslak mendille asilzade bir prenses edasıyla ağzını silmekle meşgul olan Ceylan'a gülümsedi, "İlk defa başıma geliyor," anlamında yapmacık bir ifadeyle. İlk defa başına gelmiyordu. Daha önce poşetle mücadelesinde sinirden ereksiyonunu kaybettiği bile olmuştu. İşin kötüsü poşeti açsa, sonraki aşama daha zorluydu, neresi düz, neresi ters, tepede boşluk bırakmak gerek, orayı parmakla tut derken püf, güle güle ereksiyon. O aşamanın tedirginliği de şimdiden baş göstermişti. Plastik poşeti kenarlarından değil, mısır cipsi poşetleri gibi yanaklarından tutarak çekiştirdi, evet, doğru açma şekli bu olmalıydı, hayır bu da işe yaramadı! Ter bastı Mitat'a. Çıldıracak gibi oldu. Önünde fantezilerinin demirbaşı, kıvrımlar kraliçesi vardı ama Mitat şu elindeki sikimtrak engeli aşıp ona dokunamıyordu! Mitat'ın poşetle titreyen parmakları arasında cennet yerle bir oluyordu, sütunlar yıkılıyor, nehirler taşıyor, bahçeler yerle bir oluyor, huriler, gılmanlar, melekler kaçışıyordu...

Ceylan şaşkına dönmüş, küçücük poşetle boğuşan Mitat'a bakıyordu.

"Ver, ver," dedi.

Ceylan aldı, tek bir diş darbesiyle poşeti açtı. Prezervatifi çıkardı. Lateks koruyucuyu bir balonu şişirir

gibi dudakları arasına aldı ve Mitat'ın sertleşen organına ağzıyla soktu. Bu kadının ağzıyla yapamayacağı şey yok gibiydi.

Cennetin sütunları yeniden kurulmuş, seller kurumuş, bahçeler çiçek açmış, huriler ve gılmanlar dans ediyor, melekler uçuşuyordu, o şölen havası geri dönmüştü. Mitat hayatının en mutlu anlarına hazırdı şimdi.

Ceylan parçalanmış kotunu ve külotunu tek hamlede çıkardı, kanepeye bir kedi edasıyla tırmandı. Mitat'ın kucağına çıktı, bir balerin gibi bacaklarını iki yana açtı, Mitat'ın aletini vites kolu gibi tutup ayarladı ve yavaş yavaş üzerine oturdu.

"Haydi becer beni!"

Ceylan o ilk girişle birlikte zevkle inledi. Mitat'ın üzerinde rodeo gösterisine başlayacaktı ki...

Mitat panikle, "Hop, hop, hop" dedi, bir balet gibi Ceylan'ı belinden tuttu, yukarı kaldırdı, altından kaçıp kenara fırladı.

Mitat boşalmış, o patlamayla birlikte cennet yerle bir olmuştu.

Cehennem

Mitat cehennemdeydi. Kanatlı zebaniler, ruh gibi uçuşan karanlık iblisler ve ayağı ters cinlerle doluydu burası. Çok geçmeden kasap önlüklü dev bir zebani etrafına şaşkın şaşkın bakan Mitat'ı ruh kalabalığından aldı, sorgusuz sualsiz kasap tahtasına yatırdı. Mitat'ın vücudunu satırla dilim dilim etmeye başladı. "Kes kasap kes, hak ettim," diyordu Mitat. Sonra kasap ayaktan başlayıp kıyma makinesine koymaya başladı Mitat'ın organlarını. Mitat'ın dili oynadı, "N'olursun önce şu benim ufaklığı kıy," dedi, "Allah belasını versin onun, görmesin gözüm bir daha onu." Kasap, "Kes lan!" deyip dili attı kıyma ma-

kinesine. Gözleri ve penisi sona bıraktı. Bütün vücut parçalarını kıydıktan sonra kıyılmış parçalardan bir dağ yaptı. İnik penisi bu kıyma dağının üzerine anıt gibi dikti. Sonra Mitat'ın göz yuvarlarını aldı, onları o hizada bir direğe sapladı. Gözler penisle bakışıyordu şimdi. "Al sana cehennem, hiç hayal ettiğin gibi değil, değil mi?" deyip kahkahayı patlattı zebani.

Ceylan bu defa ağzıyla değil eliyle içi meni dolmuş prezervatifi Mitat'ın penisinden çıkardı. Ters çevirdi lateks balonu. Prezervatifin içi meni dolmuştu. Tartar gibi havada salladı.

"Bu nasıl boşalmak ya?" deyip güldü.

Ee, on yıllık yalnızlık.

Ve şu anda kesinleştiğine göre Mitat bir on yıllık yalnızlığa daha demir atmıştı. Daha önceki cinsellik kazalarından sonra katlanarak süresi artan cinsel perhizlere girmişti. İçlerinden en utanç vericisi olan bu kazaya hürmeten herhalde en az bir on yıllık mola daha verirdi.

Ceylan yine insaflıydı. Küçük takılmalarla Mitat'ı teskin etmeye çalışıyordu.

"Erkenciyiz?"

"Demesek öyle."

"Olur böyle vakalar, takılmasana."

"Hiç de olmazdı ama..."

Ceylan inanmış gibi yaptı.

"Takılma ama! Herkesin başına gelir."

Mitat sessizce salondaki boşluğa bakıyor, o boşlukta kişisel cehenneminin filmi dönüyordu. Aslında şaşılacak, hayal kırıklığı duyulacak bir durum da sayılmazdı. Beceriksiz Mitat beceremişti işte. *Bundan daha doğal ne olabilir ki!*

Mitat boxer'ını yeniden giydi. Eşofmanını geçirdi. "Ben kalkayım artık, yani gideyim..."

"Ee daha erken ama..."

"Ya deme öyle."

Ceylan güldü. Ama Mitat'la kafa buluyor gibi değildi.

"Bir yere gitmek yok. Ne güzel konuşuyoruz şurada... Her şey seksten ibaret değil."

"Gerçekten?"

"Tabii ki. Ayrıca burada benim kurallarım geçerli. Giyinmek yasak."

Elleriyle Mitat'ın eşofmanını ve boxer'ını aynı anda indirdi, ayaklarından da çıkarıp zarif bir tekmeyle ulaşamayacağı bir yere fırlattı. Şimdi ikisi de çırılçıplaktı.

Mitat o büyük patlamadan sonra küçük düşürülüşünün anıtı olarak her zamankinden küçük görünen büzüşmüş çüküyle oturmaktan utanıyordu ama güzel ev sahibesinin kurallarına karşı çıkmadı.

"Dur biraz rahatlatayım seni," dedi Ceylan.

Salonun köşesindeki mini bara doğru yürüdü. Birkaç şişeyi çıkardı, epey uğraştı, siyah beyaz tonlarında bir kokteyl yaptı. Ceylan gibi sekerek geldi kanepeye, Mitat'a uzattı.

"Bu ne?"

"Üniversitedeyken barda çalışmıştım, çok gizli formüllerim var. Ben buna Bambino diyorum. İçinde rom, jagermeister, cin falan var. Ama başka ne var söylemem, meslek sırrı."

Bir yudum aldı.

"Oo sert. Ama güzel."

"Anladığın üzere seni öyle kolay kolay bırakmam."

"Yok ben, sonra da şey yapabiliriz. Bu apartman yöneticiliği bende stres yaptı da..."

"Bahane üretme."

"Valla bahane değil. Yerinde olsam ümitlenmezdim."

Kadehini uzattı Ceylan, tokuşturdular Bambino'ları.

"Bugüne kadar istediğim herkesle oldum. İstisna yok."

"Duydum."

"Nasıl duydun?"

"Yani yukarıdan duyuluyor?"

"Apartman yöneticisine bak sen. Kulağı her yerde!"

"Kulağımı dayamıyorum ki, geliyor sesler. Duvarlar ince."

Ceylan güldü.

"Ben böyleyim. Umarım rahatsız olmuyorsundur?"

"Yok, yok."

"İyi bari. Hiç evlenmedim. Kimseye bağlanmadım. Doğam böyle. Bunu kabullendiğimden beri de hoşuma giden herkesle oluyorum. Tek gecelik insanı da değilim ama uzatmıyorum da."

"Senin tercihin tabii..."

"Kime ne. Kimseyi aldatmadım sonuçta. En baştan söylerim. Kartlarım en baştan açıktır. Ben çokeşliyim. Ceylanlar da çok eşlidir."

"Doğada var diyorsun yani."

"Aynen öyle," deyip göz kırptı Ceylan.

"Türkiye'de bu imkânsız ama. Senin gibi güzel birine kafayı takan, sahiplenme moduna geçen mutlaka olur."

"İnsanları iyi idare ederim. Tek tük problemler çıkıyor ama n'apalım. Baktım olmuyor, bloku çakıyorum, yapacak bir şey yok." Güldü Ceylan.

"O kadar basit olamaz."

"Arızalar çıkıyor tabii. Ama tekeşlilikte problem daha çok. Ben insan tanımayı seviyorum. Bence bir insanla sevişmeden asla onu tam olarak tanıyamıyorsun. Buna inanıyorum. Çünkü insanların gizlediği tüm karakter özellikleri yatakta ayyuka çıkıyor."

"Bilinçaltı..." diyebildi Mitat, kafası güzel olmaya başlamıştı.

"Aynen öyle. Bilinçten çok bilinçaltımızın kontrolünde cinsel organlarımız. Söz dinletemiyoruz onlara. O

yüzden düşünmeden seviş derler. Düşündüğünde işin tılsımı bozuluyor."

"Haklısın."

"Koleksiyoncu diyorlar bana, biraz hor görerek. Anlamıyorum bunu. Koleksiyonsa koleksiyon. Arkadaşlarım dünyayı geziyor, her yerden Instagram fotoğrafı. Gidip dönüyorlar mal mal. Orayı tanımıyorlar, hissetmiyorlar, yaşamıyorlar, sadece fotoğraf veriyorlar. Arkadaşlıkları da farklı değil. Bütün hayatlarını bir arada geçirdikleri en yakın arkadaşlarını dahi aslında tam olarak tanımıyorlar. Ne şehirleri ne insanları tanıyoruz. Birbirimizin dünyasına girip çıkıyoruz, öyle sanıyoruz ama yaptığımız tek şey turistik gezi."

"Bu kötü mü? Ben kimseyi hayatıma dahil etmek istemem açıkçası. Tanımasınlar beni, dünyamda ne olup bittiğini bilmesinler."

"Seni şu an, tam olarak sevişmemiş olsak da, sadece on beş dakikadır aynı odada olsak da hayatındaki herkesten daha iyi tanıyorum. Bence senin derdin turistlerle."

Mitat, vay be, diye içinden geçiriyordu. Ceylan onu çok şaşırtmıştı. Türkçe pop dinleyen, mirasyedi, hedonist budala, nemfomanyak, hatta kaşar gibi yüzeysel ve maço sıfatlara indirgediği kadın aslında eşine az rastlanır bir felsefeye sahipti. Onu hayranlıkla dinlemeye devam etti.

"Biliyor musun, geçenlerde bir arkadaşım en yakın arkadaşının FETÖ'cü olduğunu öğrendi. Öyle üç-beş kuruşu bilmem ne bankasında var diye işten çıkarılanlardan falan değil. Baya şeymiş, ne diyorlar: imam. Playstation imamıymış."

"Playstation imamı mı?"

"Var ya işte, meclis imamı var, ordu imamı var, futbol imamı falan. Bu da Playstation ve internet kafelerin imamıymış. Ama garip değil mi, arkadaşım şokta. Arala-

rından su sızmaz yani. Kendini bildiğinden beri tanıyor. Ama işte, dediğim gibi. Sevişmeden tanıyamıyorsun."

"E ama herkesi de tanıyamazsın. Kadın arkadaşın olmayacak mı?"

"Ne fark eder? Ben kadın arkadaşlarımla da sevişti-m. İyi kulak verseydin, anlardın cicim." Güldü Ceylan.

"Bilmiyordum."

"Sadece kadın mı? Her cins insanla oldum. Kadınla da oldum erkekle de. Sarışınla da esmerle de. Şişman, zayıf... Uzunla da oldum kısayla da. Yaşlıyla da oldum, genç-le de. Albino? *Check!* Transseksüel? *Of course*. Cüce? Elbette. Sakat? Engelli? Her türünden. Etnik olarak da yelpaze geniş; Ermeni, Musevi, Kürt, Türk, Çerkez, Rum... En son Lizbon'a gittim, Portekizli bir sevgilim oldu. Sen bir yıl kal Lizbon'da, döndüğünde aklında bir şey kalmaz. Ben beş gün kaldım, şimdi roman yazarım."

"Teoman'ın şarkısını diyorsun. Nasıldı?"

Söyledi şarkıyı Ceylan. "Oysa ki özgürlüğü seçmek, başka vücutlar sevmek, bir şehri tam kalbinden beyninden vurup gitmek var..." Güldü. "Bravo ya. Anlıyorsun beni." Başını yana eğip, gülümsedi ve manidar göz kırptı Mitat'a.

Mitat da göz kırparak yanıt vermeye çalıştı. Beceremedi. Kaşı gözü birbirine girdi. *Ah o son gözü kırpmayacaktın!* Ama bu beceriksizliği Ceylan'ın hoşuna gitti.

"Biliyor musun? Sadece senin gibi bir insanla olmadım. O yüzden beni cezbediyorsun."

"Benim gibi mi?"

"Evet, evet. Yani dediğim gibi, ihtiyar, genç, travesti, cüce, herkes oldu, bir tek senin gibi biri olmadı."

"Benim gibi derken?" Mitat meraklanmıştı.

"Senin gibi işte..." Mitat'a Mitat'ı gösterdi.

Ne demek istiyordu, "senin gibi" derken. Onun gibi minyon mu? Birlikte olduğu insanları sayarken "kısa" de-

mişti, kısayla minyon çok farklı sayılmazdı. Ee o zaman neydi? Mitat gibi asosyal mi? Mitat gibi yalnız mı? Mitat gibi beceriksizin tillahı mı? Mitat gibi saçları dağınık mı? Neydi Allah aşkına Mitat gibi olan?

"Benim gibi ne?"

"Bir süredir seni takip ediyorum. Biliyor musun? Az önce erken boşalmana şaşırmadım aslında. Bir terslik olacağını biliyordum. Ama şaşırttın beni. Sertleşmeyeceğini düşünmüştüm ilk."

"Nedenmiş o?"

"Durumundan dolayı işte. Ama sorun değil. Ben insan ayırmam. Herkes benim için aynı."

"Yahu çıldırtmasana, sen ne demek istiyorsun bana?"

"Geysin ya."

"Pardon, neyim?"

"Geysin."

"Ne diyorsun ya?" Mitat çok kızmıştı ama aşırı tepki verip tuzağa düşmek de istemiyordu. Gerçekten inanamıyordu ama. Onu sadece on dakikadır tanıyan bu kadın nasıl Mitat'ın erkekliğine bu şekilde gölge düşürürdü!

"Ben daha önce hiç geyle olmadım. Ama olabileceğimi biliyorum. Libidoma güveniyorum. Öğlen çantama eğildiğimde sertleştiremedim seni ama az önce başardım."

"Yo öğlen de sertleşmiştim." Mitat argümanın geneline karşı çıkacağına ayrıntısına karşı çıkarak hata etmişti. "Ayrıca gey değilim, nerden çıkarıyorsun?"

"Nasıl yani gey değilsin?"

"E değilim işte, Allah Allah!"

"Yıllardır seyrediyorum seni. Üst katımda oturuyorsun. Bir tane kadının girdiğini duymadım."

"Yalnızım çünkü."

Her yalnız gey mi?!

"Senin gibi yakışıklı, işi gücü evi olan biri. Ama yalnız... Hiç inandırıcı gelmedi."

Mitat'ın –bu defa– kan beynine sıçramıştı ama fazla reaksiyon göstermemek için kendini frenliyordu.

En son baktığımda yalnız olmak suç değildi. Hâlâ değil zaten. *Ee bu geylik meselesi nereden çıktı?* Baktık yalnızlığı yasaklayamıyoruz, bari geylikle eşitleyelim ki, bir şekilde caydırıcı olsun dedik. *Bi siktirin gidin, mına koyayım, dalga mı geçiyorsunuz? Hem geylikte ne varmış?* Evet, ne varmış? *Yok bir şey!*

"Pardon da yalnız olmak ne zamandır gey olmak anlamına geldi?!"

"Ee gey değilsen nesin o zaman?"

"Yalnızım, yalnız. Allah Allah!" Mitat'ın sesi gerçekten kızgın çıkıyordu. Ama Ceylan da tezinden geri adım atmıyordu.

"Henüz açılmamış bir gey olabilirsin."

"Bir de insan sarrafı geçinirsin, yok öyle bir şey." Mitat küsmüş gibi kafasını çevirdi.

"Diyorsun."

"Diyorum!"

Ceylan eli çenesinde gülümsedi.

"Biliyor musun, hayatta izlemeyi en sevdiğim şey ereksiyon ânı. Onu çıplakken izlemek bana müthiş bir haz veriyor. Hazır erekte olmuş bir penisi boxer'dan çıkarmaktan çok farklı bir şey bu. Kasıklarına kan gitmesi, hareketsiz gibi görünen organın titreşerek kımıldaması, küçücükken giderek büyümesi, buruşuk derisinin gerilmesi, damarlarının ortaya çıkışı, olduğu yerde titreşmesi, sonra kalkmaya başlaması, sonunda görünmez bir ip tarafından yukarıya çekilircesine yükselmesi, tüm bu süreci izlemek... Nadir görülen mucizevi bir doğa olayını ya da ne bileyim, doğaüstü bir sihir gösterisini izlemek gibi bir şey... Büyülüyor beni."

Bu sırada Ceylan'a değil ters tarafındaki duvardaki soyut resme bakan Mitat, Ceylan'ın uzun tiradını dinle-

dikten sonra kadına, "Ne diyor bu ya?" diye bir ifadeyle döndü.

Ceylan kaş göz işaretiyle penisine yönlendirdi Mitat'ı. Mitat gözlerine inanamadı.

Penisi, o ani ve küçük düşürücü büyük patlamadan sadece on dakika sonra hiç olmadığı kadar büyümüştü. Demek ki beynine sıçrayan kan orda uçkurunu çalıştıran yerleri de uyandırmıştı. Ceylan galiba bu yüzden kızdırmıştı Mitat'ı? Bunun yanıtından emin değildi Mitat. O yüzden şimdi onun teorisini çürütmesi gerekiyordu.

Ben gey değilim, sadece yalnızım!

Diye içinden bağırarak alev alev yanan kasıklarından kavradı Ceylan'ı, işaretparmaklarıyla Venüs gamzelerine dokunup kadının vücudunu kendine çekti ve cennetin kapılarından içeri girdi.

Erkek

Kıran kırana bir karşılaşma oldu. Ceylan sert seviyordu. Mitat'ın da ispatlaması gereken bir erkekliği olduğundan haşin davrandı. Bambino denen kokteylin de etkisi olmalıydı, artık Ceylan içine Viagra tozu mu serpiştirmişti neydi, Mitat hayatının performansını çıkardı.

Aslında Bambino'dan ziyade Ceylan'ın güven veren sözleriydi Mitat'ın içindeki porno yıldızını çıkaran. Yatak sohbeti de kıvrımları gibi güzel akıyordu Ceylan'ın. Diğer kızların anlattıklarını takip etmekte zorlanırken Ceylan'la sohbetinde böyle bir güçlük yaşamıyordu. Daha da güzeli, laf lafı açarken birdenbire Mitat şehvetin kollarında bulabiliyordu kendini. Ceylan'ın sohbeti başlı başına bir afrodizyaktı.

Dövmelerinden konuyu açtı iki raund arasında Ceylan. Mitat'ın kolunun üzerinde elini gezdirirken, "Bu Medusa, değil mi?" diye sordu.

"Ta kendisi."

"Bu da Zeus olmalı?"

"Aynen."

Zeus tanındığını fark edince araya girdi, "Bak gördün mü, tanıdı!" dedi.

"Ben de Zeus'un soyundanım."

"Nasıl yani?"

"Yay burcuyum."

Mitat anlayamadı. "Ne ilgisi var?"

"Yay burcunun özellikleri Zeus'tan geçmiştir akıllım. Zeus gibi gücü, kuvveti yerinde, çapkın ve neşelidir yaylar."

Mitat hiçbir zaman aklının yatmadığı burç muhabbetiyle burada da karşılaştığından dolayı önce yüzünü ekşitti.

"Hı öyle mi?"

Ceylan, Mitat'ın küçümseyici tavrını fark edince güldü.

"İnanmıyorsun değil mi? Burçlara..."

"İnanamıyorum demek daha doğru olacak."

"Nasıl yani?"

"İnanmak isterdim yani. Eğlenceli çünkü. Ama inanamıyorum. 12 tipten biri olmak, bunu yıldızlara, gezegenlere bağlamak falan... Biliyorsun bunlar mitoloji hep. Ejderhalar gibi..."

Ceylan, Mitat'ın ne demek istediğini anlayamasa da gülümsedi.

"Ben de inanmıyordum. Ama sonra derinine inince inanamadım." Güldü. "Yani inandım."

"Ne gördün derinine inince?"

"Kendimi. Sağ olsun Neptün Hanım..."

"Neptün Hanım mı?"

"Evet astrolog ve yaşam uzmanı. Kitapları var. Merih Bey var ortağı. O da psikoterapist."

"Merih Bey mi?"

"Evet. Nişantaşı'nda yerleri var. Astroloji ile kişisel gelişimi bir araya getiren seminerler veriyorlar. Diğerlerinden tamamen farklılar. Tamamen bilimsel."

"Astroloji bilim değil ki..."

"Saçmalama bilim tabii ki."

"Yok bilim olan astronomi. Astroloji, gezegenlerin duruşunun karakterimize, hayatımıza falan tesir ettiğini iddia eden bir eskiçağ masalı, bir tür mitoloji."

"Ya sen niye arada bir *smart ass* oluyorsun acaba?"

"Yani *smart ass*'likten değil valla, ama astroloji sözde bilim diye geçer."

"Ya sen de sözde *smart ass*'sin o zaman. Aydaki gelgit sahillerdeki suları bile çekiyor, senin yüzde 60'ın su, senin kimyanı niye değiştiremesin?"

"Değiştiriyorsa da herkesi aynı oranda değiştiri-"

Mitat'ın lafını kesti Ceylan. "Bu zaten insanın kendisini tanımasına aracılık eden bir şey. İnsan bilimi yani. Biliminsanları, insan dışında her şeyle ilgileniyor. Kendimizi astrofizikle mi tanıyacağız?"

"E onda haklısın."

"Ben valla Neptün Hanım'ın seminerlerinden sonra kendimi tam anlamıyla tanıdım. O güne kadar kendimle ilgili açıklayamadığım değişik huylarımı. Misal... cinsel olarak böyle özgür oluşum... hepsi Neptün Hanım'ın burç tariflerinde detaylarıyla yazıyor. Tek gecelik ilişkiye en yatkın burç yay. Seksüel açıdan paylaşımcı, partnerine deneyim aktaran, bağlanmak istemeyen, yalnız tabiatlı..."

"Bunlar yazıyor ha?"

"Hatta daha detay şeyler, kolay uyarılmam, zevk vermekten daha büyük bir haz alışım gibi..."

Mitat onu dinledikçe burçlara karşı inançsızlığını sorgulamaya başladı. Gerçekten Yay burcu böyle tarif edildiyse bu en azından şu an karşısındaki kadın için

nokta atışı bir tahmindi. Hem nasıl bir inat ve kibirle milyonları peşinden sürükleyen astrolojiyi yalan diye kestirip atıyordu? Neden böyleydi Mitat? Dinlere, cinlere, burçlara, hiçbir şeye inanmaz. Belki de tüm beceriksizlikleri arasında ona en çok zarar vereni buydu: inanamamak. İnanç beceriksizliği. Oysa tüm bunlara inandığında hayatının eksik noktaları nasıl da tamamlanıyordu. Bomboş hayatına bir vazife eklendiğinde yeni güne bambaşka uyanıyordu. Cinlere inanınca apartmandaki gizem perdesi aralanıyordu. Belki burçlara inansa bir türlü çözemediği karakterinin, tuhaf eğilimlerinin ve kendini hapsettiği rutinin kökenlerine inecek, aydınlanacaktı.

"Bak şimdi biraz ikna oldum," dedi.

"Senin burcun ne?"

"Ben balığım."

"Tahmin etmeliydim. Tam bir balıksın."

"Nasıl yani?"

"Balıklar ince ruhludur, yalnızlığına âşıktır. Ruh eşini bulana kadar yalnız kalır."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Sana Neptün Hanım'ın kitabını vereyim. Kapağında ayna var ve gerçekten aynaya bakmış gibi olacaksın. İnsan kendini tanıyınca gerçek potansiyelini de keşfediyor."

Mitat şaşırmıştı. Eve dönünce ilk işi bu bahsettiği kitapta Balık burcunu incelemek olacaktı. Acaba uykusuzluğu ve beceriksizliği de yazıyor muydu burcunun tarifinde? Yazsa ne büyük bir rahatlama olurdu bu, apandisle, kazan dairesiyle falan özdeşleşeceğine insan nüfusunun aşağı yukarı on ikide biriyle özdeşleşseydi ya!

"Vay be," dedi Mitat.

Ceylan bu arada düşünceliydi. "Baksana... aklıma geldi. Gerçekten merdivenlerde n'apıyordun öyle?"

Mitat bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı.

"Hiççç..."

"Nasıl hiç, dizlerinin üstündeydin..."

"Bir deney."

"Anladık onu da, neyin deneyi?"

"Yıldız Hanım'ın ölümünü inceliyorum da... Hırsızı bulmaya çalışıyorum."

"Sherlock Holmes mu kesildin başımıza?"

"Öyle de denebilir..."

"Peki neyi kanıtlayacak senin öyle yürümen?"

"Bir cüceden şüphelendim de..."

"Kimden? Dilaver'den mi?"

"Tanıyor musun?"

Ceylan güldü.

"Mahallede kaç tane cüce var Allah aşkına?"

"Doğru dedin. Yani o saatlerde kameralara yakalananlardan biriydi, cüce olduğu için de sinsice içeri girebilir, sensörlere bile yakalanmadan yukarı çıkabilir gibi düşündüm."

"Saçmalamışsın. Kendi halinde bir cüce o. Ayrıca sensörün yanmaması neyi ispatlayacak anlamadım."

Mitat bunu tüm boyutlarıyla açıklamaktan imtina etti.

"Eğer cüce değilse, apartman içinden biri yaptı demek oluyor bu. Sen, ben, hepimiz şüpheli oluyoruz."

"Olalım, suçsuz birinin hapse girmesinden iyi değil mi bu?"

"İyi de biz de suçsuzuz."

"Nereden biliyorsun? Belki de apartman içindendir hırsız."

"Hı tabii. Meryem Abla yaptı mesela."

"Neden olmasın? Kadının belli ki gözü var Kadim'de. Etrafında fır dönüyor. Ben bile görüyorum."

Mitat hızlıca bir geçmişi tarayınca Ceylan'ın haklı

olabileceğini düşündü. Gerçekten de Meryem özellikle Yıldız'ın ölümünden sonra Kadim'in etrafından eksik olmuyordu.

"İyi de Kadim bir ayağı çukurda bir moruk, üstelik matemde, Meryem ona göre çok genç sayılır..."

"Sen öyle göründüğüne bakma..."

"Nasıl yani?"

Ceylan tereddütle baktı Mitat'a. Sonra, "Kimsenin nasıl göründüğüne bakma. Tek gördüğümüz bir maske. Hatta bir kabuk. Sen benim otuz sekiz yaşında olduğumu tahmin edebilir miydin?"

"Otuzların başı gibi düşünmüştüm."

"Ya... bir tek o da değil ki, karakter olarak da böyle biri olduğumu tahmin edebilir miydin mesela?"

"Hayır. Ben daha..."

"Daha yüzeysel, tipik hedonist birini bekliyordun değil mi? Ben de senin daha sünepe biri olduğunu düşünürdüm. Oysa komşusunun ölümünün ardından dedektiflik yapacak kadar düşünceli birisin. Üstelik yatakta da böyle olabileceğini hiç tahmin etmezdim."

"Ama sen öyle göründüğüne bakma derken... bir şey mi biliyorsun?"

Ceylan kafasını eğdi, işaretparmağıyla sağ şakağını tuttu.

"Biraz başım ağrıyor."

"Yapma ya, aspirin falan getireyim mi? Sende yoksa evden alırım."

Ceylan gülümsedi. Mitat'ın kulağına eğildi, söylediği her heceyi Mitat'ın kulak tüylerine üfleyerek, "Aspirin yerine küçük dev adamın geçirmesini tercih ederim," dedi. Venüs gamzelerini gösterircesine ters döndü. Mitat, gamzeleri yalayarak baş ağrısını geçirme operasyonuna başladı. Ceylan'ın yüzünü görmediği bu açıda düşüncelerine başka biri daldı. Sanki seviştiği kişi Ceylan değildi

de üniversitede onu yüzüstü bırakan Venüs'tü. Bu pozisyonda Mitat şehvetin dışında hıncın da etkili olduğu bir ruh haliyle kadınla birlikte oldu. Dişlerini sıkarak beceriyordu Venüs'ün hayalini. "Bu Zeus için, bu Medusa için, bu üniversite yıllarımı mahvettiğin, bu özgüvenimi sikip attığın için," diye intikam naraları geçiyordu düşünce baloncuğundan. Ceylan'ın buna hiç itirazı yoktu, önünde zevkle inliyordu. Fakat sonra Mitat şehvet sarhoşluğuyla çirkin ve kötücül duyguların esiri olduğunu fark etti. Yavaşladı.

Venüs'ü hatırlamanın ne zamanı ne yeriydi. Hem kim oluyordu ki o? Yaşıtı kadınların çoğu gibi çoktan teyze formatına geçmiş olmalıydı. Oysa şimdi ellerinin altında kıvrımlar kraliçesi vardı. Pozisyon değiştirdi ve hâkimiyeti Ceylan'a verdi. Sırtüstü yattı, çarmığa gerilmiş gibi kollarını açtı. O da ne! Ceylan çok hızlı davranarak Mitat'ı kelepçelerle kalorifer borusuna bağladı.

Mitat önce şaşırdı ama hemen sonra bu fantezi hoşuna gitti. Demir kelepçeler bileklerini acıtsa da üstünde gidip gelen Ceylan ona unutulmaz bir zevk yaşatıyordu. Sonsuza kadar bu pozisyonda kelepçeli yaşayabilirdi Mitat.

Manzarası muhteşemdi bir kere. Üstündeki kadın bu açıdan gerçekten bir Venüs heykeli gibi görünüyordu.

Zevkle devrilen gözbebeklerinden anlaşıldığı üzere de baş ağrısı geçmişti.

"Bazıları 25'inde ölür ama 75'ine kadar gömülmezler."

Benjamin Franklin

Baskın

Mitat, Ceylan'ın baş ağrısını geçirdi. Ama asıl ağrı-kesici Ceylan'dı. Mitat'ın özgüvensizlik ağrısını, eksik erkek hissetme ağrısını, ucube olduğunu sanma ağrısını, becerememe ağrısını ve tabii mastürbasyon yapmadığın-

da hayalarını zorlayan o diğer ağrıyı, hepsini bir anda kesmişti.

Mitat, beceriksiz gibi hissetmiyordu artık. Tek bir konuda sadece bir gece becerikli davranmasıyla sanki hayatındaki tüm beceriksizlikler... püf, kaybolmuştu. Artık yumurta kırabilir, portakal soyabilir, ipliği iğneden geçirebilir, market torbasını açabilir, gözlük camlarını pırıl pırıl silebilir, kızlarla şakır şakır konuşabilir, göz kırpabilir, ıslık çalabilir, perdeyi tek seferde rulet atlamadan kornişe takabilir, tartışma programı izlemeden de mışıl mışıl uyuyabilirdi. Hatta alarmsız uyanabilirdi! Öyle de yaptı. Geceden biyolojik saatini kurdu, sabah 6'da kendi kendine uyandı. Bu, ona evine çıkıp hazırlanmak için yeterince süre tanıyacaktı.

Ceylan hâlâ uyuyordu. Mitat onu rahatsız etmeden üzerinden atladı, yanağına bir buse kondurup evden çıktı. Kapıyı usulca kapattı. Mitat, bu erken saatte kendi katına çıkarken merdivenlerde biriyle karşılaşacağına ihtimal vermediğinden rahattı. Fakat birdenbire merdivenlerde bir gölge belirdi. Gölge kendini gösterdi. Kadim Bey'di bu. Ağır ağır iniyordu basamakları.

"Günaydın Kadim Bey."

"Günaydın evlat," dedi ihtiyar ama daha çok, "hayırdır?" der gibi bakıyordu.

Sanki bir açıklama bekliyordu. Öyle ya, Mitat sabahın köründe neden evine çıkıyordu? Eşofman ve tişörtüyle dışarıdan geliyor olamazdı. Saçları da her zamankinden dağınıktı. Bakkaldan gelir gibi bir hali de yoktu, eli boştu.

Resmen basılmıştı Mitat. Ama telaşa mahal yoktu. Artık o, beceriksiz Mitat değildi.

"Sular kesikti, hidrofora baktım, vanayı açtım biraz, şimdi düzelmiş olması gerek."

Kadim Bey önce kaşlarını kaldırdı, sonra, "Haklısın

evlat, sabah tazyik yoktu hiç, zor aptes aldım," dedi. Mitat yalanının gerçeklikle uyum sağlamasına sevindi. "Akşam aidatları getireceğim," dedi.

"Olur olur."

Yine bir sessizlik oldu. İlginçtir bu defa Kadim Bey, sabahın köründe apartmandan çıkışını Mitat'a açıklama gereği duydu.

"Kurbanlık bakacağım şimdi."

"Kurbanlık mı?" diye soracakken durdu Mitat, tabii ya, Kurban Bayramı iki güne başlıyordu.

"Hayırlısı," dedi Mitat.

Kadim açıklamaya devam etti.

"Geçe kalınca iyi küçükbaş kalmıyor."

Mitat önce "küçükbaş"tan neyi kastettiğini anlamadı, bir ürperti hızla vücudunda gezindi, sonra bundan böyle "becerikli Mitat" olduğunu hatırladı, hemen zihnini bu kelimeyi anlamak için seferber etti ve her şeyi yerli yerine oturttu: İhtiyar adam koyunları kastediyordu tabii ki.

"Aynen, erken davranmak gerek. Pazarlara akın başlamıştır şimdi..."

"Geçen sene camiden arkadaşlarla birleşip bir büyükbaş kesmiştik, ama bu sene Yıldız için de keseceğiz, koyun makbuldür."

"Allah kabul etsin."

Güzel sonuçlandırmıştı muhabbeti.

Birbirlerine baş selamı verdikten sonra Mitat yukarı, Kadim aşağı yürüdü.

Günaydın

Hemen evine dönüp muhasebeci kostümünü üzerine geçirdi. Hazırlanması her zamankinden kısa sürdü. Mucizevi bir şekilde saçları hemen şekle girdi. Bu, Mi-

tat'ın bahtsızlık çağının sonunun geldiğinin ve yeni bir çağa adım attığının en net göstergesiydi. Aynada kendini izledi bir süre, gözleri aşkla ve özgüvenle parlıyordu. Uykusuz oluşuna rağmen karizmatik bir hava vardı üzerinde. Mitat, bu yeni Mitat'ı beğendi.

Günlerden pazartesiydi ama sendrom falan hak getireydi. Bu, Mitat'ın yaşadığı en güzel pazartesiydi. Hayatını sarsan, karakterini yıkıma uğratan depremlerden sonra nihayet taşların yerli yerine oturduğunu hissediyordu Mitat. Aldığı derslerin ve öğrendiği yeni bilgilerin ışığında yeni bir Mitat inşa edebilirdi.

Bir kere bugüne kadar yalnız kalmasının nedeninin doğum tarihi olduğunu öğrenmişti. Şubat sonunda doğduğu için bir balıktı ve bir balık olduğu için ince ruhlu, yalnızlığına âşık biriydi, diğerleri gibi olması zaten beklenemezdi. O, bugüne kadar doğum tarihinin ona biçtiği doğal ruh haline uymuştu, hepsi bu. Şimdi bunu öğrenmiş biri olarak gerçek potansiyelini hayatına yansıtabilirdi. İşin en güzel yanı ise, belki de artık yalnız değildi. Yine kendisi gibi yalnızlığına âşık bir kadınla unutulmaz bir gece geçirmişti. O kadar iyi anlaşmışlardı ki ikisi de birbirleriyle birlikte olmak için yalnızlıklarından vazgeçebilirler miydi acaba? Bu düşünceyle birlikte Mitat'ın yüzüne çakırkeyif bir gülümseme yapıştı.

Tabii, hayatı henüz pirüpak sayılmazdı, sonuçlanmamış bir suç hikâyesindeki rolünden dolayı bir parazit vicdanını kemirmeye devam ediyordu. Ama bunun neşesini kaçırmasına izin vermedi. Hayatı sihirli değnekle dokunulmuş gibi birdenbire bambaşka bir şekle bürünemezdi, gerçek değişim için bazı pürüzleri ciddi bir çaba göstererek gidermesi gerekiyordu. Neptün Hanım ve Merih Bey'den destek alabilirdi bu konuda. Millet kişisel sorunlarını çözmek için, Nepal'e falan gidiyordu, Mitat da şuradan Nişantaşı'na gidebilirdi herhalde.

Hem Mitat'ın sorunları öyle sandığı kadar büyük değildi ki. Eski Mitat biraz abartmış ve olayları arapsaçına döndürmüştü, hepsi bu. Ortada kasten yapılan bir yanlışlık yoktu. Her şeyin çok basit bir açıklaması olabilirdi. Mesela eksi birdekilerin cin hipotezi gibi. Bu varsayım giderek Mitat'ın aklına yatıyordu. *Burçlar gerçekse cinler de pekâlâ gerçek olabilir.* Dünya tarihi, pozitif bilimlerin açıklayamadığı olaylarla, doğaüstü fenomenlerle dolu değil miydi? Ejderhalara birbirinden habersiz kıtalarda inanılmış olması sadece tesadüfle açıklanabilir miydi? Ejderhayı andıran, tanımlanamamış dinozor kemiklerinin bulunduğuna dair bir haber okumamış mıydı geçenlerde? Bu durumda Mitat suç ortağı falan değildi, bir hırsıza, katile falan yardımcı olmamıştı, incir ağacını mesken edinen cinler apartmana musallat olmuştu. Bu doğaüstü varlıklara karşı Mitat tek başına ne yapabilirdi ki?

Hadi cin min yok diyelim, o zaman o cüce yapmış olabilir!

Neydi o eski korku filmi? *Leprikon!* Şeytani bir cüce hazinesini korumak için masum gençleri öldürüp duruyordu. Cücelerin hep böyle bir hazine merakı olurdu fantastik öykülerde. *Bu huy, cücelerde genetik olabilir!*

Neticede Mitat cebren ve hileyle cücenin ya da cinin oyununa gelmişti. Yıldız'ın ölümünde gerçek bir rolü yoktu, yine en fazla bir figürandı. Mitat bu varsayımla kendini aklayınca üstünden büyük bir yükü attı, kuş kadar hafifledi.

Minibüs yine ağzına kadar doluydu. Bunu hiç sorun etmedi. Birkaç kişi para uzattı, aldı verdi, hiçbir aksaklık yaşanmadı. "Müsait bir yerde," dedi, şoför istediği yere yanaştı, yavaşladı, çok yavaşladı ama durmadı, Mitat buna sinirlenmedi, bazı şoförler zamandan ve benzinden kazanmak için böyle yaparlardı, bunun keyfini kaçırma-

sına izin vermedi, bir aksiyon kahramanı gibi atladı minibüsten, dengede durmayı başardı.

Tam zamanında ofise gideceğini hissediyordu. Şirkete uzanan kaldırımın şirkete yakın kısmında küt saçlı kızı görünce bundan emin oldu. Hayatında her şey yolunda gidiyordu. Cinsel hayatı tıkırındaydı, karakterini çözmüştü ve Yıldız'ı da lanet olası bir cin veya Leprikon öldürmüştü. En güzeli de ruh eşini bulmuştu. Âşık olup olmadığından emin değildi ama o kadar mutluydu ki yerçekimini hissetmiyordu, sanki kaldırımda değil bulutların üzerinde yürüyordu. İşte bu neşe ve pozitif enerji patlamasıyla her gün yanından geçtiği küt saçlı kıza, kızın tam yanından geçerken, "Günaydın," dedi.

Kız afalladı. Yanıt veremedi, sadece gülümsedi ama onu da Mitat göremedi. Sorun yoktu, Mitat rutinini kırmıştı ve her gün karşılaştığı bir insanla medeni çerçevede iletişim kurmuştu. Bundan hiç kimse rahatsız olmazdı, olmamalıydı.

İnsanlarla iletişim kurmaya ofiste de devam etti. "Günaydın," dedi birçoğuna. Yakınında oturanlara, "Nasılsın," diye sorduğu bile oldu. Sonra masasına oturdu. E-mail kutusuna baktı, ertesi gün bina kapsamında gerçekleştirilecek yangın tatbikatıyla ilgili bilgilendirme, Arefe günü tam gün çalışılacağına dair yeni bir hatırlatma gibi sadece başlıklarına bakmasının yeterli olduğu e-mail'ler vardı.

Tam Excel programını açarken ofisin en güzel kızlarından İlkay yanına geldi. Bir sandalye çekip Mitat'ın yanına oturdu. Mitat, özgüvenli duruşuyla kızları bu kadar kısa sürede etkileyebilmesine şaşırdı. Bundan sonra kızların pervane gibi etrafında döneceği bir gelecek hayal etti. İlkay etrafına bakındı, fısıldayarak, "Ediz evleniyormuş, ofiste para topluyoruz, katılır mısın?" dedi.

Mitat düş kırıklığı yaşadı ama asıl baskın duygu şaş-

kınlıktı. Ediz mi? Evlilik mi? Mitat'tan daha yalnız, daha asosyal biri varsa o ancak Ediz olabilirdi. Ayrıca muhabbet kurduğu tek kişiydi, epeydir yalnız olduğunu biliyordu. Ne ara kız arkadaş bulmuştu da hayatının sonuna kadar onunla dip dibe yaşayabileceğine kanaat getirmişti? Üniversiteden sonra arkadaşlarının peş peşe evlendiği zaman dilimini hatırladı. Şimdi yine aynısı oluyordu...

İlkay, Mitat'ın sessizliğini olumsuza yordu.

"Yani ben, sen yakınsın diye şey etmiştim, katılmak zorunda değilsin..."

"Aa yok yok, hiç olur mu, sadece bilmiyordum, şaşırdım."

Cüzdanına attı elini, yüz lira ve beş lira vardı aksi gibi. Çok düşünmedi, bugün Mitat'ın günüydü, Ediz'e de helal olsundu, 100 lirayı güvenle uzattı İlkay'a. Kız teşekkür ederek uzaklaştı.

Sanırım etkilendi.

Ediz

Öğle tatiline doğru Ediz'i tebrik etmek için masasına doğru yürüdü, fakat hemen yanında Faik Bey'i gördü. Nazi subayına dönüşen finans müdürü Ediz'i uluorta azarlıyordu.

"Sevk irsaliyelerini dosyaya nasıl koymazsın?!"

Faik Bey, Ediz'in evleneceğini duymamış olmalıydı. Ya da duymuştu, özellikle üstüne gidiyordu. "Haklısınız. Hemen ekliyorum," dedi Ediz titrek bir sesle. Faik Bey, pantolon kemerini tutup gerim gerim gerindi. Çok büyük bir iş başarmış gibi. *Ulan neyin havası bu böyle? Yakında yapay zekâ hepinizin işini yapacak zaten, hey Allahım.*

Nazi Faik odasına döner dönmez Ediz'i teselli etmek istedi. Yanına gittiğinde Ediz'in gözleri yaşlıydı.

"Ne oldu ya?"

"Aman abi ya abuk sabuk bir şey. Bezdim vallahi. Mobbing yapıyor resmen."

"Suyuna git, bulaşma."

"Yok abi katlanamıyorum artık. Şeytan diyor istifa et, kurtul."

"Sakın, sabret, kovarsa güzel tazminat alırsın. Ben de o yüzden sabrediyorum yıllardır."

"Demesi kolay, sana o kadar sarmıyor."

Mitat işteki tek arkadaşını mutlu etmek istedi.

"Hadi oğlum, gel sana bir yemek ısmarlayayım."

Maslak'ta sevdikleri esnaf lokantasına gittiler. Pilav üzeri tavuk sipariş ettiler.

"Evleniyormuşsun, tebrikler."

"Sağ ol abi."

"E hadi anlat, nasıl oldu?"

"Çok hızlı oldu her şey, ben de şoktayım, bir gece baktım Instagram'da biri fotoğrafımı beğenmiş. Yürüdüm DM'den... Sonra işte bugünlere geldik," dedi Ediz.

"Vay be, oluyor mu öyle?"

"Oluyormuş vallahi.

"Ne güzel ya, senin adına mutlu oldum valla."

"Teşekkürler. Darısı senin başına."

Mitat'ın ağzından "âmin" çıktı.

Restorandaki televizyonda başarısız darbe girişimiyle ilgili haberler geçiyordu o sırada. Konu darbe girişimine kalkışan FETÖ'ydü. Örgütün çalışma şekliyle ilgili aile ağacına benzer bir şema göründü ekranda. En altta şakirtler, şakirdeler, üstünde abiler, ablalar, onun üstünde imamlar, en tepede hocaefendi.

Ediz pilavını kaşıklarken lafı açtı.

"Abi üniversiteye yeni girmiştim, bu abi denen tipler beni pilav günlerine çağırdılar."

"Hadi canım! Ee?"

"Hiç arkadaşım yoktu, yalnızdım, gittim. Saçma sapan bir ortam. Maklube diye pilavlı etli bir şey yedik. Boş boş konuşmalar... Zor kaçtım."

"Yine kolay kurtulmuşsun."

"Yok hiç kolay olmadı. Sonra aramaya devam ettiler. Kampüste sıkıştırıyorlardı. Mecbur memlekete kaçtım, bir süre arazi oldum, sonra unuttular Allahtan."

"Memleketinden büyükşehre gelen öğrenciler tam hedef kitleleri. En zayıf ânında ağlarına düşürüyorlar."

"Bunlar nasıl darbeye kalkışabiliyor, bu gücü nasıl elde edebiliyorlar, aklım almıyor."

"Birdenbire elde etmediler ki. Kanserli hücre gibi, yavaş yavaş çaktırmadan büyümüş... Bu çıbanbaşının 1980'de açıklaması var, 40 yıl içinde darbe yapacağını ima ediyor," dedi Mitat, izlediği tartışma programları işe yarıyordu.

"40 yıl ha, sabra bak."

"Şeytan sabrı."

"Bunca yıl kimseye fark ettirmeden nasıl büyür bu kadar..."

"Herkes farkındaydı."

"Kandırıldılar diyorsun," dedi Ediz, kinayeli.

"Ama biz de farkındaydık be Ediz. Sınav sorularının çalındığını ve birilerinin bundan faydalandığını bilmiyor muyduk? O abilerin falan soru hırsızı olduğunu biliyordu herkes."

"Haklısın, bir tanesi sınıfta yanımda oturuyordu, en basit işlemleri yapamıyordu. Sınavda o kadar matematik netini nasıl yaptın o zaman?"

"Aynen, her şey ortadaydı. Peki kaçımız bunun için mücadele verdi? Üniversiteye girmişiz zaten, amaan boş ver dedik. Sonraki nesillerin de sorularının çalınmasına göz yumduk. Sadece üniversitelere değil ki, askerî okullar, devlet kurumları... Hepsine aynen bu şekilde sızdı

herifler. Birkaç Don Kişot sesini çıkardı, onlara da yapmadıklarını bırakmadılar. Tarikat işte, hepsi aynı." Mitat'ın dili açılmıştı, ofisteki politik retoriğe sahip kişilerle de tartışmaya hazırdı şimdi, hodri meydan!

"Abi cidden, bu tarikatlar ne iş... İnkılap tarihinde tekke ve zaviyelerin kapatıldığını okumadık mı, e bunlar ne?"

"Bunlar varsa Diyanet niye var? Zaten kurulma amacı inanç meselesini kötü niyetlilere bırakmamak değil mi?"

O sırada televizyonda 15 Temmuz gecesinden, bazıları yeni elde edilmiş görüntüler geçti. Boğaz Köprüsü'nde halka nişan alan askerler, jetlerin meclise attığı bombalar, tankların ezdiği araçlar, ölen vatandaşlar...

"Abi yine ucuz kurtulduk. Düşünsene, darbe planı aksamasa, sabaha doğru yapsalar bir şekilde başarılı olsalar bambaşka bir ülkeye uyanmıştık. Bir gecede hayatımız tepetaklak olabilirdi."

Bir gecede hayatın tepetaklak olması Mitat'a tanıdık geldi.

"Bir uyanıyorsun, devletin başındakiler pilav günü yapıyor. Abiler, ablalar falan bakan olmuş, maklube yiyorlar..." deyip ofladı Mitat.

"Allah korusun," dedi Ediz, sonra ikisi birlikte masa plastik olmasına rağmen ona tahta muamelesi yapıp vurdular.

"Oğlum o değil de, ne zaman düğün?"

"Yarın."

"Yarın mı?"

"Evet, darbe girişiminden dolayı bir sürü düğün ertelendi, eylüle acayip yığılma olmuş, yarın arefe diye biraz boşluk vardı değerlendirdik."

"OHAL'de düğün diyorsun, ha." Mitat bir kelime esprisi yapmıştı.

"Aynen abi, olağanüstü düğün!" diye devam ettirdi espriyi Ediz, sonra da sordu: "Sana davetiye gönderdim Facebook'tan aldın mı?"

"Ben hiç girmiyorum Facebook'a, bakarım şimdi. Ama gelemem herhalde ya."

"Önemli değil abi, canın sağ olsun."

Mitat ofise dönünce bilgisayarının başına geçti. Facebook hesabına girdi. Ediz'den gelen davetiyeye "Belki" seçeneğini işaretleyerek dönüş yaptı. Haftalardır biriken gereksiz bildirimlere göz attı. Biraz ana sayfada gezindi. Evlenen insanlar gördü. Hayattaki en büyük mutlulukları bir başkasını onunla sonsuza dek yaşayabileceğine ikna edip bu "karşılıklı kafesleme"yi devlet nezdinde sözleşmeyle sağlama almak olan. *Karşılıklı kafesleme mi? Yapma Mitat, bu kadar da kıskanma!* Doğuran insanlar gördü. Hayattaki en büyük başarıları tabiatın normal seyrine uyup üremek olan. Bir de ölen insanlar gördü. Liseden bir arkadaşı doksan üç yaşındaki dedesini kaybetmiş, adamcağızın ahı gitmiş vahı kalmış fotoğrafıyla birlikte hisli bir yazı yayımlamış, arkadaşları da altına ağlayan suratlar koymuşlardı. Annesini lisedeyken kaybeden, babasını zaten hiç tanımayan Mitat'ın ne hissetmesi gerekiyordu acaba? Bir yaşıtı dedesini daha yeni, yani annesinin ölümünden neredeyse çeyrek asır sonra kaybetmişti. Mitat mı bahtsızdı, millet mi şanslıydı, bu nasıl takdiriilahi Yarabbi...

Mesai sonuna doğru ofiste bir dedikodu dönmeye başladı. "Metro için bomba ihbarı varmış," diyorlardı. Birinin WhatsApp'ına mesaj gelmiş. "Güvenilir bir kaynaktan." Bu yüzden ofistekilerin çoğu iş çıkışında metro yerine otobüs veya minibüs kullandılar. Mitat ise metroya yürüdü. Alışveriş merkezleri, metro, vapurlar ve Taksim için ortaya atılan bu iddialardan korkmuyor değildi

aslında. Ama bir an evvel Ceylan'ı görmek istiyordu. Minibüse binse trafikten dolayı en az yarım saat gecikirdi.

Kısmen boşalmış metroyu kullanarak Cennet Apartmanı'na normalden on dakika erken vardı. Meryem kapıda onu bekliyor gibiydi. Fısıldayarak seslendi.

"Mitat oğlum gel bakayım..."

"Buyrun?.."

"Bu polisler benden parmak izi aldılar. Ne oluyor Allah aşkına? Bilgin var mı?"

"Benden de aldılar, merak etmeyin formaliteden."

"Ya öyledir de... İnsan ürküyor haliyle."

"Yok, yok, merak etmeyin."

"Apartmandaki birinden mi şüpheleniyorlar, öyle bir şey olabilir mi, tövbe Yarabbi. Apartmanda hırsız mı var yani?"

"Polisin yaptığına akıl sır ermiyor ki. Yanlış yerde suçlu aramakta üstlerine yok."

"Kamera görüntülerine bakacaklardı. Bir şey çıkmadı mı ki ordan?"

Mitat soruşturmaya dair bildiklerini paylaşıp paylaşmama konusunda kararsız kaldı. Ama sonra Meryem'in gıybet hattını kendi yararına kullanabileceğini düşündü.

"Kamerada tek şüpheli var: cüce."

"Dilaver mi? Allah Allah, etliye sütlüye karışmayan biridir o. Severim de kendisini. Eşi ve çocuklarıyla Tan Apartmanı'nın bodrum katında yaşıyor, küçücük dairede dört kişiler, apartmanın maskotu gibiler."

"Vallahi eğer o değilse, apartmandan biri yapmıştır, dedi polis."

"Korkutma beni oğlum. Kim yapacak bizim apartmandan, öyle şey mi olur?"

"Bence polis işin içinden çıkamadı, birinin üstüne yıkacaklar."

"Üstüme iyilik sağlık. Ya parmak izim çıkarsa? Yıl-

dız benim komşum sonuçta, o gün çıkmadım onlara ama..."

Mitat, Meryem'i gerçekten paniklemiş gördü. "Siz dert etmeyin Meryem Abla, bir şey olmaz."

"İnşallah be oğlum. İnşallah."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Mitat, apartman boşluğuna bakan pencerede saçlarını kontrol etti, hâlâ şekli bozulmamıştı, güzel görünüyordu. Çaldı Ceylan'ın zilini. *Für Elise* yankılandı. İçeriden çıt çıkmadı. Mitat iki kere daha dinledi Beethoven'ı, başka ses seda duyulmadı.

Bütün gün Ceylan'ı tekrar görmeyi iple çeken Mitat üzüldü. Diğer yandan apartman yöneticisi olarak da bir boşluğa düştü. Bir tek Ceylan'dan aidatı alamamıştı ve Kadim Bey'e akşam aidatları vereceğine söz vermişti. Derken aklına bir fikir geldi, bu Ceylan'a jest yapmak için harika bir fırsattı. Mitat, Ceylan'ın aidat borcunu kendi cebinden tamamlayacak, ertesi gün de bunu yaptığını söyleyerek Ceylan'ın gözünde ideal sevgili imajı yaratacaktı. ATM'ye gitti, Ceylan'ın sekiz aylık borcu olan 400 lirayı çekti. Diğer dairelerden aldıklarıyla birlikte Kadim Bey'e çıkacaktı ki, eve uğrayıp başparmağı büyüklüğünde bir taşınabilir bellek aldı yanına.

Bir planı vardı...

Sigorta

"Kadim Bey, herkesten aidatları topladım. Ceylan'ın yani Ceylan Hanım'ın borcu vardı, onunla birlikte..."

"Ceylan?"

"Dört numara."

"Ha tamam."

"400 lira vardı borcu. Onu aldım kendisinden. Kendi aidatımı ve diğer komşuların aidatlarını ekleyince 600 lira etti."

Kadim Bey, Mitat'tan aldığı paraları saymadı. Deftere aldığı notlara dikkatli bakmadı, gözlüklerini de takmamıştı zaten. Mitat'a güveniyordu belli.

"Aferin evlat. Sen bu işi kıvırdın. Yıldız'ım görse gurur duyardı."

Koltukları kabardı Mitat'ın. Mitat, Kadim Bey'le konuşuyor gibi görünse de aslında aklı masada duran bilgisayardaydı. Dev ekranda ekran koruyucu olarak bir akvaryum resmi vardı. Salondaki akvaryumla ikisi yan yana modern sanat eseri gibi görünüyorlardı. Mitat'ın merak ettiği bilgisayardaki akvaryumun ardındakiydi. Orada Yıldız Hanım'ın hikâyesinin devamı vardı çünkü. Arada bir eliyle cebindeki taşınabilir belleği yoklamasının sebebi buydu. O siyah böcekle hikâyenin devamını ele geçirmek istiyordu.

"Bilgisayarla ilgili bir sorununuz varsa bakabilirim Kadim Bey..."

"Yok bir sorunum evlat."

"Yazdıklarınızı düzeltebilirim de."

"Teşekkürler evlat, gerekmez."

"İmla hatalarını falan kontrol edeyim isterseniz..."

"Ben imla hatası yapmam. Varsa da Yıldız'ımın yazdıklarını korumak içindir. Esas halini bozmamak lazım."

"Anlıyorum, tabii siz daha iyi bilirsiniz," dedi Mitat, sesinde gizleyemediği düş kırıklığıyla.

Bir sessizlikten sonra, "Bitti zaten," dedi ihtiyar.

Mitat'ın gözleri büyüdü. "Bitirdiniz mi?"

Kadim parmaklarını gösterdi. "Ee ne sandın evlat? Adliyenin en hızlı parmaklarıydı bunlar."

"Valla helal olsun Kadim Bey."

Tam o esnada zil çaldı. Kadim Bey kalktı, diyafondaki beyaz düğmeye bastı.

"Kimdir o?"

"Merhaba. Hazan Sigorta'dan geliyorum ben, Asım Aksoy."

Mitat şaşırdı. Firmanın adını duymuştu, Argos'un rakiplerinden biriydi.

Kadim, sigortacının yanıtından tam tatmin olmamıştı.

"Tanımıyorum, ne istemiştiniz? Ne vardı?"

"Yıldız Özdemir'in hayat sigortası işlemleri için gelmiştim."

Kadim Bey kırmızı düğmeye bastı. İşte o gece Mitat da diyafonu böyle ustalıklı kullansaydı başına tüm bu işler gelmeyecekti. Gerçi Mitat bundan şikâyetçi değildi artık. Tüm bu zincirleme aksilikler yaşanmamış olsaydı Ceylan'la tanışamayacak, karakterinin potansiyelini keşfedemeyecek, Yıldız Hanım'ın şaşırtıcı hikâyesini okuyamayacak ve daha bir sürü olayda yer alamayacaktı.

Mitat beklerken kitaplıktaki akvaryumu seyretti. Balıkları saydı. Beş tane vardı sanki. Altıncısı akvaryum süslerinin arkasına mı saklanmıştı acaba? *Neredesin küçük balık?* Sigortacı bu sırada kapıda belirdi.

"İyi günler, ben sigorta uzmanı Asım Aksoy, Hazan Sigorta'dan. İçeri girebilir miyim?"

"Giriniz."

Takım elbiseli sigortacı yanında getirdiği mavi galoşları ayakkabılarına takıp içeri geçti.

"Başınız sağ olsun öncelikle," dedi sigortacı ve çantasından bir klasör çıkardı.

"Sağ olun. Evet, buyrun."

"Biliyorsunuz, Yıldız Hanım'ın hayat sigortası vardı."

"Demek ki yaptırmış. Yaptırmaktan söz ediyordu, ben tasvip etmiyordum."

"Niye efendim?"

"Dinimizce caiz değildir, faizdir neticede..."

"Anlıyorum. Fakat imzalanmış, primleri mütemadiyen ödenmiş bir poliçeniz var. Bu durumda şirketimizin size ödeme yapması gerekiyor."

"Aile içinde bunu konuşur, size döneriz. Ben buna sıcak bakmasam da kızlarım Yıldız'ın vasiyeti olarak kabul etmek isteyebilirler. Onlara karışamam. Veyahut bu meblağı bir kuruma bağışlayabiliriz de..."

"O zaman sizden haber bekliyoruz. Bizim de bu esnada soruşturma yürütmemiz gerekiyor. Olaydan üç gün sonra gelmemizin sebebi de bu. Acılı bir durumda olduğunuzu tahmin ediyorum ama sizden olayı anlatmanızı rica edeceğiz."

"Nasıl yani?"

"Hayat sigortasının şartlarının yerine gelip gelmediğini raporlamam gerekiyor. Acınız hâlâ taze biliyorum ama..."

"Ne istiyorsanız uzatmayın, söyleyin." Kadim Bey'in hiddetinden korktu Mitat ama sigortacı profesyonel tutumunu koruyordu, "Yıldız Hanım'ın nasıl düştüğünü öğrenmek istiyorduk."

"Polise sorsaydınız."

"Biz doğrudan kişilerle çalışıyoruz. Polisten her bilgiyi edinemiyoruz."

Kadim dizlerini elleriyle tuttu, ağır ağır ayağa kalktı.

"Peki madem..."

Balkona geçtiler. Mitat da merakla peşlerinden.

Balkonda onları nefes kesici bir manzara karşıladı. Pencerenin arkasından da güzel görünüyordu İstanbul ama şimdi aralarında cam yokken Boğaz'la burun buruna gelmek Mitat'ı ve sigortacıyı birkaç saniye hipnotize etti. Buna alışkın olan Kadim ise oralı olmayıp olayı anlatmaya başladı. Öksürerek hipnozdan çıkardı onları.

"O gece yorgunduk, ben namaza kalkamadım. Yıldız

ezana uyanmış. Aptesini almış. Namaz kıldıktan sonra çiçekleriyle ilgilenmiş. Bu esnada eve hırsız girmiş... daha önce de girip Yıldız'a görünmemiş olabilir, onu bilemeyeceğim. Velhasılıkelam, Yıldız salona döndüğü sırada hırsızla göz göze geliyor, gerisingeri..." Cümlesini tamamlayamadı.

Sigortacı aşağı baktı, sonra Kadim'e döndü. "Çığlık atmamış mı?"

"Atmaz. Yıldız'ım öyleydi. Öleceğini bilse başkasını rahatsız etmemek için gıkını çıkarmazdı."

"Anlıyorum, şoka da girmiş olabilir," deyip not aldı.

"Orasını bilmem."

Sigortacı korkuluğa baktı, eliyle hafifçe sallamaya kalktı, başaramadı, korkuluk sağlamdı.

"Sağlam. Ama biraz alçak sanki."

Kadim bir yorumda bulunmadı. Sigortacı saksılara baktı.

"Saksılar var."

"Çiçeklerine çok meraklıydı."

"Saksılara takılmamış mı?"

"O sırada toprakları tazelemek için indirmiş saksıları. Ertesi gün yeğenimle yerleştirdik geri."

"Anlıyorum."

Mitat balkonun köşesine baktı, iki toprak torbası olduğu gibi duruyordu yerinde. Çiçeklere baktı, Yıldız'ın o gece bahsettiği komşuçatlatanları, diğer deyişle Japonküpelerini gördü. "Bak nasıl da canlanırlar şimdi," dediği çiçekler pek canlı görünmüyorlardı. Bir de korkuluğun üzerinde duran küllük dikkatini çekti. Kadim Bey kahrından sigaraya mı başlamıştı?

Bu sırada sigortacı mekânın fotoğraflarını çekti ve bazı notlar aldı.

"Yıldız Hanım ilaç kullanıyor muydu?"

"Hayır bir rahatsızlığı yoktu," dedi Kadim.

"Evet, sigorta kapsamında olduğu iki yıl boyunca hastaneye gitmemiş."

"Sadece biraz romatizması vardı, ama idare ediyordu. Sevmezdi doktora moktora gitmeyi."

Sigortacı biraz daha not aldı, sonra salona geçti. Galoşlarından çıkan naylon hışırtısı eşliğinde antreye yürüdü. Kapıyı açtı. Kapının fotoğrafını çekti.

"Kilitli miydi kapınız?"

"Evet."

"İki kilit var."

"En alttakini bir kere mi iki kere mi ne kilitlemiş Yıldız."

"Hay Allah," dedi Mitat. Sigortacı, Mitat'a baktı, sonra tekrar klasörüne döndü.

Sigortacı salondaki yerine yeniden kuruldu. Klasöründeki sayfaları çevirdi.

"Sizden imza almam gerekiyor."

"Ne için?"

"Tatbikat yaptığımızın onayı için."

"Tatbikat?"

"Olayı canlandırdığınıza dair imza sadece. Bağlayıcı bir tarafı yok."

Kadim durdu.

"Burada yazılanları okumam gerek."

"Elbette."

Mitat'a seslendi, "Evlat gözlüklerimi uzatır mısın?"

Mitat masaya gidip bilgisayarın yanındaki gözlükleri aldı, ihtiyara uzattı.

Kadim gözlüklerini temizleyip sigortacının yazdıklarını okumaya başladı. Mitat için tam zamanıydı. Kadim'in gözleri sigorta formlarındayken bilgisayara yaklaştı, mouse'u oynatıp masaüstüne geldi.

Kadim yazılarda bir şeye takılmış olmalı ki, homurdandı.

Mitat ekranın önüne geçip o yöne döndü, sonra Kadim tekrar sözleşmeye kafasını gömünce tekrar mouse'a davrandı. Aradığı belge masaüstündeydi: Yıldız.docx. Bir gözü Kadim'de bir gözü ekranda, belgeyi kopyaladı.

Kadim o sırada imzasını atmaya başladı.

"Şuraya da lütfen," dedi sigortacı.

Mitat, kopyaladığı belgeyi ekranda klasörünü gördüğü taşınabilir belleğe yapıştırmayı denedi. Eli titrediğinden başaramamıştı, "Masaüstünde aynı isimli belge mevcut" uyarısı çıktı. Hemen mouse'un imlecini uyarının çaprazına götürdü, o pencereyi kapattı.

Kadim o sırada atması gereken son imzayı attı, kafasını kaldırdı, "Al ne yaparsan yap," dercesine sigortacıya uzattı.

Mitat, bilgisayar ekranını perdeledi, sağ eliyle çaktırmadan belgeyi taşınabilir belleğe yapıştırdı.

Kadim, Mitat'a baktı.

"Yıldız giderayak başıma bir çorap örmüş ama bakalım ne olacak?"

Mitat gülümsedi, heykel gibi durdu.

"Aynen," dedi. Taşınabilir belleği bilgisayardan çıkaramamıştı. Ekran koruyucu da çalışmadığından yakalanması an meselesiydi. Sigortacı o sırada kapıya meyletti. Kadim onu uğurlamaya kalkar diye düşündü ama Kadim kalkmadı. Kadim'in görüş menzilinde olduğundan bilgisayarın önünden kımıldayamadı. Nefesini tutmuş direk gibi duruyordu. Bir ter damlası alnından çenesine aktı, oradan terliğe damladı.

Sigortacı antrede galoşlarını ayakkabılarından çıkarmıştı ki, "Dur bekle," dedi Kadim. Kütüphaneye yöneldi. En alt rafa eğildi. Mitat'ın aradığı fırsattı bu. Taşınabilir belleğe davrandı, bir an güvenli çıkarsam mı diye tereddüt etti ama o kadar zamanı olmayabilirdi, hemen küçük siyah böceği bilgisayardan çıkarıp cebine attı. İhtiyar

adam dolabın alt rafında aranmaya devam ediyordu. Mitat mouse'un sağ tuşunu klikleyip ayarlardan ekran koruyucusunu çalıştırdı. "Görevimiz Tehlike" macerasını başarıyla tamamlamıştı. Yıldız'ın hikâyesinin tamamı cebindeydi artık.

İhtiyar doğruldu, önce sigortacıya yöneldi.

"Bunu size vereyim," diyerek kitap gibi bir şey uzattı.

Bir elinde galoşlar, diğer elinde kitapla kalakaldı sigortacı. Galoşları cebine koyup sayfaları çevirdi. İhtiyar adam sonra Mitat'a döndü, aynısını ona da verdi.

"Evlat sen de al."

Mitat baktı. Bu, üstünde Yıldız'ın fotoğrafı olan bir kitapçıktı. Kapağında *Yıldız Özdemir (Uluğtekin)'in Hayatı ve Hatıraları* yazıyordu. Kâğıt kalitesinden ve ciltleniş şeklinden fotokopicide veya ozalitçide basıldığı anlaşılıyordu. Mizanpajı amatörceydi, fotoğraflar ve bazı mektupların, belgelerin taranmış görselleri otobiyografik yazıların arasına üstünkörü yerleştirilmişti ama yine de Mitat hayranlıkla çevirdi sayfalarını. Kadim Bey üç gün yoğun bir çalışmayla sevdiği kadının hayatta bıraktığı izleri kâğıt üzerinde ölümsüzleştirdiği, elle tutulur bir eser çıkarmıştı. Acemi duruyor olabilirdi ama sonuçta bir aşkın meyvesiydi. Sigortacı da şaşırmıştı, klasörünü çantasına koyup kitapçığı incelemeye koyuldu.

İhtiyar adam sigortacıya döndü.

"Benden Yıldız'ın nasıl öldüğünü öğrenmeye çalıştın. Onun nasıl yaşadığını da merak ediyorsan bunu okuyabilirsin. Hayat sigortasıydı o dediğin değil mi?"

Mitat'ın hayatı boyunca gördüğü en okkalı dersti bu. Sigortacı da etkilenmiş görünüyordu. Hem mesleğinin ahlaki zeminini irdelemişti hem de karısı için kitap yazan bu ihtiyarı sorguladığına pişman olmuştu.

"Teşekkürler, okuyacağım," dedi.

Mitat ise elinde kitap, iç dünyasında yaşadığı heye-

canın gereksizliğine dert yanıyordu. Cebindeki taşınabilir belleğin hiçbir anlamı kalmamıştı.

Rakı

Son bir saattir aynı eski Mitat gibi gereksiz gerginliklere kapılmış, küçük dünyasında kendini küçük düşürüp durmuştu. *Beceriksiz Mitat geri mi döndü?*

Kadim'in dairesinden çıkarken Mitat bunu soruyordu kendine. Bu olasılığı reddederek bağcıklarını bağladı. Daha doğrusu bağlayamadı. Panik yaptı, bir bağcık yere değecek kadar uzun kaldı. Çözüp tekrar bağladı bağcıklarını. Bu defa da diğer bağcık uzun kaldı. Sinirleri bozuldu Mitat'ın. Bağcıkları komple çözdü, sonunda ipleri ayakkabılarının kenarlarına sıkıştırıp indi merdivenleri. Bütün gün her konuda becerikli davranan Mitat son bir saattir neden eski haline bürünmüştü?

Bir an evvel Ceylan'ı görmeliyim!

Mitat'ın özgüven depolaması gerekiyordu. Soluğu Ceylan'ın kapısının önünde aldı. "Yıldız'ın Hayatı" koltukaltındaydı. Kitabı kanepede birlikte okusalar ne güzel olurdu, sonra da sevişseler ve Mitat tekrar becerikli olsa...

Ceylan'ın zilini iki tur çaldı, kapıyı kimse açmadı. Mitat kös kös dairesine dönecekti ki zemin kattan *Für Elise* yükselince durdu. Kulak kabarttı aşağıya. Meryem açtı kapıyı.

"Buyrun memur bey."

Polisler gelmişti. Mitat ikinci katta kımıldamadan durdu, sensör on saniye sonra onu fark etmedi ve katın ışığı kapandı. Mitat karanlıkta tırabzanların hizasından konuşulanlara kulak verdi.

"Yıldız'ın otopsisi tamamlandı. İlginç bir sonuç çıktı. Kanında rakıyla karşılaştık."

"Rakı mı? Yıldız ağzına alkol sürmezdi ki."

"Evet, biz de şaşırdık. Siz o gece rakı gecesi yaptığınız yönünde ifade vermiştiniz."

"Öyle de, biz kendi aramızda..."

"Kim kimdiniz o gece Meryem Hanım?"

"Yani kim kime olacağız işte, ben, şey, Zeynep, Şule falan, bizim muhitten arkadaşlar."

"Onlarla bir konuşalım bakalım, teyit edecekler mi bunu..."

"Ne demek teyit edecekler mi, ne demek istiyorsunuz siz?!"

"Her ihtimali değerlendiriyoruz."

"Böyle bir ihtimal olabilir mi? Yıldız benim yakın dostumdu."

"Ama rakı gecenize davet etmemişsiniz, bu nasıl yakın dostluk?"

"Memur bey, içmezdi o, nasıl insanları böyle rahatlıkla itham edebiliyorsunuz? Biz onun komşularıyız. Gidin başka yerde arayın katili."

Mitat, aradaki iki kata rağmen Meryem'in sesinin korkuyla titrediğini duyabiliyordu.

"Her yerde aradık. Apartmandan birinin yaptığına inanıyoruz," diye yanıtladı onu Komiser Celal.

Meryem artık mecbur kalmıştı, son kozunu oynadı.

"Şu cüceye baktınız mı? Etrafta gezip duruyor."

"Dilaver Bey mi?"

"Her neyse ismi! Tekinsiz bir tip. Hiç hoşuma gitmiyor. Mahalleli rahatsız."

Hani seviyordun cüceyi, hemen nasıl da sattın pis Meryem!

Polisler bile Meryem'in saldırgan üslubundan işkillenmiş olmalıydı, bir süre ses seda çıkmadı.

"Anlaşıldı Meryem Hanım, arkadaşlarınızla görüştükten sonra kapınızı tekrar çalacağız."

Konuşma bitmek üzereydi, Mitat ışıkların açılması-

na neden olmayacak bir hızda kendi katına doğru yürüdü. Allahtan polisler yukarı çıkmadı, direkt apartmandan ayrıldılar.

Bak şu işe, zanlı olma sırası Meryem'de, iyi mi!

Geçmiş

Mitat attı kendini kanepeye. Kaldığı yerden Yıldız Hanım'ın hikâyesini okumaya devam etti.

Kadim Bey, eş aramak üzere gazeteye verdiği ilanı kitaba resim olarak yerleştirmişti. Hemen ardından Yıldız'ın o ilanı görüşüyle ilgili bir anekdot vardı.

"Bugün harikulade bir olay vuku buldu. Yemeğimi yemiş, çayımı yudumluyordum, çalışanlarımızdan Oktay masadan kalkarken okuduğu gazeteyi oturduğu iskemlede bıraktı. Gözucuyla baktım, bir ilan dikkatimi celp etti. İzdivaç ilanıydı bu. Bu minvaldeki ilanlara kıymet vermem fakat ilandaki fotoğrafa gözüm takıldı. Hafif kır saçlı, yakışıklı ve alımlı bir adamdı bu, filmlerden çıkmıştı adeta. İlanı okuyunca şaşkınlığım büyüdü. Musikiden, sinemadan bahseden, ağzına içki veya tütün sürmeyen bu beyefendinin nazik satırları hemen içime işledi. Babamın evlilik bahsini açıp durduğu günlerdi. Gazeteye müracaat etmeye karar verdim."

Bir sayfa atladı.

"Onunla buluşana kadar resmine kaç defa baktım bilmiyorum. Adeta resmine âşık olmuştum. *Sevmek Zamanı*'ndaki adam gibi. Ama filmdeki gibi sadece resmini sevmekle kalmak istemiyordum."

Bir sayfa daha atladı.

"Bugün ilk defa görüştük. Ne kadar şanslıyım ki, aynı resimdeki gibi bir adam çıktı Kadim Bey. Kalbim küt küt atıyordu ona bakarken. O da bana seven gözlerle bakınca dünyalar benim oldu. Uzun uzun konuştuk.

Sonra yürüyüşe çıktık. Kaldırımda yürürken bir araba üstümüze sürmesin mi! Kadim Bey hemen fark etti, beni belimden kavrayıp bir çekti, o anda aramızda bir elektrik hasıl oldu ki... Ömür boyu unutamam. Bugüne kadar nasıl evlenmemiş, evlendiyse karısı bu adamı nasıl bırakmış, bilmiyorum ama iyi ki karşıma çıkmış. Kadim benim için hakikaten Allah'ın bir lütfu. O olmasa aşk neymiş hiç bilemeyecektim."

Bir sayfa sonrası:

"Arzuhalci oluşu beni çok etkiliyor. Adliyede çalışıyor. İşini yaparken, daktilonun tuşlarına hızla vururken onu seyretmek, muazzam bir haz. Adliyede onun kadar hızlı arzuhalci yok..."

Bir sayfa daha çevirince malum soru geldi...

"Bugün bana evlenme teklifi etti, kulaklarıma inanamadım. Biraz nazlı davranmak istiyordum ama ne mümkün, ağzımdan evet çıkmasına mâni olamadım. Hemen ağzımı kapatsam da artık çok geçti. Kadim benim o heyecanlı halimi görünce güldü. Gülünce daha da yakışıklı oluyor bu endamlı adam."

Mitat onların aşk hikâyesini okuyunca kendi yeni başlayan aşk hikâyesi aklına geldi. Ceylan evine dönmüş müydü acaba?

Kulak verdi alt kata. Ses yoktu. Kulağını parkeye dayadı Mitat. Tık gelmedi. Ya evde değildi ya da evde kitap falan okuyordu. Bu gecelik onu yalnız bırakmaya karar verdi, gecenin köründe kapısını çalacak değildi ya. Yıldız'ın hikâyesine geri döndü. Düğün ve evliliklerinin ilk günleri gibi sıkıcı olayları geçti. Hatıraların merkezinde seyahatler vardı. Yıldız Hanım'ın memleketindeydiler bir sefer.

"Köy bahçesinde her Erzurumlunun gözbebeği mis semaver fokur fokur kaynıyordu. Eski usulle söğüt dalından yapılmış peteklerden alınan baldan ikram ettiler, ke-

mali afiyetle yedik. Burası tarihî bir köy. Hz. Peygamberimiz (S.A.V.) Müslümanlığı yaymak için ordusunu Erzurum ve civarına göndermiş. Çetin savaşlar kopmuş. Savaşın kahramanı Dumlu Baba tam bu dağın tepesinde şehit olmuş, kabri hâlâ orada. Allah'ın hikmeti işte kabre yakın bir noktadan su fışkırmış, bir kaynak çağlamış. Cennetten döküldüğü söyleniyor bu suyun. Rivayete göre havuzun etrafını yedi defa dolaşan cennetlik olurmuş. Yalnız o kadar sarp bir tepe ki bu, bir tek kağnıyla çıkılabiliyor. Kadim'le burayı çıkarken kağnının tekerleği kayalıklara dayanamadı, yarı yolda kırıldı, neredeyse düşüyordum, Kadim Bey beni tuttu."

Kendini bir apartman dairesine kapatan Mitat'ın hiç böyle anıları yoktu. Yazmaya değer, hatırlamaya değer bir hatıra aradı geçmişinden. Bulamayınca tekrar kitaba döndü. 1990 ortalarına, Yıldız'ın en büyük hayali olan hac ziyaretinin gerçekleştiği yıla atladı.

"... Mekke'de kutsal topraklardayız Allahıma şükür. Öğle namazı için Harem-i Şerif'e gittik, oraya varmadan minareleri gördük, önce dört minare, sonra altı minare, adeta gökle bir oluyorlar, büyüleyici bir görüntü. Sonra şeytan taşlamak üzere Mina'ya yola çıktık. Uzun bir yoldan sonra şeytanın yanına vardık. Muazzam bir yer burası. Üç şeytan var. Dev bir çukurun içinden yükselen dikilitaşlar. Büyük, orta, küçük şeytanı ayrı ayrı taşladık. Her birine yedişer tane, toplam yirmi bir taş attım, Elhamdülillah. Kadim Bey güçlü kuvvetli, benim iki mislim atmıştır en az. Harikulade bir arınma bu ibadet, şeytanları silkeledik hayatımızdan, Allahıma şükürler olsun. Çıktık ordan, sokaklarda tarif edilemez bir kalabalık. Bir sel akıntısında sürüklenircesine ilerliyoruz. Kadim Bey kıyafetimden tutsa da bir an serbest kaldım, farklı yönlere ayrılıverdik. Böyle bir izdiham görülmemiş. Ayaklarım yerden kesildi, bir o yöne bir bu yöne sürükleniyo-

rum. Bağırıyorum Kadim Bey diye, herkesin bağırışının arasında kayboluyor sesim... derken bir insan dalgası geliyor, tepetaklak oluyorum, dedim ki öleceğim, buraya kadarmış. Yere düştüm, sürükleniyorum, bu kutsal vazifede insanlar böyle ölüyormuş meğer diye düşündüm, bir tekme yedim kafama, Kelime-i Şehadet döküldü dilimden, nefes alabilene kadar mırıldandım, tekmeler hiç durmadı, sonra nefesim kesildi, gözlerimi kapadım. Bilincim gitti gidecek, tam o sırada Kadim Bey belimden kavradı, kalabalığın üzerine çıkardı beni. Denizin yüzeyine çıkmışım gibi, doyasıya doldurdum ciğerlerimi havayla. Dünya varmış. Kadim Bey hayatımı kurtardı. Beni kurtarmasa ertesi gün Kâbe'yi tavaf edemeyecektim. Allahıma şükür Kadim Bey yanımda."

Mitat sayfaları çevirdikçe Yıldız Hanım ile Kadim Bey'in başından başka kazalar ve tehlikeli olayların geçtiğini fark etti. Bir hırsız Yıldız'ı bıçakla tehdit etmiş, Kadim Bey kolunu siper edip hırsızı bertaraf etmiş, kolunu yaralama pahasına savunmuştu karısını.

Mitat da yapar mıydı bunu Ceylan için? Emin olamadı. Hem nereye kaybolmuştu bu kadın? Mitat kulağını parkeye dayadı. Her zaman olduğu gibi apartmanın genelinden tuhaf sesler geliyordu. Ama alt kat tamamen sessizliğe bürünmüştü. Bu iyi haberdi. Maazallah her zaman duyduğu yatak odası seslerinden gelse ne yapardı Mitat? Bu ihtimal aklına gelince kaşlarını çattı, yumruğunu sıktı. *Acaba ben duyarım diye o işi sessiz mi yapıyor?!* Mitat, yatak odasında dayadı kulağını yere. Burası da sessizdi. Küçük odaya gitti, orası da sessizdi. *Sırf ben duymayayım diye mutfakta yapıyor olabilir mi?* Mutfağa gitti, dayadı soğuk seramiğe kulağını, bir ses gelmiyordu. Mutfakta boş bardak gördü, aldı onu, bir de bardakla kontrol etti, alt kattan çıt gelmiyordu Allahtan.

Sonra yatağına yattı. Uyuyup bu endişesini unutma-

lıydı. Unutamadı. Yatağından sürüklenerek indi. Parkeye dayadı kulağını. Bir ses gelmiyordu. Yine de bu bir ses gelmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Mitat o gece bir kulağı parkede uyudu.

"Evlilik, ödleklerin yaşayacağı tek serüvendir."

Voltaire

Aşk

Mitat âşıktı. Parkede boyun tutukluğuyla uyanınca bundan emin oldu.

Çünkü gerçek aşkın semptomları vardır. Öyle her "âşık oldum" dediğinizde yaşadığınız şeyin aşk olduğun-

dan emin olamazsınız. Klişe belirtiler teşhis için yeterli değildir. Midesinde kelebeklerin uçuştuğunu iddia eden herkes "âşık" sayılsa dünyada aşktan geçilmezdi. Daha güçlü belirtiler gerek aşkın teşhisi için, bağırsaklarınızda dev kurtçukların floranızı kemire kemire dolaşması gibi. Kalbinizin ritminin blues'dan death metal'e uzanan bir yelpazede değişmesi, zihninizde kurduğunuz her düşünce kırıntısının arasına onun girmesi, gözlerinizin farklı bir astigmata evrilip her gördüğünüz kişiyi ona benzetmesi gerekir. Organların sapıtması da yeterli değildir. Kişinin davranışlarında da bir arıza görülmelidir. Tamamen o aşka özgü, daha önce yaşanmamış, yaşanmayacak bir davranış bozukluğu.

İşte parkede uyumak Mitat için o nihai belirtiydi.

Mitat tutulan boynuna biraz masaj yaptı, sonra hazırlandı. Saçlarının şekle girmemesine uyuz oldu ama sorun yoktu. İçi pır pır ediyordu. Ruh eşim artık eve gelmiştir, onu bir görsem, hatta ondan küçük bir öpücük alsam hem saçlarım hem ruh halim düzelir diye düşündü.

Alt kata inerken özgüven maşkesini taktı. O da ne? Ceylan'ın kapısı açıktı. Kalbi güm güm atmaya başladı Mitat'ın. Blues ritminde. O unutulmaz geceden sonra Ceylan'ı ilk defa görecekti.

Onun yerine salonda kot pantolonlu bir adam gördü.

Bu da kim?!

Mitat'ın içeri girip, "Neler oluyor burada?" diyesi geldi. "Kimsin lan sen? Burada ne yaptığını sanıyorsun!" diyerek sevgilisine musallat olan bu adama güzel bir ders verecekti.

Durdu. Adamın pantolonunda telsiz vardı.

Ha siktir!

İçeride dolanan Komiser Celal'i gördü sonra. Hemen kapının önünden çekilip kenara kaçıldı. O açıdan başka biri gözüne çarptı: Beyaz önlük giyen bir adam

eğilmişti. Eğildiği yerde bir sedye, sedyede Ceylan'ın kafası vardı. Yüzü griyle karışık beyazdı. Önlüklü adam Ceylan'ın gözlerine ışık tutup nabzını kontrol ettikten sonra Celal'e döndü.

"Ölmüş, kafa travması," dedi. Kadının gözkapaklarını yavaşça kapattı.

Mitat depar atarak uzaklaştı.

Zemin katta Meryem ve Eylem'le karşılaştı. Eylem'in kucağında uzaylı kedi. Dört gün önce kâbusun başladığı sabah aynı bu tabloyla karşılaşmıştı. Yaşadığı can havli ve tuhaf dejavu arasında kalan Mitat bir an ne yapacağını şaşırdı. Meryem endişeli ve meraklı bir yüz ifadesiyle, "Ne olmuş oğlum?" diye sordu.

Mitat hızlı hızlı, "Bilmiyorum," dedi, fırladı.

Apandisit

Apandisit patladı! Apandisit patladı!

İltihap yayıldı, yayıldı, göz göre göre yayıldı! Görmezden geldim onu, hiçbir önlem almadım ve al işte, sonunda patladı.

Allah belanı versin senin, senin de apandisitinin de Allah bin kere belasını versin!

Mitat her sabah içinden geçtiği parkta bir banka oturdu. Karnının sağ alt tarafını tutuyordu. Apandisitin patladığı yer.

Apandisitle birlikte keşke komple patlasaydım diye düşündü Mitat. Zaten şu an içi dışına çıkacak gibiydi.

Ceylan'ı öldürmüştü. Buna şüphe yoktu. Başka bir ihtimal kovalamaya gerek yoktu. Yanlışlıkla düğmeye basmış da, hırsızı içeri almış da, sensörü tam kontrol etmemişmiş gibi bir şey değildi bu. Doğrudan, direkt, do-

laysız, dolambaçsız birinin ölümüne neden olmuştu. Ceylan'ın yüzü gözlerinin önüne geldi. Rengi solmuş, gözleri devrilmişti. Sevişirken gözlerini devirdiğindeki gibiydi, sadece sabitti bu defa.

Önce öğürdü Mitat. Sonra kustu. Önce oturduğu yerden kustu, sonra dizlerinin üstüne çökerek. Baktı devam ediyor, dört ayak üstünde kustu. Bir köpek gibi. Köpeğe iltifat olur bu benzetme, şeytanın en sevdiği seks kölesi gibi, iğrenç bir mahluk gibi. Kustukça kustu. Kustukça daha çok kusmak istedi. Parmağıyla diline bastırdı. Kustu. Mercimekler, bezelyeler, makarnalar, hepsi tek tek çıktı. Ama yeterli değildi, daha çok kusmalıydı. Bezelyeler, makarnalar önemli değildi, daha derininde yatanları çıkarmalıydı. İçindeki tüm kötülüğü, cerahati, pisliği, zehri akıtmalıydı. Sağ elini dört parmağıyla soktu ağzına, diline bastırdı, eli ağzındayken kustu. Bezelyeler dışında siyah şeyler de çıktı bu defa. İçindeki kötülük müydü bunlar? 36 yıldır içinde beslediği karanlığı nihayet istifra mı ediyordu? Şevkle kustu içindeki kara zehri. Sonra baktı kusmuğuna. Sadece zeytindi. Dün akşam yediği Gemlik yağlı sele zeytin.

O gün merdivenlerde cüce taklidi yaparken kadını korkutup düşürmüştü. Sonra elinden geleni yapmıştı tedavisi için. Buz torbası tutmuştu. Düşünceli davranmış, kadını kafa travması konusunda uyarmış, onu yalnız bırakmamıştı. Ama sonra? Ceylan'ın kafa travması geçirdiğini unutmuştu! Neden? Nasıl unutabilirdi böyle bir şeyi? Bizzat sebep olduğu bir tehlike nasıl aklından uçup gitmişti?

Çok basit. Penisi yönetime el koymuştu da ondan. Beyni durmuştu. Sonra yapılacak tüm hatalar peşi sıra gelmişti. Alkol? Tabii ki. Gönder bana bir Bambino, sen de iç doyasıya. Kan akışın hızlansın, kafa darbesinden kaynaklanan enfeksiyon daha bir coşsun. Alkol tamam, peki kanamayı daha nasıl körükleriz? Seks! Seks yapalım,

hepten hızlansın kan akışımız? Başka? Sert sevişelim. Oldu. Az önce kafasını betona vurmamış gibi becer onu. Kafasını merdivenin sivri köşesine çarpmamış gibi kadını boynundan yatağa yapıştırıp becer. Sabah kalktığında kontrol etme, sevgiliymiş gibi buse kondurup çek git.

Nasıl bir insansın sen Mitat Karaman?

İnsan mısın ulan sen?

Her şey apaçık ortada. Lami cimi yok: Mitat Karaman, sen bir insan değilsin, sen bir katilsin!

Midesinde kusacak besin kalmayan Mitat ellerine baktı, kusmuğundan salçalı bir parça bulaşmıştı. Eli kanlıydı Mitat'ın artık. Kimsenin hayatına değmeden, görünmeden, varlığını bile hissettirmeden yaşayan, en büyük övünç kaynağı kimseye zararının dokunmaması olan Mitat âşık olduğu kadını öldürmüştü. Elini silmeye lüzum duymadı. Daha kötüsünü yapacaktı. Elini yumruk yaptı, yere vurdu. Daha sert vurdu pürüzlü zemine. Yara oldu elleri. Kusmuğuna baktı. Midesinden çıkan yemek artıklarında boğulmayı arzuladı. Ama hayır, Mitat çok daha onursuz bir şekilde ölmeyi hak ediyordu. Jimi Hendrix gibi sevdiği birçok rock yıldızı kusmuğunda boğularak ölmüştü, onlarla aynı kaderi paylaşacak biri değildi Mitat. Filmi berbat eden rezil bir figürandı o, başka bir şey değil. Dışkısında ölmeliydi. Bokunun içinde can vermeliydi. Anca bu paklardı Mitat'ı.

Caddeye yürüdü. Cadde kenarında hız yapan arabalara baktı. Birdenbire kendisini atsa caddeye, sorunu şıp diye kökten çözebilirdi.

Dünyaya kazara gelen Mitat kazara gidecekti buradan.

Haydi yapabilirsin bunu!

Yapamadı. Çünkü biliyordu ki yapamazdı. Beceremezdi. Gözünü karartır yola atlayabilirdi belki. Ama

orada bitmiyordu ki. Gözüne kestirdiği arabadaki şoför Mitat değildi ki, o becerikli biriydi. Araba kullanırken insan öldürecek biri değildi. Direksiyonu ustalıkla kırar, elektrik direğine geçirirdi. Bir insanın ölümüne neden olacağına hayatının sonuna kadar felçli kalırdı. Mitat'ın vicdan muhasebesinin zarar hanesine dev bir puan daha... Yok bu kadar ucuz kurtulmazdı. Daha kötüsü olurdu, zincirleme kazaya sebep olurdu Mitat. Arabalar, motorlar, hafriyat kamyonları, otobüsler birbirine girerdi. Barbaros Caddesi'nde Kâbus. Yola atlayan bir adam yüzünden on beş ölü, yirmi yaralı. Yola atlayan M.K. Emniyet'te sorgulanıyor. Şahsın FETÖ mensubu olup olmadığının anlaşılması için telefonuna el kondu.

Mitat yola bakıp düşünürken önünde minibüs durdu. Kapısı açıldı. Her gün birlikte yolculuk ettiği şoförlerden biri Mitat'ın araç beklediğini sanmıştı. Mitat işe gitse iyi olurdu. Perişan halde bindi araca. Üstüne sinen kusmuk kokusundan, gömlek kollarına ve eline bulaşan yemek artıklarından dolayı minibüsteki herkes ondan uzak köşeye yığıldı. Bir eliyle tutacağı, diğer eliyle apandisitini tutarken boş gözlerle dışarıyı seyretti. Kurban Bayramı tatiline bir gün kalmıştı. Tekerlekli bavullular yollarda belirmeye başlamıştı. Şehirden kaçacaklardı. Mitat'ın da kaçası vardı. Şehirden değil, dünyadan.

Ölmek için güzel bir gün aslında.

Ama tatil öncesi verilmesi gereken beyannameler vardı.

Belki ondan sonra.

Paranoya

Minibüs müsait bir yerde yavaşladı, Mitat araçtan atladı, dengesini kuramadı, tökezledi, yere çömeldi, sağ

eliyle destek alıp düşmekten kurtuldu. Hazır çömelmişken biraz kaldırımda oturdu. Şirkete gitmek için kendini hazır hissetmiyordu. Arabalar önünden vızır vızır geçiyor, insanlar arkasından kayıtsızca yürüyordu. İlerideki trafik ışığı kırmızı yanınca önünde arabalar birikti. Tam önündeki arabanın şoför mahallindeki kadını Ceylan'a benzetti. Ceylan kadar güzel değildi tabii.

Mitat'ın gözünden bir damla aktı. Sonra bir damla daha.

Ceylan'ı özlemişti. Gözlerini, gülümsemesini, Venüs gamzelerini... Damlalar hızlandı. Gözyaşı bezleri ardına kadar açılmış, gökten boşanırcasına akıyordu yaşları.

En son ne zaman ağladığını düşündü, hatırlayamadı. Ağlamadığı yıllar için de ağladı sanki Mitat. Doyasıya, hiç durmamacasına. Gözyaşları ile ağzında kuruyan kusmukları sildi. Gömlek kolları kusmuklara karışan gözyaşlarını silmeye yetişemiyordu.

Yalnız OHAL ortamında böyle elinde kusmuklarla uluorta oturmak ve ağlamak hiç akıl kârı değildi. Hâlâ birçok şehirde darbeci askerler aranıyordu, onlardan biri olduğu sanılabilirdi. Karşıya geçti. Simitçiden bir şişe su ve peçete aldı, suyu eline tuttu, peçeteyle kalan kusmukları silmeye çalıştı. Simitçinin bakışlarını fark etti o sırada. Adımlarını hızlandırdı. Sivil polis miydi acaba simitçi.

Simitçinin menzilinden çıkınca biraz rahatladı. Derken trafik ışıklarında elinde fıs fıs ve bezle bekleyen atletli adamla göz göze geldi. Sanki Mitat'a bakıyordu. Sonra adamın çalıştığı ışıklarda kırmızı yandı, adam işine gücüne döndü. Bu defa da kırmızıda duran motosikletli Mitat'ı süzüyor gibiydi. Mitat adımlarını hızlandırdı. Motosikletli, egzozunu patlatarak gözden kayboldu. Mitat, bir plazanın giriş katındaki camlı bölmeyi ayna gibi kullanıp kendine baktı, insanların ilgisini çekecek bir halde miydi acaba? Gömlek kollarında kusmuk lekeleri

vardı sadece. O mesafeden onları mı görüyorlardı acaba? Caddedeki AVM'ye girdi, ilk gördüğü hazırgiyim mağazasından ilk gördüğü "small" gömleği üstüne denemeden aldı. Tuvalette üstündeki gömleği çıkardı, gömleği suç deliliymiş gibi çöp kutusuna tıktı, yeni gömleği giydi.

Yola çıktığında durum değişmemişti, bakışlar hâlâ üzerindeydi. Polis işlediği suçu fark etmiş ve Mitat'ı takibe almış olabilir miydi? *Saçmalama senle mi uğraşacaklar bu kaosta!* Öyleyse şu çapraz askılı çanta takmış genç niye ona bakıyordu? Yoksa Mitat'ı kayıplara karışan darbeci askerlerden birine mi benzetmişti? *Peki ya bu araba niye tam yanımdan geçerken yavaşladı?! Kapıları açılıp sivil polisler inse burada ne yaptığımı sorsalar ne diyeceğim?*

Ne diyecekti, tabii ki bir muhasebeci olduğunu ve çalıştığı şirkete yürüdüğünü söyleyecekti. Buyrun bu da telefonum. Ne değişik bir aplikasyon var ne de WhatsApp'ta şüpheli diyaloglar.

Paranoyayı kes, yürümeye bak!

Mitat kendini sağduyuya davet etti. Evet, birinin ölümüne doğrudan yol açmıştı ama artık bu suçla yaşamasını öğrenmeliydi. Ya yaşayacaktı ya da yola atlayıp bir hafriyat kamyonunun altında ölecekti. Bu iki seçenekten başka bir seçeneği yoktu.

Eğer kendini öldüremiyorsan kendine gel ve yaşamaya bak!

Ölenle ölünmez.

Öldürdüğünle hiç ölünmez.

Katilsen katilsin, katilliğini bil, ona göre yaşa. Hem katilim hem ay takip mi ediliyorum, yok günah mı işledim, cehenneme mi gideceğim, böyle katil olmaz, olunmaz. Normal bir insan olamadın, bari normal bir katil ol.

Hem Allah'ın yazdığı olur. Nasıl Yıldız'ın ölümünde Azrail meleğine kapıyı açtıysan şimdi de alın yazına uydun. Takdire tedbir olmaz. Hikmetinden sual olunmaz.

Karanlık ve karmaşık düşüncelerle şirkete giden uzun kaldırıma çıktı Mitat. Henüz küt saçlı kızla karşılaşmamıştı. Demek ki işe geç kalmamıştı. Ağırdan alarak yürüyebilirdi. Bu, Mitat'a biraz olsun güven verdi. Derken küt saçlı kız göründü. Dün ona, "Günaydın," demişti. Bugün demeyecekti, hem günü aydın değildi hem de ağzını açacak mecali yoktu. Fakat bu defa kız, "Günaydın," dedi.

Mitat onu bir adım geçmişti ki dondu kaldı.

Kız neşeli bir sesle devamını getirdi. "Dün siz bana günaydın demiştiniz, bugün de ben size diyeyim, dedim."

Mitat sadece heykel gibi duruyordu, kızdan yana dönemedi bile.

"Kötü mü ettim?" dedi kız. O zaman dönmek zorunda kaldı Mitat.

"Yok, yok, teşekkürler. Size de günaydın."

"Yüzünüzden düşen bin parça, iyi misiniz?"

"İyiyim iyiyim yok bi' şeyim."

"Her sabah karşılaşıyoruz. Biliyor musunuz siz benim için bir zaman birimisiniz," dedi kız.

Mitat, bunun anlamını biliyordu ama bilmemiş gibi davrandı. Onun da kendisi için zaman birimi olduğunu söylerse kız Mitat'a bağlanabilirdi. Kızlar bu tip tesadüfleri kozmik işaretler gibi bellerlerdi, hemen "birbirimiz için yaratılmışız"a bağlarlardı.

"Anlamadım," dedi.

"Yani şöyle; sizinle şu uzun kaldırımın diğer ucunda karşılaşırsam okula geç kalmadığımı anlıyorum ama başında karşılaşırsam geç kaldığımı anlıyorum. Adımlarımı hızlandırıyorum."

Mitat şaşırmıştı şaşırmasına ama tepkisi farklı oldu: Kafasını salladı ve, "İyi günler," dedi.

Kız arkasından bakakaldı.

Şirkette kimseye bakmadan masasına geçti. Ekrana gömdü kafasını. Bir ara Faik Bey göründü.

"Nerede bu Ediz?!" diye bağırdı ofisin ortasında.

"Efendim, Ediz izinli, düğünü var," diye yanıt verdi ona biri.

Faik Bey düş kırıklığıyla, "Ha öyle mi," dedi. Azarlayacak başka birini aradı gözleri. Mitat'ı gördü. Ofisin ikinci zayıf halkası. Fakat Mitat'ın gözlerindeki tekinsiz ifadeyi okuyunca buna cesaret edemedi. Homurdanarak odasına geri döndü.

Mitat rakamlara dalmıştı. Gelirlere, giderlere, faturalara, irsaliyelere bakarken bir an sabah yaşadığı travmayı unuttu. İş onu iyileştirmişti. Mitat ekrandaki ve belgelerdeki rakamlara bakarken acısının, pişmanlığının, vicdan azabının yatıştığını, bakışlarını rakamlardan uzaklaştırdığındaysa hepsinin aynı anda üzerine çullandığını fark etti. Bakışlarını rakamlara kilitledi. İnsanların neden yedi günde en az beş gün çalıştığını ve buna itiraz etmediğini anlamıştı. Yakınlarını kaybettiklerinde onları sadece işin, çalışmanın iyileştirebileceğini biliyorlardı. Hepsi eninde sonunda yaşayacakları o acılı günlere hazırlanıyorlardı. Gönüllü köleliğe bu yüzden seslerini çıkaramıyorlardı. Başka türlü bu acıya katlanamazlardı.

Mitat baktığı rakamlarda sık sık 400 lira görmeye başladı. İster istemez bu ona başka bir 400 lirayı anımsattı. Kendi cebinden kapattığı Ceylan'a ait aidat borcunu. *Tam anlamıyla ölü yatırım.* Bir de Ediz'in düğün hediyesi için cüzdanından bozuk çıkmadığı için 100 lira vermişti. Eder 500 lira. Ne cesaretle maaşından böyle bir harcama yapmıştı!

Tuhaf düşler ve münasebetsiz düşünceler yine zihnini bulandırmıştı ki bir bankadan telefonuna kısa mesaj

geldi, tamamlayıcı sağlık sigortası fırsatı mı ne öyle bir şeyler. Bu mesajla Mitat rakamların ona unutturduğu acı gerçeğe döndü. Ceylan ölmüştü, onun ölümünde doğrudan payı vardı ve onun adına ödediği 400 lirayı hesap etmesi affedilemeyecek kadar aşağılık bir düşünceydi.

Derken telefonu çaldı. Bilinmeyen bir numaraydı. Polis olmalı diye düşündü Mitat. Komiser Celal olabilirdi. O anda jeton düştü. Mitat büyük olasılıkla Ceylan'ın cinayetinde bir numaralı zanlıydı. Hatta tam şu sıralarda parmak izleri karşılaştırılmış, kadının evinin her yerinde Mitat'ın parmak izlerinin olduğunu gören Komiser Celal Cinayet Büro ekibiyle birlikte yola çıkmış olmalıydı.

Mitat telefonu açmadı. Polislerin yangın ihbarı alan itfaiyeciler gibi arabalarına atlayıp Maslak'a doğru sirenlerini bas bas bağırtarak gaza bastıklarını hayal etti. Bu hızla birazdan şirkete varırlardı. Öyleyse Mitat hâlâ burada ne yapıyordu?

İşte olmazsam hepten şüphe çekerim. En iyisi hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam etmek.

Polisler gelirse bir yere saklanırdı. Evet, aynen böyle yapacaktı. Ya ölecek ya yaşayacak. Yaşamasının yolu da kanundan kaçmaktan geçiyor. Bunu başarabileceğine inandı. Komiserden zeki olduğunu son dört günde birçok defa kanıtlamıştı. Kaldı ki ülke kaynayan kazandı. Tarihin en kaotik dönemi yaşanıyordu. Mitat, bu suç kalabalığında kaynayabilirdi pekâlâ.

Sol gözü hesap yaparken sağdaki nöbet tutuyordu şimdi. *Polisler gelince nereye kaçmalı?* Tuvaletler? Saçmalama Allah aşkına, baskınlarda herhalde her suçlunun ve tahminen polisin aklına ilk gelen yer tuvaletlerdi. Şu arkada paltoların, ceketlerin asıldığı bir oda vardı, oraya saklanabilirdi, eğer kış olsaydı tabii, bu sıcak eylül günlerinde orası bomboştu. Derken en doğru yeri hatırladı.

Tabii ya! Sistem odası! Bilgisayarların *server*'ların, işlemcilerin, modemlerin bulunduğu, bütün kabloların dönüp dolaşıp bağlandığı yerdi burası. Depoların yer aldığı koridorda iki dolabın arasına gizlenmişti sistem odası. Kapısı dışarıdan kapı gibi görünmüyordu. Komiser Celal'in bu gizli odayı bulabilmesi zor olacaktı. Bulsa bile Mitat onu uğraştırdığı için keyiflenirdi.

Öğle yemeği geçti, arayan soran veya şirkete dalan kimse olmadı. Sessiz sedasız geleceklerini ve bir anda kapıda belireceklerini tahmin ediyordu Mitat. O gün otuzbir çekerken geldikleri gibi. En olmadık zamanlarda hiç fark ettirmeden gelirdi polis.

Saat öğlen iki buçuk gibiydi. Birdenbire tüm katta sirenler çalmaya başladı. Kulakları sağır edercesine bir gürültü. Ve dönen mavi-kırmızı ışıklar. Polis diskosu. Kopan sese ve dönen ışıklara bakılacak olursa aynasızlar Mitat'ı kıskıvrak yakalamak için kalabalık gelmişlerdi. Mitat'ın gururu okşandı.

Ofis arkadaşları panikledi elbette. Ne döndüğünü anlamaz vaziyette yerlerinden kalktılar, kapıya doğru yöneldiler. En yanlış yön! Ama Mitat için iyiydi bu, iş arkadaşları kapıdan girecek polislerle onun arasında canlı kalkan olacaklardı. Siren sesleri kulak zarlarını zorlayacak kadar yükseldi. Herkes kapıya koşarken Mitat diğer yöne hızlı adımlarla yürüdü. Sonra çaktırmadan kısa adımlarla koşmaya başladı. Mitat'ın ters yöne gittiğini fark eden İsmail, "Abi kapıya!" dedi. Mitat ona tenezzül etmedi, bildiği yöne devam etti. Depoların olduğu bölüme geldi. İki dolabın arasındaki bilgi işlem odasının kapısını açtı. İçeri girdi. Kapıyı içeriden kilitledi.

Şimdi devasa *server*'larla, bız bız öten işlemcilerle, yılan gibi odayı kuşatan kablolarla dolu bir odadaydı. Saklanmak ve kamufle olmak için en ideal yeri bulmuş-

tu. Köşede üst üste konmuş otomobil lastikleri gibi yığılan yedek kablolara baktı, o yığından bir öbek kaldırdı. Minyon oluşu işine yaradı, kabloların arasına girdi. Şimdi kabloların içinde bir Hint fakiri gibiydi. Polis bu gizli odayı bulsa, kapıyı açsa bile onu fark etmeyebilirlerdi. Hele Celal gibi gözünün önündeki gerçekleri fark edemeyen bir komiser Mitat'ı kabloların arasından asla seçemezdi.

Siren sesleri sustu. Dışarıdan hiç ses gelmiyordu. Komiser ofise girmiş, üniformalı polislerle fellik fellik Mitat'ı arıyor olmalıydı. Mitat kımıldamaksızın durdu, *server*'ların havalandırma seslerini, işlemcilerin bızlamalarını dinledi.

Bu elektronik müzik resitali beş dakikadan sonra kabak tadı vermişti. Dışarıdan hiç ses gelmemesi işkillendiriciydi. Depoların olduğu bir koridordu burası, bari gelip depolara baksalardı.

Beceriksiz polis ne olacak. Böyle devam ederlerse ben çok rahat tüyerim ülkeden.

Derken koşar adım sesleri duydu. Adımlar yaklaştı. Birtakım diyaloglar geldi kulağına. "Buraya mı girdi?" gibi. Aha ispiyonlamıştı bir arkadaşı!

Kapı açıldı.

Faik Bey'di kapıyı açan.

Mitat kabloların arasında nefes almadan durdu.

Faik Bey, kabloların arasında put gibi duran Mitat'a baktı.

Mitat, Faik Bey'e.

Beni gördü galiba.

"N'apıyorsun Mitat?"

Mitat ses çıkarmadı.

"Sana diyorum!"

Önce gözleri oynadı, sonra dili: "Iı şey..."

"Ne arıyorsun burada, bu ne hal?!"

Faik Bey'in arkasından iş arkadaşları kafalarını uzatmış, kabloların içinde Hint fakiri gibi duran Mitat'a bakıyorlardı.

"Saklanıyordum," dedi.

"Neyden?"

"Şey..."

"Mitat, hemen gel buraya, mahvettin tatbikatı. Dönüp seni aradık salak gibi."

"Ne tatbikatı? Ben bir şey yapmadım!"

"Lan ne tatbikatı olacak. Yangın tatbikatı!"

Mitat kabloları üzerinden atıp masasına dönerken kıkırdamalar, gülüşmeler ve fısıldaşmalardan oluşan bir koro ona eşlik etti. Masasına oturdu, çalışıyormuş gibi yaptı. Rakamların dünyasına daldı yine ama bu defa işe yaramadılar. Sonra mail'lerine baktı. "Bina kapsamında yangın tatbikatı gerçekleştirilecektir" e-mail'ini gördü. Resmen ofisin bir numaralı geri zekâlısıydı. Arka masalardan kahkahalar kulağına geldi.

Neyse ki çok yakında hapse gireceğim, diye düşündü Mitat.

Belki uzun bir mahpusluktan sonra bu olay unutulur.

Kötülük

Mitat kafasını ekrana gömmüş çalışıyor gibi yapıyordu. Ama bu bile çok zordu. Konu onunla ilgili olmasa bile duyduğu her kahkahada gururu inciniyordu. Bir ara kapıyla masası arasındaki yola baktı. O yol üzerindekilerin çoğu masasında değildi. Tam zamanıydı çıkıp gitmek için. İzin almasına gerek yoktu. Neden gittiğini az çok anlardı Faik Bey, o kadar da zalim olamazdı herhalde.

Mitat, kimseye görünmeden binadan sıvışabileceğini düşünüyordu ki, görünmek istemediği herkese ve

daha fazlasına bina önünde yakalandı. Bu tarihî kalabalığın açıklaması basitti: Nihayet sigara içerken şirket ahalisinin üzerinde konuşabileceği, herkesin fikir sahibi olup yorum yapabileceği, politik meselelere dokunmayan, magazin bir damara da sahip, her kesimi bir çatı altında toplayan bir konu vardı: kablolara dolanmış Mitat.

Mitat minyon fiziğinden istifade ederek kimseye görünmeden binanın önündeki kalabalıktan sokaktaki kalabalığa karışabileceğini düşündü. Karışamadı. Arkasından kıkırdıyorlardı. Laf atıyorlardı. "Vay son kablo bükücü değil mi bu?", "Oo fiber adam gelmiş!" "Hayırdır *cable guy?*" gibi zevzek espriler.

Mitat bunları ya duymazdan gelip yürümeye devam edecekti ya da dönüp yüzleşecekti onlarla...

Döndü!

Mitat dönünce hepsi gülmeyi kesti, ifadesiz bir şekilde başka yönlere kafalarını çevirdiler.

Biri dışında. Faik Bey edepsizce gülmeye devam ediyordu.

"Nereye böyle kablocu?" dedi.

Ulan koskoca adamsın dalga geçmeye utanmıyor musun?

Faik Bey'den cesaret alan birkaç ofis arkadaşı kaldıkları yerden gülmeye devam ettiler. En ufak merhamet göstermeden, biraz olsun iş arkadaşlarının şerefini onurunu düşünmeden doyasıya gülüyorlardı.

Ulan adam sizi arefe günü tüm gün çalıştırıyor, yine de yaranmak için ona eşlik ediyorsunuz, Allah belanızı versin e mi?

Aralarında Mitat'tan yaşça küçükler de vardı. Stajyerler bile sırıtmaktan çekinmiyorlardı.

Küçük gösterdiğim için beni küçük görüyorlar. Gösteririm şimdi ben onlara gerçek yaşımı!

Kızgın bir boğa gibi burnundan soluyan Mitat, en

çok gülenleri tespit etti, Tuncer evet, Ercan tabii, ah sen de mi İsmail... Hepsini yazdı kafasındaki kara listeye. Şu an içinde biriktirdiği öfke ve adrenalinle üzerlerine saldırsaydı yine böyle gülüp gülemeyeceklerini merak etti. Minyon bir adam olabilirdi ama öfkelendiğinde 10 bitirim kuvvetindeydi.

Şerefsizim en az iki tanesini deviririm yere!

Hayır, bu akıllıca olmazdı. Bir kere kesinkes kovulurdu. Hem de tazminatsız. Dava açabilirdi ama o zaman da dalga geçilmesine neden olan pozisyonu mahkemeyle paylaşması gerekirdi. Ama ya hâkim, "E ama sen de dalga geçilmeyi hak etmişsin, o anda kovmadıklarına şükret," deyip kahkahayı patlatsaydı! Bir mahkeme kalmıştı zaten küçük düşmediği. Ayrıca Faik Bey'in dostları çok olduğundan muhasebe dünyasında mimlenirdi ve artık bu sektörde iş bulamazdı. Muhasebe dışında elinden de bir şey gelmiyordu ki. Garsonluk bile yapamazdı. Sıcak bardakları kenarından tutmayı bile beceremezdi Mitat.

O yüzden intikamını soğuk ve çaktırmadan yemesi en doğrusuydu. Yapması gerekeni biliyordu. Zamanı gelince Faik Bey'i öldürecekti. *Neden olmasın? Şu hayatta en sevdiğim kişiyi öldürdüm, neden Faik Bey'i öldürmeyeyim ki?* Onun ölümünün ardından ofiste yaşanacak sahte matemle birlikte Mitat'ın Sistem Odası'ndaki gülünç hali unutulurdu. Hatta içten içe Mitat'tan şüphelenirler, korkularından veya içten içe desteklediklerinden dolayı Mitat'a ofiste özel ihtimam gösterirler, krallar gibi yaşatırlardı.

Şöyle sorayım: Onu öldürmemek için bir sebebin var mı?

Sonuçta yeni bir cinayet yiyeceği cezayı çok değiştirmezdi. Hem yakalanacağını kim söylemişti? Bugüne kadar işlediği iki suçtan da yakayı ele vermemişti. Son işlediği cinayetten sonra parmak izleri ve DNA örnekleri

olay mahallinde bol kepçe olmasına rağmen polisler hâlâ onu bulamamıştı. Beceriksiz Mitat'ın kendini göstermemek konusunda bir becerisi vardı belki de, karakterinin potansiyelini keşfetmesiyle birlikte ayyuka çıkmıştı bu. Şeytanın yaptığı en büyük numara tüm dünyayı yaşamadığına inandırmakmış, diyordu bir zamanlar izlediği *Olağan Şüpheliler* filminde. Mitat'ın yaptığı en büyük numaraysa tüm dünyayı bir beceriksiz olduğuna inandırmaktı.

Meslektaşlarına pis pis baktıktan sonra sırtını döndü ve yoluna koyuldu. İyi ama şimdi nereye gidecekti? Apartmana dönse polisler karşılardı onu. Evin oradaki parka gitse yine enselenme şansı büyüktü. Sinemaya gitse bu psikolojiyle filmi izleyemezdi, boş yere bir harcama daha olurdu. Bir arkadaşında kalsa... Arkadaşı yoktu ki.

Yıldız Parkı'na gitmeye karar verdi. Kimsenin aklına gelmezdi bir zanlının buraya kaçacağı. Daha çok çiftlerin fingirdeştiği, gençlerin koştuğu ya da çocuklu ailelerin ağaçlara tırmanan sincapları izlediği bir şehir ormanıydı burası. Eve yakın olması da avantajdı, Müvezzi Caddesi'ne açılan sadece mahallelinin bildiği gizli bir kapısı vardı, oradan polisleri gözleyebilir, nöbet değişiminde evine girmek için bir fırsat yakalayabilirdi.

Metro tıklım tıkıştı. Kurban Bayramı hafta sonuyla birleşip 6 günlük bir tatile sebep olduğundan şehirden kaçmaya çalışanlar da eklenmişti kalabalığa. Mitat yeniden insanların bakışlarını üzerinde hissetti. Alnında katil yazıyormuş gibi bir paranoya. Bir an evvel buradan kurtulup parka varmalıydı. Şehir merkezinde kaldığı her dakika yakalanma şansı artıyordu.

Gayrettepe metro durağında indi, Zincirlikuyu çıkışına yürümeye başladı. Burası solucan deliği gibiydi, yerin altında 800 metre civarında yılankavi bir parkur. Mitat hızlı hızlı yürürken insanlar tam tersine yavaş yü-

rüyordu. Havaalanına veya otogara gidenler tekerlekli bavullarını çekiyorlardı. Tekerlekleri yürüme bantlarındaki tırtıklara değdiğinde taramalı tüfeğe benzer bir ses çıkıyordu. İkisi arasındaki ilgiyi kuramayan biri metro tünelinde çatışma çıktığını sanabilirdi.

Mitat habire birilerinin arkasında kalıyordu. Sollamaya ya da sağlamaya çalışsa da farklı şeritlerde farklı hızlarda yürüyen insanlara ve tekerlekli bavullara takılmadan on adım bile atamıyordu.

Önünde yürüyen her yabancıdan sırf ağır yürüyor diye nefret etti Mitat. Sırt çantalı kızdan, fır fır etekli kadından, üçgen vücutlu body'ciden, paçaları yukarı kıvrılmış hipster'dan, saç ektirmiş siyah bantlı Arap'tan, kuş yuvasından bozma saçlı gençten ve en çok da el ele tutuşan çiftlerden, kim olduklarından veya şekillerinden şemallerinden tamamen bağımsız, sadece ama sadece Mitat'ın önünde yavaş yürüdükleri için nefret etti. Oysa hiçbiri hayatın doğal akışından farklı bir şey yapmıyordu, sadece yürümeleri gerektiği için yürüyorlardı. Yanlış kulvarda yürümek veya yürüyen merdivenin/bandın sol tarafında durmak gibi kusurlu bir hareket de bulunmuyorlardı. Sadece aceleleri olmadığı ya da Mitat gibi kanundan kaçmadıkları için normal hızlarında adımlarını atıyorlardı. Buna rağmen Mitat yeraltında kat ettiği 800 metre boyunca en az 30 kişiye nefret duydu. Bir yandan da bu nefreti duyduğu için kendi vicdanında bir aklama operasyonu başlattı.

Acelesi olan herkes yavaş yürüyen yabancılardan az ya da çok nefret eder. Sonuçta bu küçük, küçücük, gelip geçici, neredeyse masumane bir duygudur. Beyaz yalan gibi "beyaz nefret".

Mitat, bir "beyaz nefret" bulutuna dönüşmeden en kısa sürede bu solucan deliğinden çıkmalıydı. Tünelin sonuna gelmek üzereyken önünde yavaş yürüyen bir ka-

dına neredeyse küfredecekti ki, kadının elinde çubuk tuttuğunu fark etti. Kadın kördü. Mitat görme engelliler için konulan sarı şeritlerin üzerinde yürürken kör bir kadından yavaş hareket ettiği için nefret ettiğini fark eder etmez durdu. Her anlamda durdu. Hem yürüyüşünü hem de zihninde dönen tüm faaliyeti durdurdu.

Kötülük geliyorum demez. Yine en ufak haber vermeden, yürümek gibi son derece gündelik bir iş yaparken gelmiş, Mitat'ın zihnini ve bedenini zapt etmişti işte. Peki Mitat kötülüğün tuzağına düştüğünü neden ve nasıl anlamamıştı? Çünkü onu hafife almıştı. Gelip geçici, küçük, masum bir şey olarak görmüştü onu. Nefret bile değildi sanki, "gıcık olmak"tı belki de. O kadar hoşgörülü bakmıştı ki o duyguya, farkına bile varmadan büyüyebileceğini anlamamıştı. Ne olacak canım, acelesi olan kişi önünde yavaş yürüyen kişiden nefret eder, çok rastlanan bir metropol öfkesi, ne var ki bunda.

Oysa nefretin asıl karşılığını çarpma işlemi yapmadan elde edemezsiniz. Yumruğun bir şiddeti yoktur havaya savrulduysa, momentumu bir cisme çarptığında ortaya çıkar. Nefret de öyledir, asıl şiddetini hesaplamak için şu formüle ihtiyaç duyarız: nefretin seviyesi x nedensizlik katsayısı = nefret. Çoğu insan kapıldığı nefretin ciddiyetini Nefretin Çarpım Tablosu'nu atladığı için idrak etmez. Önünde yavaş yürüdüğün kişiye duyduğun nefret 10 üzerinden 6 şiddetinde olabilir, bu hafif bir rakam olabilir fakat 6'yı nedensizlik katsayısıyla, yani bu durumda hiç şüphesiz 10'la çarptığımızda 60 sonucunu elde ederiz, ki bu oldukça tehlikeli bir sayıdır. Bu denkleme göre farz-ı misal patronuna ve kaynanana duyduğun nefret nedensizlik katsayısının düşüklüğünden (nedenlidir çünkü) daha hoşgörülebilir ve kontrol edilebilir bir nefretken, yolda yavaş yürüyen kişiye duyduğun o mikroskobik kin nedensizlik katsayısının maksimumda oluşundan dolayı

neredeyse ırkçılığı dahi geçip canlı bombaya yakın bir sonuç verebilir. Kötülük geliyorum demez. Daha kötüsü geldiğinde de kendini gizlemekte çok hamarattır. Masum masum yolda yürüdüğünüzü sanırken bir bakmışsınız canlı bombaya dönüşmüşsünüzdür.

Ne oldu bana? Ne ara bir canlı bomba oldum?

Hemen sarı şeritten ayrıldı, kör kadının yanına geçip asansöre binmesine yardımcı oldu. Yüzeye çıktığında kadına gideceği binaya kadar eşlik etti.

Ceylan'ı öldürmesi bir kenara, sabahtan beri aklından geçenler korkunçtu. Ofis arkadaşlarını sırf ona güldüler diye öldürmeyi düşünmüştü. Sonra da 800 metrelik parkurda aralarında kör bir kadının da olduğu otuzun üzerinde kişiden nefret etmişti. Seri nefret suçlusu.

Otobüste pencere kenarında oturdu ve yansımasında kendine baktı. Bir psikopatın yüzü müydü bu? Kimdi bu? Yansıması bir yanıt vermedi.

Bir rehabilitasyon şart, diye düşündü. Kötücül düşünceler batağından insanı kurtaran bir rehabilitasyon merkezi var mıydı acaba? Otobüste takkeli bir amca gördü. Adam şortlu bir kıza baktı, hemen sonra kafasını çevirdi, bir dua mırıldanarak tespihini çekmeye başladı. Saniyeler içinde aklından geçen kötücül düşünceleri bertaraf etmişti adam. *Bendeki arıza da bu mu? Manevi boşluktan mı tüm bunlar? Yıldız Hanım gibi Mekke'ye gidip şeytan mı taşlasam? Arınır mıyım o zaman içimdeki şeytandan?*

Onu da beceremezdi kesin. Kötü atar, birinin kafasını gözünü çıkarırdı maazallah!

Sonra kollarına baktı. Medusa, Mitat'ın bu iç hesaplaşmasının bir türlü sonuca varmamasından o kadar sıkılmıştı ki, sessizliğini bozdu.

Sensin! Sen busun! Artık anla. Görmezden gelmeyi bırak. Sen kötüsün. Bunca zaman bu yüzden insanlardan

kaçtın. Bu yüzden kendini eve tıktın; çünkü biliyorsun ki insan içine çıkınca onlara zarar vermeye başlayacaksın. Ama işte ne kadar sakınsan da doğandan kaçamadın. Zehrini saçmaya başladın ve bu devam edecek.

Zeus böldü lafını: "Abartma, duyan da Hades'ten bahsediyorsun sanacak."

Bugüne kadar seni dinledi de ne oldu Zeus? Bak dinle beni Mitat. Bugüne kadar ezik, âciz, zavallı bir adamdın çünkü karakterine, öz benliğine karşı geliyordun. Şimdi güçlüsün, beceriklisin ve mutlusun. Özgüvenin yerinde ve özgür hissediyorsun. Artık kabuğunu kırdın. Karakterinin gerçek potansiyelini keşfettin. O potansiyel kötü olabilir ama ne gam. İyiler ve kötüler vardır bu dünyada. Arasında bir yerde olmaya çabalama artık, ne yapsan olmuyor zaten. Allah seni böyle yaratmış.

Zeus bu son söze bozuldu biraz. "Biraz ayıp oluyor ama Medusa."

Park

Yıldız Parkı'nın girişinde Emniyet Müdürlüğü olduğunu unutmuştu Mitat. Robot resmi çoktan bütün karakollara asılmış olmalıydı. Kıskıvrak yakalanmak için harika bir rota çizmişti gerçekten. Tesadüf, tam o sırada parka giren bir turist kafilesine karıştı ve polislere görünmeden parka girmeyi başardı. Biraz yokuş tırmandı, kafeden gözleme ve ayran alıp havuza yürüdü. Havuzda yüzen ördekleri seyrederken içinde dönüp duran kötücül ve karamsar düşünceler yatıştı biraz.

Ördeklerden biri yaklaştı, Mitat'a baktı. Mitat da ona. Derken ördek ağzını açıp öttü. Havalı bisiklet kornası gibiydi sesi.

"Sen iyi bir adamsın, kendine gel," der gibiydi.

Sonra ördek kırıta kırıta arkadaşlarının yanına yüzdü.

Mitat, kolundaki Zeus'a baktı. Yunan tanrısı, "Ördek haklı. Medusa'nın gazına ne geliyorsun. O herkesi kötü kılmaya pek bir meraklı," dedi.

Haklıydı ama.

"Haklı maklı değil. Bilmez misin sen: Suçlu olduğu ispatlanana kadar herkes masumdur," dedi sakallarını ovuşturarak.

İspatlanmasa da ben biliyorum, onu ne yapacağız?

"Ceylan'ı sen öldürmedin. Bir kazaydı. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi. O da, sen de. Hepsi bir talihsizlik. Oluyor böyle kazalar," diye buyurdu eski tanrı.

Olmaz mı, tabii ki oluyordu kazalar. Yıldız'ın hayat hikâyesinde bahsettiği kazalar geldi aklına. Kadim hep kurtarıyordu Yıldız'ı.

Etrafına bakındı. Havuzun etrafında yürüyen bir çift, karşı bankta bir çift, çaprazındaki ördek evinin orada başka bir çift. Birinden birinin başına bir şey gelse, diğeri yetişirdi. Bu kadar insanın bireyken çift olmasının, tekilken çoğullaşmaya gitmesinin bir sebebi vardı. Toplumun yalnızlara kötü kötü bakması boşuna değildi. Saatli canlı bombalardı yalnızlar. Patlamaları an meselesiydi.

Hepsi yalnızlıktan!

Yalnız olduğu için başına bunlar geliyordu. Ceylan da bir yalnız olduğundan ölmüştü. İki yalnız bir araya gelirse uğursuzluk ikiye katlanırdı, o gece de olan buydu aslında. Ceylan'ı koruyup kollayan gerçek bir erkek arkadaşı olsaydı, onun kafa darbesiyle adam gibi ilgilenirdi. Mitat pis bir abaza olmasaydı cinsel açlığıyla kadının üzerine saldırmazdı! Onun da öncesinde bir yalnız olmasaydı apartmanda cüce taklidi yapmazdı, böyle maskaralıkları da kaybedecek hiçbir şeyi olmayan zavallı yalnızlar yapar hep. Hadi onu da geçelim, hepsinden önce, hikâyenin en başında, Mitat bir yalnız olmasa gecenin köründe çalan kapı ziline yanıt verir miydi? Zaten

niye basmıştı diyafondaki kırmızı düğmeye? En büyük gerekçesi neydi? Zili çalan kişi hayatının aşkı, hayallerindeki kadın olabilir, diye düşünmüştü. Ofisin geri zekâlısı değil, dünyanın geri zekâlısı seçilse yeriydi!

Ama zaten bir geri zekâlı, bir beceriksiz olmasının nedeni yine yalnızlığıydı. Ceylan'la bir gün süren ilişkisi boyunca nasıl da zeki ve becerikli davranmıştı. Çifti kayıp çoraptı Mitat. Tek başına çekmecede boşa yer kaplıyor, boşa zaman harcatıyordu.

Tek başına olmuyor!

Doğal değil zaten. Doğada da her canlı eşini arar, yuvasını kurar, çoğalır, senin ne haddine bu şablona kafa tutmak? Doğa kanunlarına karşı çıkarsan doğa senden intikamını alır. *Frankenstein*'dan *Terminator*'e kadar filmlerin ve romanların en sevdiği mesaj.

O *zaman niye ayakkabı giyiyoruz? O da doğal değil.*

Tam bu sırada bir gelin kadrajına girdi Mitat'ın. Tepeden tırnağa bembeyaz bir kuğu gibiydi. Elinde bir demet beyaz çiçek. Mitat birden bir rüyaya ya da bir masala düşmüş gibi bocaladı sonra kadraja peşi sıra giren damat bey ve fotoğrafçıyla kendine geldi.

Yıldız Parkı gelin ve damatların düğün öncesi fotoğraf çektirmek için sık sık geldiği bir mekândı. Mitat, gelin ve damadın özel anlarını dikizlemek istemedi, kafasını havuz tarafından köşk tarafına çevirdi. Orada bir başka gelin ve damat vardı. Gelinin yüzü çok güzeldi. Eşarbı yüzünü daha bir ortaya çıkarmıştı. Eşarbı Alien'ın kafatası gibi arkaya doğru uzamasa daha güzel görünebilirdi, diye düşündü Mitat. *Yine de kendi kafası kendi kararı.* Sonra el âlemin karısına bakmak ne kadar ayıp diye düşünüp kafasını başka yöne çevirdi, orada da başka bir çift vardı, çocuklu bir aile. Başka yöne çevirdi, orada da bir gelin ve damat. Yön kalmadı artık. Kalktı başka bir yere oturdu. Oraya doğru kameramanlar koştu.

Neler oluyor demeye kalmadan kendini kameramanların ve fotoğrafçıların arasında buldu Mitat. Sonra onu gördü. Mürüvvet ve televizyon programında tanıştığı müstakbel eşi. Kameramanlar akşamki program için, paparazziler de gazeteleri için görüntü alma telaşındaydılar.

Kalabalık biraz dağılınca Zehra ile karşılaştı. Mürüvvet kadar olmasa da pek bir şıktı Yıldız'ın torunu. Mitat, onunla en son karşılaştığında yaşananları hatırlayıp dövmelerini kapattı.

"Aa nasılsınız? Beni hatırladınız mı?" dedi genç kız.

"Tabii ki. Helva... çamfıstıklı."

"Evet! Aynen. Ne yapıyorsunuz burada?"

"Hiç, yürüyordum öyle."

"Bizim de akşam düğün var, malum..."

"Hayırlı olsun."

"Dedeme yardımcı oluyormuşsunuz aidatlar konusunda, teşekkürler."

"Ne demek. Elimizden geleni yaparız."

"Anneannemi aratmıyormuşsunuz, yani öyle dedi dedem sizin için."

"Teveccüh etmiş."

O sırada düğünün yapılacağı köşkün bahçesinden Mürüvvet seslendi. "Zehra, geliyor musun?"

Zehra bir dakika der gibi parmağını kaldırdı. Sonra Mitat'a döndü. "Ne diyeceğim, gelmez misiniz siz de?"

"Nereye?"

"Düğüne."

"Aa yok, yok, teşekkürler. Olmaz, hiç olur mu..."

"Neden olmasın. Dedem sizi çok seviyor. Siz de aileden sayılırsınız."

"Yok artık, daha neler."

"Bizim masada boş yer de var."

Mitat bir an bu teklifi değerlendirmeyi düşündü. Başına ne geliyorsa yalnızlıktan ve bir yere ait olmama-

sından gelmiyor muydu? Şimdi masada boş yer vardı işte. Güzel, genç bir kız onu davet ediyordu. Şimdi birbirinden kötücül fikirlere kapıldığı günahkâr geçmişini bu mutaassıp kitleye karışarak bir güzel geride bırakabilirdi belki de.

Sonra o teyzeleri gördü. Mevlitteki izdivaç teyzeleri. Kaşlarını çatmış uzaktan bakıyorlardı. Derken mevlitteki kindar amcalardan birini gördü, "Sen buraya cünüp gelmeye utanmıyor musun?" diyen amca. Mevlitten sonra düğüne de cünüp gidip kutsal müessese evliliği kirletmenin âlemi yoktu.

"Ya zaten şey, benim işim var şimdi. Geç bile kaldım."

"Anlıyorum," dedi Zehra, üzgün.

Kız eteğini çekiştirerek gitti. Belli ki gönlü vardı Mitat'ta. Etraftaki akrabalarına rağmen Mitat'la flört etmekten geri kalmamıştı. Mitat'ın yüreği burkuldu çünkü Ceylan'ı öldürdüğü ortaya çıktığında Komiser Celal, Yıldız'ın ölümünü de hiç şüphesiz Mitat'a yıkacaktı. Kızcağız biricik anneannesinin katiliyle flörtleştiğini öğrenince kim bilir nasıl bir boşluğa düşecekti. Daha çok gençti. Belki de Mitat onun ilk gerçek flörtüydü. Bundan sonra bir erkeğe yeniden güvenemezdi.

Mitat, Zehra'nın iyiliği için kanundan kaçışını uzatmamaya karar verdi. Güzel kız her türlü üzülecekti ama en azından gerçeği hemen öğrenirse kalbinde açılacak yara derinleşmezdi. Bağlandıktan sonra bunu öğrense o yara çok zor kapanırdı. Bir daha hiçbir erkeğe güven duymaz, hayatı mahvolurdu. Mitat bir masumun daha hayatını mahvetmek istemiyordu.

Hem nereye kadar kaçabilirdi ki? Bankada birikmiş parası yoktu. Bu ayki maaşı, 500 lirayı hibe edince şimdiden bir avuç kalmıştı. Uçak bileti bile alamazdı. Ucuz bir otelde gizlenmeye kalksa on günü zor çıkarırdı. Artık dayanamıyordu. Günlerdir yaşadığı vicdan azabı ve aklın-

dan geçen karanlık düşünceler Mitat'ın altından kalkamayacağı kadar ağırdı. Bunları Themis'e, adalet tanrıçasına havale etmeliydi, o gerekeni yapardı.

Teslim olacaktı.

Kelepçe

Karakola gitmesine gerek yoktu, eve dönse yeterliydi. Komiser Celal'in onu orada beklediğinden adı gibi emindi. Parkın gizli kapısından eve çıkan yokuşu çıkmaya başladı. Son özgür yürüyüşünün yokuş yukarı olmamasını dilerdi ama artık yapacak bir şey yoktu.

Ölü adam yokuş tırmanıyor.

Cennet Apartmanı göründü. Sokağın diğer tarafında biraz uzakta polis arabasını görebiliyordu. Polis arabası olsan da park yeri bulmakta sıkıntı çekiyorsun, diye düşündü Mitat.

Yokuşu biraz daha tırmanarak biraz daha yaklaştı hapiste geçireceği yıllara. İster istemez bileklerini ovdu. Bileğini saracak kelepçeleri şimdiden hissetmişti sanki. Plastik kelepçedense demir kelepçeyi tercih edeceğini düşündü. Plastik kelepçeleri gıcıklığına sıkıyorlardı. Demir kelepçeler daha sağlam olmakla birlikte o kadar acıtmazdı. Onları az çok tecrübe etmişti Ceylan sayesinde. O şehvet dolu anları hatırlayınca Mitat'ın içi yine bir tuhaf oldu. Ama bunun hiç sırası değildi!

Kelepçeleri arkadan bağlamazlar umarım. Bunun çok acı verdiğini okumuştu.

Derken Komiser Celal'i gördü. Gözlerinde zafer ışıltısı vardı, "Katili yakaladım, bir dosyayı daha kapattım," cümlesi 100 metreden okunabiliyordu. Üniformalı ekürisi de benzer bir edayla yanında duruyordu.

Mitat hemen kollarını uzattı, ellerini açtı. *Böyle ya-*

parsam hiç kolumu geriye doğru burkmazlar, kelepçeleri önden bağlarlar, bir eziyetten kurtulurum. İyi huydan kelepçe kıyağı.

Sonra onu gördü, cüceyi. İki polisin arasındaydı.

"Ben suçsuzum, n'apıyorsunuz!" diyordu cüce Dilaver. Gerdanında işlemden geçen sesi öfkeyle birlikte daha da garip çıkıyordu. Elleri arkasında plastik kelepçeyle bağlanmıştı küçük adam. Kolları tombik olduğu için normal bir insandan daha çok acı çektiği yüz ifadesinden ve ahlamalarından anlaşılıyordu. Mitat hemen öne doğru uzattığı kollarını normal pozisyona getirdi.

Üniformalı bir polis geldi, "Amirim, kanıtlar."

Şeffaf bir poşetin içinde bilezikler, altınlar, elmas yüzük ve halhal vardı. Yıldız'dan çalınan mücevherler. Halhal da Ceylan'ın olmalıydı. Cüce onlara bakıp, "Kaldırımda buldum onları, ben masumum," dedi.

Komiser oralı bile olmuyordu. "Götürün bunu!" Cüceyi polis arabasına götürdüler. Cüce hâlâ bağırıyordu.

"Kuran çarpsın amirim, ben bir şey yapmadım!"

Arabaya sokarken cücenin kafasını eğme gereği duymadılar, kargatulumba fırlattılar arabanın içine.

Komiser, üniformalı ekürisine, "Her yerde parmak izi var, hâlâ konuşuyor," dedi.

Mitat şoke olmuş bir ifadeyle izliyordu olup biteni. Sanki bir rüyadaydı. Sabah üzüntüden ağlayan Mitat'ın gözleri bu defa sevinçten doldu. Elini ağzına götürdü.

İnanamıyorum!

Yaşasın, ben masumum. Masumum!

Komiser Celal bu esnada fark etti Mitat'ı.

"Sen!" diye bağırdı.

Mitat, "Bana mı sesleniyor?" dercesine etrafına bakındı.

"Sana diyorum Mitat Karaman."

"Evet?"

"Haklıymışsın lan. Yıldız'a giren hırsız cüceymiş. Şerefsiz dün de Ceylan'ı öldürmüş."

Omzundan tuttu Mitat'ı.

"Senin lafına itibar etmemiştim ama Meryem Abla da söyleyince herifin apartmanının yanından geçerken penceresinden baktım, masanın üzerinde kabak gibi duruyordu çaldığı mücevherler. Dingil, saklama gereği bile duymamış. Neyse sonra bir baskınla paketledik yerelmasını."

"Yıldız'ın mücevherleri miymiş peki?"

"Evet, Kadim Bey teyit etti."

"Peki Ceylan? Yani Ceylan Hanım'ı niye... nasıl öldürmüş?"

"Hırsızlar bir yere dadandı mı dadanır. Altı numaradan sonra dörde de girmiş. Kadın yatarken fark etmiş herifin girdiğini. Bu da n'apacak, saldırmış kadına. Yatış pozisyonunda tutup kafasını vura vura öldürmüş. Başka nasıl öldürecek yerden bitme. Yatakta da epey hasar var zaten, sallantıdan herhalde."

"Sallantıdandır herhalde," dedi düşünceli bir tonla Mitat.

"Zaten anlamalıydık, bir cüce buradaki evlerin kirasını nasıl karşılayabilir ki..."

"Doğru," diyebildi Mitat.

Demek ki, ben çıktıktan sonra eve girmiş. Ya da parkede uyuduğum gece... pis cüce!

Mitat kendisinin suçlu olduğuna o kadar ikna olmuştu ki bu yeni gerçekliğe hemen alışamadı.

Zeus'tan yardım diledi.

"Herkes suçlu olduğu ispatlanana kadar masumdur, demiştim," dedi eski tanrı. "Sadece yanlış zamanda, yanlış yerdeydin, şimdi kendine gel."

Mitat önce kolundaki tanrıya sonra gökyüzündeki Tanrı'ya teşekkür etti.

Allahıma bin şükür.

Kısmet

Mitat televizyonu açtı. Ana haber bülteni yeni başlamıştı. "Ülke olarak ağır bir travma atlattık ama hayat normale döndü," dedi bir bakan. Hayat normale dönmüştü ama olağanüstü hal devam ediyordu.

Mitat da memleketten farklı değildi. Olağanüstü hal devam etse de normale dönmüştü. Travmalarını atlatmış, bütün suçlarından aklanmıştı. Apartmanlarına dadanan bir Leprikon yüzündendi yaşadığı tüm eziyet. Şimdi yaşananları unutup hayatında beyaz bir sayfa açabilirdi.

Ana haber bülteninin sonunda sunucu hafif haberlere geçti. "Haylaz Maymun Güldürdü" yazdı ekranda. Hayvanat bahçesinde ortalığı birbirine katan bir maymunun komik hareketleri bir cep telefonu kamerasına takılmıştı. Aslında bu olayın ana haber bülteninde haber olması ülkede hayatın normale döndüğünün en büyük kanıtıydı. İlk haberdeki bakanın iddiasını son haberdeki maymun kanıtlamıştı.

Hemen sonra *Kısmetim Sensin* başladı. Şu evlendirme programı. Jeneriğinde Muazzez Abacı'nın "Kısmetim Sensin" isimli şarkısı çalıyordu. "Dünyaya yeniden seninle doğdum / Kederli günleri kalbimden kovdum / Aşkına tutuldum bir sarhoş oldum / Bahtıma yazılmış kısmetim sensin," diyordu Türk musikisinin müstesna ses sanatçısı.

Bayram özel programı Mürüvvet Özdemir ile müstakbel eşi Hasan Ali Sönmez'in düğününden canlı yayınlanıyordu. Henüz gelin ve damat ortalıkta görünmüyordu. Yuvarlak masalarda takım elbiseli adamlar ve şık hanımlar yüzük kardeşliğini oluşturmuşlar, yemek yiyorlardı. Derken gelin ve damat, *Gladyatör* filminin soundtrack'i ile arenaya teşrif ettiler. Herkes ayağa kalkıp alkışladı çifti. Işıklar salonun içinde dört dönüyordu. "Elektrik

aldım" diye başlayan bir ilişkinin sözleşmeye dökülmesi elektriğin maharetiyle kutlanıyordu.

Acaba Kadim Bey orada mı?

Tam bunu düşündüğü sırada kamera Mürüvvet'in babası Kadim Bey'i gösterdi. Mitat için ihtiyar adamı ekranda görmek ilginç bir histi. Sonra mekânda dolanan sunucu kamerayla Kadim Bey'in arasına girdi.

"Mürüvvet'in babası Kadim Bey sevincini buruk yaşıyor. Sadece birkaç gün önce eşi Yıldız Hanım'ı kaybetti," dedi ve mikrofonu Kadim Bey'e tuttu.

"Allah gönülleri bir etmiş, bize kutlamak düşer. Yıldız Hanım damadımızı sevmişti, bugünleri görmeyi isterdi. Bir yastıkta kocasınlar inşallah," dedi.

Damat ve gelin masaya oturduktan sonra şahitler anons edildi, çiftin ilişkisine zerre şahit olmamış ünlü bir futbolcuyla ünlü bir şarkıcı.

Yalancı şahitler!

Bu şahitlik müessesesi yeterince dikkate alınmıyor. Bir ayin yapacaksınız konsepte uyun bari. Şahitler bir hafta çiftlerle zaman geçirsin, baksınlar aralarında bir ahenk var mı... Mesela çift bir yıl sonra boşanırsa şahitleri ceza alsın, bir daha şahit olamasınlar, hatta şahit bekârsa evlenemesin, evliyse boşanamasın! Bir caydırıcılık şart.

Sıra evlilik yeminindeydi.

"Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, yoksullukta ve bollukta, ölüm sizi ayırana dek..." diyerek gelin ve damattan birbirlerini karıkoca olarak kabul edip seveceklerine dair onay istedi memur.

Mitat, bunlara, diş iltihabında, horlamada, osurmada, kuş ötmediğinde, memeler sarktığında, altınıza etmeye başladığınızda, Alzheimer'da, çocuğunuz engelli doğsa bile, gibi yeni maddelerin eklenmesi gerektiğini düşündü.

"Evet"ler alkış tufanlarıyla karşılandı ve ilk dans ta-

bii ki "Kısmetim Sensin" eşliğinde yapıldı. "Aşkımı kalbine sığdıramazsın / Hasretin derdini durduramazsın / Ne yapsan elimden kurtulamazsın / Şansıma yazılmış kısmetim sensin," diyordu Abacı.

Mürüvvet bu mısralardan "Ne yapsan elimden kurtulamazsın"ı daha yüksek sesle ve hissederek söyleyince damadın yüzünde bir anlığına "ayvayı yedik" ifadesi belirdi gibi geldi Mitat'a.

Saçmalama, gayet de mutlu işte, kıskanma, dedi Zeus. Evlilik o kadar kötü değil, ben de Hera'yla evlenmiştim. Gerçi yürütemedim o ayrı, diye ekledi emekli tanrı.

Kedi uzanamadığı ciğere mundar dermiş, dedi Medusa. Çalış senin de olur, diye ekledi.

Ben de bu programa katılsam mı?

Cabbar

Mitat bu korkunç düşüncenin düş dünyasına tezahür etmesine fırsat vermeden televizyonu kapattı, kendini balkona attı. Şehir her zamankinden sessizdi. Gecenin sükûneti ona huzur verdi. Aya baktı, dolunay kıvamında değildi artık. Son dördün denen evredeydi. Bu demek oluyordu ki, ayın gelgit etkisi azalmıştı. Yüzde 60'ı su olan Mitat'ın ruh halinin dinginleşmesinde bunun kuşkusuz etkisi olmalıydı.

Şu Neptün Hanım ile Merih Bey'in kitaplarına bir ara bakayım.

Onların öğretileriyle kişisel gelişimini tamamlayabilir, huzurlu bir hayat inşa edebilirdi kendine. Son üç gündür olduğu gibi en ufak rolü olmadığı suçlardan dolayı cehennem azabı yaşamayı bir kenara bırakmalıydı.

Derken sokakta kımıldayan bazı karaltılar fark etti. Üç tane cüce, bir tane köpek. Dilaver'in eşi ve çocukları, yanlarında kurt köpeği Cabbar.

Kadın kulak tırmalayan bir sesle ağlıyor, bir de anlaşılmaz cümleler sarf ediyordu. Apartmana yaklaştıklarında ne konuştuklarını az çok seçmeye başladı Mitat.

Cabbar'ın zincirini tutan oğlu annesine, "Sakin ol anne, lütfen," dedi.

"Babanız masum oğlum!" diye yanıt verdi anne.

"Biliyoruz anne."

"Herkes duysun, Dilaver masum!" diye bağırdı küçük kadın.

Bu bağırış televizyonlarındaki üç saat süren diziden sıkılan meraklı komşuları balkonlara çıkardı. Onları fark eden anne cüce tekrar bağırdı. "Dilaver'im masum!"

Oğlu, "Anne lütfen... babam çıkacak merak etme," dedi

"Adalet mi var oğlum? Güçleri bize yatıyor ancak!"

Köpek Cabbar bu sırada son derece sakindi. Üzerinde bir şaşkınlık vardı. Sahibinin onu neden gezdirmediğini ve zincirini neden oğlunun tuttuğunu anlamaya çalışıyor olmalıydı. Sessiz sakin olarak bildiği sahibinin karısı neden şimdi bağırıp çağırıyordu? Gitti onun yanına. Kafasıyla sürtündü cüce kadına.

"Ah Cabbar ah, biz sana nasıl bakacağız? Kendimize zor yetiyoruz. Dilaver olmadan biz ne yapacağız be oğlum?"

Sahibinin adı zikrediliyordu habire. Ama kendisi yoktu ortalıkta. *Sahip nerede?* Köpeğin ağzından mırıltılar yükseldi.

Kadın anlamış gibi. "Yok Dilaver yok, gitti, götürdüler onu!"

Sonra kadın öncekilerden daha şiddetli bir sinir kriziyle kendini yere attı.

Dövünerek yas tutan kadınlar gibi kendine zarar vermeye başladı. Bu sahneyi kaçırmak istemeyen mahalleli balkonları doldurdu, rating'ler fırladı. Cabbar kadına

görünmez birinin saldırdığını sanıp birkaç kere karanlığa havladı.

Sokağın muhtarı Meryem Abla çıktı sokağa. Elinde kolonya şişesiyle, "İnci sakin ol," dedi.

Ulan uyanık Meryem şimdi öyle diyorsun da, sen ispiyonladın cüceyi.

"Nasıl sakin olayım, nasıl ha nasıl?! Dilaver'im bir şey yapmadı. Sadece geceleri gezmeyi severdi. Bakışlardan sıkılmıştı. Gecenin karanlığı onu gizlerdi, anlıyor musun?" Cüce, balkonlara döndü. "Anlıyor musunuz?!" diye bağırdı.

"Gece vakti ne yaptığını bilmiyorsun ama," dedi Meryem.

"Ne yapıyorsa yapıyordu, kime ne!"

Cüce kadın kendi etrafında dönerek ve işaretparmağını uzatarak balkondakilere baktı. "Biri Dilaver'imin üzerine yıktı suçu, bunu biliyorum," dedi. "Dilaver'im içeride! Gece rahat uyuyabilecek misiniz?"

Cabbar küçük kadının bu çıkışını anlamış gibi onunla birlikte döndü. Birdenbire bir koku almış gibi Cennet Apartmanı'na yöneldi. Tam olarak üçüncü kattaki Mitat'a doğru kafasını kaldırdı.

Önce hırladı. Sonra şiddetle havlamaya başladı.

Cüce oğlan susturmaya çalıştı köpeği. "Cabbar sus!"

Cabbar oralı değildi. Şiddetini artırdı ve resmen Mitat'ın gözlerine bakarak havlıyordu. Altyazısı şöyleydi: *Sensin o! Biliyorum, sensin! Kokunu alıyorum. Sensin o!*

Mitat bir süre sanki köpek ona havlamıyormuş gibi aval aval baktı. Fakat balkonlardaki izleyiciler de Mitat'a dönünce bir açıklama yapmak zorunda kaldı:

"Dolunaydan herhalde," dedi, zoraki bir gülümsemeyle. Ayı gösterdi. Mahalleli gökyüzüne baktı. Dolunay değildi ki o.

Köpek havlamaya devam etti. *Sensin o! Biliyorum, sensin!*

Baktı, ne köpek susuyor ne de mahalleli bakışlarını kaçırıyor, Mitat içeri geçti, balkon kapısını kapattı.

Cabbar havlamayı kesti.

Plan

Mitat, salonda kapalı televizyonla karşı karşıyaydı. Televizyonun siyah ekranındaki yansımasına bakıyordu.

Suç cücenin üstüne kaldı diye nasıl sevinirim? Nasıl huzura ererim? Ne ara böylesine bir kötülük timsali oldum ben?

Kapalı televizyondaki yansıması ona yanıt verdi.

Çünkü sen bir beceriksizsin. İyi olmayı bile beceremeyen bir beceriksiz. Tek yapman gereken yaşayıp gitmekti. Risk almadan, sorumluluk almadan, seçim yapmadan alnına yazılan yazıya uymaktı. Bir sünepe olarak yaşayacaktın. Onu da beceremedin. İki acı olayda da parmağının olduğunu reddettin. Bal gibi de var. İlkinde parmağınla düğmeye bastın, ikincisinde... aklına bile getirme! Sapık seksomanyak seni! Ama Allah'ın sopası yok işte, köpek ta nereden kokunu aldı. Üstün başın buram buram günah kokuyor çünkü. Pis cenabet! Adalete teslim olacaktın ne güzel. Onu bile beceremedin. Biliyordun cücenin bu iki suçu da işleyemeyeceğini. Komiseri gördüğünde söyleyecektin. Söyleyemedin. Senin için hiçbir şeyin, hiç kimsenin bir değeri yok. Onlara zarar vermek istememenin altında bile kendi egon yatıyor. Oysa zararın kendisi sensin. Bütün gece karşımda durur, aynı programları izler, aynı rutinlerde dönüp durursun. Bir gece, şurada bir kadınla seni göremedim. Arkadaşlarınla maç izlerken göremedim. Tek başına yaşaya yaşaya dünyanın sadece senin etrafında döndüğünü sanan bir menfaatçi oldun çıktın.

Mitat, bir televizyon yansıması tarafından azarlandığına inanamıyordu. Daha kötüsü yansıma haklıydı. İnsanlığından tiksindi Mitat. Şu karaltıdaki belli belirsiz yansımasına dahi bakmaya dayanamıyordu artık. Bu zalim dünya için bile fazlasıyla zalim, fazlasıyla gereksizdi.

Sabahki düşüncelerini daha fazla ertelemenin hiç lüzumu yoktu, erteledikçe daha kötü dibe batıyordu. Kötülükle flörtünü yüzde yüz gerçek bir cinayet, ne bileyim bir katliam falan işlemeye kadar götürmeden kendine yönelik cinayetle bu işi kökten çözmeliydi. Kusursuz intihar. Öyle yola atlayarak olmazdı bu iş, balkondan, AVM'nin üst katlarından atlamakla da olmazdı, başkasının hayatını riske atmamalıydı. Köprüden atlamak da doğru değildi, trafik sıkışır, kalabalık toplanırdı.

"Yalnız geldim yalnız giderim mi diyorsun?" diye sormuştu Yıldız.

Aynen öyle Yıldız Hanım, yalnız geldim, yalnız gideceğim...

Uykusuzlukla savaşırken aldığı reçeteli uyku haplarını hatırladı. Bir gece denemiş, sonra ertesi gün uyanamayınca bir daha elini sürmemişti. Kutunun hepsi oradaydı. Doktor muayenesiyle birlikte ona üç yüz elli liraya mal olan haplar. Nihayet bir işe yarayacaklardı. Mitat kimseyi öldürmeden ölmeyi ancak onlarla başarabilirdi.

Kutuyu açtı, avucuna boca etti. Bir sürahi suyu yanına koydu. İşin püf noktası, düşünmemekti. Düşünmeden yapmalıydı yapması gerekeni.

"Düşünmeden seviş derler. Düşündüğünde işin tılsımı bozuluyor," demişti Ceylan. Ah Ceylan ah!

Haklıydın ama, bir öte dünya varsa, orada görüşürüz umarım. Senden özür dilerim. Affedersen belki sonra... Kes! Yine üşüşen o münasebetsiz ve müstehcen düşünceler... çok yakında bunların hiçbiri olmayacak. Düşün-

meden atacaksın hapları ağzına. Suyla yutacaksın. Hepsi bu. Sonrası derin bir uyku. Deliksiz.

Cesedimi ne zaman bulurlar acaba? Birdenbire bu soru üşüştü Mitat'ın zihnine.

Evinde tek başına ölenlerin aylar, hatta yıllar sonra bulunduğuna dair haberleri hatırladı. *Bir adamın yalnız ölmesi haber olmaz ama cesedi aylar, yıllar sonra bulunursa dünyanın her yerinde haber olur.* Hırvatistan'da bir kadın 42 yıl sonra bulunmuştu, dünyanın her yerinde haber olmuştu. Amerikalı bir kadının cesedi ise öldükten üç yıl sonra bulunmuştu. Kadın bir münzevi de değildi, sosyal ilişkileri güçlüydü. Hakkında belgeseller çekildi, şarkılar yazıldı. *Evde ölü bulunduğunuzda haber olmanız için rock yıldızı olmanız gerekmiyor, ölümünüzün üstünden biraz zaman geçmesi yeterli. Acaba cesedinizin haber değeri kazanma süresi ne kadar? Üç gün yeterli olur mu?* Yok, üç gün kısa, bir kişinin üç gün arkadaşları ve ailesi tarafından aranmaması normal. Nedir o eşiğin süresi? Altı gün? O da yeterince ilginç değil. O unutulmuşluk ve çürümüş ceset kokusunu buram buram okura hissettirecek bir süre olmalı. Bir hafta yeterliydi sanki. Mitat'ın aklına Kurban Bayramı geldi birden. Bayram tatili bağlandığından bir haftalık tatil araya girecekti. Bayramda herkes tatile gidecekti, kimse onu sormazdı. Tatilden sonra da birkaç gün işkillenmezdi kimse. Bu durumda cesedinin on gün sonra bulunacağını tahmin etti. *Mükemmel zamanlama. Bugün ölmek için şahane bir gün!*

Bu düşünceyle son tereddüt kırıntılarını da çöpe attıktan sonra hap şeklindeki küçük Azraillerine baktı. Yan yana cephaneliğini sergiler gibi muntazam dizmişti onları. Büyük boy bardak, bir sürahi su, her şey hazırdı.

Fakat bir şeyin eksik olduğunu hissetti Mitat. Tatile giderken kapıyı kapatmadan önceki o, "Bir şey unuttum, ama ne?" hissi Mitat'ın kapıyı kapatıp gitmesine engel

oluyordu. Diş fırçası? Ekstra boxer? Çorap? Havlu? Güneş kremi? İyi de, bunların hiçbirine öte dünyada ihtiyacı yoktu ki! *Belki güneş kremi, cehennem malum...* E tabii, intihar ediyordu, cehennemi garantilemişti sonuçta.

Unuttuğu şeyi tam bu düşünce trafiğinde hatırladı: İntihar mektubu!

Arkasında bir mektup, en kötü bir not bırakmalıydı. Bari bunu yapsaydı!

Hemen bir tükenmezkalem buldu. Ama bir kâğıt bulamadı. Evin her yerine baktı, bir tane boş kâğıt yoktu. Bir tarafı dolu olsa da olurdu, diğer tarafına yazardı, o kadar da özenmeye gerek yoktu ama bir tane bile öyle kâğıt bulamadı. Sonra gözüne yeşil kaplı apartman defteri ilişti.

Sonlara doğru boş sayfalardan birini açtı. Sayfayı kopardı. Kâğıdın altına defterin cildini koydu ve insanlığa bırakacağı cümleleri düşünmeye başladı.

Düşünme! Düşündüğünde işin tılsımı bozuluyor!

Haklısın Ceylan.

Buzdolabında kalan votkayı doldurdu bardağına, fondipledi onu. Kafası hemen güzel oldu. Ne yazması gerektiğini biliyordu şimdi:

Geçiyordum, uğradım, dayanamadım, çıktım.

Mitat Karaman

Güzel görünüyordu vallahi. Kendisi göremeyecekti ama belki de kült olur, ileride bir web sitesinde "en ilginç on dört intihar mektubu" gibi bir listeye girerdi. Oradan biri görür, duvarlara yazmaya başlardı. Mitat farkında olmadan otuz altı yıldır dünyada bırakamadığı izi dört basit kelimeyle bırakmıştı belki de.

Yalnız bir dakika! Cüceyi unutmuştu. *Hay eşek kafam!* Altına hemen bir not girdi.

Not: Cüce bir şey yapmadı. Katil muhasebeci. Yani ben, ben, e be salak komiserim benim.

Giderayak cüce için bir şey yapabildiğine sevindi.

Düşünüyorum da her şeye karşın o kadar da kötü bir adam değilim. Şu son dakika hareketimle belki bir süre cehennemde yattıktan sonra cennetin kapılarını açarlar bana...

Hah işte. Bir tane iyilik yaptın hemen karşılığını bekliyorsun. Oportünist pislik seni!

Haydi, geciktirip durma, at şu hapları ağzına. At, at, at!

Düşünmemeye çalışıyordu ama ne mümkün. Elleri Parkinson hastasıymış gibi titriyor, sol avucundaki hap dağı sallanıyordu. Derken o dağdan bir hap düştü. Mitat, onu aramak için elindekileri masaya geri koydu. Masaya koyduklarından iki tanesi yuvarlanarak masanın farklı köşelerinden yere atladı. Onları da arama kurtarmaya dahil etti. Eksik olmamalıydı, hepsini ağzına atmalı, en ufak doz farkından dolayı sonsuz uyku hayalini riske atmamalıydı.

İki hapı hemen buldu ama ilk düşürdüğünü bulamıyordu. Kütüphanesinin altındaydı. Elini uzattı, aldı. O sırada kütüphanesinin en alt rafında bir kitapla göz göze geldi.

James Fallon'ın *İçimdeki Psikopat* isimli yarı otobiyografik nöroloji kitabı.

Beş sene kadar önce okumuştu bu kitabı Mitat. Daha doğrusu, yarısını okumuştu. Bu kitabı yarım bırakmasının sebebi diğerlerinde olduğu gibi sıkılması veya olay akışını takip edememe/karakter isimlerini akılda tutamamak değildi. Bu kitap onun canını sıkmıştı çünkü gerçek bir olayı anlatıyordu ve Mitat bu olayda fazlasıyla kendisini görmüştü.

James Fallon isimli bir nöroloğun gerçek hikâyesiydi bu. Katiller ve seri katiller üzerinde çalışan Amerikalı beyin uzmanı tüm bu psikopatların beyin taramalarına baktığı zaman ortak bazı özellikler ve bir şablon tespit etmişti. Sonra bu nöroloğun karşısına tüm bu özelliklere sahip bir beyin taraması çıkıyor. Öyle bir tarama ki, sahibi psikopatın kralı falan olmalı. Nörolog, bu tarama hangi psikopata ait diye bir bakıyor, kim çıkıyor beğenirsiniz? Kendisi! Yıllar önce yaptırdığı tarama araya kaynamış.

Bu ürkütücü keşfinden sonra arkadaşları ve ailesiyle bu durumu paylaşıyor. İşin ilginci, yakınlarının çoğu bu sonucu garipsemiyor. Geçmişe dönüp ona hangi hareketinden dolayı bundan şüphelendiklerini anlatıyorlar. Onlar anlattıkça nörolog onların da anlatmadığı başka olaylar anımsıyor.

İşte Mitat da aynı şekilde geçmişine döndü. Psikopat eğilimlerinin ortaya çıktığı, kötülüğe boyun eğdiği anları hatırladı. O kadar çok vardı ki...

İlkokulda, en masum yıllarında kopya çekmiş, kopya çektiği arkadaşı bir başka derste kopya istediğinde vermeye çekinmişti. Ortaokulda yakın arkadaşlarının dalga geçtiği feminen Cemil'e, Cemile diye takılmış, çocukçağız kabadayılar tarafından değil de Mitat gibi bir ezilen tarafından da ezilince çok üzülmüş, belki de bu olaydan dolayı iki ay sonra okulunu değiştirmişti. Lisede bir müzik dergisinin mektup arkadaşlığı köşesine yazmıştı, ona mektup atanlardan sadece Konyalı bir erkeğe yanıt vermemişti. Üniversitede Venüs'ü tavlamaya çalıştığı sırada ona rakip olur diye en yakın arkadaşıyla arasına mesafe koymuştu. Venüs'ü tavlayamayınca Venüs'ü Medusa diye koluna dövmeleyip Facebook'a yüklemiş, kızı etiketlemişti bir de. Ne bu hiddet bu celal! Venüs onun aşkına karşılık vermek zorunda mıydı? Hem Mitat da yine aynı yıllarda en az üç kızın aşkına karşılık verme-

yip kalp kırmamış mıydı? Ya ilk ilişkisi Burcu'dan kısa mesajla ayrılmasına ne demeli? Kısa mesaj kısaydı bir de, "Yürütemiyorum, affet beni." Aşkta böyle empati yoksunuyken işte farklı mıydı ki Mitat? Ofiste yaptığı bir hatanın çok hata yapan bir elemanın üzerine kalmasından sonra bu sanıyı düzeltmek için sesini çıkarmaması neydi? Adamcağız bir hafta sonra kovulmuştu. O kovulmaya sebep olan 30 hatadan biri Mitat'a aitti. Adama veda bile etmemişti. Gerçek hayatta böyleyken sanal dünyada farklı mıydı? İlgilenmiyormuş gibi gözükür ama onu bunu röntgenlemekten geri kalmazdı. Bir ara trol hesap da açmıştı Twitter'da. Önüne gelene geçiriyordu, ne büyük haz duyuyordu her geçirişinde. Sonra şu kanlı korku filmlerine merakı ruhunun hangi karanlık bölgesinden geliyordu? Şiddetten niye bu kadar haz alıyordu? Daha çocukken yaşadığı bir sahne geldi aklına. Kurban Bayramı'na doğru bir kuzuyu beslemeye başlamışlardı. Kuzunun kurban edileceğini duyduğunda önce üzülmüş, sonra da meraklanmıştı. Nasıl kesilecekti kuzu? Kan nasıl fışkıracaktı? Annesi bu sahneyi görmesine izin vermeyince çok kızmıştı.

Peki tüm bu olumsuz anları telafi eden iyilikleri yok muydu hiç? *Mutlaka vardır.* Düşündü, taşındı, hafızasını taradı. Bir başkasına iyiliğinin dokunduğu gerçek bir an hatırlamaya çalıştı. *Hayvansever mesajları paylaşmam sayılır mı mesela? Kan arama mesajları da var, onlar sayılır mı?* Sayılmazdı tabii ki. Elini taşın altına koymuyordu ki hiç. Tam tersi Facebook'ta kan arama mesajlarını, "Umarım 0 negatif değildir," diye okumaya başlar, aranan kan 0 negatif değilse duvarında paylaşır, 0 negatifse okumamış gibi davranır, bu pişkinliğini o gün içinde yetiştirmesi gereken beyannamelerle meşru kılardı vicdanında. Bir arka sokakta iki yaşlı kadının yardım çağrısına gitmediğini hatırladı. O sıralar yaşlı kadınların insanları eterle

bayıltıp soyduklarına dair bir haber okuduğundan korkmuştu. Uzamıştı hemen oradan. İyilikten hiç mi nasibini almamıştı? Sevgi, dostluk, aşk gibi kavramlara uzak bir hayatta ne iyiliği Allah aşkına? Evlenen insanlara, doğuran insanlara tepki duymak da nereden çıkmıştı, insanların mutluluğunu kıskanmak, umutlarını küçümsemek insanlığa sığar mıydı? Neden kimseye âşık olamıyordu? Tamam Ceylan'a âşık olmuştu ama –parkede yatmasına rağmen– gerçekten aşk mıydı o?

Hiçbir toplumsal olayda yoktu. Ne Gezi'de çıkmıştı sokağa ne darbe girişiminde. Sadece uzaktan izliyordu olan biteni. Kendini toplumdan ayırarak işlenen hiçbir suçta parmağının olmadığını düşünüyordu. Yüzdüğü denizlerde boğulan göçmenler için de parmağını kımıldatmıyordu, yürüdüğü yollarda bombalarla parçalananlar için de. Tek yaptığı bu konuları rating malzemesi yapan tartışma programlarını izlerken uyumaktı. Mışıl mışıl uyumak... Aralıksız bir kayıtsızlık, aymazlık ve yalan söyleme hali... Başkalarına ve kendisine.

Yıldız Hanım'ın öldüğü o geceden beri, sadece şu beş günde bile yalanın bini bir paraydı. Daha o gece, çöp torbası konusunda Yıldız'ı yanıltmıştı. Sonuçlarını bile bile apartman kapısını açmış, sonra da bir cinsi sapık gibi alt komşusunu hayal ederek otuzbir çekip uykuya dalmıştı. Polis soruşturmasında sırf kendi beceriksizliğini örtme adına diyafon konusunda yalan söylemişti, oysa kapıyı açtığını söylese soruşturma belki de sağlıklı yürüyecek ve olay çoktan aydınlanacaktı.

"Psikopatlar, genellikle çıkarcı ve usta yalancılardır, son derece dilbaz ve insanın elini kolunu bağlayacak denli büyüleyici olabilirler," diye yazmıştı James H. Fallon. Mitat tüm usta yalancılar gibi kendi yalanlarına inanıyor ve kendini hep aklıyordu. Aslında sebep olduğu tüm felaketleri içten içe istiyor, sinsice planlıyor ve eyle-

me döküyordu. Öldürdüğü kadının mevlitine gidip ibadetin içine etmesi de içten içe bilinçliydi belki de.

"Bir cinayetin ardından psikopatlar sıklıkla, cinayeti başkasının işlediğini ya da tetiğin çekilmesine kurbanın neden olduğunu hissettiklerini söyler. Bağlantısız, kendi kontrolleri dışındaki güçler tarafından eyleme zorlanmış hissederler."

Bu da tam olarak Mitat'la örtüşüyordu. Yıldız'ın, "Allahaısmarladık," deyişine en başta takılmasının sebebi buydu, kadının zaten ona ve onunla birlikte hayata veda ettiğini düşünmüş, sebep olduğu felaketi meşrulaştırmaya çalışmıştı. Ceylan vakasında da, Ceylan'ı yaşam tarzından dolayı uyarmış, bu toplumda böyle yaşayamayacağını söylemişti, sanki topu en baştan başkasına atıyordu. Ceylan'ı önce korkutarak sonra da kadınla sevişerek öldürmüştü. (Cücenin bunu yapabileceğinden emin değildi.)

Hem yalancı hem hırsızdı. Yıldız'ın hikâyesini taşınabilir diskle çalmak için nasıl da hırsızlık operasyonu yürütmüştü?

En vahimi de yaptıklarından dolayı sorumluluk alacağına konuyu cinlere minlere bağlamıştı. Çünkü James H. Fallon'ın yazdığı üzere "takıntılarına manevi bir kılıf bulmak psikopatlar için alışılmadık bir şey değildi".

Ve işte yaptıklarının bilançosu: 2 ölü, 1 haksız yere hapiste çürüyecek adam, 2 yetim kalan cüce çocuk, 1 dul kalan cüce kadın, 1 dul kalan adam, 1 sahipsiz köpek, say say bitmez...

Fakat asıl soru şuydu: Pişman mıydı Mitat? Sebep olduğu tüm bu acılardan dolayı vicdanı sızım sızım sızlıyor muydu? Ölümcül hatalarının ağırlığını omuzlarında hissediyor muydu? Yalanlardan tamamen arınmış dürüst düşüncesi neydi? Gerçekten suçluluk duyuyor muydu?

Hayır, duymuyordu.

Aynı koşullar yeniden oluşsa farklı davranır mıydı?

Davranmazdı. O buydu, böyleydi.

Şimdi beyin tomografisi çekilse James H. Fallon'ın bahsettiği katillere özgü o şablon büyük ihtimalle onun beyin taramasında da görülecekti. Orbital korteksten prefrontal korteksin anterior singulat denen bölümüne, sonra da temporal lobun ve amigdalanın ucuna doğru faaliyetlerin azaldığı fark edilecekti. Mitat ne yapsın? Bu onun nörolojik gerçeğiydi.

Ayrıca astrolojik gerçeğiydi. Yıldız haritası da destekliyordu tomografi sonucunu. İnce ruhlu, yalnızlığına âşık bir balıktı o. Diğer balıklar gibi olmaması da mantıklı, nihayetinde 29 Şubat'ta kozmik bir türbülansta doğdu, psikopatlığı onun sonucu. Artık bir yılın artık gününde doğan, insanlığın bir artığı.

Bu onun nörolojik ve astrolojik olduğu kadar genetik gerçeğiydi de. Babasını hiç tanımamıştı, belki de babası seri katilin tekiydi. Belki de spermlerini yayarak misyonuna ilerleyen şeytani bir güç. Belki de hiç bilmediği soyağacındaki bir başka büyüğünden almıştı bu özellikleri. Kötülük onda kalıtımsaldı.

Artık kötü yaradılışından dolayı pişmanlık duymayacaktı.

Çünkü bu işte iyiydi. Hem de çok iyiydi!

Her şeyi eline yüzüne bulaştıran Mitat kötülük işlemede bir ustaydı. Bağcığını adam gibi bağlayamazken, iki kişiyi morga gönderip yakayı ele vermemeyi başarıyordu. Her iki suçtan da yakalanmamıştı. Aslında hayatı boyunca işlediği hiçbir suçtan yakalanmamıştı. Lisede şu fincanla ruh çağırma seansında fincanı oynatan bizzat oydu, yıllar sonra bunu kendisine itiraf etti Mitat. Venüs'ü Facebook'ta Medusa kılmıştı ama en feminist arkadaşından bile en ufak bir tepki görmemişti. Minibüste ücretini ödemediğinde şoför ondan şüphelenmemişti. O

kadar zararsız görünüyordu ki kimse ondaki kötülüğü fark edemiyordu.

Demek ki, Mitat'ın bu konuda Tanrı vergisi bir yeteneği vardı.

O zaman kötülüğe devam etmeliydi. İnsan hangi konuda iyiyse ona devam etmeli. İçgüdülerini takip etmeli. İşte onun asıl vazifesi bu, aidatlar falan değil!

Instagram'a girdi. Faik Bey'in hesabına baktı. 5 dakika önce eşi ve küçük oğluyla birlikte Etiler'de bir AVM' deydi. Çocuğuna bir hamburgercide çocuk menüsü ısmarlıyordu. Menüye *Kayıp Balık Dori*'nin küçük plastik oyuncakları da dahildi. Az sonra da AVM sinemasında ailecek çizgi film *Kayıp Balık Dori*'yi izleyeceklerdi. Instagram Story'de, oğlu balığın oyuncağını göstererek, "Babamla Dora'yı arayacağız," diyordu. Faik Bey, "Dori," diye düzeltiyordu çocuğunu. Hep düzeltirdi zaten. Ama şimdi başka biri onu düzeltecekti.

Mitat hiç düşünmeden çıktı evden.

Sinema

AVM'nin alt katındaki dev hırdavat dükkânına girdi. Elleri ceplerinde hafif kambur yürüdü stantların arasında. Mutfak aletleri reyonundan sivri ve tırtıklı bir et bıçağı kaptı. Tek başına bıçak alıp şüphe çekmemek için diğer reyonlardan ampul ve mandal ekledi torbaya.

Sinemaya gidip *Kayıp Balık Dori*'ye bir bilet aldı. 3 boyutlu gözlük için beş lira daha ödedi. Naylon torbayla salona girdi. 3 boyutlu gözlük takması iyi olmuştu, böylece Faik Bey onu fark edemezdi. Güvenlik kameralarından da gizlenebilirdi böylece. Salonda çok kişi yoktu. Gözucuyla adamın yerini saptadı. Salon kalabalık olmadığından yer gösterici kontrolcü davranmıyordu. Faik Bey'in arka çaprazında, üç sıra yanına oturdu. Arkası da

bomboştu. Mitat'ın ilk yüzde yüz gerçek cinayeti için Tanrı adeta tüm zemini hazırlamıştı.

Film başladı.

Küçük sevimli balıklar unutkanlığıyla meşhur mavi tang balığı Dori'yi arıyorlardı.

Faik Bey, çocuğuyla gülüyordu filmde olup bitenlere. Ama bu çok sürmedi. Adam uyuyakaldı. *Ne göstermelik bir tipsin be Faik, çocuğunla filme gidiyorsun, onda da uyuyakalıyorsun.* Bu Mitat'ın işine geliyordu tabii, Tanrı resmen Mitat'ı ilk cinayetinde motive ediyordu. Kurbanı uykusunda yediği darbeyi fark etmeyecekti bile. Mışıl mışıl dalacaktı sonsuz uykuya.

Şimdi her çalışanına hayatı cehenneme çeviren patrona dersini verme sırası gelmişti. *Bir daha kimseye bir nesne, bir köle gibi davranamayacaksın. Kimseyi kovamayacaksın. Tazminatsız asla!* Uykusunda böbreğine saplanan bıçakla ölüverecekti adamcağız. Çocuğu herhalde babam uyudu gibi düşünecekti. Eşi ise sadece horlamadığına şaşıracaktı.

Çocuğuna üzülmedi Mitat. Bu sevimli yumurcak babasıyla yaşarsa onun gibi bir kabadayıya dönüşecekti, şimdiyse ondan farklı biri olma şansına sahip olabilirdi. Eşine de üzülmedi, kadının fiziksel olmasa da sözel şiddete uğradığından emindi.

Sahte bir vicdan azabının hiç sırası değil.

Mitat'ın bir eli torbada bir gözü Faik Bey'de, bir gözü de filmdeydi. Tek yapması gereken birkaç koltuk yana kayıp iki koltuğun arasından et bıçağını saplamaktı. Çok da düşünmek, hareketlerini hesaplamak, detaylarda boğulmak istemiyordu. Bir seri katil olduğunu düşündüğü babası da muhtemelen böyle yapardı.

Yapılması gerekiyor ve yapılacak. Etrafına mutsuzluk yayan bu paraziti birinin yok etmesi gerekiyor, onu da sen yapacaksın.

Düşünme! Düşündüğünde işin tılsımı bozuluyor! Sevişmek gibi.

Düşünmeden sapla bıçağı!

Küçük balıklar Dori'yi aramaya devam ediyorlardı. Yanıtlanmamış birçok soru vardı. Dori balina dilini nasıl öğrenmişti? Dori'nin ailesi kimdi? Merlin ve Nemo onu nasıl bulacaklardı? Sürekli yaşadıklarını unutan bunak Dori başına gelenleri nasıl hatırlayacaktı?

Mitat merakla filmi izledi. Sık sık güldü. Bazı sahnelere çocuklardan bile fazla güldü. Sonundaysa belki de kimsenin bu filme ağlamadığı kadar ağladı. Final jeneriği perdeden akarken yerinden kalktı. Faik Bey'le karşılaşmak istemiyordu.

Torbasını koltukta bırakarak salondan çıktı.

Kafası karmakarışıktı. Dori gibi yaşadıklarını, aklından geçenleri ve o korkunç planı kurduğunu unutmak istedi. Torbayı bıraktığı gibi son birkaç saatini –film dışında– arkasında bırakmak istiyordu. Ellerini kollarını sallayarak hızlı adımlarla AVM'nin soğuk parkesi üzerinde yürüyerek uzaklaştı sinema katından.

"Bunu unuttunuz!" diye bağırdı bir kız arkasından.

Biri elinde hırdavat dükkânının torbasıyla el sallıyordu. Küt saçlı kızdı bu. Zaman birimi olan.

"Birkaç sıra yanımda oturuyordunuz, torbanızı unuttuğunuzu fark ettim..."

Bu kız beni mi takip ediyor Allah aşkına?

"Teşekkürler, unutmuşum," dedi.

"Dori gibi," deyip güldü kız. "Süper kahraman filmlerinden sonra o süper kahramanlardan biri olduğumu düşünürüm hep, siz de bu filmden sonra Dori olmuşsunuz."

Ne tatlı gülüyordu bu kız.

Kız torbayı verirken elleri bir anlığına dokundu, bir titreşim hissetti Mitat. Elektrik mi almıştı acaba? Bir yerde otursalar mıydı acaba?

Bir kahve dükkânında oturdular.

"Sinemaya tek başına giden kaldı mı ya?" diye sordu kız.

"Bir ikimiz herhalde," dedi Mitat.

"Ben de aslında bir süredir tek başıma gidemiyorum. Yani yetişkin filmlerine gidemiyorum. Herkes arkadaş grubuyla ya da sevgilileriyle gidiyor. Sana öcü gibi bakıyorlar. Bir tek çocuk filmlerinde sorun olmuyor."

"Çocuklar için tehdit oluşturmuyoruz demek."

Kız güldü, sonra sabahtan dem vurdu. "Ama nasıl tesadüf, daha bu sabah konuştuk. Zaman birimi olduğunuzu söylemiştim, yorum yapmadınız sonra. Umarım alınmamışsınızdır. Yani ne bileyim, belki de sizi bir tür mihenk taşı yaptığım için..."

Mitat, bir tereddütten sonra gizlediği gerçeği açıkladı.

"Biliyor musunuz siz de benim için bir zaman birimiydiniz... Sizinle kaldırımın metro tarafına yakın yerde karşılaşırsam paniklerim, ofise yakın karşılaşırsam rahatlarım. Her sabah aynı şey..."

"Vay be," dedi kız. "Aslında çok ilginç. Hemen hemen herkes evden her gün aynı saatte çıkıyor ve aynı güzergâhla işe veya okula gidiyor. Bu durumda aslında aynı kişilerle birlikteyiz her gün. Mesela herhangi bir gün yolda yürürken karşılaştığımız insanlar aslında 500 kişi arasından o gün denk düştüğümüz 50 kişidir. Ama hiçbiri aklımızda kalmıyor. Bir minibüse bindiğimizde bizimle o araçta olan o 15 kişi aslında 100 kişilik bir havuzdan seçilen 15 kişi oluyor. Ama hiçbirinin yüzü bize tanıdık bile gelmiyor. Ertesi gün yeniden gördüğümüzde tanımıyoruz. Oysa düşündüğünde, belki de en yakın dostlarımızdan daha sık görüyoruz onları."

"Ama ben sizi hatırladım, siz de beni hatırladınız."

"Kaldırımın sihri belki de," dedi kız, gülümseyerek. "Ya şu sizden bizden kurtulsak mı acaba?"

"Olur olur, aynen," dedi Mitat.

"İsminiz, yani ismin ne?"

"Mitat," dedi Mitat. "Ama h yok."

"Memnun oldum Mitat, h'siz Mitat," dedi kız. "Ben de Hera."

"Hera mı? Yok artık!" dedi Mitat hayretle.

Zeus araya girdi: "Hera mı? Nasıl yani? Cidden mi?!" Mitat'ın kolundan çıkıp gerçekliğe atlayacak gibiydi.

"Evet, niye şaşırdın?" dedi kız.

"Şey..." Mitat, Zeus dövmesini gösterdi.

"Ohaa inanmıyorum. Benimkisi değil mi bu? Zeus?"

"Ta kendisi."

"Vay be. Vallahi nutkum tutuldu."

"Bir gençlik hatası aslında," dedi Mitat.

"Benim için de," dedi Hera, güldü. Sonra ekledi: "Şurada güzel bir bar var, Olimpos, biliyor musun?"

Bilmiyordu Mitat ama hesabı ödeyip kalktı. Torbayı orada bıraktı. Hera da ona hatırlatmadı.

Mike: "Bizimle onlar arasında büyük bir fark var.
Onlar ölü. Yaşıyormuş gibi davranıyorlar."
Riley: "Biz de öyle yapmıyor muyuz? Yaşıyormuş gibi."

George A. Romero, *Ölüler Ülkesi*

Ölüler

Hera'yla muhabbet etmeyi sevdi Mitat. Anlattıklarının hepsini anlamıştı ve hiç canı sıkılmamıştı. Küt saçlı

kız, çağrı merkezinde çalıştığından olsa gerek çok düzgün cümleler kuruyor, ilginç anılarını gereksiz detaylarla uzatmadan anlatıyordu. Bir saat kadar süren muhabbette birçok kere birbirlerinin aklından geçeni tahmin ettiler. Aynı anda garsona hesap işareti yaptılar. Bardaklarında kalan portakallı votkayı fondipleyip aynı anda ayaklandılar.

Sonraki durakları Cennet Apartmanı, 5 numara oldu. Hera, "Sabah erken kalkmalıyım," dedi ama Mitat'ın Zeus dövmesini okşayınca işler değişti. Mitat, Hera'yı küt saçlarından tuttu, kendine çekip çilek dudaklarından öptü. Hera dudaklarını ayırmadan yavaş yavaş ayağa kalktı, Mitat kızın elbisesini çıkarmak istediğini anladı. Elbisesinin sırtındaki fermuarı tek seferde açmasıyla Hera'nın çırılçıplak kalması bir oldu. Kendi boylarında zayıf bir kızdı Hera. Her sabah gördüğü, zaman birimi olarak bellediği genç kadın, çıplak haliyle eski duvar saatlerinin incelikle imal edilmiş yelkovanlarını anımsattı Mitat'a. Kurma anahtarını saatin deliğine sokarken de, yelkovanı çevirirken de narin davrandı Mitat. Önceki seks deneyimi 1 ölüyle neticelendiği için şehvetin azdırıcı sesine kulaklarını tıkadı.

Hera'nın küçük ama dolgun göğüslerini emerken de içinde gidip gelirken de hiç acele etmedi Mitat. Birbirleri için zaman birimi anlamını taşımaları boşuna değildi, ikisi bir olduğunda gerçekten de zaman durdu. Şimdi ne geçmiş vardı ne gelecek. Ne bir kaygı ne bir korku. Yıllardır şaşmadan çalışan saatlerin aksamları gibi bir uyumla sevişiyorlardı. Seslerinde bile bir ahenk, bir şarkı vardı.

Birbirlerine söylemeden, pek de belli etmeden aynı anda boşalmalarına ikisi de şaşırmadı.

Birbirlerinin gerçekten zaman birimiydiler.

Orgazm sırasında Mitat, James Bond gibi hissetti. O da böyle kıyamet koparken, kötü adam nükleer füzeyi fırlatmak üzereyken falan kadınlarla gönül eğlendirmeyi

ihmal etmezdi. Mitat da kendi küçük dünyasında kıyametler koparken bir değil, iki kadınla birlikte olmuştu. Sonra bu kibir dalgasını savurdu, Hera'ya baktı. İsmen sadece iki saat önce tanıdığı bu kadını sanki yıllardır tanıyor gibiydi.

Hera eliyle yüzünü tuttu Mitat'ın. "Ne kadar iyi birine benziyorsun," dedi. "Her sabah, karşılaştığım yüzlerce insana rağmen bu yüzden sadece sen aklımda kalıyordun."

Mitat bu iddiadan emin değildi. "Minyon olduğumdan hep," dedi.

Gülümsedi Hera. "Onunla alakası yok şapşal."

Mitat da gülümsedi.

Esnedi Hera. "Şu an uyumak istemezdim ama malum bayram, sabah babamlarla kahvaltı tribi."

Mitat gülümsedi, "İyi geceler," deyip öptü kadını.

Gözlerini kapattı Hera. Mitat da ışığı söndürüp ona katıldı.

Çok geçmeden apartmandan gelen tuhaf seslere uyandı Mitat. Bu da ne böyle? Hera derin uykudaydı. Mitat onu uyandırmadan yataktan kalktı. Kulağını önce duvara dayadı. Apartman o gece yine midesini bozmuş bir canavarın karnı gibi gürül gürüldü. Ama bu gürültü aktivitesinin kaynağını tarif etmekte zorlandı Mitat. Çekilen bir sifondan ya da takır tukur çalışan bir çamaşır makinesinden gelmiyordu bu sesler. Mitat tekinsiz ve karmakarışık uğultunun ne olduğunu çözebilmek için parkeye dayadı kulağını.

O da ne! Gırç, gırç... Yatak gıcırdama sesi geliyordu. Hem de alt katından. Mitat ne hissedeceğini bilemedi. Ceylan yaşıyor muydu? Buna sevinebilirdi. Ama eğer yaşıyorsa biriyle sevişiyordu. *Sevişiyorsa sevişsin, yaşıyor olsun yeter! Lütfen!*

Saate baktı, üç buçuktu.

Hemen terliklerini ayağına geçirip alt kata indi. Kapı açıktı ama sarı siyah renklerde "Polis Olay Yeri Girilmez" şeridi vardı. Şeridin altından geçerek içeri girdi. Işık açmak istedi ama şalter indirilmiş olmalı, hiçbiri yanmadı. Telefonunun ışığıyla salonu aydınlattı. Ev boşaltılmıştı. Mobilyalar yoktu. Sadece birkaç koli kutusu, faraş, süpürge falan kalmıştı.

Ürkek adımlarla yatak odasına yürüdü, nefesini tuttu. Karyola oradaydı. Gitti üzerine oturdu. Biraz önce duyduğu gıcırdama sesinin aynısını duydu. Duvardaki ayna eski yerinde duruyordu. Aynaya telefonun ışığını tutarak orada karyolanın üzerinde hatıralara daldı. Sadece iki gece önce bu odada hayatının en mutlu gecelerinden birini yaşamıştı. Şimdi ise betondan bir geometrik şekildi sadece. Az önce o gıcırdamanın nerden geldiğini düşünürken apartman merdivenlerinden ayak sesleri duydu. Sonra biri seslendi o yönden, "Mitat?"

Ceylan'dı bu!

Hemen antreye koştu Mitat. Polis şeridini yırtarak daireden çıktı, tırabzanlardan aşağı baktı. Ceylan'ı karanlık bir siluet gibi koşarken gördü. Sportmen kollarından tanımıştı onu. Önce 1. katın sonra da zemin katın ışıkları bir yandı, bir söndü. Ceylan hızla iniyordu merdivenleri. En son eksi birinci katta ışık açık kaldı. Mitat koştu. Zemine vardığında eksi birinci katın ışıkları hâlâ yanıyordu.

Ne zaman Mitat eksi bire inen merdivenlere ayağını bastı, kattaki ışıklar söndü. Mitat inince de sensör onu fark etmedi, ışık yanmadı. Görünmez birine selam verir gibi ellerini salladı havada, o zaman sensör Mitat'ı algıladı ve ışık yandı ama kimse yoktu burada.

"Buradayım," dedi Ceylan.

Kazan dairesinden geliyordu ses.

Mitat kazan dairesinin girişindeki tuz şeridine baktı, şerit eksiksiz orada duruyordu. Telefon ışığını içeriye tu-

tup kapıyı açtı, kazan dairesine girdi. Önce tavandan sarkan minik bir örümcek gördü, örümcek hızla tavana çıkıp gözden kayboldu.

Sonra ışığı sağdan sola çevirdi Mitat. Derken oradaydı işte, Ceylan. Kolonun yanındaydı. Göbeğinde düğümlenmiş, göğüslerinin üzerinden yırtılmış bir tişört vardı üzerinde.

"Sen yaşıyorsun, bu gerçek mi?" diye sordu Mitat.

Ceylan işaretparmağını dudaklarına koyup, "Şşşş..." dedi. Fısıldadı: "Kimse bilmiyor, burada yaşıyorum."

"Burada? Saçmalama. Gel bana, bende kal."

"Olmaz, öldürür beni."

"Kim?"

"O."

"O kim?"

"O işte."

Mitat elini uzattı.

"Haydi gel, burada kalınmaz."

Ceylan yaklaşmadı Mitat'a.

Mitat yürüdü kadına doğru. Kadın kolonun diğer tarafına geçti. Mitat o yöne döndü. Tam bu sırada telefonun ışığı söndü. Tekrar açtı. Ceylan karşısındaydı. İşaretparmağını uzatmış Mitat'ı çağırıyordu.

"Gel..." dedi fısıldayarak, "Burada benimle kal."

"Ne diyorsun? Burada yaşanır mı?"

"Yukarıda yaşıyor musun ki?" dedi ve güldü Ceylan.

Mitat kazan dairesine göz gezdirdi, sanki yeniden dekore edip oturulabilir bir yere dönüştürebilirmiş gibi.

"Düşünme. Düşündüğünde işin tılsımı bozuluyor," dedi Ceylan ve göz kırptı.

Mitat, Ceylan'a doğru yürüdü, o sırada telefon ışığı yine söndü. Telefonuna iki şaplak atınca cihaz tekrar çalıştı. Işık tam Ceylan'ın bacaklarını aydınlattı. Sonra onları gördü, Ceylan'ın ayaklarını. Ceylan'ın ayakları tersti!

Eksi birdekilerin yaptığı cin ayağı gibiydi aynı!

"Gelsene," dedi Ceylan, Mitat'a doğru cin ayaklarıyla yürüdü. Mitat panikle kapıya doğru koştu, terliği ayağından kaçtı, umursamadı, kapıya uzandı, tam o sırada kapı çatttt! Kapandı.

Demir kolu aşağı çekip kapıyı açmaya çalıştı, kol elinde kaldı Mitat'ın. Kolu tekrar kare şeklindeki yuvasına takmaya çalıştı, girmiyordu bir türlü. Sanki yuva kare şeklinde, kol ise halka.

Canhıraş bu geometri problemiyle uğraştığı sırada bir koku aldı. Çürümüş et gibi bir şey, hayır, bu bir ceset kokusuydu. Kendini savunmak için döndü.

Yıldız Hanım karşısındaydı. Eşarbından ve beninden tanıdı onu. Yüzü, bedeni çürümüş, tırnakları, dişleri dökülmüştü. Solucanlar, kurtçuklar geziyordu yüzünde.

"Beni anlarsın sanmıştım be oğlum."

"Nasıl Yıldız Hanım, neyi anlardım?"

"Sen de yalnızsın benim gibi."

"Evet, yalnızım."

"O zaman nasıl izin verdin buna oğlum?"

"Ben... ben isteyerek yapmadım."

Mitat, dizlerinin üzerine çöktü.

"Elim kırılsaydı da basmasaydım düğmeye," diyerek ağlamaya başladı.

"Ah güzel oğlum benim. Bilmez miyim? Hadi yeme artık kendini. Zaten baksana etrafına, çok insan var be. Her yer tıka basa insan. Yakında taşacak dünya."

"Affedin beni."

"Affetmek Allah'a mahsus oğlum."

"Ben sizi tanıyorum."

"Ben bir şartla affederim oğlum."

"Lütfen söyleyin, yoksa delireceğim. Ne isterseniz yaparım?"

"Allahaısmarladık oğlum."

"Nasıl Allahaısmarladık, nereye Yıldız Hanım?" diyerek ayağa kalktı Mitat. Ceylan'dı şimdi gördüğü. Yüzünde hamamböcekleri geziyordu.

"Hadi öp beni."

Mitat, tekrar kapı kolunu takmaya çalıştı. Ceylan ısrarcıydı:

"Hadi öp beni. Bak sana fırsat. Bir ölüyle sevişme şansı. İhtiyarla, cüceyle, travestiyle herkesle olabilirsin ama bir ölüyle zor."

Ceylan döndü arkasını, doksan derece eğildi. Bacakları, kalçası, Venüs gamzeleri belirdi.

"Haydi becer beni."

Mitat bir an manzaraya kitlendi. Sonra kapı kolunu yerleştirdi yuvasına.

Ceylan sağ kolundan tuttu Mitat'ı. İnsanüstü bir güçle kavradı pazısını.

"Nereye böyle küçük adam? Beni ölümüm pahasına becerirken iyiydi ama!"

"Lütfen, ben, ben bilemedim... Affet beni."

"Bir şartla affederim."

"Ne istersen..."

"Bir hayalet ne ister?"

Mitat düşündü.

"Ne ister?"

"İyi düşün."

"İntikam ister, bu mu?"

Ceylan, otuz iki diş güldü. Sonra dişine et takılmış gibi parmağını ağzına soktu, katur kutur seslerle azıdişini çıkardı, yere attı. Yere kan tükürdü, tükürürken iki dişi daha zar gibi yere yuvarlandı. Sonra memnun bir ifadeyle geriye kalan dişleriyle güldü, "O da var ama önce becer beni!" dedi.

Tek hamleyle ânında soyundu kadın. Çarmıha gerilmiş gibi durdu bir süre. Vücudu şeklen aynı olsa da bü-

yük ölçüde çürümüştü. Derisi pul pul dökülüyor, damarlarından çamurumsu kan nehirleri ve sümükümsü bir sıvı akıyordu. İçinde, dışında, her yerinde böcekler geziyordu. Mitat bu manzaraya dayanamadı, öğürdü.

"Beğenmedin mi yeni halimi?" dedi somurtarak. "Bir botoks iğnesine bakar aslında."

Kocaman bir şırınga çıkardı. Enjektörü direkt gözüne sapladı.

Mitat hemen sonra atik bir hamleyle açtı kazan dairesinin kapısını, attı kendini dışarıya. Kapıyı kapattı hemen. Çıplak ayağına bir şeyler battı o sırada. Telefon ışığını tuttu yere. Eksi birin zemini mandallarla, kırık ampullerle ve et bıçaklarıyla doluydu.

Yukarı çıkmak için zemin kata döndü. Merdivenlerde de ampul parçaları, mandallar ve bıçaklar vardı ama tek ayakla zıplaya zıplaya merdivenleri çıkabileceğini düşündü. Fakat kâbus bitmemişti.

Zemin katta iki çift göz görünce çıkıp çıkmamak arasında kaldı.

Işığı tuttu. Sfenks ve Cabbar onu bekliyorlardı. Kedi yine çok tehditkâr durmuyordu ama Cabbar fenaydı. Mahlukatın ağzından salyalar akıyordu. Sonra dişlerini öne doğru çıkardı ve hırladı Mitat'a. Sahibimi hapse tıkan pislik, seni yakaladım, der gibiydi. Birdenbire havlayarak üstüne atladı Mitat'ın. Mitat, hayvanın pençelerini havada gördü. Sonra da açılıp kapanan dişlerini...

Çığlık atarak kan ter içinde uyandı Mitat. Yatakta doğrulduğunda kalbi ağzında atıyordu. Dönüp Hera'ya baktı. Kız uyuyordu. Mitat bağırarak ani bir hareketle uyanmıştı, yanında yatan Hera nasıl oluyor da uyumaya devam ediyordu. Telefonunun ışığını aynaya tutarak odayı aydınlattı, kızı kontrol etti. Nefes alıp almadığına baktı, ağzından dışarıya verilen veya içeriye alınan bir hava his-

setmedi. Şahdamarını yokladı, bir nabız yakalayamadı. Rengi de solmuştu sanki. O gün sedyede yatan Ceylan'ın yüzünün aldığı açık gri rengindeydi sanki.

Hayır, yine olamaz!

"Hera! Hera!"

Salladı kızı omuzlarından.

Bir tepki alamıyordu.

Hayır olamaz bu! Hiç sert de davranmadım! Lütfen gerçek olmasın bu!

"Hera, uyan! Lütfen!"

O anda gözleri korkuyla açıldı Hera'nın.

"N'oldu ne oluyor? Deprem mi oldu?"

"Ha yok, yok. Yok bir şey."

"Nasıl yani yok bir şey? Niye uyandırdın?"

"Ben bir şey oldu sandım ama olmamış."

Hera yeniden yastığa kafasını koydu. "O zaman sana da iyi uykular."

Teori

Sanıldığının aksine rüyalar hayat değiştirmez. Bu konuda reklamcılar da, yaşam koçları da, edebiyatçılar da yanılıyor ve yanıldıkları yetmezmiş gibi ağlarına düşürdükleri zavallıları da kandırıyorlar. Senelerce hayalleri için gerçek bir atılım yapmayan bir insan rüyasında hayalinin gerçekleştiğini görse uyandığında bu hayalini gerçekleştirmek için harekete geçmez. Tam tersine, rüyasında olsa bile bu büyülü ânı yaşadığını düşünerek boş boş teselli eder kendini. Fakat kâbuslar öyle mi? Kâbuslar hayat değiştirir. Kâbusunda hayalinin peşinden gitmediği için yavaş yavaş öldüğünü, içten içten çürüdüğünü, dışarıdan normal görünse de aslında bir tür yürüyen bitkiye dönüştüğünü gören biri uyandığında hayali için harekete geçer. Ölümdense yaşamayı, bitki olmaktansa

vahşi bir hayvan olmayı tercih eder. Kâbusunda sevdiği birinin trajik ölümüne tanıklık eden adam, ona daha sonra iyi davranır, o kâbusu hatırladığı sürece onu hep koruyup kollar.

Çünkü korku en büyük motivasyondur. O yüzden reklamcılar, yaşam koçları ve edebiyatçılar seslendikleri zavallılara rüyalarını takip ederek yeni bir hayata kanat çırpacaklarını söylemektense kâbuslarından kaçmalarını telkin etmeliler. Artık sloganları değişmeli, "Rüyalarını takip et"in türevleri değil, "Kâbuslarından kaç" ve benzerleri olmalı.

Önce kâbus, sonra da Hera'yla ilgili yaşadığı endişe Mitat'ın uykusunu tamamen kaçırmıştı.

Salona gitti, kanepeye oturdu.

Oyun bitti!

Polis adaleti tesis edemiyorsa ben ederim!

Mitat, oyalanmayı kesecekti. İki insan öldü, bir cüce içeride. Başkalarının ölümüne sebep olan kendisi ise dışarıda. *Bu suç sarmalı artık durmalı!*

Hayaletler veya bilinçaltı, birinden biri ona bir şey söylemeye çalışıyordu. Bundan emindi. Mitat son dört gündür yaşadığı cehennem azabından da kötülükle yaptığı tehlikeli danstan da bu kâbusun şifrelerini çözmeden kurtulamayacağını biliyordu. Bütün hayatı son dört gün yaşadığı gibi, kâbuslar ve düşler arasında gidip gelen gelgitlerden oluşabilirdi. Bu döngüyü kırabilmesi için başaktörü olduğu bu davayı çözmesi şarttı. Kolayına geldiği için hurafelerle de zaman kaybetmemeliydi. *Artık zırvalamak yok. 36 yaşında adamsın. Küçük gösteriyorum diye şikâyet edeceğine büyü artık!*

Kâbusun izleri hâlâ tazeyken zihninde beliren sahneleri hatırlamaya çalıştı. Sonra Cennet Apartmanı'nın

yeşil yönetici defterini gördü, yanında kalem de vardı. İntihar mektubunu yazmıştı oraya.

Kâbusundan hatırında kalan sahneleri ve diyalogları not etti. *Bilinçaltının hayaletleri bana ne söylemeye çalışıyor?*

"Nasıl ölmeme izin verdin?"

"Beni anlarsın sanmıştım be oğlum... Sen de yalnızsın benim gibi."

Ne demeye çalışıyordu Yıldız Hanım'ın hayaleti? Ya da Mitat'ın bilinçaltı neyi anlamaya çalışıyordu?

"Bir şartla affederim."

Bunu her iki hayalet de söylemişti.

"Bir hayalet ne ister?"

"İntikam mı?"

Hayalet ne isteyecek, intikam ister tabii. Peki kimden? Tabii ki katilinden.

İkisi birden aynı anda bunu istiyordu. Demek ki ikisinin de katili aynı kişi olabilirdi. Leprikon değildi o katil, o olsaydı ruhları çoktan huzura ermiş, cennet veya cehennem, nereye layıklarsa oraya çoktan varmışlardı.

Kâbusun son konukları ise Sfenks ve Cabbar'dı. Onlar da bu uğursuz olayların aktörleri olabilir miydi acaba?

Mitat, elinde kâğıt kalem varken daha iyi düşündüğünü fark etti. Özet çıkararak ders çalıştığı okul yıllarından kalma bir alışkanlık. Düşünceleri hem daha hızlı akıyordu hem de daha kontrollü. Kalem olmadan düşünceleri düğümü çözülmüş bir balon gibi delice yön değiştirerek fırlarken elinde kalem tutunca düşünceleri bir kâğıt uçak gibi hedefine uçabiliyordu. Her dedektifin düşünürken kullandığı, ona has bir obje vardı. Sherlock Holmes piposunu tüttürür, Jessica Fletcher gözlük sapını ağzına sokar, Hercule Poirot burma bıyıklarını kıvırır, Dirk Gently kravatının ucuyla oynardı.

Mitat Karaman ise kalemini tutardı. Kalemini ısırırdı. Kalemini kulağına sıkıştırırdı. Kalemini elinde çevirirdi. Kaleminin düğmesine basardı. Kalemiyle yazardı!

Mitat, o geceyi tekrar anımsamaya çalıştı. Altı gün geçmişti ama bunu başarabilirdi. Özellikle diyalogları yeniden anımsayabilirdi, ne de olsa kıdemli bir yalnız olarak hafızasını bir sürü gereksiz diyalogla doldurmamıştı. Yıldız'la o gece ettiği muhabbet belki de son bir senede dahil olduğu en uzun konuşmaydı.

Çiçeklerden bahsetmişti yaşlı kadın. Komşuçatlatanlar. Diğer adı neydi? Bir şey küpeleri. Hah Japonküpeleri. Veda ederken "allahaısmarladık" demesine takıldı yine. Öleceğini biliyor olabilir miydi?

Ya da bir tür Freudyen dil sürçmesi miydi bu? Bilinçaltı mı sebep olmuştu buna?

Yoksa Yıldız Hanım intihar mı etmişti?

Öyleyse gece saat iki buçukta kapısını çalan kimdi? Ve bunun beş-beş buçukta namaz saatinde gerçekleşen vakayla nasıl bir bağlantısı vardı?

O gecenin zaman çizelgesini çıkarmaya çalıştı:

23.30 gibi – Çöpü çıkarayım derken Yıldız Hanım'la karşılaşır.

00.00'a doğru – Yıldız ve Kadim'e yardım ettikten sonra evine döner.

00.00'ı biraz geçe – Yatağa yatar, uyuyamaz.

02.22 – Kapı zili çalar.

02.27– Yaklaşık beş dakika sonra tekrar çalar...

02.30 – Mitat kırmızı düğmeye basar.

02.40 – Mitat yatar. Otuzbir çeker. Uyur, karmakarışık rüyalar görür.

05.00-06.00 – Yıldız'ın düşüşü.

Mitat çizelgeye baktı. Nedense otuzbir çektiği saate takıldı. 02.40. Kaleminin arkasını ısırarak düşündü. Bütün gece sessiz olan Ceylan, Mitat kapıyı açtıktan bir müddet sonra inlemeye başlamıştı, yatağı fena halde gıcırdıyordu, Allahın abazası Mitat da bu şehvetli seslere eliyle ve bereket tanrısının gölgesiyle eşlik edemeden duramamıştı!

Eğer erken saatte bir erkek arkadaşı gelmiş olsaydı bu sesler daha önce duyulur, ara ara devam ederdi. Bu durumda otomatla kapıyı açtıktan hemen sonra sevişme seslerinin gelmesi ilginçti. İyi de yukarı kimse çıkmamıştı ki, tırabzanlardan aşağı bakmıştı Mitat. Sensörler kimseyi algılamamış, apartmanın ışıkları yanmamıştı.

Tabii yukarı çıkan bir cüce değilse!

"İhtiyar, genç, travesti, cüce, herkesle oldum, bir tek senin gibi biriyle olmadım," demişti Ceylan.

Cüce derken?

Ceylan nereden cüce bulacaktı Allah aşkına? Mahalleden bulacaktı tabii. Ceylan koşu yaparken Dilaver parkta Cabbar'ı gezdiriyordu. Ceylan durup sevmişti köpeği, "Isırır mı?" diye sormuş, sonra da cücenin aşırı ilgili davranmasından cüceyle seks fantezisini Dilaver'le yaşayabileceğini düşünmüştü. Belki de Dilaver, Ceylan'ı bulmuştu. Köpeğine attığı frizbi uzanamayacağı bir dala takılmıştı, boylu boslu Ceylan'dan yardım istemişti. Sonra da kaynaşmışlardı. Dilaver'de müptelalığa neden olmuştu Ceylan. Nasıl olmasın? Taş prenses ve azgın cüce. Elf ile Hobbit. Dilaver Devler Ülkesinde, dev bir seks bombasıyla. Gez gez bitmez. Dağ bayır dere tepe düz git, ikiz tepelerde soluklan, boyunda hamak kur, koruda keyif çat. İçinde kaybolursun. Nasıl vazgeçsin ki bu hazdan?

Ama bu müptelalık Ceylan'ın hoşuna gitmemişti. Bu kadar yeterdi. Fakat cüce peşini bırakamıyordu. Ge-

celeri köpeğiyle dolaşmaya çıkıyor, geçerken Ceylan'ın ışıkları yanıyor mu yanmıyor mu, o sırada ne yapıyor diye bakıyordu. Ertesi gece Mitat, cüceyi apartmanı gözetlerken yakalamamış mıydı? İşte her gece cüce bunu yapıyordu. O gece farklı bir şey oldu ama.

O gece farklı bir şey oldu ama.

Ceylan penceredeydi belki. Dilaver ise sokak lambasının aydınlatmadığı karaltıdan Ceylan'ın dairesini gözetliyordu. Bir ihtimal onu sokakta görür de kapıyı açar diye... Birden çıt etti, apartmanın kapısı açıldı.

Mitat düğmeye basmıştı çünkü. Cüce bunu bilemezdi. Dilaver, Ceylan'ın onu görüp otomatla kapıyı açtığını sandı. Davet edildiğini düşündüğü için coşup hemen Cabbar'ı karaltıdaki ağaca bağladı ve apartmana yürüdü. Fakat mahalleliye yakalanmak istemiyordu.

Karısı İnci'yi tanıyan zemin kattaki Meryem gözetleme deliğinden takip etmeye pek bir meraklıydı. O yüzden temkinli davranarak sessizce içeri girdi, kapıyı yumuşacık kapattı, sensörlerin yanmasına izin vermeden ağır ağır merdivenleri çıktı.

Dilaver, Ceylan'ın kapısını tıklattı. Ceylan gözetleme deliğinden baktı, kimseyi göremedi. Kapıyı açıp baktı, Dilaver oradaydı. Dilaver çirkin görüntüsüne rağmen Ceylan'ın sevdiği o komik cüce hareketini yaptı, olduğu yerde hacıyatmaz gibi sallandı. Ceylan gülümsedi. O geceye dair bir planı yoktu. "Gel bakalım," deyip içeri aldı.

Çok geçmeden azgın cüceyle yatağı gıcırdatmaya başladılar.

Mitat işte bu seslere otuzbir çekmişti.

Bu yüzden cücenin parmak izleri Ceylan'ın evinde bulunmuştu.

O zaman Mitat'ın zilini 02.22'de çalan kişi dışarıdan değil, içeridendi. Apartmandan biriydi!

Aşağıda diyafonun diğer tarafındaysa kimse yoktu, asla olmamıştı.

Şema

Mitat, olup bitenden hatırladıklarını, önemli veya önemsiz olsun yazıp duruyordu yönetici defterine. Sayfalar dolduktan sonra onları duvarına seloteyple yapıştırıyordu. Filmlerde polislerin duvarında görünen ipucu şemasının oldukça ilkel bir versiyonu Mitat'ın duvarında beliriyordu yavaş yavaş.

İstemsizce ağzı açıldı, esnedi. Gözbebekleri şişmişti. Gözkapakları ise ağırlaşmış, kapanmak için saniye sayıyorlardı.

Hayır Mitat, uyumak yok!

Uyumayacaktı bu defa. Bu bilmeceyi çözene kadar gözünü dahi kırpmayacağına ant içti. Uykusunu açmak için sağ eliyle sağ yanağına bir tokat attı.

Bu da tokat mı? *Hayır, olmadı, daha sert!* Aldatıldığını öğrenen bir kadının tutkusu ve nefretiyle patlamalı yanakta.

Sağlam bir tokat patlattı kendine. *İşte böyle!* Şimdi uykusu açılmıştı. Önündeki ipucu şemasının şüpheliler bölümüne baktı.

Cüce hâlâ oradaydı çünkü en uzak ihtimal bile hesaba katılmalıydı. Seviştikten sonra üst kata çıkıp ortalığı karıştırmış olabilirdi neticede... Komiser Celal'i de kattı şüphelilere, *Murder, She Wrote*'ta bazen olay mahalindeki kanun adamları suçlu çıkardı, kimseyi atlamamalıydı Mitat. Dış unsurlardan sonra sıra apartmandakilerdeydi. Tam bir apartman yöneticisi disipliniyle eksi birden yukarıya doğru Kadim Bey'in kapısını kırıp evine girebilecek şüphelileri ve motivasyonlarını sıraladı:

Şüpheliler	Motivasyonları	Notlar
Cüce	Kira için para	Alkol, seks derken sapıtmış olabilir.
Komiser Celal	İş olsun diye	Salağın teki
Eylem&Büşra	Kira için para	Cinlerle kafayı bozmuşlar.
Meryem	Kadim Bey'le izdivaç hesabı	
Başar Bey	Yobaz düşmanlığını bir sonraki aşamaya taşıma	Kamera meraklısı kontrol delisi
Ceylan	...	:'(
Mitat	Psikopat ve dengesiz eğilimlere sahip olması + beceriksiz.	

Bugüne kadar çok üzerinde durmadığı isimler üzerine düşündü. Mesela Meryem. Kadim Bey'in etrafında pervane oluşu kuşkusuz kuşku uyandırıyordu.

Ceylan'la konuşmasını anımsadı.

Mitat, "İyi de Kadim bir ayağı çukurda bir moruk, üstelik matemde, Meryem ona göre çok genç sayılır," deyince, "Sen öyle göründüğüne bakma," diye yanıt vermişti Ceylan. Meryem'in nasıl göründüğüne mi bakmayacaktı?

Mitat ipucu şemasına geri döndü, bazı kâğıtlar arasında büyük boşluklar vardı.

Bu hikâyede boşluklar var.

Boşluklara tekinsiz varlıklar doluşur.

Kapatacağım o boşlukları!

Rakı! Yıldız'ın kanında rakı çıkmıştı. Mitat "Rakı" yazıp şemada Meryem'in isminin yanına iliştirdi.

Meryem'le ilgili yakın geçmişi tarayınca başka bir ampul daha yandı Mitat'ta: yedek anahtar! Apartman yöneticiliğine atandığı gece Meryem yedek anahtarla

girmişti Kadim'in evine. Yöneticiliği kaptırdığına da bozulmuştu. İpucu şemasında Meryem'in motivasyonlarına "apartman yöneticiliği"ni ekledi Mitat.

Meryem dışında Eylem ve Büşra ikilisi de cinlerle kafayı bozmuşlardı, içerideki o malzemelerle büyü mü yapıyordu küçük cadılar? Peki ya kontrol delisi Başar, böyle bir şeye cesaret edebilir miydi?

Gecenin sükûnetine kulak verdi Mitat. O gece de böyleydi işte. Birdenbire çalan *Für Elise* ile sessizlik yırtılmış, üflenen sur borusu gibi Mitat'ın küçük kıyameti başlamıştı. Mitat, şu âna dek soruşturmasını hep Yıldız'ı korkutan veya balkondan atan kişi üzerine kurmuştu. Oysa odağına o gece Mitat'ın zilini çalan kişiyi koysaydı belki katile daha çok yaklaşırdı. Zilini çalan kişi apartmandaysa şemadaki isimlere iki isim daha ekleniyordu: Kadim ve Yıldız.

Peki kapıyı Kadim çaldıysa, neden çalmış olabilirdi? Ve o ağır yürüyüşüyle Mitat kapıya gelmeden ortalıktan kaybolabilir miydi?

Kapıyı Yıldız çaldıysa, neden çalmış olabilirdi?

"Bu apartmana bizden sonra siz bakacaksınız," demişti yaşlı kadın o gece. Hemen bunu yazdı Mitat, "allahaısmarladık"ın yanına koydu. Yıldız Hanım'ın konuşması resmen bir veda konuşmasıydı. Öleceği içine mi doğmuştu, yoksa intihar mı etmişti? Yalnız gelen Yıldız –evli olmasına rağmen– yalnız gitmiş olabilir miydi?

İntihar varsayımı Yıldız'ın neden çığlık atmadığını açıklıyordu. Korkarak veya fiziksel bir güçle düşse, 05.00 sularındaki sessizlikte herkes uykuda olsa dahi duyulmaması düşünülemezdi.

Peki hayatında ağzına rakı koymayan Yıldız Hanım o gece neden rakı içmişti? Tıpkı Mitat'ın kendi intihar mektubunu yazmadan önce votka içmesi gibi rahatlamak

veya cesaret kazanmak amacıyla rakı içmiş olabilir miydi? Dini bütün bir kadın, bütün kutsal kitapların büyük günah olduğunda mutabık kaldığı intihara yeltenir miydi?

Peki Yıldız rakı içip intihar ettiyse kapı kilidini kim, neden kırmıştı?

Mitat, ağzında kalem ipucu şemasına bakıyordu. Bir an pes eder gibi oldu. Duvardaki dev çalışması bir şemadan çok ipucu çöplüğü gibi göründü gözüne.

Hera'yı uyandırıp ondan yardım mı isteseydi? Birlikte kafa kafaya verip davayı çözebilirlerdi belki de. Hera, Mitat'ın Watson'ı olabilirdi...

Hayır! Bu musibete ben sebep oldum. Ve tek başıma çözeceğim. Hem Mitat'ın kafası yalnızken daha iyi çalışıyordu. Bazı şeyler vardı ki sadece yalnızken fark edilebiliyordu. Ay halesi gibi...

Esnedi. Çok yorgundu. Hayatının en uzun, duygusal olarak en gelgitli günlerinden birini yaşamış, bir de üstüne sevişmişti. Orgazm mahmurluğunu bile tam manasıyla yaşayamadan kâbusla bölünmüştü uykusu. İçinden şöyle bir kanepeye kıvrılmak geldi. Ama bu Hera'ya ayıp olurdu, uyuyacaksa yatağına dönmeliydi.

Bir tokat daha patlattı kendine. Diğeri kadar şiddetli olsa da öncekinin etkisini yaratmadı. Biraz hava alsa iyi olacaktı. Balkona çıktı. Açık hava uykusunu bir nebze açtı. Yıldız Hanım'ın yerine geçmeye çalıştı Mitat. Çiçekleri için yazlıktan toprak getirmiş, onlarla uğraşıyordu. İntihar eğilimi vardı, sessiz sakin, içine kapanık karakterinin arkasında karanlık düşünceler yatıyordu. Ama dinî inanışları onu bu düşünceyi eyleme dökmesinden alıkoyuyordu. Rahatlamak için aylar önce Meryem'den aldığı, bunca zaman Kadim'den sakladığı rakıdan içmişti.

Mitat aşağı baktı. Karanlıkta hareket eden bir çift sarı göz gördü. Sfenks'ti bu. Gece vakti bir hayalet gibi dolaşıyordu bahçede. Su kabı yine devrilmişti. İncir ağa-

cında bir böcek mi ne gördü, o yöne pençelerini uzattı. Sonra tırmandı ağaca. Bu sıçan kılıklı kedi ne biçim tırmanıyordu öyle, üç saniyede ağacın üst dallarına çıktı. Aha o da ne, incir ağacından apartmanın su borusunu saran sarmaşıklara sıçradı. Borunun orasındaki çatlaktan bir plastik yumru yapmış, orada su birikmişti. O suyu içti Sfenks. Kedicik su kabı devrildiği için sıcak havada su aranıyordu demek ki.

Suyunu içtikten sonra aynı ustalıkla ağaca geri döndü.

Bunu görünce Mitat'ta bir fikir uyandı. Acaba Yıldız o gece balkonda çiçekleriyle ilgilenirken Sfenks su borusunu tırmanmış, karanlığın içinde parlak gözleriyle bir cin gibi görünüp kadıncağızın balkondan düşmesine neden olmuş olabilir miydi?

Hemen döndü salona, bir kâğıda Sfenks yazıp ipucu şemasına ekledi.

Yoksa katil Sfenks miydi?!

Neden bugüne dek hayvanları hesaba katmamıştı ki? *Onlar da bu hayatın parçası değil mi?* Cinleri bile hesaba katıp onları nasıl es geçmişti? Üstelik Yıldız'ın cesedini ilk gören Sfenks'ti. Bir insan olsaydı Komiser Celal ilk ondan şüphelenirdi. Hayvan olması neyi değiştirirdi ki? Sfenks dışında olay mahallinde Cabbar da vardı mesela. Dilaver, Ceylan'la mercimeği fırına verirken Cabbar dışarıda sahibini bekliyordu. Mitat o gece yarım yamalak uykusunda kedi ve köpek sesleri duyduğunu hatırladı. *Cabbar aşağıdan havlayıp Yıldız Hanım'ı ürkütmüş olmasın?* İpucu şemasına Cabbar'ı da ekleyecekken durdu. Uykusuzluktan iyice kafayı yemişti. Hayvanlar zanlı değildi elbette.

Ama pekâlâ görgü şahidi olarak kullanılabilirler!

Hayvanların ifadesini aldın mı Celal? Baktın mı gözlerinin içine Mitat'ın gözlerine baktığın gibi? Ama nerde sende bunları düşünecek akıl? Oysa şüphelilere ait bir

giysi parçası koklatsan Cabbar kimin katil olduğunu gösterebilirdi. Belki de Sfenks, Yıldız Hanım'ın cesedini bulduğunda katili de görmüştü! Tabii ya!

Sfenks

Yıl 1966, Kanada. Siyah beyaz normal bir kediden genetik mutasyon sonucu tüysüz bir yavru dünyaya geldi. Sıra dışı bir fiziğe sahipti. Üçgen şeklindeki dimdik duran kulakları, tüysüz derisi, yaratık pençesini andıran patileri ve upuzun kuyruğuyla bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu. Tüysüz olmasından dolayı soğuk iklimde yaşaması güçtü. Kedi üreticileri bu yavruyu korudular, sonra annesiyle çiftleştirdiler, annenin yeni yavruları da tüysüz çıkınca yeni bir tür yaratmış oldular. Türün adını Mısır'da binlerce yıldır kum fırtınalarına göğüs geren dev heykel Sfenks'ten aldılar. Kanada'daki ilk ortaya çıkışından 50 yıl sonra adını türünün adından alan Sfenks, Cennet Apartmanı No:1'de sahibi Eylem ve onun ev arkadaşı Büşra'yla yaşıyordu. Türünün karşılaştığı güçlüklere göğüs germesi gerekmemişti ama birkaç gündür büyük bir sırrı taşıyor, bunu kime nasıl anlatacağını bilemediğinden içi içini yiyordu.

O sırrın peşindeki Mitat balkondan aşağı, Eylem ile Büşra'nın bahçesine baktı. Sfenks ortalıkta görünmüyordu. O sırada sokağın köşesindeki Hasan Bakkal'ın ışıklarının açık olduğunu fark etti. Saat 04.00'te açık olmasına şaşırdı. Sonra polisin faydalandığı kamera görüntülerinden birinin Hasan Bakkal'a ait olduğunu hatırladı. Bu gece uyku Mitat'a haramdı, çıktı dışarı.

İçeri girmeden önce bakkalın tabelasının yanındaki kameraya baktı, apartmanı doğrudan görmese de etrafta olup bitenlerle ilgili bir tüyo verebilirdi.

"Abi iyi geceler..." diyerek girdi beyaz floresanlarla aydınlatılan bakkala.

"İyi geceler yeğenim."

"Bu saatte açıksınız?"

"Bayram namazı var ya oğlum."

"Ha o, bugün değil mi?"

"Tabii ya, birazdan geçeceğiz camiye."

"Allah kabul etsin."

Mitat'ın gözü kamera sistemini arıyordu.

"Buyur ne bakmıştın?" diye sordu bakkal.

"Ya abi, bu sizin kamera durmadan çekiyor değil mi?"

"Evet?"

"Bakma şansımız olur mu?"

"Neye bakacaksın?"

Mitat aklından birkaç yalan geçirdi ama dürüst davranmakta karar kıldı.

"Abi, duymuşsundur, Dilaver Abi'yi tutukladılar."

"Evet, n'olmuş?"

"Ben onun yaptığını sanmıyorum."

"İyi de, polis tutukladı ya."

"Abi polis yanılıyor."

"Olur mu öyle şey?"

"Olur abi. Rica etsem birkaç gün öncesinin kayıtlarını gösterir misin?"

Bakkal ürktü biraz.

"Nerden çıktı bu şimdi?"

"Abi karısı olay çıkardı ya."

"Ha duydum, kavga kıyamet koptu."

"Abi işte içim paramparça oldu onu öyle görünce. Yardımcı olmak istiyorum bahtsız komşumuza. Onun bu zor zamanında mahalle olarak kenetlenmemiz, hep beraber ona yardımcı olmamız gerekmez mi?"

Bakkal pek buna kulak asmamış görünüyordu.

"Ben bilmem valla."

"Abi, eğer mahallemize dadanan bu hırsız, bu cani Dilaver Abi değilse şu an serbest, aramızda dolaşıyor. Her an sana bana zararı dokunabilir."

Bakkal şimdi ikna olmuş gibiydi.

"Valla oğlum, ne diyeyim, git şurada içeride, neye bakmak istiyorsan bak, ama beni karıştırma."

"Merak etme abi, ağzım mühürlü."

Mitat depodaydı. Bir bilgisayar vardı. Programın mantığını çözmesi çok zamanını almadı. Tarihi perşembeyi cumaya bağlayan geceye çekti. Saati 02.00'ye aldı. Önce cüceyi gördü, köpeğiyle birlikte apartmana doğru yürüyordu. İleri sardı, 06.00'dan sonraya baktı, cüce – kimseye görünmemek için olsa gerek– Cabbar'la koşarak uzaklaşıyordu.

Saat 05.00'e aldı. Yürüyen tek tük insan gördü. Yollarını şaşıran motokuryeleri gördü, komiserin bahsettiği. Derken onu gördü: Sfenks.

Sfenks bahçeden çıkmış, mıntıkasının dışına da çıkarak motokuryeleri takip ediyordu. Motokuryelerden biri durdu. Sfenks ona bir şey anlatırcasına etrafında dans etti, zıp zıp zıpladı, bahçeye doğru onu çekmeye çalışıyordu. Motokurye ise ya anlamadığından ya da siparişini yetiştirme derdinde olduğundan Sfenks'in oyununa katılmıyordu. Diğer bir motokurye ise gecenin karanlığında ecinni gibi görünen Sfenks'ten korkup tökezliyor, motosikleti zor doğrultuyordu. Sonra başka bir yöne gidip kayboluyordu. Sfenks görüntülerin devamında aynı enerjiyle yardım aramaya devam ediyordu ama gecenin ıssızlığında kimseyi bulamıyordu.

Kedinin olay mahalline boynu bükük ağır çekimdeymişçesine bir dönüşü vardı ki, Mitat'ın gözleri yaşlandı.

Mitat saati biraz daha geriye sardı.

Saat 04.50'ydi, Sfenks o zaman da deli gibi yardım edecek birini arıyordu. Demek ki, Yıldız'ın düşüşü 05.00' ten önceydi.

Biraz daha geriye sardı. 04.30'da Sfenks ortalıkta değildi. 04.40'ta kadraja giriyordu Sfenks. Demek ki olay Kadim Bey'in dediği gibi 5'ten sonra değil, 5'e 20 kala gerçekleşiyordu. Bu Mitat'ın araştırması için kritik bir bilgi olabilirdi.

Kadim'e göre Yıldız ezanla birlikte uyanmış, aptes almış ve namazını kılmıştı. Kendi o saatte uyanık olmadığına göre neden 5'ten sonra diye tahmini bir saat vermişti? Bir şey mi saklıyordu?

Yoksa?

Bu ahı gitmiş vahı kalmış ihtiyar her şeyin arkasındaki asıl suçlu olabilir miydi? Motivasyonu boldu bakıldığında. Yıldız köklü ve varlıklı bir aileden geliyordu. Onun mirasına konmak için yapmış olabilirdi. Bir de şu hayat sigortası kim bilir kaç bin liralıktı? İyi de para için, mal mülk için kırk küsur yıldır birlikte yaşadığı hayat arkadaşını öldürebilir miydi bir insan? Bir de, kağnı gibi yürüyen, yardıma muhtaç görünen bu ihtiyar Yıldız'ı balkondan atabilecek kuvvette bir hareketin altından kalkabilir miydi? Üzerinde darp izi bırakmadan kadını korkuluğun üzerine kaldırıp boşluğa fırlatabilir miydi? Korkuluk alçak olsa dahi tüm bu hareketleri ihtiyar adamın yapabileceğine ihtimal veremedi Mitat.

Yapabilse bile Yıldız Hanım çığlık atmaz mıydı? Sessiz sakin biri olsa da bir cinayete kurban giderken bağırmaması düşünülemezdi. Çığlık atmış olsa avlu gibi olan apartmanın sokak tarafından illaki bir kişi o çığlığı duyardı.

"Çocuğum yeter artık baktığın," diye seslendi bakkal içeriden.

Mitat izleyeceğini izlemişti, depodan çıktı.

Bakkal merakla sordu, "Var mı bir şey çekimlerde?"

"Var var abi..."

"Aman ha, bak beni karıştırma, başım–"

O sırada camiden ezan sesi yükseldi.

"Allahuekber... Allahuekber."

Bakkal konuşmaya devam etti ama Mitat hiçbir şey duyamadı.

"Ne abi?"

Bakkal bağırdı, "Başımı diyorum! Be-la-ya-"

Mitat adamın söylediklerinde boşlukları dolduruyordu, "sokma," diye tamamlamıştı herhalde cümleyi.

Mitat uyandı mevzuya!

Ezan buradan böyle duyuluyorsa kim bilir apartmandan nasıl da duyuluyordu.

"Eyvallah," deyip çıktı dışarı, apartmana koştu.

"Hayyalessalâh..." diyordu müezzin, son seste.

Mitat yerden iki taş alıp birbirine vurdu kulağının dibinde. Taşlardan çıkan sesi duymadı. Yıldız Hanım ile Kadim Bey'in yaşadığı en üst katın önünde bina falan da yoktu, caminin hoparlörlerinden yükselen sesler hiçbir engele takılmadan oraya geliyordu.

Yıldız Hanım o gece çığlık atmış olsa bile ezana karışmış, duyulmamıştı!

Mitat, ezanın bitmesini bekledi. O geceki müezzin farklı olmalıydı, huşu içinde dinledi ezanı. Tüm zihnini temizledi o iki dakikada. Ezan bitince gece yeniden sükûnete kavuştu. Mitat'ın zihni olabildiğince berraktı şimdi.

Katili biliyordu. Onun yaşadığı eve bakıyordu şimdi. Karanlıktı. Namaza kalkmamıştı demek ki. Sahtekâr Kadim! Dindar falan değildin sen. Gazete ilanıyla kandırdın Yıldız'ı, yalanlarınla tavladın kadıncağızı. Madrabaz Kadim! Ne musikiyle aran vardı ne sinemayla. Bir kere müzik sesi duymadım sizin kattan, izin vermedin Yıldız'a, toz kapladı pikabı. Filmleri anlamadın, kim bilir *Sevmek Zamanı*'nda, "Olur mu öyle saçma şey," dedin. Hayat arkadaşınla paylaşmadın şarkıları, filmleri, kitapları. Peki ya balkondaki küllük! Tütün de kullanıyordun, alkol de! Yıldız rakıyı Meryem'den almamıştı, zaten Ka-

dim'in rakıları buzdolabında vardı. Kolpacı Kadim! Yıldız'dan sonra ne çiçeklere baktın ne balıklara; çiçekler kurudu, balıklar azaldı, duvardaki takvimin sayfaları bile olduğu yerde kaldı. Düzenbaz Kadim! Paran pulun yoktu. Kapağı attın zengin aileye. Sonra on yıllarca cehennem azabı yaşattın kadına. Kadının sessiz sakin mizacını suiistimal ettin. Sinsi sinsi bekledin yıllarca, yerini sağlamlaştırdın ve sonra kullanıp attın onu balkondan...

"Ne yaparsın burada evlat?"

Bu davudi ses Kadim'e aitti. Gerçek olabilir miydi? Bakışlarını Kadim'in balkonundan alıp sokağa indirdi Mitat. İşte oradaydı, Mitat'ın iki boy karşısındaydı. Sabahın köründe, daha güneş doğmamışken ne arıyordu burada? Bu bir düş müydü, kâbus muydu? Kadim'in gözlerinde de aynı şaşkın bakışlar vardı. Bir Mitat'a, bir Mitat'ın az önce baktığı yöne bakıyordu, Mitat'ın kendi dairesine dik dik baktığını yakalamıştı. Şüpheli bir sessizlikten sonra Mitat'ın ağzından, "Ben, ben şey, uyku tutmadı, dolaşıyordum," cümlesi çıktı.

"Ha iyi. Gel öyleyse namaza."

"Namaz mı?"

"He ya, bayram namazı var ya."

O sırada sokakta yürüyen başka ihtiyarlar fark etti. İhtiyarlardan ikisi Kadim Bey'in yanına geldi, camiye birlikte yürümek için sözleşmiş olmalılardı.

"Doğru ya, Allah kabul etsin," dedi Mitat.

"Hadi evlat, gel."

"Yok teşekkürler davetiniz için ama işim var..."

Kadim'in ihtiyar arkadaşları konuşmanın bittiğini düşünerek yürümeye koyuldular. Onlar birkaç adım uzaklaşınca Kadim, Mitat'ın omzundan tuttu. Sıktı omzunu. Sonra Mitat'ın penceresine baktı. Salondaki halojen lambanın küçük ışığı açık kalmıştı. Duvarında hayal meyal ipucu şeması görünüyordu.

Kadim'in ağzına imalı bir gülümseme kondu.

"Misafirin mi var?"

"Yo, yok..." dedi titrek bir sesle Mitat.

Kadim boynunu eğdi. Tespihini çevirmeye başladı.

"Sevdiğini kaybetmek çok üzüyor adamı. Bir daha üzülmeyelim, e mi evlat?"

Mitat donakaldı. Kadim Bey, adımlarını hızlandırarak biraz ileride onu bekleyen arkadaşlarına yetişti, ihtiyarlar ağır ağır camiye doğru yürüdüler.

Mitat Cennet Apartmanı'na dönünce bahçede Sfenks'i gördü. Kedi bir Gargoyle gibi kımıltısız duruyor, Kadim Bey'e lanetli bakışlarını gönderiyordu.

Geçen gün ne yaptığını biliyorum, der gibiydi. Bir Sfenks asla unutmaz.

Kan

Mitat hızla evine girdi. Kapının iki kilidini üçer defa kitledi. Zinciri taktı. Hera'ya baktı. Kız apartmandaki ihtiyar seri katilden habersiz mışıl mışıl uyuyordu. Uyuyordu değil mi? Yoksa Kadim manyağı Mitat aşağıdayken içeri sızıp Hera'yı öldürmüş olabilir miydi? 40 yıllık karısını ve alt komşusunu bir hiç uğruna öldüren adam bunu da yapardı. Hem niye sormuştu, "Misafirin mi var?" diye. Hem de gülerek!

Allahım lütfen yaşıyor ol!

Mitat yavaşça yaklaşıp kontrol etti Hera'yı, kız yüzükoyun yatmıştı. Bir an Büşra'nın anlattığı kadarıyla Yıldız'ın bahçede düştüğü yerdeki duruşuna benzetti. "Bacakları çaprazdı ama hani böyle yamuk yumuk yattığımızdaki gibi." *Aynı cin çarpmış gibi!* Omzundan tuttu Hera'yı, hafif salladı.

Hera?

Bir hırıltı duyunca rahatladı. Yatak odası penceresini kontrol etti, her şey normaldi. Sıkıca kapattı pencereyi.

Mutfağa gitti, kendini savunabileceği silahlar aradı. Hiç doğru düzgün bıçağı yoktu, hep küçük kahvaltı bıçakları. Ekmek bıçağı ise kördü.

Keşke hırdavat dükkânından aldığım bıçağı mekânda bırakmasaydım.

Kadim Bey'in, "Sevdiğini kaybetmek çok üzüyor adamı. Bir daha üzülmeyelim, e mi evlat?" sorusu zihninde yankılanıp duruyordu.

İhtiyar katil resmen Mitat'ı tehdit etmişti.

Mitat hep kendisinin zararsız göründüğünü düşünürdü. Asıl zararsız gösterip etrafına ölüm saçan üst kattaydı. Üst kattaki psikopat yaşlı.

Ceylan'ı da sen mi öldürdün?

Hatırladı Mitat, sabahın köründe Ceylan'ın evinden çıktığında Kadim'le karşılaşmıştı. Güya kurbanlık koyun almaya gidiyordu. Oysa Ceylan'ı kurban etmek için başlattığı şeytani bir planın ilk adımıydı o. Mitat'tan ayrıldıktan sonra yukarı çıkıp Ceylan'ın kapısını çalmıştı. Ceylan saygı duyduğu bu ihtiyara kapıyı açmamazlık etmezdi. Açmıştı. Sonrası...

Adamın kolları çok güçlüydü. Bunu daha o ilk gece toprak torbalarını taşırken fark etmişti. Az önce de omzunu nasıl sıkmıştı adam. Omzu hâlâ sızlıyordu. Ceylan'ın kafasını tutsa kadının kurtulması çok zor olurdu, sonra tek hamleyle kadını karyolaya yapıştırabilir, kafasını vura vura öldürebilirdi onu. Tahminen böyle yapmıştı.

Ceylan'dan ne istiyordun be?

Neydi motivasyonu Ceylan'ı öldürürken? Ceylan onun hakkında bir şey mi biliyordu?

Yoksa kıskançlık mı söz konusuydu? Ceylan, Mitat'la oldu diye mi Ceylan'ı öldürmüştü?

Ceylan, "İhtiyar, genç, travesti, cüce, herkesle oldum, bir tek senin gibi biriyle olmadım," demişti. Bu cümledeki cüce Dilaver'se, ihtiyar da Kadim olabilir miydi?

Tövbe estağfurullah!

Mitat, gerçekten de ayrıksı, yöntemleri tahmin edilemez, motivasyonları anlaşılamaz, kendine has bir katille karşı karşıyaydı. Polisi mi arasaydı? Komiser Celal'e tüm bu çıkarımlarını, bu karışık olaylar zincirini anlatsa herifin beyni yanardı herhalde. Sadece Kadim Bey'in bayram namazına giderken Mitat'a tehdit savurduğunu anlatsaydı? "Misafirimi öldürmekle tehdit etti!" deseydi... Hiçbir işe yaramazdı. Pişman olduğuyla kalırdı Mitat.

O *kim, Mitat'ı anlamak kim?*

Komiser tam da cinayet dosyasını kapatmışken mümkün değil Mitat'ın teorilerine kulak asmazdı. Bu yolda – diğer yollarda olduğu gibi– yalnızdı Mitat. Tam o anda masanın üzerinde yabancı bir maddeyle karşılaştı. Kırmızı bir tokaydı bu. Hera'nın tokası. Yalnız değildi Mitat. Ama yalnız olmalıydı. Hera'yı bu belanın tamamen dışarısında bırakmalıydı. Sabah kalktığında onunla çıkmalı, takip edilmediğinden emin olmalı, sonra kızı güvenli bir yere bırakmalıydı. Kırk yıllık eşini cebren ve hileyle, komşusunu ise durduk yere öldüren adam Hera'yı gözünü kırpmadan öldürürdü.

Sabah güneşi içeri vurdu, tam gözlerine isabet etti Mitat'ın. Saat 06.00 olmuştu. Perdeleri güneş ışıklarının geliş açısına göre ayarladı Mitat. Hera saatini 08.00'e kurmuştu, kalkmasına 2 saat vardı. İpucu şemasına baktı Mitat. Davayı çözdüğüne ve kapıyı sımsıkı kapattığına göre biraz kestirse miydi? Kadim de namazdaydı ne de olsa...

Kanepede, bir gözü açık vaziyette, her an tetikte uykuya daldı Mitat. Karmakarışık rüyalarla dolu kısa ama derin bir uyku...

Kapının kapanma sesiyle uyandı! Hemen kalktı, antreye ve mutfağa baktı, kimse yoktu. Paldır küldür yatak odasına koştu. Hera yoktu! Tuvalet? Orada da yok! Küçük oda? Orada da yok!

"Hera?" diye bağırdı. Çantası? Çantası da yok.

"Hera!"

O da ne, masada bir not!

Çok güzel uyuyordun, uyandırmaya kıyamadım. Görüşürüz h'siz Mitat, Zeus'a selam.;)

Hera

yazıyordu.

Mitat yalınayak, depar atarak çıktı kapıdan. Merdivenleri üçer dörder indi. Elleri titriyordu, kapıyı zar zor açtı, çıktı. Sağına baktı, soluna baktı. Kimse yoktu. Bağırdı:

"Hera!"

En yakın toplu taşıma aracı için sağdan gitmesi gerekir. O yöne koştu.

100 metre koşmuştu ki, parka yakın geniş kavşaktayken yerde bir birikintiye bastı, ne oluyor, ne bu demeye kalmadan kayıp düştü.

Dizüstü kapaklandı yere, dizlerinin acısını hissetti ama umurunda değildi. Koşup Hera'ya yetişmeliydi. Fakat yine kayıp düştü. Bu sıcakta, bu kurak havada yerde ne vardı Allah aşkına?!

Baktı. Kan vardı. Bir kan göletinin içinde düşe kalka koşu adımları atmaya çabalamıştı. Ayakları kan olmuştu. Tekrar düştü. Bu defa elleri de kana bulandı.

Öldürdü Hera'yı! Sokak ortasında öldürdü Hera'mı!

"Hera! Hayır!"

Kan nehrini takip etti. Nehrin kaynağında bir çift sarı plastik çizme gördü. Korkuyla kafasını kaldırdı.

Kadim Bey'di bu. Bir elinde sipsivri kanlı bir bıçak. Kanın bulaşmadığı yerleri güneşte parlıyordu. Adamın diğer elinde bir kafa, koç kafası. Tam olarak vücuttan ay-

rılmamış, boynundan kan akmaya devam ediyor hayvanın. Gözleri kapalı, kafası hareketsiz ama canı çıkmamış, hâlâ ayakları kıpırdıyor.

Kadim, Mitat'a baktı, sonra koçun boynunu sarı çizmesiyle ezdi. Bir sigarayı söndürür gibi söndürdü hayvanın canını.

Yanındaki yeğenine seslendi, "Evlat hortum nerde, tut şuraya yahu."

Mitat şoktaydı. Önce kanın Hera'ya ait olmamasına ve Kadim'in Hera'yla ilgilenemeyecek kadar meşgul olmasına sevinmişti fakat gördüğü dehşet manzarası onu altüst etmeye yetmişti.

Kadim sonra Mitat'a baktı, sanki şimdi yeni görmüş gibi. "Evlat, tam zamanında geldin, hele gel, yaklaş," dedi.

Mitat konuşamadı, soran gözlerle baktı.

"Yıldız için keseceğiz şimdi. Cenazeye gelmedin bari burda onun için dua et."

O sırada biri geldi, az önce kesilen koçu el arabasına kargatulumba atıp götürdü cesedi.

Bir koyun getirdiler açık alana. Koyun her şeyden habersiz boncuk boncuk gözleriyle etrafına bakıyordu. Pembe ağızlı, kepçe kulaklı, tüyleri yumak yumak bir hayvandı. Kan nehrini görünce işkillendi galiba, acı acı meledi. Fakat kaderine isyan ediyor gibi değildi, sadece şaşkındı. Ne bu abi, diyen bir çocuk saflığı vardı yüzünde.

Kadim avuçlarını açtı, hep beraber dua ettiler. Mitat da kerhen açtı avuçlarını. Burayı şu anda terk edemezdi.

"N'oldu şaşırdın evlat? Gençliğimden beri kendi koyunumu kendim keserim, kasaba masaba bırakmaya gerek yok. Çok kolay. Gel gel, korkma."

Mitat kımıldamadı yerinden.

Besmele çekerek koyunu yatırdılar, bir arkadaşı koyunun üç bacağını çaprazlama tuttu.

"Çevir, kıbleye çevir," dedi Kadim.

Hayvanı kıbleye döndürdüler.

Kadim koyunun kafasını kavradı. Kanlı bıçağını koyunun kirli beyaz tüylerine sürdü, koçun kanları koyunun beyaz tüylerindeydi şimdi.

Mitat hayvancağızı kurtarırım belki diye düşünerek, "Gözlerini kapatmak..." diye mırıldandı...

"Ne?" dedi Kadim.

"Gözlerini kapatmak gerekmez mi?"

"Ha bak haklısın, nerede ya tülbent?"

Yeğen hemen cebinden çıkardı tülbendi, koyunun gözlerini bağladı.

"Amca ben mi kessem?" dedi. Kadim, "Sen daha gençsin. Hem bu Yıldız Teyzen için."

Son kez bir şeyler mırıldandı ve koyunun boynunu sıkıca kavradı. Koyun "mee", Kadim, "Allahuekber," dedi ve bıçağı ters tutarak boylu boyunca kesti hayvanın boğazını. Bir karton meyve suyu şişesini kesiyormuş rahatlığında. 1 litre vişne suyu kutusu gibi yarıldı hayvan, fakat boşalan kan 1 litreden de fazlaydı. Epey bir kan boşaldıktan sonra, yer yer delinen bir hortumdan fışkırır gibi fışkırmaya devam etti kırmızı sıvı.

Mitat daha fazla bakamadı, sadece gözlerini kapatmadı, kafasını da çevirdi. Sonra o sahneye ait olduğunu reddedercesine kaçtı oradan. Çocuk yaşta kurbanlık koyunlarının kesilme merasimini izletmeyen annesini şimdi çok iyi anlıyordu. Bu yaşta bu kadar etkilendiyse çocukken izlemiş olsa kesinkes psikopata bağlardı.

Mitat eve koşar adımlarla yürürken Kadim'in gözlerini üzerinde hissediyordu. İhtiyarın arkasından elinde kanlı bıçağıyla Mitat'a baktığından adı gibi emindi. Dönüp bakmadı ama. Kadim'e, bu kadim gelenekten faydalanarak büründüğü tehditkâr pozla Mitat'a gözdağı verme zevkini tattırmayacaktı. *Yemezler!*

Hera

Mitat eve dönerken sadece bir-iki kişiye göründü. Herkes tatil için şehirden kaçmış gibiydi. Eve girer girmez telefonuna davrandı. Ayaklarının ve ellerinin kanlı olmasını, o kanların parkede iz çıkaracağını, halıya, masaya, kanepeye sıçrayabileceğini bile bile bir an evvel Hera'ya ulaşmak için en ufak tedbir almadan telefonuna uzandı. Akıllı telefonunun parmak izi okuyucusu kanlı parmağını okuyamadığı için sinirlendi, şifreyi manuel girerek ve kanları ekrana bulaştırarak aradı Hera'yı. Sinyal hemen düştü.

"Hera, Hera, n'apıyorsun, iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim hayrola, ne bu ses?"

"Yok iyi olduğundan emin olmak istedim. Nerdesin şimdi?"

"Evdeyim."

"Başka kim var?"

"Nasıl yani?"

"Yani yalnız mısın?"

"Şimdiden kıskanmalar mı başladı, n'oluyor?" dedi Hera, kıkırdayarak. Mitat ise ciddiydi.

"Hayır, hayır alakası yok. Sonra anlatırım."

"Allah Allah ilginç, hadi öyle olsun. Ailemle yaşıyorum dedim ya, birazdan kahvaltı edeceğiz."

"İyi, iyi. Sonra?"

"Mitat, bak ben sevmem böyle kontrolcü şeyleri, dakika bir gol bir, n'oluyor ya?"

"Kıskanma değil, yemin ederim. Sadece bugün evden çıkmazsan sevinirim."

"Ayy off vallahi gerildim yeminle gerildim. Neyse zaten akşam film izleyecektik annemle evde. Bu sıcakta dışarı çıkmayı düşünmüyorum."

"Tamam, süper."

"Süper değil ya neyse, sonra bana bu davranışı açıkla, hiç hoşuma gitmedi. Bilesin."

"Tamam, tamam. Merak etme, hepsini açıklayacağım."

Mitat

Mitat konuşma bitince hemen ayaklarını, ellerini yıkadı, kan sıçramış kıyafetlerini kirli sepeti yerine doğrudan çöpe attı. Banyoya gitti.

Banyo kapısını kapatmadı, duşakabinin kapısını bile kapatmadı, yıkanmalıydı ama bir kulağı kapıda olmalıydı. Suyu ısıtmadı, soğuk, buz gibi bir duşla az önce gördüğü dehşet karelerini unutmaya, hafızasından tamamen çıkarmaya çalıştı. Suyu arada bir kesip içeriye kulak verdi. *Psycho* filminden gerekli dersleri çıkarmıştı.

Derken duş rafında mavi bir toka daha gördü. Hera'nın tokası. Aldı tokayı, plastik aksesuarla oynadı. Açtığında upuzun dişlerini açan sevimli bir canavar gibi görünüyordu toka. Saatlerdir süren panik atak modundan ilk defa o zaman çıktı. Evin orasında burasında tokalarla karşılaşmayalı epey oluyordu. Eğer ilişkileri devam ederse masasında, raflarda, komodinde, mutfak tezgâhında, aynanın önünde renk renk tokalar görmeye devam edecekti. Hayatında açan çiçeklerin minik tezahürleri olacaktı bunlar. Hera onu mutlu etmişti. Bu mutluluğu ne olursa korumaya ant içti Mitat.

Banyodan çıktı. Önce temizlik kovası ve Vileda sopasıyla antredeki ve salondaki kan izlerini temizlemeye başladı. Temizlerken kulaklarını dikmiş, düşman her an kapıdan veya balkondan girer diye tetikte olmayı sürdürüyordu. Vileda sopasıyla korunabilirdi. Ama tabii bu işi bitirir bitirmez asıl savunma silahlarına bakınacaktı evde. Temizliği bitirdi.

Bir ara kahvaltı etmeyi düşündü. Çok açtı. En son akşam 7'de yemişti. Üstelik o arada seks yapmış, kalori yakmış, neredeyse hiç uyumamıştı. Saat 10.00'du. Hesap etti, 15 saattir ağzına lokma koymamıştı. Ama hayır, yemeğin sırası değildi. Karnını doyurmadan önce savunmasını hazırlamalıydı.

Evdeki en ağır objeyi aradı. Epeydir kullanmadığı eski laptop'u ilişti gözüne. Ağırdı ama kasası sağlam değildi. Küçük odaya baktı. Ütü! Bir kere denedikten sonra hiç kullanmadığı ütü. Evet, nihayet işe yarayacaktı. Gayet tehditkâr görünüyordu ve sivri ucuyla adam öldürebilirdiniz. Ütü tahtası da işe yarayabilirdi. Hayat boyu kullanamadığı gereksiz gördüğü şeyler şimdi hayatını kurtarabilirdi.

Evde heyecanlı geri sayım başladı. Mitat bir pencereye gidip dışarı bakıyordu, bir kapıya gidip apartmana kulak veriyordu. Pencereye gitse aklı kapıda, kapıya gitse aklı pencerede kalıyordu. Sonra pencere kenarında durmanın daha akıllıca olduğunu düşünüp tül perdenin arkasından sokağı dikizlemeye odaklandı.

Mahallenin nüfusu giderek azalıyordu. Park yerleri birer birer boşalıyor, yokuşta arabayı kaldırmakta zorlananlar debriyaj balatasının kesif kokusunu sokağa yayıyorlardı. Arabalarını tatilde almayan komşular ise tekerlekli bavullarını arnavutkaldırımında taramalı tüfek sesiyle sürerek İstanbul'a veda ediyorlardı. Başar Bey ve ailesi Cennet Apartmanı'ndan ilk gidenlerden oldu. Apartmanın muhtarı Meryem bile yeni olaylara gebe mahalleden bir çantayla ayrıldı. Onları haksız göremiyordu, iki gün arayla iki ceset çıkan apartmandan bir an evvel uzaklaşmak istemeleri doğaldı. Sonra Eylem ve Büşra'yı tatile giderken gördü Mitat. Eylem'in kucağındaki Sfenks'le göz göze geldi bir an. Sanki kedi ona, "İyi şanslar," deyip göz kırpmıştı.

Kadim'den ise iz yoktu.

Mitat kâh pencere kenarında kâh kapı önünde duruyor, nerede olursa olsun kafası sürekli bir mirket gibi bir sağa bir sola dönüyordu. Bu sırada acıkmıştı da. Kahvaltı etmemişti. Evde kuruyemiş dışında hiçbir şey yoktu. Eve sipariş vermek riskliydi, kapısını şu an kimseye açamazdı, kimseye güvenmiyordu. Dahası kimseyi bu tehlikeye dahil etmek istemiyordu.

Antreden bir ses geldi, panikle oraya koştu. Kimse yoktu, yanlış alarmdı. Buzdolabı vızıldamıştı sadece. Bir ara kapıya yakın duruyorken açlıktan karnı guruldadı, onu da dışarıdan gelen bir ses sanarak pencereye koştu. Açlık, uykusuzluk ve paranoya bir arada Mitat'ı nöbet tuttuğu 30 metrekarelik alanda çıldırmanın eşiğine getirmişti. *Böyle olmaz bu. Saksıyı çalıştır Mitat!* Aklına laptop'u geldi. Başar Bey, laptop ve telefonu senkronize ederek bir aplikasyon yüklemişti telefonuna. Aplikasyonu hatırlıyordu, hemen yükledi. Eşleştirdi bilgisayarla telefonu.

Bilgisayarı kapıyı ve salonu gören bir açıda kütüphanesindeki kitaplarının arasına kurdu. Pencere kenarında mahalleyi gözetlerken, gözucuyla telefonunun ekranından bilgisayar kamerasının kapıyı gösteren görüntüsüne bakabiliyordu. Kapıya gittiği zaman ise telefonunu pencereye bırakıyor, telefon kamerasının görüntüsünü bilgisayar ekranında görebiliyordu.

El mi yaman, bey mi yaman göreceğiz Kadim Efendi!

İki saat böyle geçti. Kurt gibi acıkmıştı. Hesap etti, 17 saattir ağzına lokma koymamıştı. Mecbur kuruyemiş paketlerine dadandı. Çekirdek paketi kısmen dolu olsa da leblebi hiç kalmamıştı. Oysa açlığı en iyi leblebi keserdi. Neyse ki karışık paketin dibinde biraz fıstık kaldığını fark etti, onları çekirdeklerle karıştırdı ve pencere kenarına geçti. Kalorifer peteğine ütüyü, kuruyemiş kâsesini, çöp tabağını sıraladı. Çekirdek çitleyerek nöbet

tutmaya başladı. Çekirdek kabuklarından modern sanat eserlerini andıran bir dağ oluşmuştu ki avucuna bir tane kabuğu kapalı antepfıstığı geldi. Normalde hemen çöpe ayırırdı onu ama o kadar acıkmıştı ki içindeki nimeti yemek zorunda hissetti. Masaya koydu, elindeki ütüyle kabuğunu kırdı. Hem ütüyle egzersiz yapmış oldu hem de fıstığı afiyetle mideye indirdi. Yine de bu, açlığını bastırmaya yetmemişti tabii.

Ve hiç beklemediği anda *Für Elise* çaldı. Bir süre melodinin yankılanışını ve kalbinin hızla atarak ona eşlik edişini dinledi. Bu ânı o kadar beklemişti ki, bir an rüya gibi geldi. Kapısı bir kere daha Beethoven'la çalınca bundan emin oldu. Öğlen öğlen kimdi bu? Yoksa?

Ütüye sımsıkı sarıldı, telefonunu dışarıyı gören açıda pervaza bıraktı, kapıya doğru yürüdü. Aşağıdan çalınmış olabilir miydi?

Parmaklarının ucunda yürüdü. Antrede adımlarını iyice yavaşlattı, uzaktan gözetleme deliğine baktı, fakat bu mesafeden apartmanda biri var mı yok mu, görmesi mümkün değildi. İçini öyle bir korku kaplamıştı ki gözetleme deliğinden baktığında Kadim Bey'in tuttuğu bir silahın susturucusu ile karşılaşsa şaşırmayacaktı.

Diyafonla göz göze geldi o sırada. Çok değil, altı gün önce Mitat'ın başını belaya sokan o teknoloji. Sonra döndü, bilgisayarına baktı, telefon kamerasından sokak temiz görünüyordu. Asıl kamera kapının önüne takılmalı, diye düşündü. O işle artık bu maceradan sonra ilgilenecekti.

Mitat sonunda korkularını yenerek kapı deliğinden baktı.

Kadim Bey'di koridordaki. Elinde bir tabak vardı. Tabakta ne olduğu belli olmayan bir kabartı, üstünde beyaz bir mendil.

"Komşu evde misin?" diye seslendi. Her zamanki

davudi sesinden ziyade daha dostane bir tonla demişti bunu.

Mitat kımıldamadan gözünü de tam deliğe değdirmeden adamı izledi.

"Yıldız'ın ruhununun sevabına kestiğimiz etten getirdim evlat. Mis gibi kavurma," deyip mendili kaldırdı. Etler göründü. Dumanı üstünde enfes kurban eti.

"Pirzola da var," diye ekledi Kadim.

Mitat'ın ister istemez ağzı sulandı.

Ama hemen yelkenleri suya indirmeyecekti tabii. Kadim'in üstüne başına dikkatle baktı, pantolonunu yine göğüs hizasına çekmiş, beyaz gömleğiyle duruyordu. Üstünde silah benzeri hiçbir şey yoktu. Ceplerinde bir kabarıklık fark edilmiyordu. Ama pantolonunun sırt kısmına bıçak veya benzeri bir silah saklamış olabilirdi.

Mitat kütüphanesine sakladığı bilgisayara baktı, aletin ekran koruyucusu devreye girmiş, ekranı kararmıştı. Neyse ki, Kadim'in nerede olduğunu bildiği için artık ona ihtiyacı yoktu.

Kadim Bey'in hiçbir şey olmamış gibi bu şekilde Mitat'ın evine gelmesini neye yormalıydı Mitat? Acaba Kadim Bey'i yeterince delile sahip olmadan mı suçluyordu? Tamamen varsayımsal mı davranıyordu? Komiser Celal'in bir ara Mitat'ı suçlaması gibi, önce şüpheyle, sonra şüpheye uygun olarak yaratılan kanıtla yargısız infaz mı yapıyordu? Mitat da bir suçu birine yıkıp dosyayı kapatmak için zorlama kanıtlarla işi kılıfına mı uydurmuştu? Kadim Bey, otuz yıldır Cinayet Masası'nda çalışan ve Olay Yeri İnceleme'nin raporlarına sahip Celal'in gözünden nasıl kaçabilirdi? Birkaç dedektiflik dizisi dışında hiçbir tecrübesi olmayan Mitat'ın ne haddineydi bir insanı, sevgi dolu bir kocayı, yardıma muhtaç bir ihtiyarı suçlamak? Gözden kaçmış bir detay bütün ipucu şemasını yerle bir edebilir, her şeyi değiştirebilirdi.

Allahım etler çok güzel görünüyor!

Mitat'ın karnı öyle bir guruldadı ki, Kadim Bey duydu sanki, kulak verir gibi hafifçe yaklaştı kapıya. Etler daha bir göründü o zaman. Kadim Bey örttü tekrar mendille. Mitat üzüldü.

Aç mendili, biraz bakayım, o bile yeter!

Mitat'ın karnı yine zil çaldı, Beethoven sayılmazdı çalan şey ama deneysel tarzıyla Kadim Bey'in kulağına kadar gitti.

Kulakları dikelen Kadim Bey, "Komşu?" diye seslendi.

Acaba kapıyı açıp zinciri açmasam tabağı o aralıktan alabilir miyim?

Kadim Bey, baktı kimse kapıyı açmıyor, sırtını döndü, yavaş yavaş kendi katına doğru yürüdü.

Sırtında da bir silah görünmüyor. Beni bertaraf edebileceği hiçbir silahı yok. Benimse ütüm var!

Mitat kilitlerini açmaya başladı. Kilit sesini duyan Kadim geri döndü, dudaklarına ihtiyarlara has mutlu bir gülümseme kondu. Mitat sağ elinde ütü, kapıyı hafifçe araladı.

Kadim, "Hah evlat, evde misin? Ben de dönüyordum."

Mitat, "Duymamışım kapının zilini," dedi.

"Ben de tatile çıktın sandım. Apartmanda kimse kalmamış, onlara da etten dağıtacaktım ama kimse açmadı..."

"Evet millet kaçtı."

"Olsun olsun, daha iyi. Yıldız'ın ruhunun sevabına kestiğimiz kurbandan sen yemeyeceksin de kim yiyecek?"

Haklıydı, helvasını yediği gibi koyununu da yiyecekti tabii. Hele şu aç haliyle nasıl gömerdi o etleri...

"Zahmet ettiniz gerçekten. Teşekkürler."

"Hem de en güzel yeri, but," deyip tabağın üzerindeki mendili kaldırdı. Etleri yakından gösterdi ihtiyar.

Mitat, Kadim'in ikramının samimi olduğundan artık emindi ama neme lazım kapının arkasında sağ elinde ütüyü tutmaya devam ediyordu. Kapıyı biraz daha araladı. Sol eliyle tabağa uzandı.

Kadim bu sırada, "Tabak sende kalsın. Mendili alayım evlat," dedi. Mendili aldı. Sonra bir illüzyonist kıvraklığıyla hızlı ve rahat bir hareketle Mitat'ın ağzına yapıştırdı mendili.

Mitat ne oluyor demeye kalmadan panikle bir nefes aldı ve bayıldı.

Anne

"Mitat gel buraya!"

Annesi salondan bağırıyordu.

"Hadi ama! Mitat!"

Annesi koridorun diğer tarafından kafasını uzatmış bağırıyordu.

"Kime diyorum ben acaba!"

Annesi koridorda yürürken bağırıyordu.

"Burda eşek mi anırıyor?"

Mitat odasında uyuyordu, "Ama anne..." diye mırıldandı. Annesi yatak odasına girdi.

"Hadi oğlum, misafirimiz var."

Mitat ince sesiyle yalvardı.

"Anne n'apıcam misafiri, rüya görüyordum..."

Dokuz yaşında olmalıydı, o zamanlar sesi böyle kız gibi çıkardı.

"İşin gücün rüyalar. Hadi kalk bakalım, misafirimizle tanışman gerek..."

Mitat kalkacağına yastığına iyice gömülünce:

Çat!

Tokadı yapıştırdı annesi.

"Anne n'apıyorsun ya..."

Mitat inadına yatağında ters döndü.

"Bana bırak," dedi biri.

Bu ses annesine ait değildi. Erkek sesiydi. Misafirlerinin odada ne işi vardı?

"Hadi kalk bakalım koca oğlan," dedi.

Annesi tanıttı onu, "Babanı soruyordun hep..."

Mitat "baba" kelimesini duyar duymaz merakla gözlerini açmaya çalıştı, açamadı. Sanki gözkapakları uhuyla yapıştırılmıştı.

"Hadi aç gözlerini," dedi erkek sesi.

Mitat tüm gücünü gözkapaklarına veriyordu ama gözleri mümkün değil açılmıyordu! "Açılmıyor," demek istedi, ağzını da açamadığını fark etti...

Birdenbire yüzüne su boşaldı Mitat'ın. Bilincinin düştüğü o korkunç yerden sıçrayarak uyandı. Gözlerini kırpıştırarak açtı. Etraf boz bulanıktı. Yüzünden akan sulardan dolayı bir süre net göremedi. Sanki gözlükleri atılan suyla tamamen kirlenmişti ya da astigmatı hızla ilerlemişti... Sonra yavaş yavaş netlik kazandı görüntü. En azından evinde olduğunu anlayacak kadar. Dokuz yaşındaki evi değil, otuzlu yaşlarındaki evi. Biraz yukarıdan görüyor gibiydi evini.

Öldüm ve ruhum yükseldi, cesedime kuşbakışı bakacağım şimdi.

Ölmemişti, en azından henüz.

Retina ayarları eskisine dönünce bunu anladı. Aşağıda cesedi yerine başka birini gördü. Onu göreceğine cesedini görmeyi yeğlerdi herhalde. Çünkü biraz aşağısında gördüğü kişi Kadim Bey'di. İhtiyar adam elindeki bardağı masaya koydu. Ve tuhaf bir şekilde kendini yukarıda hisseden Mitat'ın karşısına oturdu.

İp

Mitat rüya halinden çıkıp kendine gelince önce bir sandalyenin üzerinde ayakta durduğunu fark etti. Sonra boynuna batan tüylü şeyden rahatsız oldu. Hışır hışır sesler çıkarıyordu. Aşağı baktı, kalın bir ipti bu, boynuna dolanmıştı. *Bu da ne?!* İp aşağı sarkmıyordu, tavandaki kancaya bağlanmıştı. Göremiyordu ama bir başka ip ise bileklerindeydi, elleri arkada bağlanmıştı.

"Ne bu? N'oluyor?!" dedi Mitat, dili hâlâ uyuşuktu.

Kadim Bey, uzanıp masadaki sürahiden su koydu, karşısında açıklama bekleyen biri yokmuş gibi gayet soğukkanlı bir tavırla içtikten sonra, "Avizeyi söktüm, umarım kızmamışsındır, bundan sonra işine yaramayacak zaten," dedi. Televizyonun yanındaki koltukta oturuyordu. Ayağının dibinde bir alet kutusu vardı. Bir matkap kutuya yaslanmıştı. Yerde beton tozları vardı. Mitat'ın vücudunda tuhaf bir uyuşukluk...

"Ne yaptın bana!"

Kadim mendili gösterdi, "Eter. Kapıyı biraz daha açmasan etkisi uçacaktı."

Eterli mendille bayıltmıştı Mitat'ı.

"Ne bu saçmalık!" diye bağırdı Mitat, uyuşukluğu üzerinden attı. Ama bu bağırışı boğazını ve ses tellerini acıttı. İp kement gibi boynunu sıkıyordu, nefes almasını da konuşmasını da zorlaştırıyordu. Ellerinin arkadan bağlı olması ise çıldırtıcıydı. Bir an Kadim'e doğru saldıracak gibi oldu ama durdurdu kendini. Şu an altındaki sandalyeye muhtaçtı. Sandalyeden kayıp düşerse sonu olurdu.

Aksi gibi de sallanıyordu sandalye.

"Hemen çöz beni!"

"Niye?"

"Bunun tertiplendiğini herkes anlar. Kimse inanmaz."

Kadim güldü. "Aslında sana bir teşekkür borçluyum. Bu benim hayatımın en kolay tezgâhı olacak."

Kadim, masadaki yeşil Cennet Apartmanı defterine uzandı, içinden bir sayfayı yırtıp çıkardı. Masanın üzerine koydu.

Geçiyordum, uğradım, dayanamadım, çıktım.

Mitat Karaman

Not: Cüce bir şey yapmadı. Katil muhasebeci. Yani ben, ben, e be salak komiserim benim.

Mitat pişmanlıkla gözlerini yumdu, dudaklarını sıktı.

Kadim pis pis güldü, sonra ayağa kalkıp alkışladı. "Kurbanın elyazısıyla yazılmış intihar notu. Soruşturmaya dair tüm soru işaretlerini de gideriyor. Ben daha iyisini yazamazdım!" deyip kahkaha attı.

"Şaka maka bunu yazmamış olsan bir benzerini taklit etmek zorunda kalacaktım. Beni bir zahmetten kurtardın. Sağ olasın evlat."

Mitat dişlerini öfkeyle o kadar sıktı ki, dişleri acıdı. Durduğu yerde öfkeden kudurarak, "Allah belanı verecek senin!" diye bağırdı.

Kadim gülümsedi. "Bir anda imana geldin bakıyorum."

"Kes bu saçmalığı hemen!"

Mitat etrafına baktı, işine yarayabilecek bir obje, herhangi bir şey aradı. Bağırmaktan başka çare göremedi. Bağırdı.

"İmdaaattttt!!! Yardım edin!!! Kimse yok mu?!"

Boğazını sıkan ipten dolayı sesi kısıldı. Çok da şiddetli bağıramamıştı, ters bir hareket yapıp dengesini yitirir, sandalye düşer diye korktu. Sandalyenin bacakları zaten en ufak hareketinde sallanıyordu.

"Herkes gitti evlat, seni kim duyacak?"

Mitat öksürdü. Tekrar öksürdü. Sesi kısılmıştı, bir şey diyemedi. Kadim bu defa acı acı güldü.

"Ah be evlat! Ne diye işleri bu kadar kurcalarsın anlamadım ki. Neden en başta, 'Otomata basmadım,' diye tutturdun ki. Bastım deseydin dışarıdan girildiğinden emin olacaklardı, güvenlik kameralarında görünenlere yoğunlaşacaklardı. Sen gittin, yok ben basmadım, yok şöyle yok böyle..."

Mitat zorlukla konuştu.

"Sen mi çaldın zili?"

"Herhalde. Işık sönünce kımıldamadan bastım. Karanlıkta açmanı bekledim."

"Kapının önünde miydin?"

"Evet, diyafonla konuşmanı dinledim, baktım açmıyorsun, uzaklaştığında tekrar çaldım. Sonra bizim kata koştum. Artık açmazsın diye düşünüyordum, ama kapı çıt etti. Açmıştın. Artık planımı yürürlüğe koyabilirdim."

Mitat üzülmüştü, bir şekilde cinayette parmağı vardı yani.

"Sen açmasan başkası açardı, senden sonra Ceylan'ı deneyecektim, bir gün biri illaki açardı..."

"Nasıl bir adamsın sen? Kırk yıllık eşine kıydın..."

"Yıldız zaten intihar edecekti. Buna müsaade edemezdim. Birçok kere mâni oldum. Fakat yirmi dört saat gözümün önünde tutamam ki. Ben uyurken de yapabilirdi bunu. O gece 01.00'de baktım eski plaklarına bakarak rakı içiyor. O şarkıları zihninde döndürüyor. Nerden bulduğunu bilmediğim hapları almış yanına. Bir de intihar mektubu yazmış. Kızdım. Bunu yapamazsın, dedim. Sakladım mektubu. Hapları da tuvalete attım, sifonu çektim, sonra atlayabilir korkusuyla balkon kapısını kilitledim."

Mitat'ın aklında taşlar yerine oturdu, "O yüzden bana o gece 'allahaısmarladık' demişti."

"Sana aklınca şifre vermiş. Seviyordu seni, sen de onun gibisin."

Mitat üzüldü, şifreyi çözse onu kurtarabilirmiş gibi...

"Bıraksaydın intihar etseydi, onun hayatı sonuçta, değil mi?"

"İyi de o zaman sigorta parasını nasıl alacağım?"

"Ne yani hepsi üç-beş kuruşluk hayat sigortası için mi?"

"Üç-beş kuruş mu? Bu benim kaç yıllık yatırımım. Evlendikten üç yıl sonra hayat sigortasına girmek istediğimi söyledim. Dinimizce caiz değil dedi, caiz gösteren birkaç hocaya götürdüm, güçbela imzayı attırdık. Düşün günah diye yüzündeki beni aldırmayan kadını buna ikna ettim. Şimdi oradan en az iki milyon gelecek."

"Para için kadını öldürdün!"

"Bu parayı çarçur mu etseydim? Zaten eninde sonunda ölecek, ha intihar ha cinayet."

Mitat masanın üzerinde Yıldız Hanım'ın hatıra kitabını gördü.

"Peki ya kitap?"

"Kitabı sigortacıları ve gerekirse polisi kandırmak için yazdım. İşe de yaradı."

"Yıldız Hanım'ı ölümden kurtarmalar falan yalan mıydı?"

"Hayır, onlar gerçek. Yani gerçeğe yakın diyelim. Yıldız bana yaşanabilir bir hayat sunuyordu. Ben ona ne sunabilirdim? Mal yok mülk yok. Ailem yok, yetimhanede büyüdüm. Kazancım bir avuç. Ne musikiden anlıyorum ne sinemadan. Düşündüm. O bana hayat vaat ediyorsa ben de onun karşılığında hayat vaat edecektim. Kazalar tertipledim. Hem kahramanlaştım gözünde hem de bana muhtaç olduğunu düşündü."

"Ah Yıldız Hanım, bu pis herife nasıl kandın!"

"Yalnızlık canına tak etmişti. Benden başkasını da bulamazdı gerçi, buluştuğu zengin adamlar yüzündeki

benden rahatsız oluyordu. O et beni gençken daha da göze batıyordu. Yüzüne bakmak istemezdin."

"Evde kalmış zengin kızını kaptın yani."

"Gayem oydu ama sonra sevdim onu, o da beni sevdi. Kızlarımız olunca bağlandık birbirimize. Ama aslında sevginin kaynağında karşılıklı borçlu oluşumuz vardı. Uzun vadede mesut olamadık. Yıldız bana hep, 'Ben senin resmine âşık oldum, sana değil,' diyordu. Şu sevdiği saçma filmden bir laf. 'Hiç evlenmemeliydim, yalnız kalmalıydım, ben yalnızım, yalnızım,' diye sayıklardı. Neydi o şarkı, 'Gökyüzünde Yüzen Yalnız Yıldızlar' mı ne, onu dinlerdi habire."

"'Gökyüzünde Yalnız Gezen Yıldızlar.'"

"Her ne haltsa. Yıldız onlardandı işte. Yalnız tabiatlıydı. Başkasıyla da evlense mutsuz olurdu. Biriyle evlenmeseydi de anası babası ona rahat yüzü göstermezdi çünkü Yıldız tek çocuklarıydı. Ben ona istediğini verdim, o da bana rahat bir hayat sağladı. Aramızda dile getirilmemiş bir anlaşma vardı. Çoğu evlilikte olduğu gibi. Bunda bir kötülük yok."

"Nasıl kötülük yok! Bunların hiçbiri yaptığın şeyi aklamıyor. Kırk yıl yahu. Şimdi hemen beni bu ipten kurtarıyorsun ve polise teslim oluyorsun. Yıldız Hanım'ın intihar mektubunu da bana veriyorsun." Mitat öksürmeye başladı tekrar.

Kadim güldü.

"Eterin etkisi. Kafan hâlâ güzel galiba."

Gerçekten de arada bir Mitat'ın kafası gidip geliyordu. Hâlâ tam olarak kendine gelememişti.

"Anlayamıyorum. Sen şimdi 02.22'de kapımı çaldın. Sonra 05.00'e doğru Yıldız Hanım'ı balkondan mı attın?"

"Yıldız aptes alırken balkon kapısını açtım, ezanı beklerken çiçeklerine bakacağını biliyordum. Sonra 5'e 20 kala arkasından yaklaşıp... Tam ezanda..."

"Sonra da kapı kilidini kırdın, yine ezana saklanarak..."

"Daha önce kapıya uyan bir kilidi çekiçle kırmıştım, düzgün kilidi çıkarıp kırık olanı yerleştirdim. Kapı çerçevesini de kanırttım biraz."

"Peki mücevherler nasıl cücenin evinden çıktı?"

"Paraya ihtiyacı vardı, geçen gece kapısına bıraktım. Aldı keriz."

"Seni iblis, seni şerefsiz, itoğluit!"

"Senin gibiler için konuşması kolay. Annenden ev kalmış. Rahatın yerinde. Benim annem babam yok. Adliyenin en hızlı arzuhalcisi olmama rağmen, kırk yıl yedi gün yirmi dört saat çalışsam dahi ev sahibi olamazdım. Hayatım boyunca köpek gibi çalışacak mıydım? Bu mu adil olan?"

"Dinin imanın para olmuş senin."

"Seninki o değil mi? Üç kuruş parayı hesaplamıyor musun?"

"Ulan kırk yıl bir kadını kandırdın, onu seviyor numarası yaptın, kocalık yaptın."

"Sen de nefret ettiğin bir patrona katlanmıyor musun, 11 yıldır hafta içi her gün, sekiz saat birliktesin."

"Aynı şey mi?"

"Farklı mı?"

Mitat çıldırmak üzereydi. *Bu nasıl bir pişkinlik Yarabbi!*

"Ulan açgözlü köpek, kadın intihar etse dahi bir evin oluyordu. Sırf sigortadan para koparmak için katil oldun. Değer mi?"

"O para Aile'ye gidecek."

"Ne ailesi? Kızların bu kanlı paraya meraklı mı acaba? Onlara sordun mu?"

"Aileme demedim ki, Aile'ye dedim. Kesme işareti var." Havaya apostrof atar gibi yaptı Kadim.

"Ne ailesi? Ne kesmesi?"

"Aile köklü bir topluluk. Benim gibi ümitsiz adamların güzel aileler kurması için aracı oluyorlar. O gazete ilanını onlar yazdı mesela. İlanın Yıldız'a ulaşmasını da onlar sağladı. Başka türlü benim gibi çulsuz bir yetimin köklü Uluğtekin ailesine sızabileceğini mi sanıyorsun?"

"Anasını babasını bilmem de Yıldız'ın sana bakmayacağı kesin!"

"Haklısın evlat, ne Yıldız yüzüme bakardı ne ailesi kabul ederdi. Aile'nin en büyük hizmeti bu zaten. O kazaları tek başıma tertip edemezdim ki. Şimdi kızlarımız da Aile'ye katıldı. Yıldız buna karşıydı ama Müşerref'in münasip bir damat adayı bulmasına çok yardımcı oldular. Sonra da Mürüvvet'in evlendirme programına girmesini sağladılar."

"Ne bu ya? Ne saçma bir modern zaman tarikatı?"

"Modern zaman mı? En baştan beri varlar."

"Yok artık Illuminati."

"Illuminati bizimle savaşıyor."

Mitat duyduklarına inanamıyordu, eterin etkisi devam mı ediyordu? Rüya ile gerçek arasında bir yerde miydi? Ayrıca bu sandalye sırat köprüsü gibi sallanmaya devam mı edecekti!

"Ölmeden önce duy istedim. Sen de benim gibi bir yetimsin. Bir kimsesizsin. Aile'yle tanışmış olabilirdin. Ama seni münzevi ruhlu görmüş olabilirler, hiç bulaşmamışlardır tabii," diye açıklamasına devam etti Kadim.

"Yani insanların çiftleşip üremelerini sağlayan gizli bir örgüt mü var diyorsun?" Bir ölüm mahkûmu olsa bile Mitat gülmeden edemedi. Kadim, Mitat'ın bu iddiayı küçümsemesine bozuldu.

"Üç-beş abi, abla, imam bir gecede dünyanın en büyük otuz ekonomisinden birini, yüzölçümü olarak dünyanın en büyük kırk ülkesinden birini neredeyse ele geçirecekti. Bu olabiliyor da aile sistemine sızan, işleri hızlan-

dıran bir topluluk olamaz mı diyorsun? Tüm bu insanlar birdenbire nasıl evleniyorlar sanıyorsun? Boşanma oranları ve mutsuz evlilikler bu kadar artmışken hem de."

"N'apıyorsunuz yani? İnsanların kafasına silah mı dayıyorsunuz?"

"Hayır tabii ki. Çaktırmadan ağımıza düşürüyoruz. Misal, Yıldız'ın hayatını kurtarmasam bana hemen varmazdı. Bunun gibi numara çok bizde," Böyle deyip göz kırpmaz mı bir de!

"Kafayı yemişsin sen, hem hırsız hem düzenbaz hem katilsiniz!"

"Bu düzeni devam ettirmek için Aile şart. Aile'nin yaşaması için de ilişkinin sonunda bir tarafın kazanç sağlaması ve Aile'ye kazandırması gerekiyor."

"Aile bağlarını sömüren, pis kumpaslar çevirip adam öldürmekte beis görmeyen siktiri boktan bir örgütten bahsediyorsun. Neyin havası bu?"

"Aile olmasa medeniyet yıkılır, insanoğlunun nesli tükenirdi."

"Hay sana da Aile'ne de!"

Kadim umursamadı Mitat'ın çıkışını.

"Ayrıca karım intihar etseydi bir daha nerden eş bulurum? Karısı mutsuzluktan intihar etmiş bir adama kadın varır mı?"

"Oha! Yaşından başından utan be adam!"

"Yıldız bana oğlan vermedi, soyadımın devam etmesi gerek."

"Pes be. Çüş! Ulan götünün kılları pişmaniyeye döndü, kamış duruyor mu yerinde?"

Kadim gülümsedi.

"Ceylan'a sorsaydın onu."

Mitat anlayamadı.

"Ne diyorsun be!"

"Sorsaydın, duruyor mu durmuyor mu anlatırdı."

"İhtiyar kendine gel, laflarına dikkat et!"

"Sana anlatmadı mı?" dedi, pis pis gülerek.

Mitat öfkeden delirmek üzereydi. Bu adam ne saçmalıyordu? Birden Ceylan'ın söylediği bir şeyi hatırladı, daha önce de aklından geçmişti ama...

"İhtiyar, genç, travesti, cüce, herkesle oldum, bir tek senin gibi biri olmadı."

Cümledeki cüce Dilaver'ken ihtiyar da Kadim'di. Allah kahretsin!

"Sen, moruk!.. Nasıl olur? Ceylan'a dokunsan kalpten gidersin..."

"Beni hor görme evlat, Aile'yi hiç küçümseme," deyip güldü Kadim.

Mitat'ın aklına Ceylan'la yaptığı bir diyalog geldi:

"İyi de Kadim bir ayağı çukurda bir moruk, üstelik matemde, Meryem ona göre çok genç sayılır..."

"Sen öyle göründüğüne bakma..."

Onu Meryem için değil de Kadim için mi söylemişti?!

Bu sırada Kadim gözlüklerini çıkardı, masaya koydu, sonra elindeki mendille yüzünü ve saçlarını sildi. Yüzündeki kırışıklıklar azaldı, beyaz saçlarının diplerinden kumral renkte saçlar çıktı.

"Bu apartmanda yaşını göstermeyen sadece sen değilsin," deyip güldü.

"Ulan şerefsiz düzenbaz adi oğlu adi piç!"

"Yıldız'ı tavlamak için ondan genç olduğumu belli etmemem gerekiyordu. Aile'nin de yardımıyla yaşımı yetimhane kayıtlarında değiştirdim. Biraz makyaj hilesi görünüşümü halletti. Ceylan bile beni ihtiyar sandı en başta. Ama sonra anladı, makyaj uzmanı ne de olsa. Seni o sabah onun evinden çıkarken görünce endişelendim. Sana ötecekti. Öterse sen parçaları bir araya getirince komisere söylerdin, planım altüst olurdu. Mecburen öldürdüm."

"Hadi ihtiyar karın zaten intihar edecekti diyorsun... Ulan, hiç acımadan nasıl öldürürsün gencecik yaşam dolu kadını?"

"Acımadım. Çünkü bomboş bir hayatı vardı. Yalnız ruhlu bir kadın. Bu dünyaya bir çocuk getirmeyecek, bir aile kurmayacak..."

"Ben de öyleyim."

"Evet. O yüzden sana da acımıyorum. Ne bir davan var şu hayatta ne vazifen... O kadar zavallı bir hayatın var ki apartman yöneticisi olunca hayatına renk geldi. Siz var ya siz, siz, asalaksınız. Böyle tek hücreli gibi yaşıyorsunuz. Hastasınız! Sizden tiksiniyorum. Altmış beş yaşındayım. İkinci baharıma hazırım. Sen ise bu dünyaya hiçbir artı değer koyamayacaksın, bir asalak gibi bu ülkenin imkânlarını, doğal kaynaklarını, şirketindeki pozisyonu, şu soluduğumuz oksijeni yiyip tüketeceksin ama ben bunları alıp üremeye, üretmeye devam edeceğim."

"İyi bok!"

Kadim Bey ayağa kalktı.

"Neyse bayram ziyareti uzatılmaz," dedi.

Sandalyeye yaklaştı.

"Aile'ye borcumuzu ödeyelim."

Kadim, sandalyenin sırtına elini koydu. Tahta iskemlenin ağırlığını şöyle bir tarttı. Mitat işte tam olarak o zaman ölümle burun buruna olduğunu tüm iliklerine kadar hissetti. Gözünden bir damla, yalnız, yapayalnız bir damla aktı. Yanağından sandalyenin köşesine düştü.

"Lütfen..." dedi, ağlamaklı.

Kadim, masadaki intihar mektubunu aldı, sandalyedeki idam mahkûmuna gösterdi.

Geçiyordum, uğradım, dayanamadım, çıktım.

Mitat Karaman

"Hadi ama üzülme. Bak daha dün intihar edecekmişsin zaten, dünden bugüne ne değişmiş olabilir?"

Çok şey değişmişti ama nasıl anlatabilirdi ki.

Daha otuz altı yaşındaydı, bir bu kadar daha yaşayabilirdi. Yalvarmaya başladı "Yaşamak istiyorum," dedi.

"Kim istemez," dedi Kadim. "Bugüne kadar yapsaydın keşke."

Yüzünü tuttu Mitat'ın. Gözyaşlarıyla ıslanan yanağını kavradı. "Sen de benim gibi yetimsin. Bu konuşmayı bu kadar uzatmamın tek sebebi de bu. Keşke bir yetim olarak ailenin değerini daha iyi bilseydin. Şimdi, korkma. Sanırım daha önce haplarla denemişsin intiharı. İp en garanti yol. Sadece dokuz saniye sürecek. O da en fazla."

Mitat tir tir titriyordu.

"Hadi, son duanı et."

Kadim, meslekte eskimiş bir celladın serinkanlılığıyla sandalyeyi hafifçe salladı. Ayakları yerden kalktı sandalyenin.

"Ben sadece bir yalnızım," dedi Mitat.

"Yalnızlık Allah'a mahsustur," dedi Kadim.

"Can almak da Allah'a mahsus, değil mi?" diye sordu Mitat. Son kozuydu bu.

Kadim önce tereddütle baktı Mitat'a, sonra, "Aman ya," deyip sandalyeye tekmeyi savurdu. Tahta sandalyenin bir bacağı kırılarak uçtu, sandalye yere devrilirken Mitat düştü, ipte asılı kaldı.

İp hemen deri bir kemer gibi sımsıkı sıktı boynunu.

Dokuz saniye.

Pozitif düşünmeye çalıştı Mitat.

Sadece dokuz saniye. Sonra hepsi bitecek. Tüm dertlerimden kurtulacağım.

Oltaya gelen bir balığın kuyruğu gibi sallanıyordu

bacakları. Karaya çekilmiş, iğnenin ucunda can veriyordu işte.

Sekiz saniye. Daha hızlı geçeceğini sanıyordu bu saniyelerin. Geçmiyordu.

Kadim'in karşısında can verişini izlemesi çok gıcıktı, ona bakmamaya çalıştı. Son gördüğü şey, insanlığını yitirmiş bu mahlukat olmamalıydı.

Yedi saniye kala intihar mektubunu gördü. Biraz teselli buldu, ölümünden sonra bu notun fenomen olmasıyla bir tür ölümsüzlük elde edebileceği aklından geçti. Hele cesedi on gün sonra bulunursa notun kalıcılığı için iyi olurdu.

Altı saniye kala hiç beklemediği bir şey oldu. Siki kalktı. *Burada da mı? Pes be! Allahın sapığı!*

Kadim gülmeye başladı. "Evet, bunu duymuştum. Asılan insanlarda oluyormuş, kan dolaşımı işte, kafana kan gitmeyince kan orana akıyor..."

Televizyonun yansımasında titreyen bacaklarına baktı Mitat. Kazara geldiği dünyadan boktan bir şekilde gidiyordu. *Tavana asılmış bir sik gibi geberiyorum işte. Geçerken uğradım, birileri de dayanamayıp siktir ediyor.* Mitat, fenomen falan olmayacaktı, tek sütunluk bir üçüncü sayfa haberi olacaktı. Hepsi bu.

Derken gözleri kararmaya başladı. Dört saniye kalmıştı. Beynine artık ne oksijen ne de kan gidiyordu...

Direnmeyi bırak Mitat! Sadece ölümü bekle.

Hayır, artık beklemek yok! Edilgenlik yok! Kadim'in seni öldürmesine izin verme, sen kendini öldür! Bu gerçek bir intihar olabilir! Dün yapmayı düşündüğüm gibi kusursuz bir intihar!

Haha! Kadim sen var ya sen, sen bir salaksın! Bunların hepsini ben planladım. Seni buraya ben çektim. Ben tek başına intihar edemeyeceğimi biliyordum. Şu ip düzeneğini kuramazdım mesela. Seni kullandım enayi!

Mitat yere doğru kendini çekti, sağa sola değil, ağırlığını aşağı verdi ve boynundan aldığı kuvvetle ipi çekebileceği kadar çekti. Hemen ölmek için yapıyordu bunu. Oltadaki balık gibi. İğneden kurtulmak için değil bir an evvel gebermek ve hiçliği boylamak için.

Ama sonra asıldığı askıda bir kımıldanma olduğunu hissetti. Hatırladı, apartmanın duvarları inceydi! *Üst komşu nefes alsa duyarsın!* Hem Cennet Apartmanı içerden çürümüyor muydu? *Baksana sıvalar dökülüyor!*

Mitat yine ağırlığını verdi. Ya ölecekti ya da o kancayı koparacaktı, iki olasılık da işine geliyordu, tekrar aşağı doğru kuvvet uyguladı.

Kadim son saniyelerinde ölümüne çırpınan Mitat'ı zevkle izlerken o kadar şevke gelmişti ki, tavandaki betondan biraz toz döküldüğünü fark etmedi.

Mitat son kez asıldı ve ipin düğümlendiği kanca çimentodan ayrıldı.

Düşer düşmez, tavandan bir kütle de Kadim'in kafasına düştü. Adam sersemlemişti. Mitat vakit kaybetmeden bir boğa gibi adama saldırdı, plazmanın üzerine attı altmış beş yaşındaki herifi. Adam dev gibiydi ve minyon Mitat'ın elleri arkadan bağlıydı ama yine de onu yere yıkmayı başardı. Bir tekmeyle üstüne plazmayı attı adamın.

Hemen ellerindeki ipten kurtulmak için mutfağa gitti. Çekmecelerde keskin bıçak aradı. Elleri arkada bağlıyken bu zordu. *Keşke hırdavatçıdan aldığım bıçağı atmasaydım!* O sırada Kadim'in boğuk hırıltısını duydu. Adam uyanıyordu. Mitat hâlâ arkadan bağlıydı. Derken ocağın yanında alevli mutfak çakmağını gördü. *İşte bu!* Çakmağı zorlukla aldı, aleviyle ipi yaktı. Biraz eli de yandı ama elindeki ipten kurtulmuştu, sırada boynundaki ip vardı.

İpi boynundan çıkarmaya çalıştı, ama Kadim nasıl

bağladıysa ip gevşemiyordu. Boynuna çakmak tutamazdı tabii. Son bir gayretle bollaştırmayı başardı ama tamamen çıkaramadı. Güçten de düşmüştü. Yüzüne bir tokat attı, hemen silahını alması gerektiğini hatırladı. Antredeki ütüye davrandı. Kadim'e vurmak üzere sıkıca kavradı ütünün sapını.

Salona döndüğünde Kadim yattığı yerde değildi. Birden sağdan koşarak üstüne geldi, pehlivan gibi Mitat'ı kucaklayıp kütüphaneye mıhladı. Devrilen kütüphanenin üzerinde boğuşmaya başladılar. Dev ihtiyar tam minyon adamı tuş etmişti ki, Mitat yapıştığı yerden ütüye uzandı, adamın sırtına vurdu. Durmadı, sivri ucuyla kafasına vurdu. Kadim acıyla bağırdı, yana yattı. Mitat kurtuldu heriften.

Kadim iyice öfkelenmişti. Sağ eliyle alet kutusunun yanındaki matkabı aldı, düğmesine bastı. Matkap gürültüyle çalıştı. Mitat'a doğrulttu matkabın ucunu.

"Siktim şimdi belanı!"

Matkabın bağlı olduğu üçlü priz Mitat'a yakındı, Mitat ayağıyla prizin düğmesine bastı, elektriği kapatmış oldu, matkabın neden kapandığını anlamayan Kadim aleti tekrar çalıştırmaya çalışırken Mitat balkona koştu. Elleri titrediğinden kapıyı açamadı bir türlü. Kadim bu sırada matkabı çalıştırmayı başardı. Mitat sırtını kapıya verdi, kendini savunmak için yapabileceklerini düşünmeye başladı. Matkabın ucu yaklaşıyordu. Otuz iki dişiyle pis pis gülen Kadim, Mitat'ın beynini delmeye yeminli gibiydi.

"Küçük bir beyin ameliyatına ne dersin komşu?!"

Mitat masadaki sürahiyi gördü, ayağıyla tekme attı sürahiye, içindeki su prize döküldü, çatapat sesleri geldi önce, sonra Kadim'i elektrik çarptı. O çakma beyaz saçları diken diken oldu. Elektrik şokuyla sarsıldı olduğu yerde.

Mitat intikam hırsıyla, "Bu Ceylan içindi sik kafalı!" diye bağırdı. Fakat sigorta atınca elektrik çarpması kısa sürmüş oldu.

Neyse ki, Kadim hemen kendine gelemedi. Bu sırada Mitat balkon kapısını açmaya fırsat buldu. Balkondan incir ağacına atlayacaktı. Korkuluktan aşağı baktı. Ağaca atlayabilirdi. *Bunu yapabilirim!*

Tam korkuluğa çıkarken Kadim son anda Mitat'ı boynundaki ipten çekti, içeriye sürükledi. Mitat ayaklarını kapı eşiğine taktı, bunu beklemeyen Kadim ipi elinden kaçırdı gerisingeri yere kapaklandı. Kafası şiddetle yerdeki bir şeye çarptı.

Mitat, düşmanının sersemleyişinden faydalanarak Kadim'in ucundan çekmesiyle bollaşan ipi boynundan çıkarmayı başardı. Bu sırada Kadim sadece yere düşmediğini fark etti, eliyle kafasının arkasını yokladı, sandalyenin kırılan bacağı ve bacağa ait çivi kafasına girmişti. Ayağa kalktı. Vıcık bir sesle çıkardı kafasına saplanan sandalye bacağını, işaretparmağı uzunluğundaki kana bulanmış çiviye baktı.

Bu manzara onu öfkeden çıldırttı. Mitat'a saldırdı, birlikte balkona çıktılar, Mitat gerisingeri balkon korkuluğuna çarptı. Mitat, korkulukla Kadim arasında kaldığı sırada aşağı baktı. Her zamankinden yüksek göründü. Yıldız'ın düştüğü yeri gördü. Onun kaderini paylaşmak üzereydi.

"Sen de Yıldız gibi hafifsin," dedi Kadim.

Kadim şimdi aynen Yıldız'a yaptığı gibi, ayakkabılarından tutarak Mitat'ı havaya kaldırdı.

Öfkeyle bağırarak aşağı fırlattı. Fakat gözden kaçırdığı bir şey vardı. İp hâlâ Mitat'ın elindeydi. Her şey bir saniyeden kısa bir sürede oldu: Mitat havadayken elindeki ipi Kadim'in kafasına fırlattı. Becerikli bir kovboyun atına kement atması gibi... İpin halkası çakma ihti-

yarın kafasından inip boynunu yakaladı. Bunu fark eden Kadim ipi çıkaramayacağını anlayıp korkuluğa eğildi ve tutundu.

Mitat altmış kiloluk bir minyon olsa dahi, o momentumu hiçbir boyun kaldıramazdı.

Mitat eline doladığı iple düşerken Kadim'in boynu çıt etti, kırıldı. Sabah kestiği koyun gibi yarıldı boynu. Çıkan çıt sesi ise otomatın çıkardığı o elektrik yüklü sese benziyordu. Kadim'in kafası korkuluğun parmaklıklarına yapışmış, boynuna dolanan ip ise kırılan kafada tutunmaya devam ediyordu. Düşüşün şiddetine rağmen ipe tutunmayı başaran Mitat, alt kat hizasında havada asılı kaldı. O vaziyette, birkaç saniye tavandan sarkan bir örümcek gibi havada kaldı. İçinden, "Bu da Yıldız Hanım içindi!" dedi.

Sonra biraz ileri geri sallandı ve alt katın balkonuna atladı.

Şimdi Ceylan'ın balkonundaydı Mitat. Duvara yaslanıp oturdu yere. Boynunda boğum boğum ip izi. Ölümden dönmüş, ölü eski sevgilisinin balkonunda yeni hayatının ilk nefeslerini alıp veriyordu.

Balkon

Bunun hesabını daha önce yapmıştı, atlanan yükseklik, düşme süresi, yerçekimi ivmesi... Yuvarlak hesapla üçüncü kattan atlayan 60 kiloluk bir beden katı zemine kafadan yarım tonluk bir ağırlık kazanarak düşerdi. İşte bu Kadim'in hak ettiği bir bedeldi!

Bu durumda kendi balkonunda dehşet verici bir korku tablosu asılı olmalıydı. Tabloyu izleyenlerin yüzünden de anlaşılabilirdi bu. Karşı apartmandan bir kadın Mitat'ın balkonuna baktı, ağzı ve gözleri hemen o

anda korkuyla açıldı, yüzüne dehşetin gölgesi düştü. Mitat, yine de merak edip yukarıya bakmaya tenezzül etmedi. O adi, aşağılık, pislik herifi, ceset olarak bile görmek istemiyordu.

Zaten kımıldayacak hali yoktu şimdi. Acil durumlarda damarlarına pompalanan adrenalinle onca boğuşmanın ve aksiyonun altından kalkmıştı ama şimdi pili tamamen bitmişti. Kimse onu buradan kaldıramazdı.

"Etrafın sarıldı, teslim ol!"

Celal'di bu. Megafona rağmen tanımıştı sesini.

"Sana da merhaba," diye mırıldandı Mitat.

"Eller yukarı, yavaş yavaş ayağa kalk!"

Mitat gülümsedi. Ellerini kaldırdı ve ayağa kalktı. Sokak polis kaynıyordu. Arabaları siper almışlar, dizlerinin üstünde ateş etme pozisyonuna geçmişlerdi. Gururu okşandı vallahi. *Bir minyon için ne çok polis!* Ama diğer yandan korktu, polislerden biri işgüzarlık yapıp ateş edebilirdi, daha geçen sene polisin biri evin içinde yürürken genç bir kadını panikleyip yanlışlıkla öldürmüştü, şu an Mitat sıradan bir evdeki sıradan bir genç kadından çok daha tehditkâr görünüyor olmalıydı, üst balkonda kafası korkuluğa yapışmış ölü bir kafa, boynundan idam ipi sallanıyor, alt balkonda büyük ihtimalle onu bu hale sokan, günlerdir de komiserin şüphelendiği bir adam yüzü gözü yara bere içinde, dudağı patlamış vaziyette, üstelik geçen gün ölü bulunan kadının balkonunda... Gel de en ufak hareketinde vurma!

Mitat, onca badireyi atlattıktan sonra bir polis kurşunuyla ölmek istemediği için ellerini kaldırdı. Omzunda ve kolunda tarifsiz bir ağrı vardı ama yine de kımıldamadan bir heykel gibi durdu.

Celal yanındaki bir polise kafa hareketiyle emir verdi. Koçbaşından sorumlu polisti bu, onunla birlikte üç polis apartmana yürüdüler. Kapı kırma aletiyle önce

apartmanın kapısını kırdılar, sonra ikinci katın kapısını. Daireye girdikten sonra balkon kapısını içeriden açtılar.

Hemen kelepçe taktılar Mitat'a. Mitat itiraz etmedi. Celal'i bekliyordu. Celal apartmanın içinden, "Buraya getirin," diye seslenince Mitat heyecanlandı.

Üçüncü kata polislerin refakatiyle çıktı Mitat. Komiser pek oralı olmadı, koçbaşını taşıyan polise dairenin kapısını işaret etti. Mitat'ın içi kıpır kıpır oldu. Ortaçağ'dan kalma bu kadim savaş aletinin güncel versiyonunu nihayet vazife başında izleyebilecekti. Polis koçbaşını bir bebeği sallar gibi salladı, sonra da kapıya vurdu, güm! Koçbaşı beş kere demir kapıyı tepmek zorunda kaldı. Sonra içeri girdiler.

İçerisi darmadağındı. Polislerin gördüğü her detay Mitat'ın aleyhinde kullanılabilirdi. Duvardaki ipucu şeması bile önyargılı bakışlarla sapık seri katillerin duvarlarına yapıştırdığı kurban resimleri gibi algılanabilirdi. Fakat Mitat olayın şokunu üzerinden atlatamadığından mıdır nedir son derece rahattı. Hafif gülümsüyordu sanki. Celal, Mitat'ın intihar mektubundaki "salak komiserim" lafını görünce pişmiş kelle gibi gülmeye devam eden Mitat'a iyice tilt oldu, "Kime salak diyorsun," der gibi pis pis baktı.

Balkona çıktılar, korkuluğa yapışmış Kadim'i gördüler. Adamın yüzünde parmaklıkların izi çıkmıştı. Önlüklü bir polis hemen cesedin yanına gitti. Nabzını kontrol etti. Boynunu yokladı. Bir polis farklı açılardan alışılmadık pozisyonda duran cesedin fotoğraflarını çekti.

Önlüklü polis rapor verdi. "Ölmüş, boynu kırılmış," dedi, "kafatasında da kırıklar var."

Celal hışımla döndü.

"En baştan beri sendin katil! Yıldız Hanım'ın evine giren hırsız da Ceylan'ı öldüren de sendin. Kadim Bey

bunu fark etti ve onu da öldürdün. Hem de böyle... böyle bir şekilde!"

Mitat, "Bundan bunu mu çıkardın?"

Celal neredeyse kafa kafaya verecek kadar yaklaştı Mitat'a. Boy farkından dolayı tepeden bakıyordu şimdi.

"Benimle nasıl konuşuyorsun sen!" diye bağırdı, sonra da, "Götürün bunu," diyerek üniformalılara emretti.

Polisler Mitat'ın koluna girmişti ama Mitat direndi onlara, koçbaşı gibi kafasını Celal'in alnına iyice yaklaştırdı.

"Katil Kadim'di. Beni de öldürmeye çalıştı."

Celal güldü.

"Bunu koğuş arkadaşlarına ve gardiyanlarına anlatırsın artık," dedi.

Polisler tarafından kapıya sürüklenen Mitat, "Göstersem daha iyi olmaz mı?" diye sordu.

Celal eliyle durdurdu polisleri.

"Neden bahsediyorsun?"

Mitat kelepçeli ellerini kaldırdı, 1 dakika manasında işaretparmağını kaldırdı. Polisler kolundan tutmayı bıraktılar. Mitat kütüphanesine doğru yürüdü. Kitapları ayırıp bilgisayarını çekti. Mousepad'de parmaklarını gezdirdi, ekran koruyucusu kapanınca ekran göründü. Mouse'un imleciyle açık olan aplikasyonda telefonun kamerasını değil, bilgisayarın kendi kamerasını seçti. Kapıya dönük olan kameranın son üç saattir çektikleri hafızaya kaydedilmişti. Tek yapması gereken görüntüleri biraz geriye sarmaktı, doğru zamanı bulunca, "Buyrun," dedi.

Bilgisayarın kamerası kapıya dönük olduğundan tüm olup biten görünüyordu. Polisler ekran karşısına geçtiler, sessiz dönemden bir korku-gerilim filmini izler gibi Kadim'in eterli mendille Mitat'ı bayıltmasını, tabağın pirzolalarla yere düşüşünü, Kadim'in profesyonel bir katil gibi olay mahallini temizlemesini, Mitat'ı içeri taşı-

yışını izlediler. Sonrası da vardı ama kamera açısından dolayı tam olarak görünmüyordu. Yine de biraz hayal gücüyle açık kalan noktaları birleştirmek mümkündü. Kadim alet kutusunu getiriyordu, avizeyi çıkarıp tavana kanca çakıyordu, idam ipi için gerekli denizci düğümünü atıyordu, sonra da Mitat'ı uyandırıp ayağa kaldırıyor ve boynuna ipi doluyordu...

Komiser Celal'in ağzı açık kalmıştı. Gözünün önündeki psikopatı kaçırdığına mı yansaydı, boş yere bir cüceyi içeri tıktığına mı, yoksa Mitat'ı bugüne kadar hep suçlu olarak bellediğine mi...

Derin bir nefes aldı. Duvardaki ipucu şemasına da baktıktan sonra, "Mitat Karaman," dedi, "sen kimsin Allah aşkına?"

Mitat, gülümsedi. Bu hikâyenin kahramanıyım, dedi içinden.

O sırada kapıda Hera belirdi. Mitat deprem enkazından çıkmış gibi görünüyordu, elleri kelepçeliydi. Hera, neler oluyor gibisinden baktı. Mitat sadece Hera'ya göz kırptı. Çok şey söyleyen ustalıklı bir göz kırpıştı bu.

Komiser üniformalı polisten kelepçenin anahtarını aldı. Kendi elleriyle kelepçeyi çözdü. Elini sıkmak üzere Mitat'a uzattı.

Mitat hemen sıkmadı uzatılan eli, "Tek bir isteğim var," dedi.

"Nedir?"

"Yıldız Hanım'ın intihar mektubu," dedi.

"Nasıl yani?"

"Yıldız Hanım o gece intihar edecekti, intihar mektubu yazdı. Ama Kadim yakaladı ve sigortadan parasını alabilmek için kadını öldürdü. O mektup üst katta bir yerde. Onu bulduğunuzda okumak istiyorum."

"Söz," dedi Celal ve komiserle Mitat el sıkıştılar.

Mektup

Benden bu kadar yıldızlar. Bu garip yalnızı aranıza kabul edersiniz inşallah.

Kızlarım, kendinize ve çiçeklerime iyi bakın.

Allahım sen beni affet.

Yıldız Uluğtekin

"Size dünyayla ilgili bir sır vereyim mi? Dünyanın sadece sırtını görüyoruz. Her şeyi arkadan görüyoruz ve bu korkunç. Şu bir ağaç değil, ağacın sırtı. Şu da bir bulut değil, bulutun sırtı. Her şeyin kamburunu çıkarıp yüzünü sakladığını görmüyor musunuz? Keşke önüne dolanıp yüzlerini görebilseydik."

G.K. Chesterton, *Bay Perşembe*

Mitat uyanır uyanmaz omuz bandajını taktı. Olayın üstünden bir ay geçmesine rağmen omzundaki kırık geç-

memişti. Kolu omzuna göre daha iyi durumdaydı, kırık kaynamış, alçı çıkmıştı. Buna da en çok Medusa sevinmişti, nihayet nefes alabiliyor, etrafı izleyebiliyordu.

Hera'yla parkta piknik yapmak için sözleşmişlerdi. Hera, Mitat'a sadece bir görev vermişti: yumurta haşlamak. Tek yapması gereken iki yumurtayı su kaynadıktan sonra üç-dört dakika daha kaynar suda tutmaktı. Fakat Mitat bu süreyi odasında hazırlanmak için kullanırken cezvede tuhaf şeyler döndü. Yumurtalardan biri çatladı, çatlağın arasından yumurtanın akı sakız gibi şişti, cezvenin üzerinde yeni bir atmosfer oluşturucasına büyüdü. Mitat mutfağa döndüğünde alt tarafı sıcak sudan iki yumurtayı alacağını düşünürken cezvesinin cadı kazanına döndüğünü fark etti.

Kahretsin, yumurta bile haşlayamıyorum!

Sonra hayıflanmasına kızdı.

Boş versene, hayattasın ve yaşıyorsun!

Tabii ya, hayattaydı ve yaşıyordu, bundan daha önemli ne olabilirdi ki? Tüm bu sakarlıklar umurunda değildi artık.

Buzdolabından iki yeni yumurta aldı, onları baştan haşlamaya başladı. Hiçbir şeyi farklı yapmadığı halde kırılmadılar. Kafadan on dakika gecikmişti. Bu süreyi telafi etmek için acele etti, hazır ayağına giydiği çorabın çiftini bulmaya uğraşmayıp farklı tonda ve cinste bir çorabı diğer ayağına geçirdi.

Postacı adımlarıyla parka yürüdü.

Güneşli bir pazar günüydü. Parkın girişinde fıskiyeler kendi eksenlerinde dönerek çimleri suluyorlardı. Mitat, Hera'yı gördü ama fıskiyeleri atlatıp o tarafa nasıl geçeceğini şaşırdı. Sonra fıskiyelerin sulama rutinlerinden bir zamanlama hesabı yaptı ve koşarak aralarından geçti. Tabii ki, hesabı yanlıştı. Önce bir fıskiyeye, sonra diğerine yakalandı, biraz pantolonu, biraz gömleği ıslandı.

Hera onu görmüştü. Kahkahalarla güldü. Hera kahkaha atınca çok güzel oluyordu. Mitat'ın hoşuna gitti bu. Onu güldürmek için biraz daha ıslanmaya vardı.

Kız arkadaşı örtünün üzerini mükellef bir kahvaltı sofrasıyla donatmıştı. Mitat, yumurtaları ekleyince tam oldu. Biraz havadan sudan, biraz işten güçten konuştular. Biraz gazete okudular, biraz telefonlarını kurcaladılar. Parkta tanıdık simalar vardı, önce yürüyüşe çıkan Eylem ile Büşra'yı gördü, Sfenks yine Eylem'in kucağındaydı. Kedi Mitat'ı fark etmedi, Mitat, "Bu ayın aidatlarını toplarken severim keratayı," diye düşündü. Meryem arkadaşlarıyla karşılıklı iki bankta oturmuş, mahallenin magazin gündemini masaya yatırıyordu. Dilaver ve ailesi de parktaydılar. Cüce, uzaktan baş selamı verdi Mitat'a, Mitat da ona. Cabbar bile şefkatle baktı Mitat'a. Mitat'ın hayatında tüm taşlar yerine oturmuştu artık.

Otuz altı yaşındaki adam bir aydır söylemeyi planladığı şeyi son kez zihninde yuvarladı ve Hera'ya döndü.

Balkon hadisesinden sonra bir süre unutmuştu aslında bu konuyu. Unutmamıştı da rafa kaldırmıştı. Beynindeki "Üzerinde Sonra Düşünülecekler" rafına. Fakat eylülün son haftası yaşadığı küçük bir olay konuyu o raftan almasına sebep oldu.

O gün bir umumi tuvalete girmişti. Tam klozete oturduğunda tuvalet kâğıdı rulosunun döndüğü plastiğin üzerinde bir yüzük gördü. Evlilik yüzüğüydü bu. Ondan önce kabine giren adam kıçını silmek için yüzüğünü çıkarmış ve orada unutmuştu. Mitat ne yapacağını bilemedi. Yüzüğün sahibi bir dakika sonra döndü, kapıyı tıklattı önce, sonra da titrek bir sesle, "Şey pardon yüzüğümü unutmuşum, orada mı, gördünüz mü?" dedi, Mitat, "Tabii burda," diyerek yüzüğü kapının altından uzattı. Adam, "Çok çok teşekkürler," diyerek uzaklaştı. Ama bu olay

Mitat'ı çok etkiledi. Adamın ses tonundaki panik ve korkuyu hissetmişti. Sonra da minnet duygusunu. Ama ya kabine Mitat girmeseydi de bir başkası yüzüğü cebine indirseydi? Nice olurdu adamın hali...

Bu olay Mitat'ın zihninde zincirleme düşünce reaksiyonunu tetikledi. Yüzük ne acayip bir ritüel objesi, diye düşündü. *Tasma gibi bir şey. Bak, benim sahibim var.*

Biraz araştırınca ilginç gerçeklere ulaştı. Evlilik yüzüğünü eski Mısır'da erkekler evlendikleri kadınlara takıyormuş, hatta yüzüğe düğümledikleri bir iple kadınları bağladıklarına dair bir rivayet de var. Sonra Batı dünyası bu geleneği erkekleri de kapsayarak geliştirmiş. *Kısacası erkeklerin de giydiği türban gibi bir şey!*

Kimse de itiraz etmiyor. Yüzüklerin Efendisi*'ndeki "tek yüzük" de moda olunca bunu sorgulayan bir Allah'ın kulu kalmadı. Müslümanlar da bir garip, Noel ağacından Noel Baba'ya kadar Hıristiyanların sahip çıktığı her şeye karşılar, evlilik yüzüğünde sakınca görmüyorlar. Yok mu bir Gollum, yüzüğü yanardağa atacak?*

Allah aşkına, yüzüğü nasıl bir güç koruyor?

Acaba, diye düşündü Mitat, o gün sandalyenin üzerinde asılmayı beklerken Kadim'in anlattığı o Aile denen tarikat doğru olabilir mi? Eski zamanlardan beri ümitsiz vakaları evlendiren, varlıklı erkekleri/kadınları kandıran, zamanı gelince taraflardan mirasla veya sigorta gibi metotlarla haraç toplayan, bu uğurda kaza görünümünde cinayet bile işleyen gizli bir organizasyon...

Mitat, o gün karakoldaki sorgusu sırasında polislere Aile'den söz etmedi. Kadim'in karısını miras ve sigorta parası için öldürdüğünü, o gece kapı kilidini kırık kilitle değiştirdiğini, habis planın tüm detaylarını anlattı... Ama Kadim'in gazete ilanının, yaşlı gösteren makyaj hilesinin ve bu komplike kumpasın ardındaki beynin, yani Aile'nin konusunu açmadı. Elinde sağlam ve gerçek bir

açıklama varken onu bu inanılması güç hikâyeyle bozma riskini alamazdı. Ayrıca Mitat da zamanı geriye sardığında duyduklarından bir türlü emin olamıyordu. *Tüm o Aile hikâyesi, eter kafasının neticesi olabilir mi?*

Ama bu kadar detaylı bir komplo teorisini bilinçaltındaki tuhaf cihazlar değil eterle, hiçbir uyuşturucu maddeyle kuramazdı. Kursa da aklında bu kadar berrak kalmazdı. Neydi peki bu Aile denen meret? Eğer doğruysa nasıl bir tarikattı? Mitat, sahip olduğu tüyolarla tarikatın nasıl işlediğini tahmin etmeye çalıştı, e ne de olsa, yakın zamanda Cinayet Büro'nun içinden çıkamadığı ayrıntılı bir kumpası çözmüş, tecrübeli bir dedektifti o. Kadim'in ona verdiği ipuçlarını takip ederek örgütün teşkilat şemasını ve metotlarını çıkarabilirdi.

Bu tarikatların hepsi birbirine benzer ne de olsa! Hizmet'miş, Scientology'miş, Illuminati'ymiş, hepsi aynı. Hizmet'in hiyerarşisinde abiler, ablalar, imamlar vardı mesela. En başta da hocaefendi dedikleri çıbanbaşı. Bu kadar basit bir yapılanma ile yurtta ve dünyada milyonlarca insanı kendilerine bağlamayı becermişlerdi. Aile'de bunlara karşılık olarak kocalar, karılar, kaynanalar, şahitler olabilirdi. En başlarında da nesilden nesile değişen bir Memur Efendi!

Off saçmalama Allah aşkına!

Ama neden olmasın?

Televizyon Memuru izdivaç programlarını, İnternet Memuru interneti kullanıyor. Dev bir çöpçatanlık servisi. Kimsenin kırmaya cesaret edemediği bir tür saadet zinciri... Gelir kaynakları da evliliğin sonunda tarafların miraslarından ve sigortalarından, belki nafakalardan koparılan para. Kim bilir, ilişki sonunda satsan satılmaz, atsan atılmaz tüm o sevgililer günü hediyeleri, ay ve yıldönümleri hediyeleri de direkt Aile'ye gidiyordu. Ve tabii o çeyrek altınlar!

Mitat kendi varsayımının sarsılmaz doğruluğuna saçma bir özgüvenle inanıp dişlerini sıktı. *Of, tüm o çeyrek altınlar lanet Aile'ye mi gitti şimdi!*

Tabii Mitat böylesi bir örgütün yapabileceklerini düşününce çeyrek altınlarına değil de tüm insanlığa üzülmeye başladı. İnsanların yuva kurma içgüdüsünden faydalanıp zamanı geldiğinde cinayet işleyebilecek ya da işletebilecek kadar zalim bir örgüt vardı ortada. İnsanların inançlarını suiistimal eden dinî tarikatlardan hiçbir farkı yoktu. Ne kadar aile değerlerini koruduklarını söyleseler de aslında belki de, eskiye nazaran evliliklerin yürümemesinin sebebi onlardı.

Metotlarının ne olabileceğini düşledi Mitat. Önce muhtaç bir insan, bir aracı buluyorlardı. Son vakada Kadim'di bu, çulsuz yetimi bulmuşlardı. Sonra zengin varlıklı kadını hedef alıyorlar, zaaflarını saptayıp Kadim'i de istedikleri kılıfa geçirip kurbanlarına sunuyorlardı. Kadim, önce bir fotoğrafla sonra da Yıldız'ın hayatını kurtarmış gibi görünerek kadını kendine bağlamıştı. Aile'nin farklı durumlar için buna benzer hileleri olmalıydı. *Bizde numara çok, demişti Allah'ın belası.*

Yalnızlığıyla ve çekingenliğiyle meşhur arkadaşı Ediz'in apar topar evlenmesi Aile'nin tuzağına düştüğünü mü gösteriyordu acaba? Her gün, Yıldız Hanım gibi, Ediz gibi onlarca saf insan bir saadet umuduyla yüzükleri parmaklarına geçiriyor olabilir miydi? "Evlendikten sonra çok değişti" sözünün kaynağında bu tarikat olabilir miydi? En kötüsü de: Hileyle hurdayla kurulan bu ailelerin çocukları anne baba arasında paramparça olmuyorlar mıydı? Bu kadar mutsuz çocuğa değer miydi?

İşte bu yüzden o gün Kadim'den duyduğu bilgilerle vardığı bu sonuçlar ağır bir sorumluluk yüklüyordu Mitat'a. Kadim'i öldürmekle bitmemişti işi, Kadim ona kadim bir sırrı da miras bırakmıştı. Yıldız'ın ve Ceylan'ın

ölümünden çok daha büyük ve gezegen çapında bir kötülüğe sebep olan bir örgüte dair belki de gün yüzü görmüş ilk bilgiydi bu.

Mitat bu sırrı artık birine aktarmalı, karşısındakinin görüşünü duymalıydı. Yapılabilecek bir şey varsa yapılmalıydı. Aile'yle ilgili bilgileri son kez zihninde çevirdi ve tabaklarındaki son zeytinler bitince konuşmasına başladı.

"Hera, sana çok önemli bir şey söylemem gerek..."

Hera gülümsedi. Mitat'ın elini tuttu.

"Önce, ben," dedi.

Mitat şaşırdı, "Tabii," dedi yarım ağızla.

"Hazır mısın?"

"Evet?" dedi soran gözlerle.

Hera derin bir nefes aldı ve yüzüne yayılan güzel bir gülümsemeyle açıkladı: "Hamileyim."

Mitat, Hera'ya baktı. Sonra kafasını eğdi, Medusa ve Zeus'a baktı. Onlar da şoktaydı, kımıldamadan duruyorlardı. Sonra Hera'ya baktı yeniden. Hera, Mitat'ın gözbebeklerinde bir anlam arıyordu. Mitat'ın gözleri bir rüzgâr savurarak yanlarından geçen koşucu kadına kaydı, onu Ceylan'a benzetti. Gözü oradan başörtülü yaşlı bir kadına takıldı, Yıldız'a benziyordu, elinde torbasıyla tek başına merdivenleri tırmanıyordu kadıncağız. Sonra tekrar Hera'ya döndü. Kızın gülümsemesi sönüyordu artık...

Mitat yine gözlerini kaçırdı. Bir an Kadim'i görür gibi oldu parktaki ihtiyarların arasında.

"Çaktırmadan ağımıza düşürüyoruz. Numara çok bizde."

Zihninde yankılandı Kadim'in bu söylediği.

Gözleri fıskiyelere kaydı.

Toprağa çakılı aletler sulama turlarına başlamıştı tekrar. Mitat, Hera'nın elini yavaşça bıraktı. Ayağa kalktı. Bir hayalet gibi fıskiyelere yürüdü. Dört fıskiyenin de

ıslattığı ortak bölgeyi gözüne kestirdi. Oraya varınca, bu son derece normal bir şeymiş gibi sırtüstü yattı çimlere.

Fıskiye yağmurunun altından gökyüzüne baktı. Yerdeki fıskiyelerden sıçrayan ve dört merkez etrafında dönüp arada bir birbirine karışan su çizgileri güneş ışığını kırmış, minik minik kımıldayan küçük bir gökkuşağı oluşturmuştu. Bu görüntü ona çocukken kristal avize taşlarını ışık kaynağına tuttuğunda gördüğü renk cümbüşünü hatırlattı.

Sonra, ağaçların arasından gökyüzüne karışan bir saksağanı takip edince daha da güzel bir şey fark etti. Masmavinin ortasında bembeyaz bir küre. Dev bir dolunay. Tüm heybeti ve düşselliğiyle oradaydı. Gündüz vakti görünen ay gecekinden daha büyüleyici, diye düşündü Mitat. Onun dışında ne bir yıldız ne de başka bir gökcismi var. Sadece gökyüzü ve tek başına bir ay.

Gökyüzünde yalnız gezen ay, diye içinden geçirdi Mitat. Acı acı gülümsedi sonra.

Yeryüzünde senin kadar yalnızım.